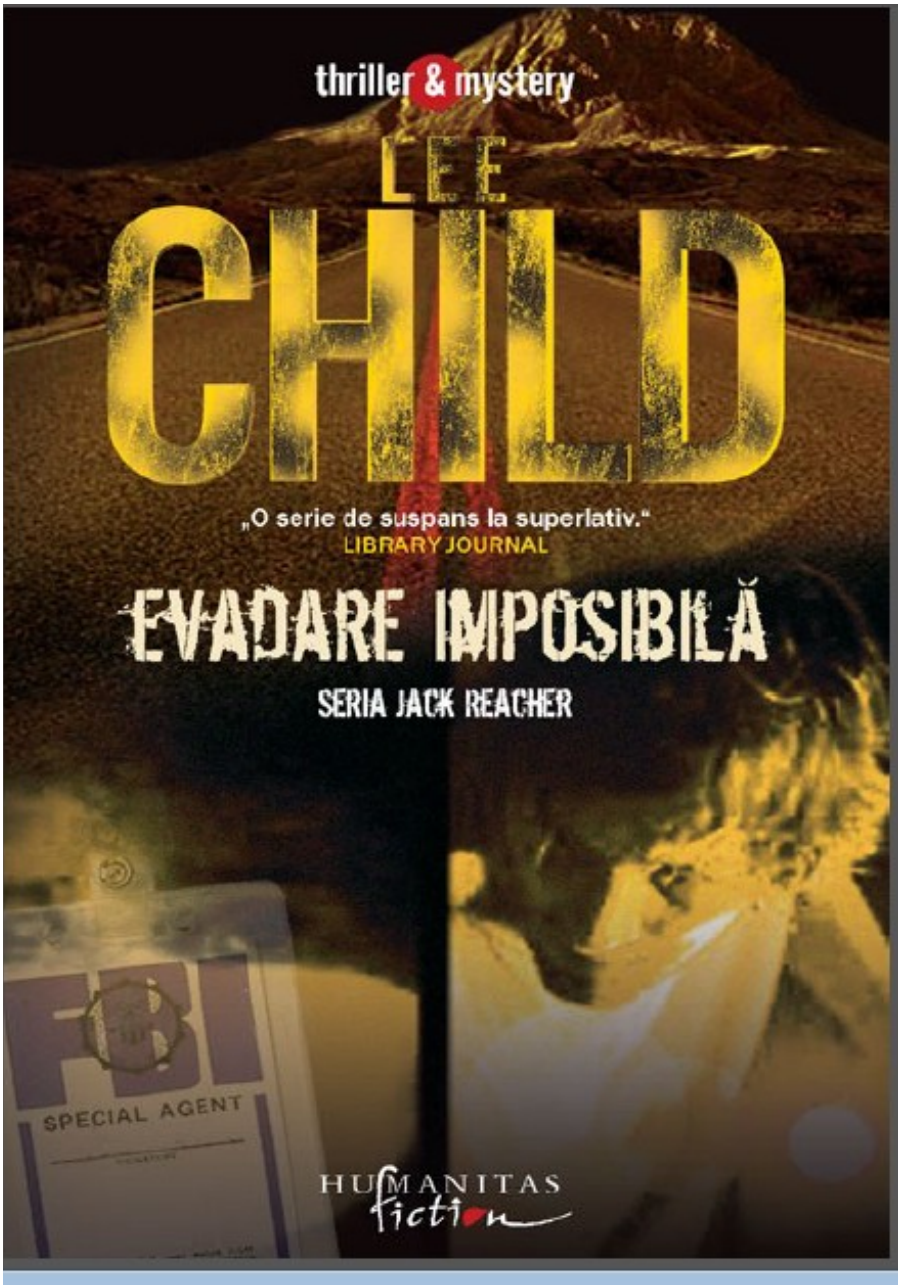
thriller & mystery
LEE
CHILD
„O serie de suspans la superlativ."
LIBRARY JOURNAL
EVADARE IMPOSIBILĂ
SERIA JACK REACHER
FBI
SPECIAL AGENT
HUMANITAS
fiction

LEE CHILD

Evadare Imposibilă

Die Trying, 1998

Traducere din limba engleză
Radu-Mihail Greceanu

Despre autor

LEE CHILD s-a născut în 1954 la Coventry, în Anglia. Urmează liceul la Birmingham (într-o venerabilă instituţie frecventată cândva de J.R.R. Tolkien) şi studiază dreptul la Sheffield. Lucrează cu jumătate de normă într-un teatru, apoi se angajează la studiourile de televiziune Granada din Manchester. Este concediat în 1995, după optsprezece ani de muncă asiduă şi o activitate sindicală deloc pe gustul patronilor. Cititor pasionat încă din copilărie, Child transformă criza în ocazie: îşi cumpără hârtie şi pixuri şi se apucă să scrie. Rezultatul: Capcana Margrave *(Killing Floor, 1997),* primul roman cu Jack Reacher, succes instantaneu în Marea Britanie şi SUA. Cele zece romane care i-au urmat până acum au urcat, fără excepţie, pe primele locuri în clasamentele de vânzări şi au fost publicate în zeci de ţări.

De acelaşi autor:
CAPCANA MARGRAVE
SĂ NU GREŞEŞTI

Dacă aş face o listă cu toate felurile în care mă ajută, dedicaţia ar fi mai lungă decât cartea de faţă.

Aşa că n-o să spun decât:

"Soţiei mele, Jane, cu multe mulţumiri."

UNU

Nathan Rubin a murit fiindcă a vrut s-o facă pe eroul. Nu e vorba despre genul acela de efort susţinut, care îţi aduce o medalie în război, ci de izbucnirea de furie care nu durează mai mult de o fracţiune de secundă, dar te poate lăsa mort în mijlocul străzii.

A plecat de acasă devreme, cum făcea întotdeauna, şase zile pe săptămână, cincizeci de săptămâni pe an. Un mic dejun frugal, potrivit unui bărbat nu prea înalt, rotunjor, care, deşi trecut de patruzeci de ani, vrea să rămână în formă. O lungă distanţă, parcursă pe coridoarele acoperite cu mochetă ale casei de lângă lac, şi ele potrivite pentru cineva care câştigă câte o mie de dolari în fiecare dintre cele trei sute de zile lucrate. O apăsare pe butonul care deschidea uşa garajului şi o răsucire a încheieturii pentru a porni motorul silenţios al sedanului său de import. Un CD în casetofon, marşarierul de pe aleea cu pietriş, o frână slabă, o uşoară împingere a schimbătorului de viteze, o apăsare a pedalei de acceleraţie şi ultimul drum din viaţa lui era pe cale să înceapă. Într-o dimineaţă de luni, la ora 6.49.

În drum spre birou, a prins mereu verde la semafor, şi cel mai probabil asta i-a fost şi cauza morţii. Cu alte cuvinte, când îşi parcă maşina pe locul său aflat în spatele clădirii de birouri, din preludiul fugii în si minor a lui Bach mai erau exact 38 de secunde.

Rămase nemişcat, ascultându-l până ce ultimele acorduri de orgă se pierdură în tăcere, ceea ce înseamnă că, în clipa în care a coborât din maşină, cei trei se aflau destul de aproape ca el să-şi fi dat seama de intenţiile lor. Le aruncase o privire. Ei priviseră în

altă parte şi îşi schimbaseră ritmul, trei bărbaţi mergând în acelaşi pas, ca nişte dansatori sau soldaţi. El o pornise către clădire. Apoi se oprise. Aruncase o privire înapoi. Cei trei erau lângă maşina lui. Încercau uşile.

– Hei! strigă el.

Era acel strigăt scurt, universal, ce poate exprima surpriza, mânia, sfidarea. Genul de strigăt pe care-l scoate din instinct un cetăţean serios, dar naiv, când se întâmplă ceva ce nu ar trebui să se întâmple. Genul de strigăt instinctiv din cauza căruia un cetăţean serios, dar naiv este ucis. Se trezi că o ia înapoi spre maşină. Deşi erau trei la unu, dreptatea era de partea lui şi asta-i dădu încredere, făcându-l să se îmbăţoşeze. Copleşit de furie, se întoarse cu aerul că era stăpân pe el şi gata de luptă.

Dar acestea nu erau însă decât sentimente iluzorii. Un tip molâu, dintr-o suburbie, ca el, nu ar fi putut fi niciodată stăpân pe o situaţie ca aceea. Forţa lui nu depăşea nivelul dobândit la un club de fitness. Era ca şi cum n-ar fi fost. La prima lovitură mai puternică muşchii săi abdominali cedară. Capul i se deplasă înainte şi apoi îi căzu în piept, încheieturile dure îi făcuseră terci buzele şi-i zdrobiră dinţii. Fu prins într-un vârtej de mâini aspre, braţe înnodate şi ridicat în aer ca şi cum ar fi fost uşor ca un fulg. Cheile îi fură smulse din mână şi primi o lovitură puternică peste ureche. Gura i se umplu de sânge. Se prăbuşi peste capotă şi simţi cum nişte bocanci grei îl izbeau în spate. Apoi în stomac. Apoi în cap. Vederea i se întunecă, asemeni unui televizor într-o furtună. Lumea dispăru din faţa ochilor săi. Se prăbuşi devenind o linie subţire şi fierbinte, iar apoi pulverizându-se în neant.

Muri deci din cauza unei fracţiuni de secundă în care o făcuse pe eroul. Dar nu imediat. Muri mult mai târziu, după ce fracţiunea de secundă de eroism pălise şi fusese înlocuită de ore îndelungate de spaimă gâfâită şi înecată în nefericire. Şi după ce lungile ceasuri de spaimă explodaseră în nesfârşite minute de panică nebunească.

Jack Reacher rămăsese în viaţă pentru că fusese prudent. Fusese prudent pentru că îl ajunsese un ecou din trecut. Avea un trecut extrem de bogat, iar ecoul venea din cea mai întunecată parte a acestuia.

Slujise treisprezece ani în armată şi nu fusese rănit decât o singură dată, şi atunci nu de un glonţ. Ci de un fragment din maxilarul unui sergent de marină. Reacher fusese transferat la Beirut, într-o bază americană de lângă aeroport. Baza fusese bombardată din camioane dotate cu lansatoare de rachete. Reacher stătea la poartă. Sergentul de marină fusese cu o sută de metri mai aproape de locul exploziei. Fragmentul de maxilar era tot ce mai rămăsese din tipul respectiv. L-a lovit pe Reacher, aflat la o sută de metri mai încolo, şi i s-a răsucit în maţe ca un glonţ. Chirurgul militar care l-a peticit pe Reacher i-a spus mai târziu că avusese noroc. Că un glonţ adevărat în intestine s-ar fi făcut simţit mult mai rău. Acesta era ecoul care-l ajunsese din urmă pe Reacher şi devenise deosebit de atent, deoarece, treisprezece ani mai târziu, un revolver avea să fie aţintit drept către stomacul său. De la o distanţă de circa patru centimetri.

Revolverul era un automat de nouă milimetri. Unul nou-nouţ. Încă se vedea pe el uleiul cu care fusese uns. Era ţinut undeva jos, chiar în dreptul vechii lui

cicatrice. Cel care-l mânuia arăta, mai mult sau mai puţin, că ştia bine ce face. Siguranţa era înlăturată.

Ţeava nu tremura câtuşi de puţin. Mâna nu era încordată. Degetul de pe trăgaci era gata să treacă la treabă. Lui Reacher îi era acum limpede. Îşi concentrase întreaga atenţie asupra degetului de pe trăgaci.

Stătea lângă o femeie. O ţinea de braţ. Nu o văzuse niciodată înainte. Şi ea se uita la un revolver de nouă milimetri identic. Aţintit către propriul ei stomac. Tipul ăsta era mai încordat decât al lui. Nu părea să se simtă în largul lui. Arăta destul de îngrijorat. Revolverul îi tremura din cauza încordării. Unghiile de la degete fuseseră roase. Un tip nervos, iritabil. Stăteau toţi patru pe stradă, trei dintre ei nemişcaţi ca nişte statui, iar al patrulea ţopăind uşor de pe un picior pe altul.

Se aflau la Chicago. În centrul oraşului, pe un trotuar aglomerat, într-o luni, ultima zi din iunie. Ziua în amiaza mare, în lumina strălucitoare a soarelui de vară. Întreaga situaţie se materializase într-o fracţiune de secundă. Se întâmplase într-un mod care n-ar fi putut fi aranjat dinainte nici într-un milion de ani. Reacher mergea în josul străzii, fără nici o ţintă, nici prea repede, nici prea încet. Era pe punctul de a trece de uşa unei curăţătorii chimice cu vitrina la stradă. Uşa se deschisese şi un baston vechi de metal zdrăngănise pe trotuar, chiar în faţa lui. Îşi ridicase privirea şi văzuse că în uşă stătea o femeie. Era pe punctul de a lăsa să-i cadă un braţ de nouă pungi de curăţătorie. Avea până în treizeci de ani, era îmbrăcată scump, brunetă, atrăgătoare, sigură pe sine. Cu un fel de defect la picior. Un fel de rană. Se cunoştea după poziţia ei ciudată că are dureri. Îi

aruncase o privire de genul "Nu v-ar deranja", iar el îi răspunsese cu o privire de tipul "Nici o problemă" şi se aplecase să ridice bastonul metalic. Luase de la ea cele nouă pungi cu o mână şi îi dăduse bastonul cu cealaltă. Îşi aruncase pungile pe umăr, simţind cum cele nouă umeraşe metalice îi intrau în deget. Ea sprijinise bastonul de trotuar, fixându-şi antebraţul în suportul de metal îndoit. El îi oferise braţul. Ea făcuse o pauză. Apoi, dăduse din cap încurcată, iar el o luase de braţ, lăsând să treacă un moment şi simţindu-se util, dar jenat. Apoi, se întorseseră să plece. Reacher îşi imaginase că nu va trebui să facă decât câţiva paşi alături de ea până ce se va simţi din nou sigură pe picioare. Apoi, i-ar fi lăsat braţul şi i-ar fi înapoiat pungile cu haine. Numai că se întorsese drept spre cei doi tipi cu automate de nouă milimetri.

Toţi patru stăteau faţă în faţă, în perechi. Ca patru oameni care iau masa împreună într-un separeu înghesuit dintr-un restaurant cu autoservire. Cei doi tipi cu revolvere erau amândoi albi, bine hrăniţi, cu înfăţişare vag militară, oarecum asemănători. De înălţime medie, cu păr castaniu tuns scurt. Mâini mari, musculoase. Feţe mari, care ieşeau în evidenţă, trăsături impasibile, trandafirii. Expresii încordate, ochi tăioşi. Tipul nervos era mai scund şi părea genul care-şi consumă energia făcându-şi griji. Amândoi purtau cămăşi în pătrăţele şi geci de poplin. Stăteau acolo, unul lipit de celălalt. Reacher era mult mai înalt decât ceilalţi trei. Putea vedea de jur împrejur, peste capetele lor. Stătea acolo, surprins, cu hainele femeii agăţate pe umăr. Femeia se sprijinea în cârja ei şi privea scena în tăcere. Cei doi îşi ţineau revolverele aţintite asupra lor. De aproape. Lui Reacher i se părea că cei doi stăteau aşa de o lungă bucată de vreme. Dar

ştia că senzaţia era înşelătoare. Probabil că nu trecuse mai mult de o secundă şi jumătate.

Tipul din faţa lui Reacher părea să fie şeful. Cel mai înalt. Cel mai calm. Se uita când la Reacher, când la femeie, arătând cu ţeava revolverului către marginea trotuarului.

– Treci în maşină, târfă, spuse. Şi tu, boule.

Vorbea repede, dar cu calm. Cu autoritate. Reacher nu remarcă nici un accent. Poate unul uşor californian, se gândi el. În dreptul trotuarului se afla o maşină. Îi aşteptase acolo tot timpul. O maşină mare, neagră, scumpă. Şoferul tocmai se întindea peste scaunul din dreapta. Se întindea pentru a deschide uşa din spate. Tipul din faţa lui Reacher făcu din nou un gest cu revolverul. Reacher nu se mişcă. Aruncă o privire în stânga şi în dreapta. Îşi imagină că dispunea de încă o secundă şi jumătate pentru a-şi face o imagine clară asupra situaţiei. Cei doi tipi cu automate de nouă milimetri nu-l preocupau prea mult. Dispunea doar de o singură mână, din cauza hainelor de la curăţătorie, dar îşi imagina că cei doi tipi puteau fi doborâţi fără prea multe probleme. Problema era lângă el şi în spatele lui. Se uită în vitrina curăţătoriei, folosind-o pe post de oglindă. La douăzeci de metri în spatele lui se afla o masă solidă de oameni care se grăbeau să traverseze o intersecţie. Câteva gloanţe rătăcite şi-ar fi găsit uşor victimele. Fără îndoială. Fără nici un fel de îndoială. Aceasta era problema din spatele lui. Problema de lângă el era femeia necunoscută. Era greu să-i apreciezi abilităţile. Avea un picior rănit. Ar fi reacţionat cu întârziere. S-ar fi mişcat prea încet. Nu era pregătit să se angajeze într-o luptă. Nu în ambianţa aceea, nu cu un asemenea partener.

Tipul cu accent californian se întinse şi îl apucă pe Reacher de încheietură, de lângă guler, acolo unde era fixată de greutatea celor nouă haine proaspăt curăţate, care îi atârnau pe spate. Se folosi de ea pentru a-l împinge către maşină. Degetul de pe trăgaci părea încă gata să treacă la treabă. Reacher îl observa cu coada ochiului. Lăsă braţul femeii. Păşi către maşină. Aruncă pungile pe canapeaua din spate şi se urcă şi el. Femeia fu împinsă în spatele lui. Apoi, tipul nervos se înghesui lângă ei şi trânti uşa. Şeful se aşeză pe scaunul din dreapta şoferului. Trânti şi el uşa. Şoferul atinse schimbătorul de viteze şi maşina demară uşor şi o porni fără zgomot în josul străzii.

Femeia gâfâia de durere, iar Reacher îşi închipui că era din cauza revolverului pe care tipul cel nervos i-l înfundase între coaste. Şeful se răsuci în scaunul din faţă, ţinându-şi mâna cu pistolul sprijinită de tetiera din piele groasă. Revolverul era aţintit drept către pieptul lui Reacher. Era un Glock 17. Reacher ştia totul despre această armă. Făcuse o evaluare a prototipului pentru unitatea sa. Aceasta fusese misiunea lui pe durata convalescenţei uşoare de după rana de la Beirut. Glockul 17 era o armă mică, dar puternică. Nouăsprezece centimetri şi jumătate de la percutor până în vârful ţevii. Destul de lung, pentru a-i conferi precizie. Reacher nimerise cu el capete de pioneză de la 23 de metri distanţă. De asemenea, proiectilul era şi el în regulă. Revolverul elibera gloanţe de şapte grame la viteza de aproape 1330 km pe oră. Şaptesprezece focuri în magazie, de unde şi numele. Şi era uşor. Cu toată puterea de care dispunea, cântărea mai puţin de un kilogram. Părţile importante erau din oţel. Restul era din plastic.

Policarbonat negru, ca un aparat scump de fotografiat. Un frumos exemplu de măiestrie meşteşugărească.

Dar nu-i plăcuse prea mult. Nu făcea faţă cerinţelor specializate ale unităţii sale. Aşa că recomandase să fie respins. În loc, susţinuse achiziţionarea modelului Beretta 92F. Beretta avea tot calibrul de nouă milimetri, era cu 500 de grame mai greu, cu 2,5 centimetri mai lung, avea cu două cartuşe mai puţin în magazie. Dar dispunea de o putere distructivă asupra ţintei cu 10% mai mare decât Glockul. Asta fusese important. Şi nu era din plastic. Beretta fusese alegerea lui Reacher. Comandantul unităţii acceptase. Pusese în circulaţie raportul lui Reacher, iar armata sprijinise recomandarea lui pe deplin. În aceeaşi săptămână l-au promovat şi i-au prins în piept Steaua de Argint şi Inima Purpurie, comandând Beretta, chiar dacă costa mai mult, iar NATO se dădea în vânt după Glock. Reacher fusese o voce singulară, iar cele de mai sus se întâmplau la scurtă vreme după ce ieşise de la West Point[1]. După aceea primise misiuni în alte părţi, slujise peste tot în lume şi nu mai văzuse un Glock 17. Până acum. Douăzeci de ani mai târziu, avea ocazia să arunce din nou o a doua afurisită de privire asupra unuia.

Îşi întoarse atenţia de la revolver şi ca să uite din nou la tipul în mâna căruia se afla. Avea un bronz pronunţat, care devenea mai palid în apropierea liniei părului. O tunsoare modernă. Şoferul avea o frunte largă şi strălucitoare, părul, care începea să se răărească, dat pe spate, o faţă rozalie şi mobilă, zâmbetul afectat al tipilor urâţi ca dracul care se cred frumoşi. Aceeaşi cămaşă ieftină de magazin universal, aceeaşi geacă. Aceeaşi siluetă îndesată, parcă hrănită cu porumb. Aceeaşi încredere în sine, uşor atenuată

de încordare. Trei tipi, toţi în jur de treizeci sau treizeci şi cinci de ani, unul şef, unul trupete bine înţepenit pe picioare, iar ultimul, un trupete nervos. Toţi trei, încordaţi, înfăptuind un fel de misiune pe care parcă o repetaseră ca nişte actori înainte. Un puzzle. Reacher privi din nou, peste Glock, în ochii şefului. Dar tipul lăsă fruntea în jos.

– Nu spune nimic, boule, zise el. Dacă spui ceva, te împuşc. Asta-i o promisiune. Dacă-ţi ţii gura poate scapi.

Reacher îl crezu. Tipul avea ochi tăioşi şi în loc de gură – o linie subţire. Aşa că nu spuse nimic. Apoi, maşina încetini şi intră într-o curte cu ciment nefinisat pe jos. Înaintă până ajunse în spatele unei clădiri industriale abandonate. Merseseră spre sud. Reacher îşi imagină că acum se aflau probabil cam la cinci kilometri sud de Loop[2]. Şoferul opri sedanul spate în spate cu o dubiţă închisă. În afară de dubă, parcarea era goală. Era un Ford Econoline, de un alb murdar, nu prea vechi, dar vizibil utilizat. Pe una din laturi, fusese cândva un fel de inscripţie. Acum era acoperită cu o vopsea albă, care nu prea se potrivea cu nuanţa caroseriei. Reacher aruncă o privire împrejur. Parcarea era plină de gunoaie. Văzu o cutie de vopsea aruncată în apropierea dubiţei. O pensulă. Nu era nimeni împrejur. Locul era pustiu. Dacă avea de gând să facă vreo mişcare, acestea erau momentul şi locul potrivit. Numai că tipul din faţă surâse subţire şi se aplecă spre bancheta din spate a maşinii. Îl apucă pe Reacher de guler cu mâna stângă şi cu dreapta îi înfipse ţeava Glockului în ureche.

– Stai cuminte, boule, spuse.

Şoferul se dădu jos din maşină şi se strecură pe lângă capotă. Scoase un set de chei din buzunar şi

deschise uşile din spate ale dubiţei. Reacher stătea nemişcat. Să înfunzi ţeava unui revolver în urechea cuiva nu este, în mod necesar, o mişcare deşteaptă. Dacă respectiva persoană îşi răsuceşte brusc capul în direcţia ei, ţeava iese afară. Şi ajunge în dreptul frunţii acelei persoane. În acest caz, chiar şi un deget rapid pe trăgaci nu mai poate face mare lucru. Ar putea face o gaură în urechea respectivului, în pavilionul exterior, afectându-i poate şi timpanul. Dar acestea nu sunt răni fatale. Reacher se gândi o clipă, cântărind posibilităţile. Apoi, tipul nervos o trase pe femeie afară din maşină şi o îmbrânci spre spatele dubiţei. Ea ţopăi şi şchiopătă pe scurta distanţă. Ieşi pe o uşă şi intră direct pe cealaltă. Reacher o privi cu coada ochiului. Tipul îi luă acesteia portofelul voluminos şi îl aruncă în spatele maşinii. Căzu la picioarele lui Reacher. Un zgomot înfundat pe mocheta groasă. Un portofel mare, din piele scumpă, cu ceva greu înăuntru. Ceva de metal. Un singur lucru de metal cărat de femei poate scoate un sunet înfundat ca acesta. Îi aruncă o privire, brusc interesat.

Era prăbuşită în spatele dubiţei. Incomodată de piciorul rănit. Apoi, şeful, aflat în faţă, îl trase pe Reacher pe canapeaua de piele şi i-l trecu tipului nervos. De îndată ce un Glock îi ieşi din ureche, celălalt i se înfundă în coaste. Era târât pe solul neregulat. Către spatele dubiţei. Îl împinseră înăuntru, alături de femeie. Tipul agitat îi acoperea pe amândoi cu Glockul tremurător, în timp ce şeful se aplecă în maşină şi scoase cârja de metal a femeii. Făcu câţiva paşi şi o aruncă în dubiţă. Zdrăngăni cu ecou, lovindu-se de peretele metalic. Lăsă hainele luate de la curăţătorie în spatele maşinii, alături de poşeta femeii. Scoase apoi o pereche de cătuşe din

buzunarul gecii. Prinse cu o cătuşă încheietura dreaptă a femeii. Apoi, trăgând-o brutal într-o parte, îl apucă pe Reacher de încheietura lui stângă. Închise pe ea cealaltă jumătate a cătuşei. Scutură cătuşele să vadă dacă erau închise bine. Trânti uşa din spate stânga a dubiţei. Reacher mai apucă să-l vadă pe şofer cum golea nişte sticle de plastic în maşină. Văzu nuanţa palidă a lichidului şi simţi mirosul puternic de benzină. O sticlă pe canapeaua din spate, una pe scaunele din faţă. Apoi, şeful închise trântind şi uşa din spate dreapta. Ultimul lucru pe care Reacher îl văzu înainte ca întunericul să-l învăluie pe deplin a fost o cutie de chibrituri, scoasă din buzunarul şoferului.

DOI

La două mii şapte sute de kilometri de Chicago pe şosea, fuseseră pregătite apartamentele de oaspeţi. Ele luaseră forma unei singure încăperi. Încăperea fusese proiectată neconvenţional, minuţios, după multă gândire atentă. Proiectul se remarca prin câteva trăsături cu totul neobişnuite.

Apartamentul fusese conceput cu un scop anume, pentru un anumit oaspete. Trăsăturile sale ieşite din comun fuseseră dictate de natura scopului şi a identităţii oaspetelui. Construcţia se afla la etajul al doilea al unei clădiri deja existente. Fusese ales numai un colţ. Avea un rând de ferestre mari pe cei doi pereţi exteriori. Aceştia dădeau spre sud şi spre est. Geamul fusese spart şi înlocuit cu plăci grele de lemn fixate în cuie pe ce mai rămăsese din ramele ferestrelor. Pe dinafară placajul fusese vopsit în alb pentru a se potrivi cu peretele clădirii. Pe dinăuntru, fusese lăsat nefinisat.

Tavanul încăperii de pe colţ fusese dărâmat. Era o clădire veche, iar tavanul era făcut din tencuială groasă. Fusese dat jos, într-un nor de praf înecăcios. Încăperea era acum deschisă până la căpriori. Pereţii fuseseră şi ei dărâmaţi. Zidurile, iniţial acoperite cu lambriuri vechi de pin, erau acum înmuiate de timp şi de patină. Toate acestea dispăruseră. Structura clădirii şi cartonul greu, gudronat de pe laturile exterioare rămăseseră la vedere. Pardoseala duşumelelor fusese şi ea scoasă. Tavanul prăfuit al încăperii de dedesubt devenise vizibil deasupra grinzilor grele. Din încăpere nu mai rămăsese decât o coajă.

Tencuiala veche de pe tavan şi scândurile de pe pereţi şi podea fuseseră aruncate pe fereastră înainte ca acestea să fie acoperite cu placaj. Cei doi care efectuaseră lucrările de demolare adunaseră toate resturile într-o grămadă mare şi-şi aduseseră camionul în marşarier până la aceasta, gata să care gunoiul de acolo. Erau preocupaţi să lase locul cât mai curat cu putinţă. Era prima dată când lucrau pentru acest patron şi umbla vorba că mai era mult de lucru. Privind împrejur, puteau să-şi dea seama că mai rămăseseră multe lucruri de făcut. Una peste alta, o perspectivă optimistă. Noi contracte erau greu de găsit, iar patronul nu se arătase preocupat de preţ. Cei doi simţeau că a face o bună impresie de la început putea să-i ajute mult lor pe termen lung. Lucrau din greu, încărcând în camion şi ultimele rămăşiţe de tencuială, când însuşi patronul se opri lângă ei.

– Gata treaba? întrebă el.

Patronul era un tip spătos, cu o grăsime bolnăvicioasă, cu voce puternică şi două pete roşii, de mărimea unor monede, arzând pe obrajii săi gălbejiţi. Se mişca uşor, pe tăcute, ca un tip care ar fi cântărit doar un sfert din greutatea lui. Efectul general era cel al unui tip în faţa căruia oamenii îşi lăsau privirea-n jos, răspunzându-i rapid.

– Tocmai terminam de făcut curăţenie, îi spuse primul muncitor. Unde aruncăm toate astea?

– Vă arăt, spuse patronul. Va trebui să faceţi două drumuri. Puneţi scândurile astea separat, bine?

Al doilea muncitor aprobă din cap. Scândurile duşumelei erau late de 46 de centimetri, de pe vremea când tăietorii de lemne îşi mai puteau încă alege orice copac ar fi vrut. N-aveau cum să intre în camion

împreună cu restul molozului. Terminară de încărcat molozul, iar patronul se înghesui în camion alături de ei. Era atât de mare, că stăteau ca sardelele. Arătă spre un loc din spatele vechii clădiri.

– Ia-o spre nord, spuse el, cam vreun kilometru jumătate.

Drumul ieşea drept din oraş şi apoi se răsucea în sus, făcând câteva curbe abrupte. Patronul le indică un loc.

– Acolo e, spuse el, chiar în spate, OK?

Se îndepărtă fără o vorbă, iar cei doi începură să descarce camionul. Se întoarseră apoi în partea de sud şi încărcară în camion vechile scânduri de pin rămase. Se căţărară din nou pe curbele întortocheate ale drumului şi îl descărcară. Cărară scândurile în camion şi apoi le aranjară frumos una peste alta. Numai în partea întunecată a spaţiului indicat. Apoi, patronul ieşi din umbră. Îi aşteptase. Ţinea ceva în mână.

– Suntem gata, spuse primul muncitor. Patronul dădu din cap.

– Poţi fi sigur de asta, zise el.

Mâna i se ridică. Ţinea în ea un pistol. Un automat negru mat. Îl împuşcă pe primul muncitor în cap. Explozia cartuşului fu asurzitoare. Sânge şi fragmente de oase şi creier se împrăştiară peste tot. Cel de-al doilea muncitor încremeni, înspăimântat. Apoi o luă la fugă. Se aruncă într-o parte, în goana disperată după o ascunzătoare. Patronul zâmbi. Îi plăcea când fugeau. Îşi coborî braţul gros într-un unghi obtuz. Trase şi băgă un glonţ în spatele unuia din genunchii muncitorului. Zâmbi din nou. Acum era şi mai bine. Îi plăcea când fugeau, dar îi plăcea şi mai mult când se zvârcoleau pe jos. Rămase acolo ascultând vreme

îndelungată ţipetele de ajutor ale omului. Apoi, se îndreptă în linişte către el şi ţinti cu grijă. Băgă un glonţ şi în celălalt genunchi. Se uită o vreme, apoi obosi de atâta joc. Ridică din umeri şi trase un ultim glonţ în capul omului. Lăsă pistolul pe pământ şi rostogoli cele două trupuri până se aliniară perfect cu scândurile vechi.

TREI

Erau pe drum de o oră şi treizeci de minute. Se târâseră prin oraş, iar după aceea acceleraseră până la o viteză ce rămase constantă. Probabil că parcurseseră o sută de kilometri. Dar, în întunericul zgomotos din interiorul dubiţei, Reacher nu avea nici o idee în ce direcţie îi duseseră aceşti o sută de kilometri.

Era încătuşat de tânăra cu piciorul rănit şi, în primele câteva minute ale apropierii lor întâmplătoare, se luptaseră să găsească cea mai confortabilă poziţie posibilă. Se târâseră în interiorul dubiţei până ajunseseră să stea unul lângă altul pe podea, cu picioarele întinse, sprijiniţi de roata de rezervă din dreapta, încordaţi să facă faţă hurducăielilor maşinii. Femeia stătea ceva mai în spate, iar Reacher era aşezat în partea din faţă. Încheieturile lor încătuşate se sprijineau de partea de sus, plată, a unei margini de metal, ca şi cum ar fi fost nişte îndrăgostiţi pierzându-şi vremea într-o cafenea.

La început, nici unul dintre ei nu spusese nimic. Stătuseră vreme îndelungată într-o tăcere mormântală. Problema principală era căldura. Era mijlocul ultimei zile de iunie în zona Midwestului. Erau închişi într-un spaţiu ermetic, de metal. Nu exista nici o aerisire. Reacher îşi închipui cum curentul de aer care trecea în afara caroseriei dubiţei o răcorea într-o anumită măsură, fără a ajunge însă şi în interior.

Stătea acolo, în întuneric, petrecându-şi timpul fierbinte şi mort gândindu-se şi plănuind, aşa cum fusese antrenat să facă. Rămânând calm, relaxat,

concentrat, fără să-şi cheltuiască energia cu speculaţii inutile. Apreciind şi evaluând. Cei trei tipi dăduseră dovadă de o oarecare eficacitate. Fără mare talent, fără o reală fineţe, dar şi fără greşeli semnificative. Tipul agitat, cu cel de-al doilea Glock, era veriga slabă a echipei, dar şeful îl acoperise destul de bine. Un trio eficient. Nici pe departe cel mai rău pe care-l văzuse vreodată. Dar nu-şi bătea acum capul cu astfel de lucruri. Se găsise în situaţii şi mai rele şi reuşise să supravieţuiască. Aşa că încă nu-şi bătea capul.

Apoi, băgă de seamă ceva. Observă că nici femeia nu-şi bătea capul. Era şi ea calmă. Stătea acolo, legănându-se, încătuşată de încheietura lui, gândindu-se şi plănuind, aşa cum probabil fusese şi ea învăţată să facă. Aruncă o privire spre ea, în obscuritate, şi îi văzu privirea aţintită asupra lui. Privirea enigmatică şi calmă a cuiva care deţine controlul asupra situaţiei, uşor superioară, uşor dezaprobatoare. Încrederea în sine a tinereţii. Ea îi întâlni privirea. I-o susţinu un timp îndelungat. Apoi îşi trase mâna dreaptă, cu cătuşă cu tot, smucindu-i mâna lui stângă, dar era un gest de încurajare. El se întinse, îi scutură mâna şi amândoi schimbară un scurt surâs ironic faţă de formalismul la care se pretau.

– Holly Johnson, spuse ea.

Îl cântărea cu grijă. Putea să vadă mişcarea ochilor ei, cum se deplasau în jurul feţei lui. Apoi, o scurtă privire în jos, la felul în care era îmbrăcat şi înapoi pe faţa lui. Ea surâse din nou, un surâs scurt, ca şi cum s-ar fi hotărât că persoana lui merita o anumită politeţe.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse.

El se uită din nou la ea. Se uită la faţa ei. Arăta foarte bine. Poate douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de ani. Se uită la hainele ei. Un vers dintr-un cântec

vechi îi trecu prin minte: "Haine de sute de dolari, pe care încă nu le-am plătit." Aşteptă să-şi amintească şi versul următor, dar acesta nu veni. Aşa că îi surâse şi dădu din cap.

– Jack Reacher, spuse. Plăcerea e numai a mea, Holly, crede-mă.

Le era greu să se înţeleagă, fiindcă dubiţa scotea tot felul de zgomote în timpul mersului. Uruitul motorului se lupta cu vâjâitul venit de pe drum. Reacher ar fi fost mulţumit să stea niţel liniştit, dar Holly nu era.

– Trebuie să scap de tine, îi spuse ea.

O femeie sigură pe sine, care se controla perfect. El nu răspunse nimic. Se uită la ea şi îşi mută privirea. Versul următor ar fi sunat: "Rece, o femeie cu sânge rece. O cădere mortală", un vers trist şi dureros. Un cântec vechi al lui Memphis Slim. Dar versul nu i se potrivea. Nu se potrivea deloc. Nu era o femeie cu sânge rece. Se uită din nou la ea şi ridică din umeri. Ea îl privea. Nerăbdătoare în faţa tăcerii lui.

– Tu înţelegi exact ce se întâmplă? îl întrebă. Se uită la faţa ei. Se uită la ochii ei. Îl privea drept în faţă. Cu uimire pe chip. Probabil se gândea că e închisă acolo împreună cu un idiot. Se gândea că el nu înţelegea exact ce se întâmplă.

– Dar e destul de clar, nu? După dovezi.

– Ce dovezi? întrebă ea din nou, contrariată. Totul s-a petrecut într-o fracţiune de secundă.

– Întocmai. Astea-s toate dovezile de care am nevoie, nu? Îmi spun mai mult sau mai puţin tot ce trebuie să ştiu.

Se opri din vorbă şi începu din nou să se relaxeze. Viitoarea ocazie de a scăpa va fi la următoarea oprire a dubiţei. Putea fi şi peste câteva ore. Simţea că poate

sta acolo şi toată ziua. Simţea că trebuie să fie pregătit, să-şi păstreze toate resursele.

– Şi ce anume trebuie să ştii? continuă cu întrebările Holly.

Ochii ei rămâneau fixaţi într-ai lui.

– Ai fost răpită, spuse el simplu. Eu mă aflu aici din întâmplare.

Continua să se uite la el. Păstrându-şi încrederea în sine. Continuând să gândească. Tot nefiind sigură dacă era sau nu încătuşată de un idiot.

– E destul de clar, nu? reluă Reacher. Nu pe mine mă voiau.

Ea nu răspunse. Îşi arcui doar sprânceana fină.

– Nimeni nu ştia că aveam să fiu acolo, continuă. Nici măcar eu nu ştiam că aveam să fiu acolo. Până ce am ajuns acolo. Dar operaţiunea a fost bine planificată. Probabil că le-a luat ceva timp s-o pună la punct. S-au bazat pe supraveghere, nu-i aşa? Trei tipi, unul în maşină, doi pe stradă. Maşina era parcată exact unde trebuia. N-aveau cum să ştie unde urma să fiu eu. Dar este clar că ştiau sigur unde urma să te afli tu. Aşa că nu te mai uita la mine ca şi cum eu aş fi idiotul dintre noi doi. Tu eşti cea care a făcut o mare greşeală.

– Greşeală? întrebă ea, nedumerită.

– Ai deprinderi prea regulate, replică Reacher. Ţi-au studiat mişcările, poate două sau trei săptămâni şi le-ai intrat drept în gheare. Nu se aşteptau să mai fie şi altcineva acolo. Asta-i clar, nu? N-au luat cu ei decât o singură pereche de cătuşe.

Pentru a sublinia cele spuse îşi ridică încheietura, ceea ce făcu să se ridice şi mâna ei. Femeia rămase tăcută vreme îndelungată. Îşi revizuia părerile despre

el. Reacher se legăna odată cu mişcarea maşinii şi surâdea.

– Şi tu ar trebui să ştii mai bine, continuă. Eşti un fel de agent al guvernului, nu-i aşa? DEA, CIA, FBI, ceva în genul ăsta, poate detectiv al poliţiei din Chicago? Nouă în slujbă, încă puternic idealistă şi destul de înstărită. Aşa că cineva urmăreşte o răscumpărare sau poate, chiar dacă eşti nouă, ai devenit deja o problemă potenţială pentru cineva anume. Oricum, ar fi trebuit să ai mai multă grijă de tine.

Se uită din nou la el. Aprobă din cap, cu ochii larg deschişi în întunericul străveziu. Impresionată.

– Dovezi? întrebă ea. El îi zâmbi din nou.

– Câteva lucruri, spuse el. Curăţătoria. Eu cred că în fiecare luni, în timpul pauzei de prânz, duci hainele de săptămâna trecută să fie curăţate şi le iei pe cele de săptămâna asta, ca să le porţi. Asta înseamnă că trebuie să ai vreo 15-20 de ţinute. După chestia aia pe care o ai pe tine, nu te îmbraci prea ieftin. Să zicem 400 de parai ţinuta, ai probabil vreo 8 000 băgate în cârpe. Asta aş numi eu moderat înstărită şi tot asta e ceea ce aş numi regularitate în deprinderi.

Ea aprobă încet din cap.

– OK. De ce aş fi agent guvernamental?

– Destul de simplu, îi răspunse. Ţi s-a înfipt în coaste un Glock 17, ai fost înghesuită într-o maşină, ai fost aruncată într-o dubă, încătuşată de o persoană pe deplin străină, fără să ai habar unde naiba te duc sau de ce. Orice persoană normală s-ar frânge în bucăţi, urlând până se prăbuşesc pereţii. Dar tu, nu. Stai aici absolut calmă, ceea ce sugerează un anumit fel de antrenament, poate un anumit gen de familiaritate cu enervarea sau cu situaţiile periculoase. Şi, poate, cu un fel de conştiinţă sigură că există o grămadă de

oameni care abia aşteaptă să te recupereze de îndată ce vor putea.

El se opri, dar ea îl încurajă din cap să continue.

– Şi aveai şi un pistol în poşetă. Ceva destul de greu, poate un 38 cu ţeavă lungă. Dacă ar fi fost doar o armă particulară, cineva care se îmbracă aşa ca tine ar fi ales ceva mai fin, cum ar fi un 22 cu ţeavă scurtă. Dar era un revolver mare, aşa că sigur ţi-a fost încredinţat de la serviciu. Deci, eşti un fel de agent, poate chiar poliţistă.

Femeia dădu din nou din cap, încet.

– Şi de ce crezi că sunt nouă în slujbă? vru să ştie Holly.

– Vârsta, spuse Reacher. Câţi ai? Douăzeci şi şase?

– Douăzeci şi şapte.

– Destul de puţin pentru un detectiv, îi răspunse. Facultatea şi câţiva ani în uniformă? Tânără şi pentru FBI, DEA, CIA. Aşa că, orice ai fi, eşti nouă în meserie.

Ea ridică din umeri.

– OK. Şi de ce crezi că mă dedic meseriei? Reacher arătă cu stânga, făcând să zornăie cătuşele care-i legau.

– Rana ta. Te-ai întors la lucru după un accident, înainte să te fi recuperat pe deplin. Încă foloseşti cârja pentru piciorul rănit. Majoritatea celor în situaţia ta ar fi stat acasă şi şi-ar fi luat concediu medical.

Ea surâse.

– Aş putea fi handicapată. Aş fi putut să mă nasc aşa. Reacher dădu din cap în întuneric.

– E o cârjă de spital. Ţi-au împrumutat-o pe termen scurt, până ce-ţi revii după rana pe care ai suportat-o. Dacă era ceva permanent, ţi-ai fi cumpărat propria ta cârjă. Probabil că ţi-ai fi luat o duzină. Le-ai fi vopsit diferit, să se asorteze cu hainele tale scumpe.

Ea râse. Era un sunet plăcut, peste bâzâitul şi huruitul motorului şi vâjâitul venit de la drum.

– Nu-i rău deloc, Jack Reacher, spuse. Sunt agent special FBI. De toamna trecută. Mi-am sfâşiat ligamentele încrucişate jucând fotbal.

– Joci fotbal? Bravo ţie, Holly Johnson. Ce fel de agent FBI de toamna trecută?

Pentru o clipă, rămase tăcută.

– Un agent. Unul dintre mulţii de la biroul din Chicago.

Reacher clătină din cap.

– Nu doar un agent, punctă el. Un agent care a făcut ceva cuiva, care, poate, vrea să se răzbune. Aşa că ce şi cui i-ai făcut?

Ea negă din cap.

– Nu pot să vorbesc despre asta. Nu cu civilii. El dădu aprobator din cap. Se simţea bine auzind aşa ceva.

– OK, acceptă Reacher.

– Orice agent îşi face duşmani, reluă ea.

– Bineînţeles, îi răspunse.

– Şi eu, la fel ca toţi ceilalţi, continuă ea.

El îi aruncă o privire piezişă. Fusese o remarcă ciudată. Defensivă. Remarca unei femei antrenate, entuziaste şi gata de treabă, dar legată de un birou încă din toamna trecută.

– Secţia economică? încercă el să ghicească. Ea dădu din cap.

– Nu pot să vorbesc despre asta, spuse din nou.

– Dar ţi-ai făcut deja duşmani.

Ea îi aruncă o jumătate de surâs, care dispăru rapid. Apoi, rămase tăcută. Arăta calmă, dar Reacher putea simţi după încheietura ei că pentru prima dată era îngrijorată. Totuşi stătea acolo. Şi se înşela.

– N-au de gând să te ucidă. Te puteau ucide încă de pe maidanul ăla. De ce să te mai care în duba asta nenorocită? Şi mai e şi cârja ta.

– Ce-i cu cârja?

– N-are nici un sens, răspunse el. De ce să-ţi mai arunce şi cârja aici dacă ar fi avut de gând să te omoare? Eşti ostatică, Holly, asta eşti. Eşti sigură că nu-i cunoşti pe tipii ăştia? Nu i-ai mai văzut niciodată până acum?

– Niciodată. Nu ştiu cine naiba sunt sau ce naiba vor de la mine.

Se uită la ea. Vorbele ei sunau cam prea hotărât. Ştia mai mult decât îi spunea. Rămaseră tăcuţi în mijlocul zgomotului. Legănaţi şi izbiţi la fiecare mişcare a maşinii. Reacher scrută întunericul. O putea simţi pe Holly lângă el, luând hotărâri. Ea se întoarse din nou într-o parte.

– Trebuie să te scot de aici, îi spuse ea din nou. Reacher o privi o clipă. Se uită apoi în lături şi rânji.

– Mie îmi convine, Holly. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Cam în cât timp o să ţi se simtă lipsa?

Era o întrebare la care ar fi preferat să nu răspundă. Ea îl privea cu intensitate, aşteptând. Aşa că el rămase pe gânduri şi îi spuse tot adevărul.

– Niciodată.

– De ce nu? Cine eşti tu, Reacher? El o privi şi ridică din umeri.

– Nimeni, răspunse sec.

Ea continuă să-l privească întrebător. Posibil iritată.

– Bine, dar ce fel de nimeni? insistă ea.

Reacher îl auzea în minte pe Memphis Slim: "M-au pus să lucrez la oţelărie."

– Sunt portar, spuse. La un club din Chicago.

– Ce club? vru ea să ştie.

– Un loc unde se cântă blues, în South Side, spuse el. Probabil că nu-l ştii.

Se uită la el şi clătină din cap.

– Portar? Eşti prea degajat pentru un portar.

– Portarii au de-a face cu o grămadă de situaţii ciudate, replică el.

Ea arăta ca şi cum nu l-ar fi crezut şi el îşi apropie cadranul ceasului de ochi. Două şi jumătate după-amiaza.

– Şi cât mai e până când îţi va simţi cineva lipsa? întrebă la rândul lui Reacher.

Ea se uită la propriul ceas şi se strâmbă.

– Destul, răspunse. Am o conferinţă de caz care începe la cinci în după-amiaza asta. Până atunci, nimic. Două ore şi jumătate până când cineva îşi va da seama că lipsesc.

PATRU

Chiar înăuntrul primei alveole din camera de la etajul doi, o a doua alveolă începea să prindă formă. Era construită din scânduri noi. Lemn de brad de doi pe patru, bătut în cuie la modul convenţional şi arătând ca o cameră nouă, care creştea în interiorul celei vechi. Dar camera nouă urma să fie cu circa treizeci de centimetri mai mică, în fiecare direcţie, decât fusese cea veche. Cu treizeci de centimetri mai scurtă în lungime, cu treizeci mai îngustă în lăţime, cu treizeci mai scurtă în înălţime.

Noile grinzi ale pardoselii urmau să fie ridicate la treizeci de centimetri peste cele vechi cu ajutorul unor bucăţi din noul lemn de brad. Bucăţile cele noi arătau ca o pădure de picioroange scurte, gata să susţină noua pardoseală. Şi mai multe bucăţi scurte erau gata să susţină noua structură la treizeci de centimetri distanţă de cea veche, pe toate laturile şi la capete. Noua structură se remarca prin gălbuiul lemnului nou. Strălucea pe fundalul de miere afumată al structurii vechi. Vechea structură arăta ca un schelet cu patină, în interiorul căruia începuse deodată să crească un schelet nou.

Trei oameni tocmai ridicau noua alveolă. Păşeau de pe o grindă pe alta cu o îndemânare vizibilă. Arătau ca nişte oameni care mai construiseră şi alte lucruri înainte. Şi se mişcau repede. Contractul le impunea să isprăvească la timp. Patronul insistase pe acest aspect. Era o treabă rapidă. Cei trei tâmplari nu se plângeau însă. Patronul le acceptase pretenţiile din prima. Fusese un preţ cam umflat, care lăsa o mare marjă de tocmeală. Dar omul nici nu băgase în seamă

această viclenie. Nu negociase deloc. Dăduse din cap şi le spusese să înceapă lucrul de îndată ce termina echipa de demolare. Era greu să găseşti de lucru, şi patronii care-ţi acceptau preţul din prima erau şi mai greu de găsit. Aşa că cei trei erau fericiţi să lucreze din greu, repede şi până târziu. Erau dornici să facă impresie bună. Doar privind împrejur şi se întrezăreau o grămadă de noi comenzi.

Aşa că dădeau din ei tot ce aveau mai bun. Alergau în sus şi în jos pe scări, cu unelte şi cu bucăţi de cherestea proaspătă. Lucrau după ochi, marcându-şi liniile pe lemn cu unghia, folosindu-se de pistoalele de cuie şi de ferăstraie, până ce acestea se înroşeau. Dar se şi opreau des, pentru a măsura distanţa dintre structura veche şi cea nouă. Patronul accentuase că respectarea cotelor era importantă. Vechea structură avea treisprezece centimetri adâncime. Cea nouă – nouă. Distanţa era de treizeci de centimetri.

– Treisprezece cu nouă cu treizeci, spuse unul. În total cincizeci şi doi de centimetri.

– OK? îl întrebă al doilea pe şeful de echipă.

– Ideal, spuse acesta. Exact cum a zis el.

CINCI

Conferinţa de caz a lui Holly Johnson de la ora cinci era programată în sala de întruniri la etajul al treilea al sediului FBI din Chicago. O încăpere mare, de mai bine de doisprezece pe şase picioare, ocupată, mai mult sau mai puţin, doar de o masă lungă şi lustruită, flancată de treizeci de scaune, câte cincisprezece pe fiecare parte. Scaunele erau greoaie, tapiţate cu piele, iar masa era făcută din lemn masiv de esenţă tare, lustruit, dar orice încercare de a face ca locul să arate ca o sală de consiliu a unei corporaţii era anihilată de tapetul neîngrijit de instituţie de pe pereţi şi de mocheta ieftină. Erau nouăzeci de metri pătraţi de mochetă pe podea şi costaseră cu totul probabil mai puţin decât un singur scaun.

Vara, la ora cinci, soarele de după-amiază invada încăperea prin peretele de sticlă, lăsând celor care începuseră să intre în sală doar două opţiuni. Dacă se aşezau cu faţa către ferestre, primeau tot soarele în ochi, trebuiau să-i ţină strânşi pe toată durata întrunirii şi se alegeau cu o durere de cap năucitoare. Iar soarele depăşea ca putere aerul condiţionat, aşa că, dacă s-ar fi aşezat cu spatele către ferestre, s-ar fi încins, s-ar fi simţit rău şi ar fi început să se întrebe dacă deodorantul lor mai avea vreun efect la ora cinci după-amiaza. O alegere grea, dar era de preferat să evite durerea de cap şi să înfrunte riscul de a se încinge peste măsură. Aşa că cei veniţi mai devreme ocupară scaunele de pe partea cu ferestre.

Primul intră în încăpere avocatul FBI cu sarcini speciale pentru delictele financiare. Rămase o clipă meditând asupra duratei probabile a întrunirii. Poate

patruzeci şi cinci de minute, se gândi el, cunoscând-o pe Holly, aşa că se întoarse şi încercă să aprecieze care dintre scaune ar putea să beneficieze de umbra lăsată de stâlpul subţire care împărţea în două zidul cu ferestre. Linia de umbră se întindea la stânga celui de-al treilea scaun din rând, iar el ştia că, pe măsură ce timpul va trece, se va strecura către capătul mesei. Aşa că îşi împrăştie teancul de dosare pe masă în faţa celui de-al doilea scaun, îşi scoase haina de pe umeri şi şi-o lăsă pe el ca să se ştie că era ocupat. Apoi, se întoarse şi se îndreptă către bufetul aflat la capătul încăperii să-şi toarne o ceaşcă de cafea din filtru.

După aceea, intrară doi agenţi care lucrau la cazuri ce ar fi putut avea legătură cu mizeriile de care se ocupa Holly Johnson. Ei îl salutară din cap pe avocat şi se uitară spre locul pe care acesta şi-l alesese. Ştiau că nu avea nici un rost să aleagă vreunul dintre cele paisprezece scaune care se mai aflau în dreptul ferestrei. Oricum, s-ar fi încins la fel. Aşa că îşi lăsară mapele să cadă pe cele mai apropiate scaune şi se duseră după cafea.

– Ea încă n-a venit? îl întrebă pe avocat unul dintre ei.

– N-am văzut-o deloc azi, răspunse avocatul.

– Pierderea ta, nu? spuse celălalt agent. Holly Johnson era nouă, dar talentată, şi asta o ajutase să câştige popularitate. În trecut, Biroul n-ar fi avut nici o plăcere arestând genul de oameni de afaceri pe care Holly era plătită să-i vâneze, dar timpurile se schimbaseră, iar sediul din Chicago deprinsese gustul acestor arestări. Acum, oamenii de afaceri arătau ca nişte jeguri, nu ca nişte cetăţeni onorabili, iar agenţii erau îngreţoşaţi şi obosiţi să-i vadă cum umplu trenurile de navetişti ca să ajungă acasă. Agenţii se

dădeau jos din tren cu câţiva kilometri înainte ca bancherii şi brokerii să se apropie măcar de costisitoarele lor suburbii. Agenţii s-ar fi gândit la o a doua ipotecă şi chiar la o doua slujbă şi s-ar fi gândit la anii de muncă în calitate de detectivi particulari pe care ar fi trebuit să-i adauge la pensia subţirică luată de la guvern. În timp ce cadrele de conducere ar fi stat cu rânjetele lor infatuate pe faţă. Aşa că, atunci când unul sau doi dintre ei o luau la vale, Biroul se simţea destul de mulţumit. Când unul, doi se transformau în zece şi douăzeci, iar apoi în sute, totul devenea un afurisit de sport.

Singurul neajuns era munca grea. Probabil mai grea decât orice altceva. Iar aici, sosirea lui Holly Johnson a uşurat mult lucrurile. Avea talentul necesar. Îşi putea arunca ochii pe un bilanţ şi să-şi dea seama din prima unde era ceva în neregulă. Era ca şi cum ar fi putut mirosi acel ceva. Stătea la biroul ei, uitându-se în hârtii, îşi lăsa uşor capul pe o parte şi se gândea. Uneori, se gândea ceasuri întregi, dar când înceta să se mai gândească, ştia ce naiba se întâmplase. Apoi, explica totul la o conferinţă de caz. Făcea lucrurile să sune uşor şi logic, ca şi cum n-ar fi existat nici un motiv de îndoială. Era o femeie care făcea progrese. Era o femeie care îşi făcea colegii agenţi să se simtă mai bine decât cei din trenurile navetiştilor de seară. De-asta era atât de populară.

Cea de-a patra persoană din sala de întrunire de la etajul al treilea era agentul însărcinat să care şi să aducă actele necesare până ce ea şi-ar fi revenit de pe urma accidentului de la fotbal. Numele lui era Milosevic. Slăbuţ, cu un uşor accent de pe Coasta de Vest. Până în patruzeci de ani, îmbrăcat sport, în haine scumpe, de culoare kaki, semnate de un creator

cunoscut, purtând bijuterii de aur la gât şi la mână. Şi el era sosit de curând, recent transferat la sediul din Chicago, deoarece aici considera Biroul că are cel mai mult nevoie de personal specializat în finanţe.

Se aşează la coadă pentru cafea şi privi de jur împrejurul încăperii.

– Vine mai târziu? întrebă el.

Avocatul ridică din umeri, iar Milosevic făcu un gest asemănător. Îi plăcea Holly Johnson. Erau cinci săptămâni de când lucra cu ea, de la accidentul de pe terenul de fotbal şi se bucurase de fiecare minut.

– De obicei, vine întotdeauna la timp, spuse. Al cincilea din încăpere era Brogan, şeful de secţie al lui Holly. Irlandez, din Boston, în trecere prin California. Ajuns la vârsta mijlocie. Păr negru, faţă roşie de irlandez. Un tip dur, ambiţios, bine îmbrăcat, într-o jachetă scumpă de mătase. Venise la Chicago în aceeaşi perioadă cu Milosevic şi era supărat că nu era New Yorkul. Aştepta avansarea pe care era sigur că o merită. Circula teoria că sosirea lui Holly în secţia lui îi întărise şansele de a o obţine.

– Încă n-a venit? întrebă şi el. Cei patru ridicară din umeri.

– Las' că vede ea, punctă Brogan.

Holly fusese analist de capital pe Wall Street înainte să-şi depună cererea de angajare la FBI. Nimeni nu prea ştia de ce făcuse acest schimb. Pe de o parte, avea tot felul de relaţii în lumea bună, iar pe de alta, un tată ilustru, iar bănuiala cea mai la îndemână era, cumva, că voia să-l impresioneze. Nimeni nu ştia sigur dacă bătrânul era sau nu impresionat, dar se considera că ar fi trebuit să fie. Holly fusese una din cei zece mii de solicitanţi din anul acela şi trecuse în fruntea celor patru sute care reuşiseră. Aruncase în

aer toate criteriile de recrutare. Biroul căutase absolvenţi de facultate din domeniul dreptului sau contabilităţii, ori chiar şi absolvenţi de discipline mai slăbuţe, care să fi lucrat undeva timp de cel puţin trei ani. Holly se calificase în toate felurile. Avea o diplomă în contabilitate de la Yale, un masterat de la Harvard şi trei ani pe Wall Street pe deasupra. Trecuse cu brio toate testele de inteligenţă şi pe cele de aptitudini. Îi fermecase pe cei trei agenţi care o perpeliseră ca la rotisor la interviul principal.

Navigase printre verificările de tip general, lucru uşor de înţeles, date fiind relaţiile pe care le avea, şi fusese trimisă la Academia FBI de la Quantico. Abia acolo a început să ia lucrurile în serios. Era puternică şi tot timpul la vârf, a învăţat să tragă cu arma, să reacţioneze prompt la comenzile superiorilor, uluindu-i pe toţi, a luat excepţional la tragerile simulate. Dar cel mai mare succes îl avea datorită atitudinii. Făcuse două lucruri deodată. Întâi a câştigat simpatia întregului Birou fără putinţă de tăgadă. Era perfect clar pentru oricine că aveau de-a face cu o femeie care urma să trăiască şi să moară pentru FBI. În al doilea rând, a făcut acest lucru într-un fel de natură să evite şi cea mai uşoară urmă de neseriozitate. Şi-a colorat atitudinea cu un umor ironic, care a împiedicat lumea s-o urască. Ba i-a făcut chiar să o iubească. Nu încăpea îndoială că Biroul dobândise, prin ea, un bun de preţ. Au trimis-o la Chicago şi au rămas în aşteptarea roadelor.

Ultimul care intră în sala de întruniri de la etajul al treilea a fost un grup de bărbaţi care sosiră împreună. Treisprezece agenţi şi agentul-şef McGrath. Cei treisprezece agenţi erau strânşi grămadă în jurul

şefului lor, care făcea, din mers, un fel de trecere în revistă a politicii Biroului. Cei treisprezece îi ascultau cu sfinţenie fiecare cuvânt. McGrath se bucurase de fiecare avantaj, ca la carte. Fusese la vârf şi coborâse din nou la munca de teren. Îşi petrecuse trei ani în clădirea Hoover ca director adjunct al FBI-ului şi apoi ceruse să fie demis şi să revină, cu leafa micşorată, la munca de teren. Hotărârea îi scăzuse cu zece mii de dolari venitul anual, dar îi redase sănătatea mintală, ca şi respectul nesfârşit şi afecţiunea oarbă din partea agenţilor cu care lucra.

Un agent-şef la un birou de teren precum cel din Chicago este asemenea căpitanului unei mari nave de război. Teoretic, mai sunt şi alţii deasupra lui, dar aceştia se află la câteva mii de kilometri distanţă, la Washington. Existenţa lor este teoretică. Agentul-şef este real. El îşi conduce oamenii de parcă ar fi Dumnezeu. Aşa se uita tot biroul din Chicago la McGrath. Iar el nu făcea nimic pentru a diminua această senzaţie. Era distant, dar abordabil. Nu se trăgea de şireturi cu nimeni, dar îşi făcea oamenii să simtă că ar face orice pentru ei. Era un om scurt şi îndesat, plin de energie, genul de tip neobosit care radiază o încredere totală. Genul de tip care-şi face echipajul să se simtă mai bine numai pentru că îl conduce. Numele lui de botez era Paul, dar toată lumea îi spunea Mack, precum camionului.

Îi lăsă pe cei treisprezece agenţi să se aşeze, zece dintre ei cu spatele la fereastră, iar trei cu soarele în ochi. Apoi îi pregăti lui Holly un scaun în capul mesei. Se duse până la celălalt capăt şi-şi trase un alt scaun pentru sine. Se aşeză într-o parte faţă de soare. Începu să se arate îngrijorat.

– Unde e? întrebă. Brogan?

Şeful de secţie ridică din umeri, cu palmele în sus.

– Ar trebui să fie aici, după câte ştiu eu, îi răspunse acesta.

– A lăsat vorbă cuiva? continuă McGrath. Milosevic?

Milosevic şi ceilalţi cincisprezece agenţi, precum şi avocatul Biroului ridicară cu toţii din umeri şi negară din cap. McGrath începu să fie şi mai preocupat. Toată lumea are un tipar, un ritm, un fel de amprentă comportamentală. Holly nu întârziase decât un minut sau două, dar acest lucru nu era nici pe departe normal, aşa că-i făcuse pe toţi să intre la bănuieli. În opt luni, nu se pomenise niciodată să fi întârziat. Alţii pot ajunge cu cinci minute mai târziu în sala de întrunire şi lucrul poate trece drept normal. Din cauza obiceiurilor lor. Dar nu şi Holly. La cinci şi trei minute după-amiaza, McGrath se uită la scaunul ei gol şi ştiu că avea o problemă. Se ridică din nou în încăperea cufundată în tăcere şi se îndreptă spre bufetul aflat pe peretele opus. Lângă maşina de cafea se afla un telefon. Ridică receptorul şi formă numărul de la biroul său.

– Holly Johnson a sunat cumva? îşi întrebă el secretara.

– Nu, Mack, răspunse ea.

Aşa că puse receptorul în furcă, apoi îl ridică din nou şi chemă recepţia, aflată cu două etaje mai jos.

– Vreun mesaj de la Holly Johnson? îl întrebă el pe agentul de la poartă.

– Nu, şefule, spuse agentul, n-am văzut-o. Apăsă din nou butonul şi chemă centrala.

– Vreun semn de la Holly Johnson?

– Nu, domnule, răspunse operatorul.

Păstră receptorul la ureche şi ceru cu un gest hârtie şi creion. Apoi, se adresă din nou operatorului.

– Dă-mi numărul ei de pager, spuse. Şi celularul, dacă eşti amabil.

Din receptor răzbătu o pârâială şi el mâzgăli numerele pe hârtie. Întrerupse legătura cu centrala şi formă numărul pagerului lui Holly. Nu obţinu altceva decât un sunet înfundat şi prelungit, care-i spunea că pagerul era închis. Încercă apoi numărul de celular. Auzi un bip şi ascultă un mesaj electronic, în care o femeie îi spunea că numărul solicitat nu putea fi contactat. Închise şi-aruncă privirile de jur împrejurul camerei. Era cinci şi zece, luni după-amiază.

ŞASE

La şase şi jumătate după ceasul lui Reacher, mişcarea din interiorul dubei se schimbase. Şase ore şi patru minute merseseră cu o viteză constantă, de cincizeci şi cinci sau şaizeci la oră, timp în care căldura atinsese punctul maxim şi începuse să scadă. Stătuse asudat, legănându-se şi lovindu-se în întuneric de roata aflată între el şi Holly Johnson, calculând mereu distanţa pe o hartă aflată în capul său. Se gândea că făcuseră probabil cam şase sute douăzeci de kilometri. Dar nu ştia în ce direcţie se îndreptaseră. Dacă ar fi mers spre est, până acum ar fi trecut prin Indiana şi ar fi fost pe cale să iasă din Ohio, poate chiar intrând în Pennsylvania sau în Virginia de Vest. Dacă ar fi luat-o spre sud, acum ar fi trebuit să iasă din Illinois, intrând în Missouri sau Kentucky, poate chiar în Tennessee, în caz că subestimase viteza. Spre vest ar fi însemnat să-şi croiască drum prin Iowa. Puteau să fi ocolit partea de jos a lacului şi să se îndrepte spre nord prin Michigan. Sau drept spre nord-vest, caz în care s-ar fi găsit în apropiere de Minneapolis.

Ajunseseră totuşi undeva, deoarece duba încetinea. Se legănase spre dreapta, ca şi cum ar fi ieşit de pe şosea. Auzeau zgomotul cutiei de viteze şi simţeau hopurile din pavajul spart. Efectul forţelor îi răsuci pe loc. Cârja lui Holly alunecă şi zăngăni pe podeaua striată de metal. Duba gâfâi în susul şi în josul unor pante, se opri la intersecţii invizibile, acceleră, frână tare, vira strâns la stânga şi apoi coborî, timp de un sfert de oră, o suprafaţă cu hopuri.

– Suntem la ţară, undeva, spuse Reacher.

– Evident, replică Holly. Dar unde?

Reacher dădu din umeri în întuneric. Duba încetini aproape complet şi vină strâns spre dreapta. Suprafaţa drumului deveni şi mai accidentată. Duba mai înaintă cam o sută cincizeci de metri şi se opri. Auziră cum se deschide uşa din dreapta faţă. Motorul continua să meargă. Uşa din faţă se închise cu zgomot. Reacher ascultă cum se deschide o uşă mare şi simţi cum duba se mişca încet înainte. Uruitul motorului se izbi de nişte pereţi metalici. Reacher auzi din nou zgomotul uşii şi sunetul motorului mai tare, ca un ecou. Apoi, acesta se opri şi sunetul său se pierdu în tăcere.

– Suntem într-un fel de hambar, zise Reacher. Cu uşa închisă.

Holly aprobă din cap nerăbdătoare.

– Ştiu, zise ea. Un grajd de vaci. Îi simt mirosul. Reacher auzi cum în afara dubei se desfăşura o conversaţie înăbuşită. Paşi îndreptându-se spre uşile din spate. O cheie intrând în broască. Mânerul uşii rotindu-se. O lumină orbitoare când se deschise uşa. Reacher clipi în strălucirea electrică neaşteptată şi se uită, peste Holly, la cei trei bărbaţi: două Glockuri şi o puşcă de vânătoare.

– Afară, spuse şeful.

Se luptară să iasă încătuşaţi cum erau. Nu era uşor. Erau înţepeniţi, aveau dureri şi crampe după ce stătuseră încordaţi lângă roata de rezervă şase ore întregi. Genunchiul lui Holly cedase complet. Reacher se întoarse după cârjă.

– Las-o acolo, boule, zise şeful.

Glasul tipului suna obosit şi iritat. Reacher îi aruncă o privire plină de calm şi dădu din umeri. Holly se încordă şi încercă să-şi lase greutatea pe un singur picior. Gemu de durere şi renunţă. Îi aruncă lui

Reacher o privire inexpresivă, ca şi cum ar fi fost un copac şi-şi întinse mâna stângă liberă, să-l prindă strâns pe după gât. Era singurul mod în care putea să stea dreaptă.

– Te rog, scuză-mă, murmură ea.

Şeful arătă cu Glockul său spre stânga. Se găseau într-un grajd mare, de vaci. Acestea lipseau, dar nu de multă vreme, judecând după miros. Duba era parcată pe un culoar central larg. De fiecare parte se aflau boxe încăpătoare, făcute din ţevi de oţel galvanizat, bine sudate între ele. Reacher se răsuci şi o ţinu pe Holly de talie, amândoi ţopăind şi clătinându-se până la boxa spre care arătase tipul cu Glockul. Holly apucă o bară şi rămase ţinându-se de ea, cu un aer încurcat.

– Scuză-mă, murmură ea din nou.

Reacher dădu din cap şi aşteptă. Şoferul cu puşca de vânătoare îi ţinea la respect, în timp ce şeful se îndepărtă. Deschise opintindu-se uşa mare, apoi păşi dincolo de ea. Reacher zări pentru o clipă cerul întunecat. Acoperit de nori. Fără stele. Fără vreun indiciu despre locul unde se aflau.

Şeful plecase de cinci minute. În hambar era linişte. Ceilalţi doi tipi stăteau liniştiţi, cu armele aţintite asupra lor. Gata să intervină. Tipul agitat, înarmat cu un Glock, se uita la chipul lui Reacher. Şoferul cu puşca de vânătoare se holba la sânii lui Holly. Zâmbind cu jumătate de gură. Nu vorbea nimeni. Apoi, şeful se întoarse. Aducea o a doua pereche de cătuşe şi două bucăţi de lanţ greu.

– Faci o mare greşeală, îi spuse Holly. Sunt agent FBI.

– Ştiu, târfă, spuse tipul. Acum ţine-ţi gura.

– Comiţi o infracţiune gravă, continuă Holly.

– Ştiu şi asta, târfă, spuse din nou tipul. Şi ţi-am zis să taci din gură. Încă o vorbă şi-l împuşc pe tipul ăsta în cap şi după aia n-ai decât să-ţi petreci noaptea cu un cadavru legat de mână, OK?

Aşteptă până ce ea aprobă în tăcere din cap. Apoi, şoferul cu puşca de vânătoare se aşează în spatele lor, iar şeful descuie o cătuşă şi îi eliberă mâna. Trecu un lanţ în jurul uneia dintre barele boxei, fixând capetele de jumătatea de cătuşă care atârna de braţul stâng al lui Reacher. Trase de lanţ şi-l mişcă să verifice dacă era bine fixat. Apoi o împinse pe Holly două boxe mai încolo şi se folosi de noile cătuşe şi de a doua bucată de lanţ pentru a o lega de bară, cam la şapte metri de Reacher. Ei îi cedă genunchiul şi căzu greu, cu un geamăt de durere, pe paiele murdare. Şeful n-o băgă în seamă. Se întoarse până în locul în care era înlănţuit Reacher. Se opri în faţa lui.

– Cine naiba eşti tu, boule? îl întrebă. Reacher nu răspunse. Ştia că în buzunarul acestui tip se găseau cheile ambelor perechi de cătuşe. Ştia că n-o să-i ia decât o secundă şi jumătate ca să-i rupă gâtul cu bucla de lanţ care-i atârna de mână. Dar ceilalţi doi tipi se găseau în afara razei lui de acţiune. Un Glock, o puşcă de vânătoare, prea departe să le apuce înainte de a-şi desface cătuşele, prea aproape ca să-şi încerce norocul. Avea de-a face cu un grup de inamici rezonabil de eficienţi. Aşa că dădu doar din umeri şi se uită la paiele de sub picioarele sale. Erau mânjite de balegă.

– La dracu', parcă te-am întrebat ceva, ţipă şeful. Reacher îi aruncă o privire. Cu coada ochiului, îl văzu pe tipul agitat ridicându-şi Glockul cu un grad sau două.

– Te-am întrebat ceva, boule, spuse din nou şeful, de data asta cu calm.

Glockul tipului agitat era împins înainte. Ţinut drept, la înălţimea umărului. Aţintit chiar spre capul lui Reacher. Ţeava tremura, în cercuri mici, dar probabil că nu destul pentru a-l face pe tip să rateze lovitura. În nici un caz de la o distanţă atât de mică. Reacher îşi mută privirea de la unul la celălalt. Tipul cu puşca îşi mută privirea de la sânii lui Holly. Îşi lăsă arma la şold. O aţinti în direcţia lui Reacher. Era o Ithaca 37. De calibrul 12. Versiunea cu cinci cartuşe, cu mâner de pistol şi fără pat pentru umăr. Tipul băgă un cartuş în cameră. Ţăcănitul mecanismului se auzi ca o pocnitură puternică între pereţii goi. Ecoul se ciocni ca o minge de pereţii metalici. Apoi se risipi în tăcere. Reacher văzu cum trăgaciul parcurge prima optime din cei douăzeci şi cinci de milimetri a scurtei sale călătorii.

– Numele? reluă şeful.

Trăgaciul puştii mai parcurse o optime. Dacă împuşcătura ar fi urmat această traiectorie, Reacher urma să-şi piardă ambele picioare şi cea mai mare parte din stomac.

– Numele? întrebă şeful pentru a doua oară. Era calibrul 12, nu l-ar fi omorât imediat, dar ar fi sângerat până la moarte pe paiele murdare. Cu artera femurală dusă. Cam un minut. Poate un minut şi jumătate. În împrejurările astea, nu prea mai era nici un motiv să facă pe nebunul şi să nu-şi spună numele.

– Jack Reacher, spuse.

Şeful dădu din cap cu satisfacţie, ca şi cum ar fi câştigat o victorie.

– O cunoşti pe târfă? întrebă. Reacher îi aruncă o privire lui Holly.

– Mai bine decât cunosc multă lume, spuse. Tocmai mi-am petrecut şase ore legat cu cătuşe de ea.

– Faci pe deşteptu', boule? Reacher negă din cap.

– Sunt un trecător nevinovat. N-o mai văzusem niciodată înainte.

– Şi tu lucrezi la Birou? îşi continuă tirul de întrebări şeful.

Reacher dădu din nou din cap.

– Sunt portar, zise, la un club din Chicago.

– Eşti sigur, boule? Reacher aprobă din cap.

– Sunt sigur. Sunt un tip destul de isteţ cât să nu uit, de la o zi la alta, cum îmi câştig traiul.

Rămaseră în tăcere, un timp care părea să nu mai ia sfârşit. Încordare. Apoi, tipul agitat renunţă la poziţia sa de tir. Şoferul cu puşca îşi îndreptă arma în jos, spre paiele de pe duşumea. Îşi întoarse capul şi se uită din nou la sânii lui Holly. Şeful dădu din cap către Reacher.

– OK, boule, spuse, dacă te porţi frumos, rămâi deocamdată în viaţă. La fel şi târfa. N-o să păţească nimeni nimic. Deocamdată.

Cei trei se adunară pe aleea centrală şi ieşiră din hambar. Înainte să închidă uşa, Reacher văzu din nou cerul pentru o clipă. Mai întunecat. Tot noros. Fără stele. Fără indicii. Încercă lanţul. Era fixat bine de cătuşă la un capăt şi de bara metalică la celălalt. Lung cam de doi metri. O putea auzi pe Holly făcând acelaşi experiment. Trăgând de lanţ şi verificând raza în care se putea mişca.

– Te-ar deranja să te uiţi în altă parte? spuse ea.

– De ce? răspunse el cu altă întrebare.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi, un suspin. În parte încurcat, în parte exasperat.

– Chiar trebuie să întrebi? Am stat în duba aia şase ore şi nu m-am putut duce la baie, nu-i aşa?

– Te duci în boxa următoare?

– Evident, zise ea.

– Bine. Tu te duci la dreapta şi eu mă duc la stânga. Nu mă uit, dacă nici tu n-o faci.

Cei trei se întoarseră în hambar după o oră, cu ceva de mâncare. Un fel de tocană din carne de vită, într-o gamelă de metal, câte una pentru fiecare. În mare parte, bucăţi de carne aproape crudă şi o grămadă de morcovi nefierţi. Oricine erau tipii ăştia, era limpede că gătitul nu era unul dintre talentele lor. Reacher cel puţin n-avea nici un dubiu. Le dădură şi câte o cană smălţuită cu cafea slabă. Apoi se urcară în dubă. Porniră motorul şi o scoaseră din hambar. Stinseră farurile strălucitoare. Reacher prinse o geană din golul întunecat de afară. Apoi, închiseră uşa cea mare şi o încuiară. Îşi lăsară prizonierii în întuneric şi în tăcere.

– O staţie de benzină, spuse Holly, de la şapte metri distanţă. Fac plinul pentru restul călătoriei. N-o puteau face cu noi înăuntru. Îşi închipuie că o să ciocănim în pereţi şi o să strigăm după ajutor.

Reacher dădu din cap şi-şi termină cafeaua. Adună cu limba ultimele resturi de tocană de pe furculiţă.

Îndoi unul dintre dinţi şi, apăsând cu degetul mare, îl îndoi la capăt. Făcu un fel de cârlig. Îl împinse în închizătoarea cătuşei. Întreaga operaţiune îi luase fix optsprezece secunde. Lăsă să cadă cătuşa şi lanţul pe paie şi se îndreptă către Holly. Se aplecă şi îi eliberă încheietura. Douăsprezece secunde. O ajută să se ridice.

– Portar, nu-i aşa? îl ironiză ea.

– Corect, răspunse el sec. Hai să aruncăm o privire pe-aici.

– Nu pot să merg, îi atrase ea atenţia. Cârja a rămas în dubiţă.

Reacher aprobă din cap. Ea stătea în boxă ţinându-se de bară. El îşi plimbă privirea prin hambarul gol. Era o structură solidă de metal, ridicată din acelaşi oţel pătat şi galvanizat ca şi barele de la boxe. Uşa cea mare era încuiată pe dinafară. Probabil cu o bară de oţel fixată cu un lacăt. N-ar fi fost nici o problemă dacă ar fi putut ajunge la lacăt, numai că el era înăuntru, iar lacătul pe dinafară.

Pereţii se întâlneau cu podeaua printr-o flanşă în unghi drept fixată bine în beton. Pereţii în sine erau făcuţi din panouri de metal de zece pe unu douăzeci metri lăţime. Erau fixaţi împreună cu alte bride în unghi drept, prinse cu nituri. Fiecare flanşă forma o buză de circa cincisprezece centimetri. Ca o scară uriaşă cu trepte de câte un metru şi douăzeci.

Reacher se căţără pe perete, împingându-se cu viteză în sus, bridă după bridă, câte un metru douăzeci deodată. Calea de ieşire din hambar se găsea în partea de sus a peretelui, cu şapte fâşii mai sus, la douăzeci de metri deasupra podelei. Era o porţiune lăsată pentru aerisire, între partea de sus a peretelui şi panta acoperişului metalic, care-l depăşea. Cam vreo patruzeci şi cinci de centimetri înălţime. Te-ai fi putut rostogoli prin spaţiul liber, ca un săritor în înălţime de modă veche, prinzându-te de partea din afară şi lăsându-te să cazi şapte metri până la pământul de dedesubt.

Ar fi putut s-o facă, dar Holly Johnson n-ar fi reuşit. Nici măcar nu se putea apropia de perete. Nu se putea căţăra pe el şi, mai mult ca sigur, n-ar fi putut să se

agaţe pe partea din afară şi să se lase să cadă şapte metri. Nu cu o pereche de ligamente încrucişate distruse.

– Du-te, îi strigă ea. Ieşi de aici, imediat!

Nu o băgă în seamă şi privi în întuneric prin fâşia de aerisire. Streaşina de deasupra îi oferea un orizont jos. Câmp cât vedeai cu ochii. Coborî şi se căţără pe ceilalţi trei pereţi la rând. Cea de-a doua latură îi arătă un teren la fel de gol ca şi primul. Cea de-a treia, o casă de ţară. Acoperiş de şindrilă albă. Lumini la două ferestre. Cea de-a patra latură a hambarului dădea drept spre drumul bătătorit care ducea spre fermă. Cam o sută cincizeci de metri până la un drum oarecare, lipsit de orice trăsătură distinctivă. Dincolo de el, golul. În depărtare, o singură pereche de faruri. Clipind şi săltând. Bine distanţate. Din ce în ce mai mari. Apropiindu-se. Dubiţa, întorcându-se.

– Poţi vedea unde ne aflăm? îi strigă Holly de jos.

– Habar n-am, răspunse Reacher. Undeva, la o fermă. Ar putea fi oriunde. Pe unde se cresc vaci? Unde sunt câmpuri goale şi chestii de-astea?

– Suntem la deal? Sau la câmpie?

– N-aş putea zice, spuse Reacher. E prea întuneric. Poate ceva dealuri.

– Ar putea fi Pennsylvania, replică Holly. Acolo sunt vaci şi dealuri.

Reacher se dădu jos de pe cel de-al patrulea perete şi se întoarse la boxa ei.

– Ieşi de aici, pentru numele lui Dumnezeu, spuse ea precipitat. Dă alarma.

El dădu din cap. Auzise dieselul încetinind, ca să vireze pe drum.

– S-ar putea să nu fie cea mai bună alegere.

Ea se mulţumi să-l privească.

– Cine naiba ţi-a vorbit de vreo alegere? Îţi ordon. Eşti civil şi eu sunt de la FBI şi-ţi ordon să te salvezi chiar acum.

Reacher dădu din umeri şi rămase pe loc.

– Îţi ordon, clar? spuse Holly din nou. Ai de gând să mă asculţi?

Reacher dădu din nou din cap.

– Nu, răspunse sec.

Ea îl fixă cu privirea. Apoi, duba se întoarse. Auziră vuietul dieselului şi geamătul suspensiilor pe drumul accidentat de afară. Reacher închise cătuşa lui Holly şi fugi către boxa sa. Auzi uşa dubei trântindu-se şi paşi pe ciment. Reacher îşi încătuşă încheietura de bară şi îndoi dintele furculiţei înapoi în forma originală. Când uşa hambarului se deschise şi se aprinse lumina, stătea liniştit pe paie.

ŞAPTE

Materialul folosit la umplerea cavităţii de cincizeci şi doi de centimetri dintre vechii pereţi şi cei noi a fost ridicat din depozitul său într-o camionetă pickup. Cântărea o tonă şi a fost nevoie de patru drumuri. Fiecare încărcătură a fost descărcată cu grijă de către o echipă de opt voluntari. Lucrau împreună ca o brigadă de pompieri de modă veche, din cei care foloseau găleţile cu apă la stingerea incendiilor. Îşi treceau din mână în mână fiecare cutie, până în clădire şi sus pe scări, până la etajul al doilea. Cutiile erau aşezate una peste alta în holul aflat în afara camerei de colţ modificate. Cei trei constructori deschideau pe rând fiecare cutie şi cărau materialul în cameră. Apoi, îl aranjau cu grijă în spaţiul larg din spatele noii structuri de lemn moale. Cei care descărcau se opreau, în general, pentru o clipă şi se uitau la ei, recunoscători pentru fiecare clipă de respiro.

Treaba a durat cea mai mare parte a după-amiezii, din cauza cantităţii de material şi a grijii de care se dădea dovadă la deplasarea lui. Când ultima dintre cele patru încărcături a fost şi ea aranjată într-o grămadă, la etaj, cei opt voluntari s-au împrăştiat. Şapte dintre ei se îndreptară către cantină. Cel de-al optulea îşi întinse muşchii în ceea ce mai rămânea din soarele după-amiezii şi plecă la o scurtă plimbare. Avea acest obicei. De patru-cinci ori pe săptămână, făcea câte o lungă plimbare, singur, mai ales după perioadele de muncă grea. Se presupunea că acesta era modul său de a se relaxa.

Plecă să se plimbe prin pădure. Era o cărare bătătorită, care se îndrepta spre vest, în tăcerea dimprejur. Urmă cărarea vreo opt sute de metri. Apoi se opri şi se întinse din nou. Îşi răsucea trunchiul asemenea cuiva cu spatele obosit, ca să poată privi în cerc primprejur. Apoi păşi alături, în afara cărării. Abandonă pasul de plimbare. Începu să se mişte rapid. Trecea ferindu-se pe lângă copaci, urmând o buclă largă spre vest, iar apoi spre nord. Se îndrepta către un anumit copac. La baza acestuia se afla o lespede plată, acoperită cu ace de brad. Rămase liniştit şi aşteptă. Apoi, se aplecă şi ridică lespedea pe o parte. Dedesubt, se găsea un obiect de formă dreptunghiulară, învelit în muşama. Desfăcu muşamaua şi scoase un mic aparat de radio. Trase de antena scurtă, apăsă un buton şi aşteptă. Apoi rosti în şoaptă un mesaj lung şi aprins.

Când vechea clădire îşi regăsi liniştea, patronul trecu din nou pe acolo, cu nişte instrucţiuni noi şi ciudate. Cei trei constructori nu puseră nici o întrebare. Se mulţumiră să asculte atent. Tipul avea dreptul să obţină ceea ce dorea. Noile instrucţiuni însemnau că ceva trebuia refăcut. În împrejurările actuale, nu era nici o problemă. Mai ales când patronul le oferi, peste preţul convenit, şi un bonus în bani peşin.

Cei trei constructori lucrară rapid şi terminară mai repede decât îşi imaginaseră. Totuşi se făcuse aproape seară când terminară. Cel mai tânăr rămase în urmă, să adune sculele şi colacii de cablu. Şeful echipei şi celălalt muncitor luară maşina, merseră spre nord şi parcară în întuneric, exact unde le spusese patronul. Ieşiră din maşină şi aşteptară în tăcere.

– Aici, se auzi o voce. Era patronul. Veniţi aici, în spate.

Se duseră acolo. Era întuneric. Tipul îi aştepta undeva în umbră.

– Vă trebuie scândurile astea? întrebă patronul. Undeva în spate, era o grămadă de scânduri vechi de pin.

– E lemn bun, continuă patronul. Poate le mai puteţi folosi. Cum ar fi, să le reciclaţi, ştiţi?

Mai era ceva pe pământ, lângă grămada de scânduri. Ceva ciudat. Cei doi tâmplari se uitară. Nişte forme ciudate, cocoşate parcă. Cei doi tâmplari se holbară la acele forme curioase, apoi schimbară priviri între ei. Se întoarseră. Patronul le zâmbi şi ridică un revolver automat, de un negru mat.

Agentul rezident de la staţia prin satelit a FBI-ului era suficient de inteligent pentru a-şi da seama că era vorba despre ceva important. Nu ştia exact în ce fel sau de ce avea să fie important, dar nici un informator sub acoperire nu riscă un mesaj radio dintr-o locaţie ascunsă fără un motiv. Aşa că introduse detaliile în sistemul de calculatoare al FBI-ului. Raportul său trecu ca un fulger prin reţeaua de calculatoare şi se opri în computerul principal de la primul etaj al clădirii Hoover a FBI-ului, din Washington, D.C. Baza de date din clădirea Hoover prelucrează mai multe rapoarte noi într-o singură zi decât sunt secunde în douăzeci şi patru de ore, aşa că programele FBI avură nevoie de ceva timp să scaneze totul şi să aleagă cuvintele-cheie. Odată treaba isprăvită, plasară buletinul în memorie şi aşteptară. Exact în acelaşi moment, sistemul înregistră un mesaj de la Biroul de teren al FBI din Chicago. Şeful de birou de acolo,

agentul-şef McGrath, raporta că cineva din echipa sa dispăruse. Agentul special Holly Johnson era absentă, ultima dată fiind văzută la orele doisprezece, ora Chicago. Locul unde se afla în prezent era necunoscut, încercarea de a fi contactată rămânând fără rezultat. Şi, deoarece Holly Johnson era un caz destul de special, mesajul mai cuprindea şi un cod numai pentru şefi, care îl ţinea departe de orice terminal din clădire, cu excepţia celui aflat sus, în biroul directorului.

Directorul FBI ieşi dintr-o şedinţă de analiză de buget, puţin înainte de şapte şi jumătate seara. Se întoarse în biroul său şi-şi verifică mesajele. Numele lui era Harland Webster şi lucra la Birou de treizeci şi şase de ani. Mai avea doar un an până la încheierea mandatului său de director şi apoi urma să se pensioneze. Aşa că, deşi n-avea nici un motiv să caute necazul cu lumânarea, îl găsi sclipind pe monitorul terminalului de pe biroul său. Cu un click dădu la iveală raportul şi îl citi de două ori. Suspină în direcţia ecranului.

– Rahat, spuse el. Rahat, rahat, rahat. Raportul venit din partea lui McGrath de la Chicago nu era cea mai rea ştire primită de Webster în cei treizeci şi şase de ani de serviciu, dar nici foarte departe de asta nu era. Apăsă pe butonul intercomului de pe biroul său şi îi răspunse secretara.

– Dă-mi-l pe McGrath de la Chicago.

– E pe linia unu, îi spuse secretara. A aşteptat să vă întoarceţi.

Webster mârâi şi apăsă butonul pentru linia unu. Puse apelul pe difuzor şi se lăsă pe spate în fotoliu.

– Mack? Care-i treaba?

Vocea lui McGrath se auzea clar de la Chicago.

– Salut, şefu', spuse. Nu-i nici o treabă. Nu încă. Poate că ne-am făcut griji prea devreme, dar am avut un presentiment ciudat când nu a mai apărut. Ştii cum e.

– Ştiu, Mack, spuse Webster. Îmi dai şi nişte date care să mă bage-n ceaţă?

– N-avem încă nici un fel de date, zise McGrath. Nu s-a arătat la o conferinţă de caz de la ora cinci. Mi s-a părut ceva neobişnuit. N-au venit nici un fel de mesaje de la ea. Pagerul şi celularul nu-i funcţionează. M-am interesat, şi ultima dată când a fost văzută de cineva era în jur de ora douăsprezece.

– Deci dimineaţă a fost la birou? vru să ştie Webster.

– Toată dimineaţa, răspunse McGrath.

– Vreo întâlnire înainte de chestia de la cinci?

– Nimic în agenda ei de lucru, spuse McGrath. Nu ştiu ce făcea sau unde o făcea.

– Doamne, Mack, zise Webster. Trebuia să ai grijă de ea. Trebuia să o ţii departe de afurisitele alea de străzi, nu-i aşa?

– Era în pauza de prânz. Ce naiba aş fi putut face? replică McGrath vexat.

Urmă un moment de linişte în biroul directorului, întrerupt doar de bâzâitul slab al difuzorului. Webster bătu toba cu degetele pe masă.

– La ce lucra? se interesă Webster.

– Las-o baltă, i-o tăie McGrath. Putem presupune că nu are vreo legătură cu vreunul dintre suspecţii Biroului. În cazul ei, n-ar avea nici un sens.

Webster dădu din cap, pentru sine.

– În cazul ei, cred că sunt de acord. Aşadar, ce altceva mai avem?

– Era rănită, spuse McGrath. Şi-a fracturat genunchiul bătând mingea. Probabil a căzut, fractura

s-a înrăutăţit, e posibil să fi ajuns la Urgenţă. Acum verificăm spitalele.

Webster mormăi.

– Sau poate există un prieten despre care nu ştim noi, mai spuse McGrath. Poate că acum sunt pe undeva în vreun motel, ciocănindu-se.

– Timp de şase ore? făcu Webster. N-am eu norocul ăsta.

Se lăsă din nou tăcerea. Apoi Webster se aplecă înainte şi spuse:

– OK, Mack. Ştii ce ai de făcut şi ştii şi ce să nu faci într-un caz ca al ei, bine? Ţinem legătura. Trebuie să mă duc la Pentagon. Mă întorc într-un ceas. Mai sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Webster întrerupse legătura şi o sună pe secretară să-i cheme maşina. Apoi, se îndreptă spre liftul său particular şi coborî în garajul de la subsol. Acolo, se întâlni cu şoferul său şi se îndreptară amândoi spre limuzina blindată a directorului.

– La Pentagon, îi spuse Webster şoferului.

Circulaţia nu era prea aglomerată la ora şapte şi jumătate a unei seri de iunie, într-o luni. Le-a luat cam unsprezece minute să parcurgă cei patru kilometri. Webster îşi petrecu timpul dând câteva telefoane urgente de pe mobilul său. Apeluri către diferite locaţii, pe o rază geografică atât de redusă, încât probabil vorbele i-ar fi ajuns la destinaţie chiar dacă n-ar fi făcut decât să strige. Apoi, maşina mare şi greoaie ajunse la intrarea dinspre râu a Pentagonului, iar santinela de la marină făcu un pas să se apropie. Webster închise telefonul şi-şi coborî geamul pentru ritualul de identificare.

– Directorul FBI, spuse el. La preşedintele statelor majore reunite.

Santinela zvâcni din mână într-un salut şi făcu semn limuzinei să treacă. Webster ridică înapoi geamul şi aşteptă ca şoferul să oprească. Apoi, ieşi din maşină şi se strecură pe uşa personalului. Se îndreptă către biroul preşedintelui. Secretara îl aştepta la uşă.

– Intraţi direct, domnule, spuse ea. Generalul vine într-o clipă.

Webster intră în biroul preşedintelui şi rămase în picioare aşteptând. Îşi aruncă ochii pe fereastră. Panorama era magnifică, dar avea o ciudată nuanţă metalică. Fereastra era făcută din Mylar rezistent la glonţ, cu sens unic de vedere. Avea o panoramă excepţională, dar, dând spre exteriorul clădirii, imediat lângă intrarea dinspre râu, trebuia protejată. Webster îşi putea vedea maşina, cu şoferul aşteptând lângă ea. Dincolo de maşină se vedea Capitoliul, peste Potomac. Webster văzu bărci cu pânze pe apele Bazinului Tidal[3], ultimele raze ale soarelui la apus licărind deasupra apei. Nu era chiar un birou rău. Mai bun decât al meu, se gândi Webster.

Întâlnirea cu preşedintele statelor majore reunite constituia o problemă pentru directorul FBI. Era o reuniune la care nu exista nici un rang bătut în cuie. Cine avea prioritate? Amândoi fuseseră numiţi de preşedinte. Amândoi raportau preşedintelui, printr-un singur intermediar, ministrul apărării sau procurorul general. Preşedintele statelor majore reunite era funcţia militară cu rangul cel mai înalt pe care ţi-o putea oferi întreaga naţiune. Directorul FBI reprezenta postul cel mai înalt în domeniul de aplicare a legii. Amândoi se găseau la vârful absolut al stâlpilor pe care se căţăraseră. Dar care stâlp era mai înalt?

Pentru Webster, era o problemă. Era o problemă, deoarece adevărul era că stătea pe un stâlp mai scurt. El controla un buget de două miliarde de dolari şi cam douăzeci şi cinci de mii de persoane. Preşedintele statelor majore reunite veghea asupra unui buget de două sute de miliarde şi a circa un milion de persoane. Două milioane, dacă mai adăugai şi Garda Naţională şi rezerviştii. Şi avea acces la Biroul Oval cam o dată pe săptămână. Webster ajungea acolo de două ori pe an, dacă avea noroc. Nu-i de mirare că biroul tipului de faţă era mai bun.

Şi preşedintele în sine era impresionant. Era un general cu patru stele, a cărui ascensiune fusese spectaculoasă. Venise de nicăieri şi-şi croise drum ca fulgerul prin armată, mai repede decât reuşea croitorul său să-i coasă panglici pe uniformă. Tipul ajunsese să se îndoaie sub povara medaliilor. Apoi fusese răpit de Washington, se mutase şi luase locul în stăpânire, ca pe un obiectiv militar. Webster îl auzi cum intra în anticameră şi se întoarse să-l salute, când acesta pătrunse în birou.

– Bună ziua, generale.

Preşedintele schiţă un salut de om ocupat şi rânji.

– Vrei să cumperi nişte rachete? întrebă el. Webster rămase surprins.

– Vinzi aşa ceva? Ce fel de rachete? Preşedintele clătină din cap şi zâmbi.

– Glumeam. Procesul de dezarmare. Ruşii au închis o bază de bombardiere în Siberia, aşa că trebuie să scăpăm de rachetele din contrapartidă. Respectarea tratatelor, nu? Trebuie să jucăm cinstit. Rachetele mari le vindem Israelului. Dar tot ne-au mai rămas câteva sute din cele mici, sol-aer, Stinger, ştii, chestii de-alea cu lansare de la umăr. Toate, surplus. Uneori

mă gândesc că poate ar trebui să le vindem traficanţilor de droguri. Dumnezeu e martor, ăştia au orice îşi doresc. În majoritate, arme mai bune decât ale noastre.

Preşedintele ocoli biroul până ajunse la scaunul său şi se aşeză. Webster aprobă din cap. Mai văzuse preşedinţi făcând ceva asemănător, spunând o glumă, o povestioară uşurică, ca între bărbaţi, pentru a sparge gheaţa şi a da drumul la întâlnire. Preşedintele se lăsă pe spate şi surâse.

– Ce pot face pentru dumneata, directore?

– Am primit un raport de la Chicago, spuse cât mai sec şi mai calm cu putinţă Webster. Fiica dumitale a dispărut.

OPT

Până la miezul nopţii, la Chicago, sala de întruniri de la etajul al treilea devenise un adevărat centru de comandă. Tehnicienii FBI mişunaseră toată seara, întinzând linii telefonice care duceau către sală şi instalând terminale de calculator, într-o linie dreaptă, pe mijlocul mesei de lemn masiv. Acum, la miezul nopţii, totul era cufundat în beznă, calm şi linişte. Un întuneric plin de puncte de lumină se întindea în spatele peretelui de sticlă. De data asta, nimeni nu se mai străduia să-şi dea seama care parte a mesei era mai bună.

Nu plecase nimeni acasă. Cei şaptesprezece agenţi stăteau încă tolăniţi în scaunele de piele. Chiar şi avocatul Biroului mai era acolo. Nu exista nici un motiv pentru asta, dar omul simţea la fel ca toţi ceilalţi de faţă. O axiomă în trei trepte. Biroul are grijă de oamenii săi. Aceasta era treapta numărul unu. Biroul de teren din Chicago are grijă de Holly Johnson. Aceasta era treapta numărul doi. Nu doar din cauza legăturilor ei. Asta nu avea nimic de-a face cu restul. Holly era Holly. Iar treapta numărul trei era aceea că McGrath doreşte, McGrath obţine. Dacă McGrath era îngrijorat pentru Holly, toţi erau îngrijoraţi şi aveau să rămână îngrijoraţi până ce era găsită sănătoasă şi întreagă. De aceea se aflau cu toţii acolo. Tăcuţi şi îngrijoraţi. Până ce McGrath intră cu zgomot în cameră, pufăind din ţigară ca şi cum de asta i-ar fi depins viaţa.

– Veşti bune, băieţi, ascultaţi, spuse el tare.

Îşi croi drum spre capul mesei. Murmurul se pierdu într-o tăcere bruscă. Optsprezece perechi de ochi îl urmăriră, încordate.

– Am găsit-o, exclamă el. Am găsit-o, OK? E bine sănătoasă. Panica s-a terminat, băieţi. Acum ne putem cu toţii relaxa.

Optsprezece voci începură să vorbească în acelaşi timp. Toate punând grăbite aceleaşi întrebări. McGrath îşi ridică mâinile să facă linişte, ca un candidat la miting.

– E în spital, spuse. S-a întâmplat ca medicul ei să aibă o fereastră la care nu se aştepta în după-masa asta. A chemat-o, ea a mers direct acolo şi au dus-o drept în sala de operaţii. E bine, e în convalescenţă şi e foarte jenată pentru toată încurcătura pe care a provocat-o.

Cele optsprezece voci începură din nou să zumzăie, iar McGrath le lăsă să vuiască pentru o clipă. Apoi, ridică din nou mâinile.

– Gata cu panica, ne-am înţeles? spuse el din nou, tare, zâmbind.

Vuietul coborî cu un ton, pe măsură ce uşurarea îşi găsea ecou în glasurile din jur.

– Aşa că, oameni buni, acasă în pat, mai adăugă. Mâine, zi întreagă de lucru, ne-am înţeles? Vă mulţumesc pentru tot. Din partea mea şi din partea lui Holly. Pentru ea înseamnă mult. Brogan şi Milosevic, voi mai staţi puţin şi împărţiţi-vă între voi lucrările ei pentru restul săptămânii. Ceilalţi, noapte bună, somn uşor şi mulţumiri din nou, domnilor.

Cincisprezece agenţi şi avocatul surâseră, căscară şi se ridicară în picioare. Ieşiră zgomotoşi şi bine-dispuşi din încăpere. McGrath, Brogan şi Milosevic rămaseră împrăştiaţi, pe scaune aflate departe unul de altul.

McGrath se îndreptă spre uşă în tăcerea care se lăsase brusc. O închise tăcut. Se întoarse şi-i privi în ochi pe ceilalţi doi.

– Toate astea n-au fost decât aiureli, spuse el. Sunt sigur că v-aţi dat deja seama.

Brogan şi Milosevic rămaseră uitându-se la el.

– M-a chemat Webster, reluă McGrath, şi cred că puteţi ghici amândoi de ce. Tot districtul Columbia e întors pe dos. Toţi sunt făcuţi zdrenţe. O răpire de VIP, e clar? Webster a fost făcut direct răspunzător. Vrea secretizare totală şi un număr minim de persoane la curent. Vrea ca toţi cei de aici să nu se mai ocupe de caz, cu excepţia mea şi a unei echipe de două persoane. La alegerea mea. Eu v-am ales pe voi doi deoarece o cunoaşteţi cel mai bine. Suntem doar noi trei. Tratăm direct cu Webster şi nici o vorbă altcuiva, OK?

Brogan se uită la el şi aprobă din cap. Milosevic dădu şi el din cap, la rândul lui. Ştiau că sunt favoriţii evidenţi pentru treaba asta. Însuşi faptul de a fi aleşi de McGrath, pentru orice motiv, era o onoare. O ştiau şi erau conştienţi că McGrath o ştia şi el. Aşa că dădură din nou din cap, de data aceasta cu mai multă fermitate. Urmă un lung moment de tăcere. Fumul de la ţigara lui McGrath se amesteca sus, aproape de tavan, cu liniştea din cameră. Ceasul de pe perete continuă să ticăie către ora douăsprezece şi jumătate noaptea.

– OK, spuse Brogan în cele din urmă. Şi acum ce facem?

– Lucrăm toată noaptea, asta facem, îi răspunse McGrath. Toată ziua, toată noaptea, în fiecare zi, în fiecare noapte, până ce o găsim.

Le aruncă o privire amândurora. Îşi reevaluă alegerea. O echipă potrivită, se gândi el. Un amestec bun. Brogan era mai în vârstă, mai uscăţiv, un pesimist. Un om bine legat, cu o abordare netă, ordonată, amestecată cu destulă imaginaţie pentru a-l face util. O viaţă particulară dezordonată, cu o prietenă şi câteva foste soţii pe undeva, toate costându-l o grămadă de bani şi de griji, dar care nu se amestecau niciodată în munca lui. Milosevic era mai tânăr, mai puţin intuitiv, mai superficial, dar de încredere. Foarte prietenos, fapt care nu era în mod necesar un defect. Avea o slăbiciune pentru maşinile scumpe şi mari, cu tracţiune totală, dar toată lumea are nevoie de un hobby. Amândoi erau destul de vechi în Birou, cu mulţi kilometri parcurşi la bord şi cu ceva scalpuri la brâu. Amândoi erau concentraţi asupra serviciului şi nici unul nu protestase vreodată în legătură cu munca sau orele de program. Sau cu salariul, ceea ce îi făcea aproape unici. O echipă reuşită. Erau noi în Chicago, dar investigaţiile nu aveau să se oprească la Chicago. McGrath era aproape sigur de asta.

– Milo, tu îţi imaginezi mişcările ei, spuse McGrath. Fiecare pas, fiecare minut de la amiază încoace.

Milosevic dădu vag din cap, ca şi cum ar fi fost deja cufundat în această treabă.

– Brogan, verificări de fundal şi cauzalitate. Trebuie să găsim motivul.

Brogan aprobă scurt, ca şi cum ştia că motivul avea să fie începutul şi sfârşitul întregii probleme.

– Încep cu bătrânul? întrebă el.

– Evident, spuse McGrath. Eu asta aş face.

– OK, cu care? întrebă Brogan.

– Cu care vrei, răspunse McGrath. Tu alegi.

La două mii şapte sute kilometri depărtare, o altă hotărâre executivă fusese luată. O hotărâre care-l privea pe cel de-a treilea tâmplar. Patronul se înapoie la clădirea albă în camioneta şefului de echipă. Cel de-al treilea tâmplar terminase de strâns sculele şi făcu un pas înainte când văzu maşina apropiindu-se. Apoi se opri, confuz, când recunoscu silueta bine făcută de la volan. Rămase pe loc, ezitând, în timp ce patronul se opri la rigolă şi se dădu jos cu greutate.

– E totul OK? îl întrebă patronul.

– Unde-s băieţii? întrebă la rândul lui tâmplarul.

– S-a ivit ceva, spuse patronul. S-a ivit ceva.

– O problemă? vru să ştie tâmplarul.

Apoi rămase tăcut, deoarece se gândea la partea lui de câştig. O parte mai mică, bineînţeles, deoarece era cel mai tânăr, dar chiar şi acea parte mai mică ar fi reprezentat mai mulţi bani decât văzuse în ultima vreme.

– Ai un ferăstrău? întrebă patronul. Băiatul rămase uitându-se la el.

– O întrebare prostească, nu? spuse patronul. Tu eşti tâmplar şi eu te întreb dacă ai un ferăstrău. Arată-mi cel mai bun ferăstrău pe care-l ai.

Băiatul rămase tăcut o clipă, apoi se aplecă şi trase un ferăstrău electric din grămada de scule. O chestie mare, de metal mat, cu o lamă circulară excelentă, cu rumeguş proaspăt lipit peste tot împrejurul ei.

– Circular? întrebă patronul. Bun să taie ceva cu adevărat tare?

Băiatul dădu din cap.

– Îşi face treaba, spuse prudent.

– OK, uite care-i chestia, spuse patronul. Avem nevoie de o demonstraţie.

– Cu ferăstrăul? întrebă băiatul, în continuare nedumerit.

– Cu încăperea, spuse patronul.

– Încăperea? repetă băiatul.

– Se presupune că nimeni n-ar trebui să poată ieşi din ea, spuse patronul. Asta-i toată ideea, nu-i aşa?

– Dumneata ai proiectat-o, spuse băiatul.

– Dar aţi construit-o voi, nu? Asta te întreb eu aici. Avem nevoie de o verificare. O demonstraţie care să fie dovada că îşi slujeşte scopul.

– OK, cum? întrebă băiatul.

– Te bagi înăuntru, spuse patronul. Vezi dacă poţi ieşi până dimineaţă. Voi aţi construit-o, nu? Trebuie să cunoşti toate punctele slabe. Dacă poate cineva să iasă, tu eşti ăla, asta-i sigur, nu?

Băiatul rămase tăcut timp îndelungat. Încerca să înţeleagă.

– Şi dacă pot? Patronul ridică din umeri.

– Atunci, nu-ţi primeşti banii, spuse el, fiindcă n-ai construit-o bine.

Băiatul rămase din nou tăcut. Întrebându-se dacă patronul glumea.

– Ai văzut fisura din logica mea? întrebă patronul. După cum cred că te gândeşti acum, ai tot interesul să stai în fund toată noaptea şi mâine să-mi spui: Nu, domnule, n-am putut ieşi de acolo, nu, domnule, deloc.

Tâmplarul lăsă să-i scape un râs scurt, nervos.

– Aşa mă gândeam şi eu, spuse.

– Deci, n-ai nevoie decât de un stimulent, spuse patronul, înţelegi? Ca să fim siguri că vei încerca din toate puterile să ieşi de-acolo.

Tâmplarul se uită în sus la colţul cu ferestrele astupate de la etajul al doilea. Când îşi coborî din nou

privirile, se uita la un pistol automat negru, opac, aflat în mâna patronului.

– E un sac în camionetă, spuse patronul, du-te şi adu-l încoace, OK?

Tâmplarul se uită împrejur uluit. Patronul îndreptă revolverul spre capul lui.

– Adu sacul, spuse el liniştit.

Bena camionetei era goală. Pe locul din faţă se afla un sac de cânepă. Înfăşurat într-un pachet de mai puţin de jumătate de metru lungime. Era greu. Rece ca şi cum ai băga mâna într-un congelator şi ai scoate jumătate de porc.

– Deschide-l, strigă patronul. Uită-te înăuntru. Tâmplarul desfăcu pânza de sac. Primul lucru pe care-l văzu fu un deget. Alb ca gheaţa, deoarece din el se scursese tot sângele. Bătăturile gălbui de pe mâna unui muncitor ieşeau, mari, în evidenţă.

– Acum o să te bag în camera aia, strigă din nou patronul. Dacă n-o să ieşi până dimineaţă, asta păţeşti şi tu, clar? O să folosesc afurisitul tău de ferăstrău, pentru că pe al meu l-am tocit tăind astea.

NOUĂ

Reacher stătea liniştit, întins pe paiele murdare din boxa sa, în hambarul care fusese grajd de vaci. Încă nu aţipise, dar întregul său corp îşi încetinise funcţiile până la punctul în care ar fi putut s-o facă. Fiecare muşchi i se relaxase, iar răsuflarea era înceată şi egală. Ţinea ochii închişi, deoarece în hambar era întuneric şi nu era nimic de văzut. Mintea îi era însă perfect trează. Încărcată cu acea intensitate constantă pe care o capeţi în lipsa oricărei distracţii.

Făcuse două lucruri în acelaşi timp. În primul rând, ţinuse socoteala timpului. Erau aproape două ore de când se uitase ultima dată la ceas, dar ştia cât e ora, cu o marjă de douăzeci de secunde. Era o deprindere veche, născută din numeroase şi lungi nopţi de veghe, de pe vremea când era în armată. Când aştepţi să se întâmple ceva, îţi închizi trupul ca o casă la mare pe timpul iernii şi-ţi abandonezi mintea ritmului constant al clipelor care trec. Este ca o suspendare a vieţii în timp. Faci economie de energie şi îţi anulează orice răspundere pentru bătăile de inimă, departe de creierul inconştient, trecându-l pe un fel de ceas ascuns. Îţi creează un vast spaţiu întunecat, în care să gândeşti. Dar te ţine şi destul de treaz, ca să fii gata pentru orice. Şi, în plus, ştii mereu cât e ceasul.

Cel de-al doilea lucru pe care-l făcea Reacher simultan era să se joace cu puţină aritmetică mentală. Înmulţea în cap o serie de numere mari. Avea în acel moment treizeci şi şapte de ani şi opt luni. Treizeci şi şapte înmulţit cu trei sute şaizeci şi cinci făcea treisprezece mii cinci sute cinci. Plus douăsprezece zile pentru cei doisprezece ani bisecţi erau

treisprezece mii cinci sute şaptesprezece. Opt luni, socotind de la ziua lui din octombrie şi până în iunie data de azi, însemnau două sute patruzeci şi trei de zile. În total, treisprezece mii şapte sute şaizeci de zile de când se născuse. Treisprezece mii şapte sute şaizeci de zile, treisprezece mii şapte sute şaizeci de nopţi. Încerca acum să găsească locul potrivit pentru această noapte, undeva pe nesfârşita scală a timpului. În funcţie de cât de rea era.

Adevărul era că, nefiind cea mai bună noapte pe care o trăise, era totuşi departe de a fi cea mai proastă. Foarte departe. Despre primii patru ani ai vieţii sale nu-şi mai amintea nimic, ceea ce lăsa douăsprezece mii trei sute de nopţi de luat în calcul. Exista probabilitatea ca noaptea aceasta să se înscrie în prima treime de sus. Fără nici un efort, îşi putea aminti mii de nopţi mai rele decât asta. În seara asta, îi era cald, stătea comod, nu era rănit, nu era ameninţat de nimic imediat şi fusese hrănit. Nu prea grozav, dar simţea că faptul se datora mai degrabă unei lipse de pricepere decât unei răutăţi voite. Aşa că, pe plan fizic, nu avea de ce să se plângă.

Mental, lucrurile stăteau altfel. Era agăţat într-un vid la fel de impenetrabil ca şi întunericul din grajdul de vaci. Problema consta în lipsa totală de informaţii.

Nu că ar fi fost el omul care să nu se simtă în largul său din cauza lipsei de informaţii. Era fiul unui ofiţer de marină şi, practic, încă de la naştere, dusese doar o viaţă militară. Ca atare, era obişnuit cu confuzia şi imprevizibilul. Numai că astă-seară lipseau prea multe.

Nu ştia unde se afla. Din întâmplare sau deliberat, cei trei răpitori nu-i dăduseră nici cel mai mic indiciu asupra locului către care se îndreptau. Asta îl făcea să

se simtă lăsat în voia valurilor. Problema lui fusese că, ducând de la naştere viaţa unui soldat, din cele treisprezece mii şapte sute şaizeci de zile ale vieţii sale, îşi petrecuse mai puţin de o cincime pe teritoriul Statelor Unite. Era la fel de american ca şi preşedintele, dar îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă îndeplinind misiuni ale armatei peste tot prin lume. Mai puţin pe teritoriul Statelor Unite. Nivelul cunoaşterii propriei sale ţări era cam cel al unui băieţaş oarecare de şapte ani. Aşa că nu putea descifra ritmurile, senzaţiile şi mirosurile subtile ale Americii pe cât de bine ar fi dorit. Probabil că altcineva ar fi putut să interpreteze contururile pierdute ale peisajului invizibil, ori senzaţia aerului, ori temperatura nopţii şi să spună da, acum sunt în statul ăsta ori ălălalt. Probabil că unii puteau să facă aşa ceva. Dar Reacher nu putea. Şi asta era într-adevăr o problemă.

La cele de mai sus se adăuga faptul că habar nu avea cine erau răpitorii. Sau cu ce se ocupau. Sau ce intenţii aveau. Îi studiase de aproape, cu fiecare prilej pe care îl avusese. Concluziile erau greu de tras. Dovezile erau contradictorii. Erau trei, destul de tineri, undeva între treizeci şi treizeci şi cinci de ani, într-o bună formă fizică, antrenaţi să acţioneze împreună cu un anumit grad de eficienţă. Erau aproape milităroşi, dar nu chiar. Erau organizaţi, dar nu oficial. Aspectul lor îi dădea de gol, erau amatori.

Pentru că erau atât de curaţi. Toţi aveau haine noi, bumbac şi poplin, de serie mare, de la un magazin universal, tunsori recente. Armele lor erau ca scoase din cutie. Glockurile erau absolut noi. La fel şi puşca de vânătoare, care avea încă pe ea unsoarea de la ambalaj. Puşi la un loc, aceşti factori însemnau că nu

erau nici pe departe profesionişti. Fiindcă profesioniştii fac treburile astea în fiecare zi. Indiferent ce ar fi, Forţele Speciale, CIA, FBI, detectivi, e treaba lor. Poartă haine de lucru. Folosesc arme pentru care au semnat anul trecut sau cu un an în urmă, arme verificate şi de încredere, arme ciobite, arme zgâriate, scule de muncă. Pune, în orice zi, trei profesionişti împreună şi o să vezi pizza de cu seară pe cămaşa unui tip, că altul nu s-a bărbierit, iar că un al treilea poartă pantalonii ăia vechi şi îngrozitori despre care colegii lui fac glume la nesfârşit. Este posibil ca, din când în când, să vezi un sacou nou, sau un revolver nou, sau pantofi noi, dar şansele de a vedea deodată totul nou pe trei profesionişti la lucru, în aceeaşi zi, sunt atât de puţine, încât frizează absurdul.

Şi atitudinea lor îi dădea de gol. Competenţi, dar nervoşi, încordaţi, ostili, brutali, tensionaţi. Antrenaţi până la un punct, dar lipsiţi de practică. De experienţă. Repetaseră teoria şi erau destul de isteţi pentru a evita greşelile grosolane, dar nu aveau deprinderea unor profesionişti. În concluzie, cei trei nu erau decât nişte amatori. Şi răpiseră un agent FBI nou-nouţ. De ce? Ce naiba putuse un agent FBI nou-nouţ să fi făcut cuiva? Reacher habar nu avea. Iar agentul FBI nou-nouţ în chestiune nu spunea nimic. O altă componentă a situaţiei pe care nu şi-o putea explica. Dar nu cea mai importantă componentă. Cea mai importantă componentă pe care nici măcar nu putea începe să o examineze era ce naiba căuta el acolo.

Nici felul în care puseseră mâna pe el nu constituia o problemă prioritară. O ciudăţenie a soartei îl plasase alături de Holly Johnson exact în momentul în care

avusese loc răpirea. Se împăcase cu asta. Putea înţelege ciudăţeniile soartei. Viaţa era făcută din ciudăţenii, oricât de mare ar fi numărul celor cărora le place să susţină contrariul. Şi nu-şi pierduse niciodată timpul speculând în legătură cu felul în care ar fi putut arăta lucrurile, dacă s-ar fi întâmplat asta sau ailaltă. Evident că, dacă ar fi trecut pe strada aceea din Chicago, pe lângă curăţătoria aceea, cu un minut mai devreme sau mai târziu, n-ar fi ştiut niciodată nimic despre cele întâmplate. Dar nu trecuse cu un minut mai devreme sau cu unul mai târziu, iar ciudăţenia soartei se întâmplase şi nu avea de gând să-şi piardă timpul întrebându-se unde s-ar fi aflat acum dacă toate astea nu ar fi avut loc.

Dar ceea ce trebuia să limpezească era de ce se mai găsea el acum acolo, cu paisprezece ore mai târziu, după ceasul pe care-l avea în cap. Dispusese de două şanse aproximative şi de una certă pentru a scăpa de acolo. Ar fi putut s-o facă chiar acolo, pe stradă. Probabil. Posibilitatea înregistrării de victime colaterale îl oprise. Apoi, în parcarea pustie, când se urca în dubiţa albă, ar fi putut, de asemenea, s-o facă. Probabil. Trei la unu, de ambele dăţi, dar erau trei amatori împotriva lui Jack Reacher şi se simţea destul de bine gândindu-se la această inegalitate.

Şansa certă o avusese când ar fi putut să iasă din fostul grajd de vaci, să zicem la o oră după ce cei trei tipi se întorseseră cu duba de la benzinărie. Ar fi putut să-şi scoată din nou cătuşa, să se caţere din nou pe zid, să sară afară, în curtea grajdului şi să dispară. Ar fi mers până la drum şi s-ar fi pierdut în noapte. De ce n-o făcuse?

Stătea acolo în necuprinsa întunecime a relaxării, dându-şi seama că Holly era cea care-l reţinuse acolo.

Nu se putuse descotorosi de ea, deoarece nu putuse să-şi asume riscul ca tipii să intre în panică, s-o ucidă şi să fugă. Reacher nu voise să se întâmple aşa ceva. Holly era o femeie deşteaptă şi plină de viaţă. Minte ascuţită, iute, sigură pe sine, dură ca naiba. Atrăgătoare, într-un fel timid, firesc. Brunetă, subţire, plină de inteligenţă şi energie. Cu nişte ochi grozavi. Ochii erau slăbiciunea lui Reacher. I se mai întâmplase să uite de sine privind la o pereche de ochi frumoşi.

Dar nu ochii ei aveau acest efect asupra lui şi nici felul în care arăta. Nici inteligenţa sau personalitatea ei. Era genunchiul ei. Asta avea efect asupra lui. Curajul şi demnitatea ei. Faptul că o femeie arătoasă şi plină de viaţă se lupta în tăcere cu o invaliditate neobişnuită i se părea lui Reacher un gest plin de curaj şi nobleţe. Făcea din ea genul lui de persoană. Holly făcea faţă situaţiei. Şi o făcea bine. Nu se plângea. Nu-i cerea ajutorul. Şi pentru că nu-l cerea, avea să-l primească.

ZECE

La cinci şi jumătate, marţi dimineaţa, agentul special FBI Brogan era singur în sala de întruniri de la etajul al treilea, folosindu-se de una din liniile de telefon nou instalate pentru o convorbire matinală cu prietena sa. Cinci şi jumătate dimineaţa nu este cea mai bună oră ca să te scuzi pentru întâlnirea ratată cu o seară înainte, dar Brogan fusese foarte ocupat şi anticipa că o să fie şi mai ocupat. Aşa că dădu telefonul. O trezi din somn şi-i spuse că fusese priponit de birou şi că, probabil, va rămâne la fel tot restul săptămânii. Era adormită şi plictisită şi fusese nevoit să spună acelaşi lucru de două ori. Apoi, ea preferase să interpreteze mesajul ca un preludiu laş la a-i da papucii. Brogan se enervase la rândul său. Îi spuse că Biroul venea oricum pe primul loc.

Înţelegea chestia asta, nu? Nu era cea mai bună modalitate de a-i deschide capul unei femei nervoase şi somnoroase, la cinci şi jumătate dimineaţa. Avură o scurtă ceartă şi Brogan închise, deprimat.

Partenerul său, Milosevic, era singur în boxa care-i slujea drept birou. Prăbuşit pe scaunul său, deprimat şi el. Problema lui era lipsa de imaginaţie. Era cea mai mare slăbiciune a lui. McGrath îi ceruse să dea de urmele tuturor mişcărilor lui Holly Johnson, începând cu amiaza zilei de ieri. Dar nu reuşise să găsească nimic. O văzuse plecând din clădirea FBI. Ieşind pe uşă, în stradă, cu antebraţul fixat în bucla metalică a cârjei de spital. Doar atâta văzuse. Iar apoi imaginea se pierduse. Se gândise intens toată noaptea, dar nu avu nimic să-i spună lui McGrath.

La cinci patruzeci, se duse la baie, apoi îşi mai luă o cafea. Continuând să se simtă îngrozitor. Se întoarse la biroul său. Se aşeză şi rămase cufundat în gânduri vreme îndelungată. Apoi se uită la ceasul greu de aur pe care-l purta la încheietură. Verifică ora. Zâmbi. Se simţi mai bine. Se mai gândi o bucată de timp. Îşi verifică din nou ceasul. Dădu din cap pentru sine. Acum, îi putea spune lui McGrath unde se dusese Holly Johnson, ieri la ora douăsprezece.

La două mii şapte sute kilometri depărtare, se instalase panica. În primele ore, tânărul tâmplar fusese încă paralizat datorită şocului îndurat. Devenise slab şi gata să accepte orice. Îl lăsase pe patron să-l mâne de la spate pe scări şi apoi în interiorul camerei ca o cuşcă. După asta, paralizia datorată şocului îl ajutase să treacă peste primele ore, stând şi uitându-se în gol. Iar apoi, se trezise în el un optimism nebun, că toată chestia asta nu era decât un fel de glumă proastă de Halloween. Aşa, au mai trecut câteva ore, cu convingerea că nu se va întâmpla nimic. Dar apoi, cum se întâmpla cu toţi prizonierii de oriunde, închişi singuri, în frig, la orele mici ale nopţii, toate mecanismele lui de apărare se prăbuşiră, lăsându-l tremurând şi disperat de panică. După ce trecuse jumătate din timp, izbucni într-o acţiune frenetică. Dar ştia că n-avea nici o şansă. Ironia situaţiei îl zdrobea. Lucraseră din greu la camera asta. O clădiseră ca lumea. Semnul dolarului îi dansase în faţa ochilor. Nu dăduseră rasol. Renunţaseră la toate trucurile lor obişnuite de tâmplari, care îşi rasoleau treaba. Fiecare scândură era dreaptă şi bine strânsă. Fiecare cui era înfipt până la capăt în lemn. Nu erau ferestre. Uşa era solidă. N-avea nici o speranţă. Îşi

petrecu o oră alergând împrejurul camerei ca un nebun. Îşi trecu palmele aspre pe fiecare centimetru pătrat de suprafaţă. Podea, tavan, pereţi. Era cea mai bună lucrare pe care-o făcuseră vreodată. Încheie ghemuit într-un colţ, privindu-şi mâinile, plângând.

– La curăţătorie, spuse McGrath. Acolo s-a dus. Se găsea în sala de întruniri de la etajul trei. În capul mesei, la ora şapte, marţi dimineaţa. Deschizând un nou pachet de ţigări.

– Acolo? întrebă Brogan, la curăţătorie? McGrath dădu din cap.

– Spune-i, Milo, mai zise el. Milosevic zâmbi.

– Tocmai mi-am adus aminte, zise el. Am lucrat cu ea timp de cinci săptămâni, este? De când şi-a paradit genunchiul. În fiecare luni, la prânz, îşi ia rufele de la curăţătorie. Respectiv cele purtate săptămâna trecută. N-avea nici un motiv să fie altfel ieri.

– OK, spuse Brogan. Ce curăţătorie? Milosevic clătină din cap.

– Habar n-am, zise. Se ducea întotdeauna singură. M-am oferit să mă duc în locul ei, dar de fiecare dată a spus nu, cinci zile de luni la rând. Era OK s-o ajut la treburile Biroului, dar nu m-ar fi lăsat, în ruptul capului, să dau fuga la curăţătorie după rufele ei. E o femeie foarte independentă.

– Dar s-a dus acolo, nu? insistă McGrath.

– Categoric, spuse Milosevic. Se ducea întotdeauna pe jos. Cu opt sau nouă lucruri pe umeraşe. Aşa că am putea să conchidem că locul unde mergea e pe undeva în apropiere.

Brogan aprobă din cap. Zâmbi. Aveau un fel de urmă. Trase mai aproape volumul Pagini Aurii şi-l deschise la litera C.

– La ce rază ne gândim? McGrath dădu din umeri.

– Douăzeci de minute până acolo, douăzeci de minute înapoi. Asta ar fi maximul, nu? Cu cârja aia, n-o văd făcând mai mult de patru sute de metri în douăzeci de minute. Şchiopătând ca ea? Ca să rotunjim, să zicem opt sute de metri, clădirea asta aflându-se în centru. Ce obţinem?

Brogan se folosi de o veche hartă rutieră de la clubul auto. Făcu un compas grosier din degetul mare şi arătător. Îl potrivi la opt sute de metri, potrivit scalei de pe margine. Trasă un pătrat prin pădurea de străzi. Apoi, îşi mută alternativ privirea de la hartă la Pagini Aurii. Bifă numele cu creionul. Le numără.

– Douăzeci şi una de curăţătorii, spuse. McGrath se uită la el.

– Douăzeci şi una? Eşti sigur?

Brogan aprobă din cap. Făcu să alunece cartea de telefon pe masa lucioasă, din lemn masiv.

– Douăzeci şi una, spuse. E clar că celor din oraşul ăsta le place să fie perfect curaţi.

– OK, spuse McGrath. Douăzeci şi una. Să-i dăm drumul, băieţi!

Brogan luă zece adrese, iar Milosevic, unsprezece. McGrath le dădu amândurora copii color mărite ale fotografiei lui Holly din dosar. Apoi, se despărţi de ei şi rămase aşteptând în scaunul său din capul mesei aflate în sala de întruniri, lângă telefoane, prăbuşit, privind în gol, fumând, bătând pe masă un scurt ritm îngrijorat, cu capătul bont al unui creion.

Auzi zgomotele slabe mult mai devreme decât ar fi trebuit. Nu avea ceas şi nu avea ferestre, dar era sigur că încă nu se făcuse dimineaţă. Era sigur că ora era alta. Poate două. Putea auzi zgomote. Oameni

mişcându-se pe drumul de afară. Îşi ţinu respiraţia şi ascultă: poate trei sau patru oameni. Bătu din nou camera în lung şi în lat. Îngheţat de nehotărâre. Ar trebui să bată şi să lovească noile scânduri de pin. Ştia asta. Dar nu o făcea. Pentru că ştia că nu avea nici un rost şi pentru că simţea în sinea sa că trebuie să păstreze tăcerea. Ajunsese să fie sigur de asta. Convins. Dacă stătea liniştit, poate că l-ar fi lăsat în pace. Poate că ar fi uitat că se găsea acolo.

Milosevic găsise curăţătoria cu pricina, a şaptea de pe lista sa de unsprezece adrese. Tocmai dădeau drumul la treabă, la şapte patruzeci şi cinci dimineaţa. Magazinul avea doar o vitrină la stradă, dar era elegant, nu din cele destinate hainelor ieftine ale navetiştilor. Făcea reclamă tuturor felurilor de procedee specializate şi tratamentelor la comandă. O coreeancă se ocupa de magazin. Milosevic îi arătă insigna sa de la FBI şi puse fotografia din dosarul lui Holly pe tejgheaua din faţa ei.

– Ai văzut-o vreodată pe această persoană? o întrebă.

– Sigur, zise ea. E domnişoara Johnson, care vine în fiecare luni.

Milosevic făcu un pas mai aproape de tejghea. Se aplecă spre femeie.

– Ieri a venit?

Femeia se gândi o clipă şi apoi aprobă din cap.

– Sigur, zise ea. Cum v-am spus, vine în fiecare luni.

– Pe la ce oră? întrebă el.

– La prânz, spuse femeia. Întotdeauna la ora prânzului.

– Pe la douăsprezece? Pe la douăsprezece jumătate, cam aşa, nu?

– Sigur, repetă femeia. Întotdeauna lunea, la prânz.

– OK, ieri, spuse Milosevic. Ce s-a întâmplat? Femeia ridică din umeri.

– Nu s-a întâmplat nimic. A venit, şi-a luat hainele, a plătit şi a mai lăsat nişte haine la curăţat.

– Era cineva cu ea?

– Nu era nimeni. Niciodată nu vine nimeni cu ea.

– În ce direcţie a luat-o?

Femeia arătă cu degetul înapoi, spre Edificiul Federal.

– A venit din direcţia aia, spuse ea.

– Nu te-am întrebat de unde a venit, replică Milosevic. Încotro s-a dus când a plecat?

Femeia făcu o pauză.

– N-am văzut. Tocmai îi duceam hainele în spate. Am auzit uşa deschizându-se, dar n-am putut vedea încotro a luat-o. Eram în spate.

– Deci, i-ai înhăţat hainele şi ai fugit în spate, înainte ca ea să fi ieşit de aici?

Femeia şovăi, ca şi cum ar fi fost acuzată de o impoliteţe.

– N-am fugit, spuse ea. Domnişoara Johnson mergea încet. Avea ceva la un picior, nu? Am simţit că nu trebuie să mă uit la ea. Am simţit că ar fi fost jenată. M-am dus cu hainele ei până în spate, să nu i se pară că stau cu ochii pe ea.

Milosevic aprobă, apoi îşi dădu capul pe spate şi lăsă să-i scape un oftat către tavan. Văzu o cameră video montată sus, deasupra tejghelei.

– Ce-i aia? întrebă.

Coreeanca se răsuci şi-i urmări privirea.

– Supravegherea. Compania de asigurări ne-a spus că trebuie s-o avem.

– Şi funcţionează? mai întrebă el.

– Sigur că funcţionează, spuse femeia. Compania de asigurări spune că trebuie.

– Şi merge tot timpul? insistă Milosevic. Femeia dădu din cap şi chicoti.

– Sigur că merge. Merge chiar acum. O să fii pe bandă.

Milosevic se uită la ceas.

– Îmi trebuie banda de ieri, ceru el. Imediat. Femeia şovăi din nou. Milosevic scoase insigna a doua oară.

– Asta e o investigaţie a FBI-ului. Treburi oficiale ale federalilor. Am nevoie de bandă chiar acum, OK?

Femeia dădu din cap şi ridică o mână ca să-i arate că trebuie să aştepte. Păşi prin uşa din spatele magazinului. Se întoarse după un timp îndelungat, emanând un miros chimic şi având o casetă video în mână.

– Dar mi-o aduci înapoi, OK? îl rugă ea. Compania de asigurări spune că trebuie să le ţinem timp de o lună.

Milosevic se întoarse direct la birou şi, pe la opt şi jumătate, tehnicienii Biroului mişunau peste tot prin sala de întruniri de la etajul trei, conectând un player standard VHS la o baterie de monitoare înşirate pe mijlocul mesei celei lungi. A fost o problemă cu o siguranţă, apoi cablul din dreapta s-a dovedit prea scurt, astfel încât un calculator a trebuit mutat pentru a permite videoplayerului să ajungă mai aproape de mijlocul mesei. Apoi, tehnicianul-şef îi înmână lui McGrath telecomanda şi dădu din cap.

– E-al dumitale, şefu', spuse el.

McGrath îl trimise afară din cameră şi cei trei agenţi se înghesuiră în jurul ecranelor, aşteptând să curgă imaginile. Ecranele erau plasate cu faţa spre ferestre, aşa că toţi trei stăteau cu spatele la geam. Dar, la ora

aceea a zilei, nu exista nici un disconfort, deoarece soarele strălucitor de dimineaţă izbea cu putere cealaltă parte a clădirii.

Acelaşi soare străbătea cerul şi la două mii şapte sute kilometri de Chicago, în timp ce dimineaţa luminoasă învăluia exteriorul clădirii albe. Ştiu că-i sunase ceasul. Auzea scârţâitul înfundat, pe măsură ce structura veche de lemn se încălzea. Putea auzi voci înăbuşite afară, sub el, jos, la nivelul străzii. Zgomotele unora care încep o zi nouă.

Unghiile de la mâini i se duseseră. Găsise o crăpătură în locul în care două scânduri nu erau bine fixate împreună. Îşi înfipsese vârfurile degetelor în ea şi apăsase cu toată puterea. Unghiile i se rupseseră una după alta. Scândura nici măcar nu se mişcase. O zbughise înapoi, într-un colţ şi se ghemuise pe podea. Îşi supsese degetele pline de sânge, iar acum gura îi era mânjită de jur împrejur cu sânge, ca a unui copil lacom, care mâncase o prăjitură cu cremă.

Auzi paşi pe scară. Un bărbat solid, care se mişca uşor. Zgomotul se opri în afara uşii. Încuietoarea ţăcăni. Uşa se deschise. Patronul îi aruncă o privire. O faţă buhăită, cu două pete roşii, de mărimea unor monede, arzându-i pe obraji.

– Tot aici eşti, spuse.

Tâmplarul era paralizat. Nu se putea mişca, nu putea vorbi.

– Ai dat greş, continuă patronul.

Apoi, liniştea se instală în încăpere. Singurul sunet era scârţâitul încet al structurii de lemn, pe măsură ce soarele dimineţii aluneca pe acoperiş.

– Şi acum, ce facem? îl întrebă patronul. Tâmplarul îl privea fără nici o expresie. Nu se mişcă.

Apoi patronul zâmbi, un zâmbet relaxat, prietenos. Ca şi cum ar fi fost brusc surprins de ceva.

– Crezi că am vorbit serios? spuse cu voce blândă, scăzută.

Tâmplarul clipi. Îşi clătină capul, uşor, cu speranţă.

– Auzi ceva?

Tâmplarul ascultă, concentrat. Putea auzi scârţâitul uşor al lemnului, trilurile păsărilor din pădure, tăcerea aerului însorit al dimineţii.

– Glumeai, nu-i aşa? întrebă el cu greutate. Vocea-i devenise un cârâit uscat. Uşurarea, şi speranţa, şi groaza îi lipeau limba de cerul gurii.

– Ascultă, spuse din nou patronul. Tâmplarul ascultă. Structura scârţâia, păsările cântau, aerul cald suspina. Nu auzi nimic altceva. Tăcere. Apoi auzi un clic. Apoi o tânguire. Începu de jos şi se opri la o înălţime care îi era bine-cunoscută. Era un sunet pe care-l cunoştea. Era sunetul unui ferăstrău electric de mare putere, împins să funcţioneze cu viteză maximă.

– Acuma mă crezi că am vorbit serios? urlă patronul.

UNSPREZECE

Holly Johnson fusese uşor dezamăgită de aprecierea lui Reacher asupra valorii monetare a garderobei ei. Reacher spusese că îşi închipuia că ea avea cincisprezece sau douăzeci de ţinute, la patru sute de dolari ţinuta, poate că opt mii în total. Adevărul era că avea treizeci şi patru de ţinute de serviciu în dulapul de haine. Lucrase trei ani pe Wall Street. Cheltuise opt mii numai pe pantofi. Patru sute de dolari dăduse pe o bluză, şi asta când se simţise înclinată spre bunul simţ comun de-a face puţină economie.

Îi plăcea Armani. Avea treisprezece dintre costumele lui de primăvară. Hainele de primăvară de la Milano erau tocmai ceea ce trebuia pentru cea mai mare parte a verii de la Chicago. Poate că, în arşiţa într-adevăr necruţătoare a lui august, ar fi trecut la costumele ei Moschino, dar în iunie, iulie şi chiar în septembrie, dacă avea noroc, lucrurile ei de la Armani se potriveau perfect. Preferatele ei erau ţinutele în nuanţe închise de piersică, pe care şi le cumpărase în ultimul ei an la casa de brokeraj. Un amestec italian misterios de mătăsuri. Croite şi cusute de oameni cărora le trecuseră prin mână materiale fine timp de sute de ani. Aceştia se uită la material, îl evaluează, îl croiesc, iar el cade în minunate forme moi. Apoi îl vând şi un broker de pe Wall Street îl cumpără şi se îndrăgosteşte de el şi continuă să-l poarte încă doi ani după aceea, când a ajuns proaspăt agent FBI şi când este răpit de pe o stradă din Chicago. Continua să-l poarte şi optsprezece ore mai târziu, după o noapte de insomnie, pe paiele murdare dintr-un fost grajd. În

acest punct, haina ajunsese într-un hal în care nici Armani nu ar mai fi recunoscut-o.

Cei trei răpitori reveniseră cu duba şi o băgaseră cu spatele pe culoarul central de ciment al fostului grajd de vaci. Apoi încuiaseră uşa hambarului şi dispăruseră. Holly presupusese că îşi petrecuseră noaptea la fermă. Reacher dormise liniştit în boxa sa, legat cu lanţuri de bară, în timp ce ea se agitase şi se răsucise pe paiele ei, fără somn, gândindu-se intens la el.

Siguranţa lui era răspunderea ei. Era un trecător nevinovat, care căzuse şi el în capcana destinată ei. Orice ar mai fi aşteptat-o în viitor, trebuia să aibă grijă de el. Era de datoria ei. Era povara ei. Iar el minţea. Holly era absolut sigură că nu era portar la un club de blues. Şi mai era şi foarte sigură ce anume ar fi putut fi el. Familia Johnson era o familie de militari. Din cauza tatălui ei, Holly îşi petrecuse toată viaţa în baze militare, până venise vremea pentru Yale. Cunoştea armata. Cunoştea soldaţii. Cunoştea genul şi era sigură că Reacher făcea parte dintre ei. Pentru ochiul ei exersat, arăta ca unul dintre ei. Acţiona ca unul dintre ei. Reacţiona ca unul dintre ei. Nu era imposibil ca un portar să deschidă lacăte şi să se caţere pe pereţi ca o maimuţă, dar, dacă un portar s-ar fi apucat de aşa ceva, n-ar fi făcut-o cu un astfel de aer de familiaritate, cu curajul şi lipsa aceea totală de ezitare. N-ar fi făcut-o să arate la fel de firesc ca o clipire din ochi. Reacher era un om liniştit şi reţinut, relaxat, în formă, în mod clar antrenat până la punctul atingerii unui fel de calm suprauman. Probabil că era cu zece ani mai mare decât ea, dar se găsea undeva sub patruzeci de ani, înalt de aproape unu nouăzeci, solid, probabil o sută douăzeci şi ceva de kilograme,

cu ochi albaştri şi cu un păr care începuse să se răărească. Destul de mare ca statură pentru un portar de club de noapte şi destul de în vârstă ca să se fi familiarizat cu lumea până acum, asta era sigur, dar era un soldat. Un soldat care afirma despre sine că este portar. De ce? Holly nu avea nici o idee. Stătea într-o poziţie incomodă, ascultându-i răsuflarea liniştită, la şapte metri mai încolo. Portar sau soldat, cu zece ani mai în vârstă sau nu, siguranţa lui era răspunderea ei. Nu dormi deloc. Era prea ocupată să se gândească. Şi genunchiul o durea prea tare. La opt şi jumătate după ceasul ei, îl auzi trezindu-se. Nu-l trăda decât o schimbare subtilă în ritmul respiraţiei.

– Bună dimineaţa Reacher, spuse ea tare.

– 'Neaţa, Holly, îi răspunse el. Se întorc.

Era linişte, dar, după o vreme, auzi şi ea paşi afară. Se caţără ca o maimuţă şi are urechi de liliac, se gândi ea. Ce mai portar.

– Eşti bine? strigă spre ea Reacher.

Ea nu răspunse. Siguranţa lui era răspunderea ei, nu invers. Auzi un zăngănit. Cineva descuia uşa hambarului.

Fu trasă pe şinele pe care era montată, iar lumina zilei năvăli înăuntru. Holly prinse cu coada ochiului imaginea unui teren verde şi gol. Pennsylvania, poate, se gândi ea. Cei trei răpitori intrară şi închiseră uşa în urma lor.

– Scoală-te, târfă, îi spuse şeful.

Ea nu se mişcă. Se simţea cuprinsă de o dorinţă copleşitoare de a nu mai fi aruncată înapoi în dubă. Prea întuneric, prea lipsit de confort, prea obositor. Nu ştia dacă nu cumva trebuia să mai petreacă o zi în duba aceea, legănându-se, izbindu-se de pereţii ei, mai ales habar n-având încotro naiba era cărată, ori de ce,

sau de cine. Instinctiv, se apucă de bara de fier şi se ţinu, cu braţele încordate, ca şi cum s-ar fi pregătit de luptă. Şeful rămase liniştit şi-şi scoase Glockul. Se uită în jos la ea.

– Sunt două feluri în care putem să facem asta, spuse el. Fie cu binele, fie cu răul.

Ea nu răspunse. Rămase aşezată acolo, pe paie, ţinându-se strâns de bare. Şoferul cel urât se apropie trei paşi şi începu să rânjească, uitându-se din nou la sânii ei. Ea se simţi goală şi revoltată sub privirile lui pofticioase.

– Alegerea ta, târfă, mai spuse şeful.

Ea îl auzi pe Reacher mişcându-se în boxa sa.

– Nu, e alegerea ta, îl auzi ea adresându-i-se individului. Trebuie să ne ajutăm puţin unul pe altul. Să cooperăm, nu-i aşa? Dacă vrei să ne bagi la loc în dubă, atunci trebuie s-o faci în aşa fel încât să merite.

Vocea lui era calmă şi joasă. Holly îi aruncă o privire. Îl văzu stând pe jos, înlănţuit, lipsit de vreo armă, în faţa unui automat încărcat, total lipsit de puteri, potrivit oricărei definiţii rezonabile din lume, cu trei indivizi ostili uitându-se de sus la el.

– Avem nevoie de un mic-dejun ca lumea, spuse Reacher. Pâine prăjită, cu jeleu de struguri. Şi cafea, dar aveţi grijă să fie mai tare decât rahatul de aseară, OK? O cafea bună e foarte importantă pentru mine. Trebuie să înţelegi asta. Apoi, pune nişte saltele în dubă. Una simplă, una dublă. Pregătiţi-ne o sofa acolo. Şi atunci o să intrăm.

Urmă o tăcere totală. Holly privi printre cei doi indivizi din faţa ei. Reacher îl fixa pe şef cu o privire calmă, egală, de la înălţimea podelei. Ochii lui albaştri nici măcar nu clipiră. Şeful se uita în jos către el. În aer se simţea întreaga încordare. Şoferul îşi întoarse

privirea de la trupul ei şi se uită la Reacher. Cu mânie în ochi. Apoi, şeful se răsuci pe loc, făcându-le un semn din cap celorlalţi doi să iasă din hambar odată cu el. Holly auzi uşa încuindu-se în spatele lor.

– Vrei pâine prăjită? o întrebă Reacher.

Ei îi lipsea încă respiraţia necesară ca să-i poată răspunde.

– Când o s-o aducă, trimite-o înapoi, spuse el. Spune-le s-o facă din nou. Zi-le că e nefăcută ori prea arsă, cum vrei tu.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă ea.

– Psihologie, răspunse Reacher. Trebuie să începem să impunem ceva dominaţie pe aici. Într-o situaţie ca asta e foarte important.

Ea rămase uitându-se la el.

– Fă-o, OK? încheie el calm.

Şi ea o făcu. Tipul cel nervos aduse pâinea prăjită. Era aproape perfectă, dar ea o respinse. Se uită la ea cu dispreţul pe care-l afişa de obicei în faţa unui bilanţ neglijent şi spuse că era prea arsă. Se ridicase, lăsându-şi toată greutatea pe un singur picior. Arăta groaznic, cu costumul ei Armani de culoarea piersicii plin de balegă uscată, dar reuşi să dovedească suficient dispreţ cât să-l intimideze pe tip. Se întoarse la fermă şi făcu altă pâine prăjită.

Se întoarse cu un ibric de cafea tare, iar Holly şi Reacher îşi consumară separat micul-dejun, cu lanţurile clincănind, la şapte metri unul de altul, în timp ce ceilalţi doi tipi cărau saltelele în hambar. Una simplă, una dublă. Le ridicară în spatele dubei şi întinseră salteaua simplă pe podea, ridicând-o pe cea dublă pe peretele din spatele cabinei. Holly îi privea lucrând şi se simţi mult mai uşurată la gândul zilei

care urma. Apoi, îşi dădu dintr-odată seama exact încotro ţintise psihologia lui Reacher. Nu doar către cei trei răpitori. Ci şi spre ea. Nu voia ca ea să intre într-un conflict. Pentru că ar fi pierdut. Riscase, făcând ceea ce făcuse ca să dezamorseze o confruntare lipsită de speranţă pentru ea. Era uluită. Pe deplin uluită. Se gândi sec: pentru numele lui Dumnezeu, tipul ăsta a înţeles totul pe dos. Încearcă să aibă el grijă de *mine.*

– Vreţi să ne spuneţi cum vă numiţi? întrebă Reacher calm. Vom petrece o vreme împreună, aşa că putem fi puţin civilizaţi în legătură cu asta, nu?

Holly îl văzu pe şef uitându-se la Reacher. Tipul nu răspunse.

– V-am văzut feţele, spuse Reacher. Aşa că, dacă ne spuneţi şi numele, n-o să vă facă nici un rău. Şi am putea încerca să ne înţelegem.

Tipul se gândi şi dădu din cap.

– Loder, se prezentă el.

Micuţul agitat îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

– Stevie, spuse el, la rându-i.

Reacher dădu din cap. Abia atunci şoferul cel urât îşi dădu seama că toţi patru se uitau la el. Îşi băgă capul între umeri.

– Nu-ţi spun cum mă cheamă, zise el. De ce dracu' aş face-o?

– Să fim clari, spuse tipul cu numele de Loder. Civilizat nu e acelaşi lucru cu prietenos, nu-i aşa?

Holly îl văzu aţintindu-şi Glockul spre capul lui Reacher şi menţinându-l aşa multă vreme. Fără nici o expresie pe faţă. Nici pe departe ceea ce se înţelege prin prietenos. Reacher aprobă din cap. O mişcare mică şi prudentă. Îşi lăsară farfuriile de pâine prăjită

şi cănile de cafea jos, pe paie, iar tipul numit Loder le desfăcu lanţurile. Se strânseră toţi pe coridorul central. Două Glockuri şi o puşcă de vânătoare erau aţintite asupra lor. Şoferul cel urât rânjea. Reacher îl privi drept în ochi, se aplecă şi o ridică pe Holly ca şi cum n-ar fi cântărit nimic. O cără cei zece paşi până la dubă. O aşeză încet înăuntru. Se înghesuiră amândoi pe canapeaua improvizată. Îşi găsiră o poziţie comodă.

Uşile dubei se trântiră şi fură încuiate. Holly auzi zgomotul făcut de uşa cea mare a hambarului, care se deschidea. Motorul dubei se ambală şi porniră. Ieşiră din hambar, în timp ce duba ţopăia în sus şi în jos pe cei o sută cincizeci de metri ai drumului desfundat. Făcură un viraj abia perceptibil la dreapta şi o ţinură drept, cu viteză de croazieră, timp de cincisprezece minute.

– Nu suntem în Pennsylvania, spuse Holly. Drumurile sunt prea drepte. Prea plate.

Reacher ridică din umeri în întuneric.

– Dar nu mai avem nici cătuşe, replică el. Psihologie.

DOISPREZECE

Ce naiba-i asta? întrebă agentul-şef McGrath. Butonă telecomanda şi dădu banda înapoi. Apoi apăsă pe play şi se uitară din nou. Dar ceea ce vedeau nu avea nici un sens. Ecranele erau pline de imagini instabile şi de fulgi de zăpadă albă.

– Ce naiba se întâmplă aici? întrebă el din nou.

Brogan se înghesui mai aproape şi clătină din cap. Milosevic se apropie şi el, să se uite mai bine. El adusese banda, aşa că se simţea direct răspunzător. McGrath dădu din nou banda înapoi şi încercă încă o dată. Acelaşi rezultat. O ceaţă de imagini fără nici o legătură.

– Adu-l aici pe afurisitul ăla de tehnician, strigă McGrath.

Milosevic folosi telefonul de pe bufet, de lângă filtrul de cafea. Sună sus, la serviciul tehnic. Tehnicianul-şef sosi în cameră într-un minut. Tonul vocii lui Milosevic îl convinsese că trebuia să se grăbească mai mult decât ar fi putut-o face orice cuvinte.

– A naibii bandă, nu vrea să curgă cum trebuie, se plânse McGrath.

Tehnicianul luă telecomanda în mână cu acel amestec de familiaritate şi nefamiliaritate pe care-l au toţi tehnicienii din lume. Toţi se simt acasă în prezenţa unui echipament complex, dar fiecare piesă în parte are propriile sale trăsături. Se uită la butoane şi apăsă pe rewind ferm, cu un deget cu unghia ronţăită. Banda hârâi înapoi, el apăsă pe play şi se uită la fluxul de imagini instabile, pline de zăpada video.

– Poţi repara chestia asta? îl întrebă McGrath. Tehnicianul opri banda şi apăsă din nou pe rebobinare. Clătină din cap.

– Nu-i stricată, spuse el. Aşa trebuie să fie. Un video de supraveghere tipic şi ieftin. Ce face este să înregistreze o imagine statică, probabil la fiecare zece secunde, sau cam aşa ceva. Un cadru la fiecare zece secunde. Ca o secvenţă de instantanee.

– De ce? îl întrebă McGrath.

– Ieftin şi uşor, răspunse omul. În felul ăsta, poţi obţine o zi întreagă pe o singură bandă. Costă puţin şi nu mai trebuie să ţii minte să schimbi casetele la fiecare trei ore. O schimbi dimineaţa. Şi, presupunând că o încercare de jaf durează mai mult de zece secunde, obţii pe bandă faţa tipului cel puţin o dată.

– OK, spuse McGrath nerăbdător, şi cum o folosim?

Tehnicianul se folosi de două degete deodată. Apăsă pe play şi pe stop-cadru în acelaşi timp. Pe ecran apăru o imagine perfectă, alb-negru, a magazinului gol. În colţul din stânga jos era data de luni şi ora: şapte şi jumătate dimineaţa. Tehnicianul îi întinse telecomanda lui McGrath, arătându-i un buton mai mic.

– Îl vezi pe ăsta? Butonul de avans al imaginii, îl apeşi şi banda se învârte până la următorul cadru. De obicei e folosit la sport, ştii? Hochei? Poţi vedea cum intră pucul în plasă. Sau pentru pornografie. Poţi vedea tot ce trebuie să vezi. Dar, pe tipul ăsta de sistem, sare înainte cu zece secunde. La următorul cadru, înţelegi?

McGrath se linişti şi dădu din cap.

– De ce e în alb şi negru? întrebă el.

– Cameră ieftină, îi explică tehnicianul. E un sistem foarte ieftin. Şi-l instalează numai pentru că îi obligă companiile de asigurări.

Îi dădu telecomanda lui McGrath şi o porni înapoi spre uşă.

– Dacă vă mai trebuie ceva, îmi spuneţi, OK? mai strigă el.

Nu-i răspunse nimeni, pentru că toţi se uitau la ecran, în timp ce McGrath făcea slalom, pas cu pas, printre imaginile de pe bandă. De fiecare dată când apăsa butonul de înaintare al casetei, pe ecran se desfăşura o bandă lată de fulgi albi, dezvăluind o nouă imagine, cu acelaşi aspect, acelaşi unghi, acelaşi cenuşiu monocrom nedesluşit, numai codul de timp din partea de jos sărea înainte cu zece secunde. Cel de-al treilea cadru le arătă o femeie aflată în spatele tejghelei. Milosevic atinse ecranul cu degetul.

– Asta-i femeia cu care am vorbit, spuse el.

McGrath aprobă din cap.

– Un unghi larg de vedere, spuse el. Din spatele tejghelei, poţi să vezi până în stradă.

– Camera e dotată cu o lentilă cu unghi larg, observă Brogan. Un fel de ochi de peşte. Proprietarul poate să vadă orice. Îşi poate vedea clienţii intrând şi ieşind şi poate vedea dacă ajutorul lui umblă la casa de înregistrat.

McGrath dădu din nou din cap şi pescui astfel prin toată dimineaţa de luni. Câte zece secunde deodată. Clienţii intrau şi ieşeau din cadru de parcă făceau nişte sărituri. Femeia din spatele tejghelei sărea dintr-o parte în alta, aducând haine şi cărându-le ori făcând să sune casa de marcat. Afară, maşinile intrau şi dispăreau din cadru.

– Pe repede înainte până la ora douăsprezece, sugeră Milosevic. Aşa durează prea mult.

McGrath aprobă din cap şi se jucă cu telecomanda. Banda zbârnâi înainte. El apăsă pe stop şi pe play, opri şi în colţ apăru ora patru după-masa.

– Rahat, spuse el.

Dădu înapoi şi înainte de câteva ori, oprindu-se la unsprezece patruzeci şi trei şi cincizeci de secunde.

– Cât de aproape am putut ajunge, spuse el. Ţinu degetul apăsat pe butonul de înaintare a cadrelor, iar norii de zăpadă albă se desfăşurară neîntrerupt pe ecran. O sută cincizeci şi şapte de cadre mai încolo se opri.

– Asta e, spuse el.

Milosevic şi Brogan îşi atinseră umerii, apropiindu-se de ecran să vadă mai bine. Cadrul static o arăta pe Holly Johnson în extrema dreaptă a imaginii. Era afară, pe trotuar, cu cârja într-o mână, cu hainele pe umeraşe în cealaltă. Ţinea uşa deschisă cu degetul care-i mai rămăsese liber. Timpul marcat în partea din stânga jos a ecranului se oprise la zece minute şi zece secunde după ora douăsprezece.

– OK, spuse calm McGrath. Ia să vedem.

Apăsă butonul şi Holly sări peste jumătate din distanţa până la tejghea. Chiar şi îngheţată pe ecranul ceţos monocrom, poziţia ei ciudată se vedea clar. McGrath apăsă din nou butonul, zăpada se desfăşură mai departe şi Holly era lângă tejghea. Zece secunde mai târziu coreeanca era împreună cu ea. Încă zece secunde după, Holly răsucea tivul unuia dintre costumele ei, arătându-i ceva femeii. Probabil locul unei pete. Cele două femei rămaseră aşa vreo două minute, cu capetele apropiate timp de douăsprezece cadre, sărind uşor de la un cadru la celălalt. Apoi,

coreeanca se făcu nevăzută, hainele dispărură de pe tejghea, iar Holly rămase singură timp de cinci cadre. Cincizeci de secunde. În spatele ei, spre stânga, o maşină intră cu botul în cel de-al doilea cadru şi rămase acolo pe timpul următoarelor trei, parcată la marginea trotuarului.

După aceea, femeia se întoarse cu un braţ de haine curate puse în pungi. Îngheţase în momentul depunerii lor pe tejghea. Zece secunde mai târziu, rupsese cinci etichete de pe umeraşe. După alte zece secunde, avea încă patru puse teanc lângă casă.

– Nouă costume, remarcă McGrath.

– Cam aşa trebuie să fie, spuse Milosevic. Cinci pentru lucru, de luni până vineri, şi cred că mai rămân patru pentru seară, nu-i aşa?

– Şi weekendul? întrebă Brogan. Poate că e vorba de cinci pentru lucru, două pentru seară şi două pentru weekend?

– Probabil că în weekend poartă blugi, zise Milosevic. Blugi şi o cămaşă. Pe care le aruncă apoi direct în maşina de spălat.

– Pentru Dumnezeu, ce contează? se inflamă McGrath.

Apăsă pe buton şi degetele coreencei îngheţară pe butoanele casei de marcat. Următoarele două cadre o arătară pe Holly plătind cu bani lichizi şi primind rest câţiva dolari.

– Cât or fi costând-o toate astea? se trezi brusc curiozitatea în Brogan.

– Nouă costume? răspunse Milosevic printr-o întrebare. Peste jumătate dintr-o hârtie de cincizeci de dolari pe săptămână, asta-i al naibii de sigur. Am văzut lista de preţuri de acolo. Proceduri speciale şi chimicale inofensive şi tot ce mai vreţi voi.

Următorul cadru o arăta pe Holly îndreptându-se către ieşire, spre uşa aflată în stânga imaginii. Creştetul coreencei mai era încă vizibil, îndreptându-se către spatele magazinului. Ora marcată era exact douăsprezece şi cincisprezece minute. McGrath îşi trase scaunul mai aproape şi îşi apropie faţa la treizeci de centimetri de ecranul sclipind monocolor.

– OK, spuse el. Şi unde te duci acum, Holly? Ţinea cele nouă costume curăţate în mâna dreaptă.

Le ridicase, stângaci, să nu se târască pe jos. Cotul ei drept era prins în curba metalică a cârjei, dar mâna ei nu era fixată de mâner. Cadrul următor o arăta întinzându-se să împingă uşa pentru a o deschide. McGrath apăsă din nou butonul.

– Isuse Christoase! strigă el.

Milosevic lăsă să-i scape un icnet, iar Brogan rămase năucit. Nu aveau nici o îndoială în privinţa a ceea ce vedeau. Cadrul următor arăta un necunoscut care o ataca pe Holly Johnson. Era înalt şi solid. Îi apucase cârja cu o mână şi hainele curăţate cu cealaltă. Nu era nici o îndoială. Avea amândouă braţele întinse şi îi lua cârja şi hainele. Era prins într-un cadru perfect, filmat prin uşa de sticlă. Cei trei agenţi rămaseră cu privirile la el. În sala de întruniri era linişte deplină. Apoi, McGrath apăsă din nou butonul. Codul de timp sări din nou înainte cu zece secunde. Se auzi un nou icnet, când îşi ţinură răsuflarea simultan.

Dintr-odată, Holly Johnson era înconjurată de un triunghi compus din bărbaţi. Tipului înalt, care o atacase, i se alăturaseră încă doi. Tipul cel înalt ţinea hainele lui Holly pe umăr şi îi apucase braţul. Se uita drept în vitrina prăvăliei, de parcă ar fi ştiut că se găsea sub ochiul unei camere de filmat. Ceilalţi doi stăteau în faţa lui Holly.

– Au arme îndreptate spre ea, răcni McGrath. Nemernicii, uită-te şi tu.

Apăsă din nou pe buton, până ce dunga de zăpadă dispăru începând cu partea de jos a cadrului, întreaga imagine stabilizându-se cu o acuitate perfectă. Cei doi tipi veniţi puţin mai târziu îşi ţineau braţele drepte, îndoite la nouăzeci de grade, iar muşchii umerilor lor arătau clar că sunt încordaţi.

– Maşina, zise Milosevic. Au de gând s-o bage în maşină.

În spatele lui Holly şi al celor trei bărbaţi, se găsea maşina care parcase lângă trotuar cu paisprezece cadre înapoi. Şi acum era tot acolo. McGrath apăsă din nou pe buton. Dunga de zăpadă albă coborî către partea de jos a imaginii. Mănunchiul de oameni de pe ecran sărise în lături cu trei metri. Tipul înalt, care o atacase pe Holly, deschidea drumul către partea din spate a maşinii. Holly era împinsă în urma lui de unul dintre tipii cei noi. Celălalt tip nou deschidea uşa din dreapta faţă. În interiorul maşinii, un al patrulea bărbat, clar vizibil prin geamul lateral, stătea la volan.

McGrath apăsă din nou pe buton. Dunga de zăpadă se desfăşură în jos. Strada era goală. Maşina plecase. Ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo.

TREISPREZECE

– Trebuie să vorbim, spuse Holly.

– Vorbeşte, răspunse Reacher.

Erau întinşi pe saltele în întunecimea dubei, legănându-se şi lovindu-se în continuare, dar mai puţin decât înainte. Era clar că se aflau pe o autostradă. După cincisprezece minute de drum drept, cu viteză mică, încetiniseră şi mai mult, iar după o oprire de o clipă şi un viraj la stânga, urmase o accelerare constantă, semnalând urcarea unei rampe. Apoi o legănare uşoară, când duba o luă la stânga, pe un drum pavat. Urmase o alunecare lină, însoţită de un bâzâit constant. Aveau cam şaizeci la oră. Li se părea că merseseră aşa dintotdeauna şi că vor continua aşa la nesfârşit.

Temperatura din spaţiul întunecat în care se găseau urcase încet. Acum era chiar cald. Reacher îşi scoase cămaşa. În dubă fusese rece, după noaptea petrecută în grajdul-hambar, iar Reacher aprecia că atâta vreme cât era mişcare, creând un curent de aer, situaţia avea să fie suportabilă. Problemele ar fi început să apară dacă s-ar fi oprit pentru un timp. Atunci, duba s-ar fi încins ca un cuptor de pizza, iar lucrurile ar fi stat la fel de rău ca şi în ziua trecută.

Salteaua dublă, aflată în spatele lor, se sprijinea cu latura lungă de podea, înălţându-se lipită de peretele cabinei, iar cea simplă fusese întinsă pe podea, împinsă bine în cealaltă pentru a improviza o canapea. Dar unghiul de nouăzeci de grade dintre şezut şi spătar ducea la o totală lipsă de confort. Aşa că Reacher făcuse să alunece salteaua simplă înapoi, cu Holly cu tot, ca o sanie, întinzând-o pe cea dublă

alături. Acum dispuneau de o suprafaţă plată şi capitonată de doi jumătate pe doi. Stăteau întinşi pe spate, cu capetele apropiate, să poată vorbi. Trupurile lor distanţate, în forma unui V, se legănau încet, în ritmul mersului.

– Ar trebui să faci ce-ţi spun, zise Holly. Trebuia să fi ieşit din chestia asta.

El nu răspunse nimic.

– Pentru mine eşti o povară, mai spuse ea. Poţi să pricepi asta? Am destule probleme pe cap şi fără să mai am şi grija ta.

Din nou nici un răspuns. Stăteau întinşi, legănându-se în tăcere. Reacher îi simţea încă mirosul şamponului pe care-l folosise cu o zi înainte.

– De acum înainte faci exact ce-ţi spun eu, continuă Holly. Auzi? Nu-mi pot permite să-mi mai fac griji pentru tine.

El îşi întoarse capul să se uite la ea de aproape. Era îngrijorată pentru el. Lucrul veni ca o surpriză neaşteptată, de nicăieri. Ca un şoc. Ca şi cum s-ar fi găsit în două trenuri oprite unul lângă altul, într-o gară aglomerată. Trenul tău începe să se mişte. Ia viteză. Şi apoi, dintr-odată, îţi dai seama că nu trenul tău se mişcă, ci celălalt. Trenul tău a rămas pe loc tot timpul. Cadrul tău de referinţă era greşit de la bun început. El considerase că trenul său se afla în mişcare. Ea se gândise că al ei.

– N-am nevoie de ajutorul tău, insistă ea. Am tot ajutorul de care am nevoie. Ştii cum lucrează Biroul? Ştii care e cel mai mare delict din lume? Nu atentatele cu bombă, nu terorismul, nu gangsterismul. Cel mai mare delict din lume este să te iei de cineva din personalul Biroului. Biroul are grijă de oamenii săi.

Reacher rămase tăcut o vreme. Apoi zâmbi.

– Aşa că amândoi suntem OK, spuse el. Stăm întinşi aici şi, curând, o grămadă de agenţi o să dea buzna peste noi să ne salveze.

– Am încredere în oamenii mei, accentuă Holly.

Urmă un nou moment de linişte. Motorul continuă să bâzâie alte câteva minute. Reacher calculă distanţa în minte. Cam vreo şapte sute de kilometri distanţă de Chicago. Spre est, vest, nord sau sud. Holly icni şi îşi ridică piciorul folosindu-se de ambele mâini.

– Doare? întrebă Reacher.

– Numai când se răsuceşte, zise ea. Când stă drept, e OK.

– În ce direcţie crezi că mergem? o întrebă el.

– O să faci ce ţi-am spus?

– Se face mai cald sau mai rece? reveni el cu altă întrebare. Sau rămâne la fel?

Ea ridică din umeri.

– N-aş putea spune, răspunse. De ce?

– Spre nord sau spre sud, ar trebui să se facă mai rece, sau mai cald. Spre est sau spre vest, ar trebui să rămână cam la fel.

– Mie mi se pare la fel. Dar de aici, dinăuntru, nu prea poţi aprecia.

– Şoseaua pare mai degrabă goală, continuă Reacher. Nu virăm, să-i depăşim pe alţii. Nu ne încetineşte nimic. Mergem şi atât.

– Şi? punctă Holly.

– Ar putea însemna că nu mergem spre est, reluă el. E un fel de barieră acolo, nu? Din Cleveland, spre Pittsburgh şi Baltimore. Ca o frontieră. E mult mai aglomerat. Am întâlni o circulaţie mai intensă. Ce-i azi, marţi? Cam unsprezece dimineaţa? Drumul e mult prea gol pentru est.

Holly aprobă din cap.

– Aşa că mergem spre nord, ori spre vest, sau spre sud, îl ironiză ea.

– Duba e furată, spuse Reacher, continuându-şi raţionamentul. Vulnerabilă.

– Furată? De unde ştii asta?

– Fiindcă şi maşina era furată.

– De unde ştii? repetă ea.

– Fiindcă i-au dat foc.

Holly îşi roti capul şi se uită drept la el.

– Gândeşte-te puţin, începu el să-i explice. Gândeşte-te la planul lor. Au venit la Chicago în propria lor maşină. Probabil cu ceva vreme în urmă. E posibil să te fi pândit vreo două săptămâni. Poate chiar trei.

– Trei săptămâni? se miră ea. Chiar crezi că m-au ţinut sub observaţie trei săptămâni?

– Probabil că trei. Te-ai dus la curăţătorie în fiecare luni, nu? O dată pe săptămână? Probabil că au avut nevoie de ceva vreme până au reuşit să-şi dea seama de obiceiul ăsta al tău. Dar nu te puteau transporta în propria lor maşină. Prea uşor de urmărit şi probabil că avea ferestre şi tot restul, ceea ce nu o făcea potrivită pentru transportarea pe distanţe lungi a victimei unei răpiri. Aşa că-mi închipui că au furat duba asta la Chicago, probabil ieri dimineaţă. Au acoperit cu vopsea tot ce era scris pe laterale. Ai observat pata aia de vopsea albă? Proaspătă şi care nu se potrivea cu restul? Au machiat-o, poate i-au schimbat şi numerele. Dar tot o dubă furată e, nu? Maşina cu care urmau să se facă nevăzuţi. Pe stradă, când te-au înhăţat, n-au vrut să rişte. Cineva înghesuit în spatele unei dube arată ciudat. O maşină e mai bună. Aşa că au furat maşina neagră şi au folosit-o în locul dubei. Au schimbat maşinile pe maidanul acela, au dat foc maşinii negre şi au pornit-o la drum.

Holly ridică din umeri. Se strâmbă.

– Asta nu dovedeşte că ar fi furat ceva, spuse ea.

– Ba da, o contrazise Reacher. Cine cumpără o maşină nouă, cu scaune de piele, ştiind că urmează să i se dea foc? Ar fi cumpărat în loc orice fel de rablă.

Ea aprobă din cap, reţinută.

– Cine sunt oamenii ăştia? se întrebă ea, mai mult pentru sine decât pentru Reacher.

– Amatori, spuse Reacher. Fac greşeală după greşeală.

– Cum ar fi? se interesă ea.

– Să dai foc unei maşini e o prostie, răspunse el. Atrage atenţia. Cred că au fost isteţi, dar nu este aşa. Probabil că au dat foc şi maşinii cu care au venit. Sunt gata să pariez că i-au dat foc aproape de locul de unde au furat maşina neagră.

– Mi se pare destul de isteţ, remarcă Holly.

– Copoii observă maşinile arse, continuă Reacher. Vor găsi maşina neagră, vor afla de unde a fost furată, se vor duce acolo şi vor găsi maşina lor iniţială probabil încă fumegând. Lasă urme, Holly. Trebuia să fi lăsat ambele maşini în parcarea de la aeroport. Ar fi trecut un an înainte să-şi dea cineva seama. Sau să le fi lăsat pe amândouă în South Side, pe undeva, cu uşile deschise şi cu cheile în contact. În două minute, doi cetăţeni de acolo şi-ar fi făcut rost, fiecare, de câte un motor nou. Maşinile alea n-ar mai fi fost văzute niciodată. Asta înseamnă să-ţi acoperi urmele. Să dai foc îţi conferă o senzaţie de bine, pare a fi ceva definitiv, dar este o prostie mare cât casa.

Holly îşi întoarse faţa şi se uită la acoperişul de metal fierbinte. În sinea ei se întreba cine naiba e tipul ăsta?

PAISPREZECE

De data asta, McGrath nu-l mai făcu pe tehnicianul-şef să coboare la etajul trei. Conduse el însuşi atacul, până la laboratorul tehnic de la etajul şase, având în mână caseta video. Dădu buzna şi făcu loc pe masa cea mai apropiată. Puse acolo caseta ca şi cum ar fi fost din aur pur. Tehnicianul se grăbi să ajungă lângă el şi se uită la ea.

– Am nevoie de fotografii, îi spuse McGrath. Tehnicianul luă caseta şi o duse până la o baterie de aparate video aflate într-un colţ. Apăsă câteva comutatoare. Trei ecrane se aprinseră, pline de fulgi de zăpadă.

– N-o să vorbeşti cu nimeni despre ceea ce vei vedea acum, OK? îi ceru McGrath.

– OK, răspunse tehnicianul. Şi ce trebuie să caut?

– Ultimele cinci cadre, replică McGrath. Ar trebui să acopere cam totul.

Tehnicianul-şef nu se mai folosi de telecomandă. Apăsă pe butoanele de pe propriul panou de control al aparatului. Banda se roti înapoi, iar povestea răpirii lui Holly Johnson se desfăşură în revers.

– Dumnezeule, spuse tehnicianul.

Opri pe cadrul care o arăta pe Holly întorcându-se de la tejghea spre ieşire. Apoi făcu banda să înainteze, pas cu pas. Holly la uşă, apoi faţă în faţă cu tipul cel înalt, pe urmă flancată de ţevile revolverelor, în cele din urmă la maşină. Dădu înapoi şi mai parcurse secvenţa şi a doua oară, şi a treia.

– Dumnezeule, spuse el din nou.

– Să nu toceşti afurisita aia de bandă, îi atrase atenţia McGrath. Vreau fotografii mari ale ăstora cinci cadre. Şi o grămadă de copii.

Tehnicianul-şef dădu încet din cap.

– Pot să-ţi fac nişte copii laser chiar acum, zise el. Mai apăsă câteva butoane şi răsuci câteva comutatoare. Apoi, se aplecă şi legă un calculator de un ecran aflat pe perete. Monitorul o arătă pe Holly îndepărtându-se de tejgheaua curăţătoriei. Accesă vreo două meniuri.

– OK, zise el. O copiez pe hard. Ca un fişier de grafică.

Ţâşni înapoi la bateria de aparate video şi derulă banda cu un cadru înainte. Se întoarse la masă şi la imaginea lui Holly de pe computer, care se apleca să deschidă uşa. Repetă procesul încă de trei ori. Apoi, printă toate cele cinci fişiere grafice, cu ajutorul celui mai rapid laser pe care-l avea la dispoziţie. McGrath prinse fiecare filă, pe măsură ce ieşeau.

– Nu-i rău, zise el. Prefer hârtia imaginii video. Par mai aproape de real.

Tehnicianul-şef îi aruncă o privire peste umăr.

– Definiţia este OK, remarcă el.

– Le vreau mărite, insistă McGrath.

– Nici o problemă, acum că sunt în computer, spuse tehnicianul. De aceea computerul e mai bun decât hârtia.

Se aşeză din nou şi deschise un al patrulea fişier. Imaginea lui Holly şi a celor trei răpitori, strânşi laolaltă pe trotuar, se derulă pe ecran. Apăsă pe mouse şi trasă un pătrat în jurul capetelor lor. Dădu din nou clic. Monitorul redesenă totul într-o imagine mărită. Tipul cel înalt se uita ţintă, cu faţa la ecran. Ceilalţi doi erau luaţi din lateral. O priveau pe Holly.

Tehnicianul apăsă pe butonul de print şi deschise cel de-al cincilea fişier. Transfocă, cu ajutorul mouse-ului, şi plasă un dreptunghi în jurul şoferului aflat înăuntrul maşinii. Printă şi acest cadru. McGrath ridică şi noile coli de hârtie.

– Bine, spuse el. Mă rog, cât de bine se poate. Păcat că prostul ăsta de computer nu-i poate face să se uite drept spre cameră.

– Ba poate, spuse tehnicianul-şef.

– Chiar poate? întrebă neîncrezător McGrath. Cum?

– E un fel de a spune, spuse tehnicianul. Atinse cu degetul imaginea mărită a feţei lui Holly. Să zicem că vrem o imagine a ei din faţă, nu? O s-o rugăm să se răsucească spre dreapta, în faţa camerei şi să se uite direct la ea. Dar, să presupunem că, din anumite motive, nu se poate mişca deloc. Ce putem face? Putem roti camera, nu? Să zicem că te sui pe tejghea, desfaci camera din şuruburi şi o mişti în jos şi împrejur, pe o anumită distanţă, până ce ajunge drept în faţa ei. Atunci ai avea o imagine din faţă, corect?

– OK, fu de acord McGrath.

– Aşa că tot ce avem de făcut este să calculăm, zise tehnicianul. Calculăm cât ar trebui, ipotetic, să deplasăm camera către faţa ei. Să zicem unu optzeci în jos şi zece la stânga, o rotim cu circa patruzeci de grade şi am obţine o poză din faţă. După ce am obţinut cifrele astea, le introducem în program, iar calculatorul va realiza un fel de simulare înapoi, oferindu-ne o imagine la fel cu cea obţinută dacă am fi mişcat o cameră reală în faţa ei.

– Chiar poţi să faci asta? întrebă neîncrezător McGrath. Şi chiar funcţionează?

– Cu limitele lui, preciză tehnicianul-şef. Atinse imaginea pistolarului aflat cel mai aproape. Tipul ăsta,

de exemplu, e prea mult într-o parte. Calculatorul o să ne dea o imagine din faţă fără nici o problemă, dar n-o să facă decât să ghicească cum arată cealaltă jumătate a feţei, nu? Este programat să presupună că cealaltă jumătate a feţei arată foarte asemănător cu jumătatea pe care o putem vedea, cu puţină asimetrie inclusă în ea. Dar dacă tipul nu are o ureche ori are o cicatrice, nu ne va putea spune.

– OK, concluzionă McGrath. Aşadar, ce-ţi trebuie? Tehnicianul-şef luă fotografia mărită a grupului.

Plimbă pe ea un beţişor bont.

– Măsurile, zise el. Trebuie să fie cât mai exacte posibil. Trebuie să ştiu poziţia camerei în raport cu uşa şi nivelul trotuarului. Trebuie să ştiu lungimea focală a lentilei camerei. Am nevoie de fotografia lui Holly de la dosar, pentru calibrare. Ştim exact cum arată ea, nu? O pot folosi pentru o verificare. O s-o aranjez în aşa fel încât să iasă bine, iar apoi şi tipii ceilalţi vor ieşi la fel de bine, presupunând că au toţi amândouă urechile şi aşa mai departe, cum am spus. Şi adu-mi una din plăcile de gresie de pe podeaua magazinului şi unul din halatele pe care femeia de la tejghea le poartă în mod curent.

– De ce? întrebă McGrath.

– Să le pot folosi pentru decodificarea nuanţelor de cenuşiu de pe banda video, răspunse tehnicianul. Şi apoi îţi pot scoate mutrele şi color.

Comandantul alese şase femei din lotul celor pedepsiţi de dimineaţă. Alese femeile cu cele mai multe note proaste, deoarece sarcina lui era să fie dur şi detestabil. Le ţinu în poziţie de drepţi şi-şi postă în faţa lor silueta umflată, înălţându-se pe vârfuri. Aşteptă să vadă care-şi va desprinde prima privirea de

pe faţa lui. Când fu mulţumit că nici una dintre ele nu avea curajul s-o facă, le explică îndatoririle pe care le aveau. Sângele se împrăştiase prin toată încăperea, azvârlit de sălbatica forţă centrifugă a lamei rotative a ferăstrăului. Fragmente de os erau risipite peste tot. Le spuse să încălzească apă la bucătărie şi s-o aducă în găleţi. Să ia de la magazie perii de frecat, cârpe şi dezinfectant. Aveau doar două ore să facă încăperea să arate din nou lună. În caz contrar, ar fi căpătat şi mai multe note proaste.

Le luă două ore să obţină toate datele. Milosevic şi Brogan se întoarseră la curăţătoria chimică. Închiseră magazinul şi începură să mişune peste tot, ca nişte supraveghetori. Trasară un plan cu măsurile adecvate până la şase milimetri. Scoaseră camera din perete şi o luară cu ei. Desfăcură pardoseala şi scoaseră câteva plăci de gresie. Luară două halate de la femeie şi două afişe de pe perete, deoarece se gândiră că acestea s-ar putea dovedi utile în procesul de stabilire a culorilor. Întorşi la etajul şase al clădirii federale, tehnicianul-şef avu nevoie de încă două ore pentru introducerea datelor. Apoi, făcu testul de verificare, folosind-o pe Holly Johnson pentru calibrarea întregului program.

– Acum, ce crezi? îl întrebă el pe McGrath. McGrath se uită concentrat la imaginea chipului lui Holly. Apoi, o trecu celorlalţi. Milosevic o primi ultimul şi se uită la ea cel mai concentrat dintre toţi. Acoperi anumite părţi cu palma şi se încruntă.

– O face să arate prea slabă, remarcă el. Cred că sfertul din dreapta jos e greşit. Cumva, nu e destulă lăţime acolo.

– De acord, spuse McGrath. Maxilarul ei arată ciudat.

Tehnicianul-şef accesă un meniu de pe ecran şi ajustă câteva cifre. Făcu testul din nou. Imprimanta cu laser hârâi. Coala de carton ieşi din aparat.

– Asta-i mai bună, aprobă McGrath. Nasul arată cum trebuie.

– Culoarea e OK? se interesă tehnicianul.

– Nuanţa de piersică ar trebui să fie ceva mai închisă, spuse Milosevic. La costumul ei. Ştiu costumul ăsta. Ceva italienesc.

Pe ecran apăru o paletă de culori.

– Arată-mi.

Milosevic indică o anumită nuanţă.

– Mai degrabă ca asta, zise el.

Făcură din nou verificarea. Hardul ţăcăni iarăşi, iar imprimanta cu laser hurui.

– Aşa-i mult mai bine, aprobă Milosevic. Costumul arată ca în realitate. Culoarea părului e şi ea mai apropiată de original.

– OK, zise tehnicianul. Salvă toţi parametrii pe un disc. Să pornim de aici.

FBI-ul nu foloseşte niciodată echipament de ultimă generaţie. Senzaţia generală este că e mai bine să recurgi la un aparat care şi-a dovedit utilitatea în teren. Aşa se face că tehnicianul-şef dispunea de un calculator puţin mai lent decât calculatoarele aflate în dormitoarele puştilor bogaţi din susul şi din josul Coastei de Nord. Nu cu mult mai lent. Îi oferi lui McGrath cinci printuri în patruzeci de minute. Patru clişee cu feţele celor patru răpitori şi o vedere laterală de aproape a jumătăţii din faţă a maşinii lor. Totul în culori sclipitoare şi cu granulaţia îndepărtată. McGrath se gândi că erau cele mai bune ale naibii poze pe care le văzuse vreodată.

– Mulţumesc, şefu', zise el. Sunt grozave. E cea mai bună treabă pe care a făcut-o cineva de pe aici de multă vreme. Dar nu scoate o vorbă. E secret, clar?

Îl bătu pe tehnician pe umăr, făcându-l pe acesta să se simtă ca şi cum ar fi fost cel mai important tip din întreaga clădire.

Cele şase femei lucrară din greu, terminând puţin înainte de expirarea timpului. Cea mai mare problemă pe care o înfruntaseră fuseseră crăpăturile dintre scânduri. Erau destul de strâmte, dar nu îndeajuns de strâmte pentru a opri sângele să se scurgă printre ele. Totuşi erau prea strâmte pentru a permite intrarea firelor din perie. Trebuiră să le clătească cu apă şi apoi să le usuce cu o cârpă. Scândurile căpătaseră o culoare umedă, maronie. Femeile se rugau ca scândurile să nu se încovoaie pe măsură ce se uscau. Două dintre ele vărsau. Dar terminară la timp pentru a primi inspecţia comandantului. Stătură rigide, în poziţie de drepţi, pe podeaua udă şi aşteptară. Acesta controlă peste tot, în timp ce scândurile ude scârţâiau sub greutatea lui. Se arătă mulţumit de felul în care munciseră şi le dădu încă două ore să cureţe dârele de pe coridor şi de pe scară, pe unde trupul fusese târât.

Cu maşina a fost uşor. A fost repede identificată ca fiind un Lexus. Cu patru uşi. Unul din ultimele modele. Culoarea jantei de aliaj îl data cu exactitate. Era fie negru, fie antracit. Imposibil să fii sigur. Procesarea la calculator era bună, dar nu destul de bună pentru a fi categorică în legătură cu vopseaua închisă a unui automobil aflat în plin soare.

– Furată? se interesă Milosevic. McGrath aprobă din cap.

– Aproape sigur, zise el. Verifici tu, OK? Fluctuaţiile în cotaţia yenului plasaseră preţul de catalog al unui Lexus nou, cu patru uşi, undeva aproape de salariul anual al lui Milosevic, aşa că ştia care jurisdicţii meritau verificate şi care nu. Nu-şi bătu capul cu nimic altceva în afara sudului centrului istoric. Plasă apeluri poliţiştilor din Chicago şi apoi tuturor departamentelor de pe Coasta de Nord, până la Lake Forest.

Găsi ce căuta exact înainte de amiază. Nu era tocmai ce îşi imaginase. Nu un Lexus furat. Ci un Lexus lipsă. Departamentul de poliţie din Wilmette reveni după apelul său şi îi spuse că un dentist de acolo condusese un Lexus nou-nouţ până la cabinetul lui, luni de dimineaţă, înainte de ora şapte şi-l parcase în spatele clădirii unde lucra. Un vertebroterapeut[4] din biroul alăturat îl văzuse intrând în parcare. Numai că dentistul nu mai apucase să intre în clădire. Asistenta lui medicală sunase la el acasă, iar soţia lui sunase la poliţia din Wilmette. Poliţiştii înregistraseră informaţia fără să-i dea vreun curs. Nu era primul caz de dispariţie a unui soţ de care auziseră. Îi spuseră lui Milosevic că tipul se numea Rubin, iar maşina avea o nuanţă nouă de negru, cu fragmente de mică în vopsea, care-o făceau să sclipească şi că purta nişte numere pline de vanitate, pe care se citea: ORTHO.

Milosevic puse telefonul jos, dar acesta sună imediat din nou. Un raport al Departamentului pompierilor din Chicago. O unitate fusese apelată în legătură cu incendierea unui automobil, care provocase un nor de fum uleios pe fâşia de pământ de lângă pista aeroportului Meigs Field.

Maşina pompierilor ajunsese pe lotul industrial abandonat exact înainte de ora unu, luni la prânz şi

găsise un Lexus negru arzând cu furie. Îşi imaginaseră că avea să ardă, oricum, până la metal, ceea ce însemna că nu mai avea să iasă prea mult fum, aşa că făcuseră economie de spumă şi-l lăsaseră să ardă până la capăt. Milosevic îşi notă locaţia şi închise. Se grăbi spre biroul lui McGrath, după instrucţiuni.

– Du-te şi verifică, îi spusese McGrath. Milosevic dăduse din cap aprobator. Întotdeauna îi plăcuse munca de teren. Îi dădea prilejul să-şi conducă noul său Ford Explorer, pe care îl prefera de departe oricăreia dintre rablele Biroului. Iar Biroul îl lăsase să procedeze aşa deoarece niciodată nu se obosise să ceară decontarea benzinei plătite din buzunarul propriu. Aşa că la volanul strălucitoarei sale maşini de teren, conduse cale de opt kilometri spre sud, găsind epava Lexusului, căci ea trebuie să fi fost, fără nici o îndoială. Era parcată într-o zonă cu ciment zgrunţuros pe jos, în spatele unei clădiri industriale abandonate. Cauciucurile arseseră şi maşina se odihnea pe jante. Numerele încă se mai puteau citi: ORTHO 1. Răscoli prin cenuşa dinăuntru, uşor călduţă încă, iar apoi scoase din contact corpul unei chei, arse şi ea, cu care reuşi să deschidă portbagajul. Se dădu câţiva paşi înapoi şi vomită pe ciment. Avu spasme, scuipă şi asudă. Îşi scoase celularul din buzunar şi-l sună direct pe McGrath, în Clădirea Federală.

– L-am găsit pe dentist, spuse.

– Unde? întrebă McGrath.

– În portbagaj. Prăjit la foc mic. Arată ca şi cum ar fi fost încă în viaţă când a izbucnit focul.

– Dumnezeule, făcu McGrath. Crezi că are vreo legătură?

– Nu încape nici o îndoială.

– Eşti sigur? mai întrebase McGrath.

– Nici o îndoială, repetă Milosevic. Am găsit şi restul lucrurilor. Arse, dar totul e perfect clar. E şi un 38 în mijlocul a ceea ce arată ca o balama de metal. Ar putea fi de la portofelul lui Holly, nu? Monede şi un tub de ruj, precum şi resturile metalice ale unui telefon mobil şi ale unui pager. Şi pe podea sunt nouă umeraşe de metal. Aşa cum ţi le dă la curăţătorie.

– Doamne, făcu din nou McGrath. Ceva concluzii?

– Au furat Lexusul din Wilmette, spuse Milosevic. Poate că dentistul i-a deranjat cumva, a vrut să se opună. I-a atacat, iar ei l-au pus jos şi l-au băgat în portbagaj. I-au dat foc, împreună cu restul probelor.

– La dracu', zise McGrath. Dar unde-i Holly? Ai ceva concluzii şi în sensul ăsta?

– Au dus-o la Meigs Field, spuse agentul. E cam la un kilometru distanţă. Au suit-o într-un avion particular şi au lăsat maşina acolo. Asta au făcut, Mack. Au dus-o cu avionul undeva. Patru tipi, în stare să-i dea foc altui tip cât mai era încă în viaţă, au dus-o undeva, singură, iar acum ar putea fi şi la un milion de kilometri distanţă de aici.

CINCISPREZECE

Motorul dubiţei albe continuă să bâzâie constant, timp de încă o oră, poate încă o sută de kilometri. Ceasul din mintea lui Reacher ticăi încontinuu de la unsprezece până la amiază. Primii fiori de îngrijorare, încă slabi, începeau să i se ridice în suflet. Lipseau de o zi întreagă. Aproape douăzeci şi patru de ore. Din prima fază trecând în cea de mijloc. Şi nu făcuseră nici un progres. Se simţea inconfortabil. Aerul din interiorul maşinii nu putea deveni mai fierbinte de atât. Stăteau tot întinşi pe spate, pe saltelele încinse, cu capetele apropiate. Umplutura din păr de cal a saltelelor îi încingea şi mai mult. Părul închis la culoare al lui Holly era umed şi răvăşit. În partea stângă, făcea bucle pe umărul gol al lui Reacher.

– Pentru că sunt femeie? întrebă ea încordată. Sau pentru că sunt mai tânără decât tine? Ori din ambele cauze?

– Pentru că, ce? întrebă la rândul lui, cu prudenţă.

– Crezi că trebuie să ai grijă de mine, zise ea. Eşti îngrijorat pentru mine fiindcă sunt tânără şi, pe deasupra, femeie, nu? Crezi că am nevoie de ajutorul unui bărbat mai în vârstă.

Reacher se mişcă. De fapt, nu voia să se mişte. Stătea bine, se simţea destul de bine acolo unde era. Mai ales se simţea bine cu senzaţia părului lui Holly pe umărul lui. Întreaga lui viaţă se reducea la asta. Orice s-ar fi întâmplat, se găseau întotdeauna unele mici compensaţii.

– Ei? întrebă ea.

– Nu e o chestie de sex, Holly. Sau o chestie de vârstă. Dar ai nevoie de ajutor, nu?

– Eu sunt o femeie mai tânără, iar tu, un bărbat mai în vârstă, spuse ea, în cele din urmă. Ca atare, e evident că tu eşti cel mai calificat să acorzi ajutorul. Altfel nu s-ar putea, nu?

Reacher clătină din cap, fără să se ridice.

– Nu e ceva legat de sex, repetă el. Sau de vârstă. Sunt calificat, pentru că sunt hotărât. Nu încerc decât să te ajut…

– Îţi asumi riscuri stupide, îl întrerupse ea. Să-i provoci şi să te declari împotriva lor nu-i cea mai bună cale de a obţine ce vrei, pentru Dumnezeu. N-o să reuşeşti decât să ne omori pe amândoi.

– Prostii, se opuse Reacher. Trebuie să ne privească drept oameni, nu marfă.

– Cine zice asta? îl înfruntă Holly. Cine te-a declarat, dintr-odată, mare expert?

El ridică din umeri.

– Să te întreb ceva, spuse el. Dacă erai tu în locul meu, m-ai fi lăsat singur acolo, în hambar?

Ea se gândi puţin.

– Bineînţeles că aş fi făcut-o, afirmă ea bătăioasă. El surâse. Probabil spunea adevărul. O plăcea şi mai mult pentru asta.

– OK, aprobă el. Data viitoare când îmi mai spui, am plecat. Fără discuţii.

Ea rămase tăcută multă vreme.

– Bine, închise ea discuţia. Dacă într-adevăr vrei să mă ajuţi, exact aşa să faci.

El ridică din umeri. Se apropie un centimetru de ea.

– Cam riscant totuşi pentru tine, îi spuse. Dacă eu dispar, s-ar putea gândi să te omoare şi s-o şteargă şi ei.

– O să-mi asum riscul. De-asta sunt plătită.

– Deci, cine sunt ei? o întrebă el. Şi ce vor?

– Habar n-am.

O spusese prea repede. El ştiu că şi ea îşi dăduse seama.

– Te vor pe tine, nu? Fie pentru că te vor pe tine, personal, fie că vor orice agent FBI, şi tu erai cea mai la îndemână. Câţi agenţi FBI există?

– Biroul are douăzeci şi cinci de mii de angajaţi. Dintre care, zece mii sunt agenţi.

– OK, trase Reacher concluzia. Deci te voiau pe tine în particular. Unul din zece mii este o coincidenţă prea mare. E clar că nu-i o întâmplare.

Ea se uită într-o parte. El o privi fix.

– De ce, Holly?

Ea ridică din umeri şi clătină din cap.

– Nu ştiu, spuse.

Prea repede. O privi din nou. Părea sigură de sine, dar în răspunsul ei se ascundea o autoapărare agresivă.

– Nu ştiu, repetă ea. Tot ce-mi pot închipui este că m-or fi confundat cu altcineva de la Birou.

Reacher râse şi-şi întoarse capul către ea. Faţa lui îi atingea părul.

– Glumeşti, Holly Johnson. Nu eşti tipul de femeie care să fie confundată cu altcineva. Şi te-au pândit trei săptămâni. Suficient cât să le devii familiară.

Ea surâse, cu ironie.

– O dată văzută, niciodată uitată, nu-i aşa? Aş vrea eu.

– Mai ai vreo îndoială în legătură cu asta? spuse curtenitor Reacher. Eşti cea mai arătoasă persoană pe care am văzut-o săptămâna asta.

– Mulţumesc, Reacher, îl taxă ea. Azi e marţi. M-ai văzut prima dată luni. Grozav compliment, ce să zic…

– Dar m-ai scos din ritm.

Ea se îndreptă din talie, ca un gimnast şi se folosi de ambele mâini pentru a-şi trage piciorul în lateral. Se sprijini într-un cot pe saltea. Îşi dădu părul pe după urechi şi se uită de sus, la el.

– Nu-nţeleg nimic în ceea ce te priveşte, spuse. El se uită în sus spre ea. Ridică din umeri.

– Dacă ai întrebări, n-ai decât să le pui. Sunt pentru libertatea informaţiei.

– OK, zise ea. Uite prima întrebare: cine naiba eşti? El ridică din nou din umeri şi surâse.

– Jack Reacher, zise. Fără al doilea nume de botez, treizeci şi şapte de ani şi opt luni, necăsătorit, portar la un club din Chicago.

– Prostii.

– Prostii? repetă el. Care parte? Numele, vârsta, starea civilă, sau ocupaţia mea?

– Ocupaţia, spuse ea scurt. Nu eşti portar la un club.

– Nu sunt? Şi atunci, ce sunt?

– Eşti soldat, susţinu ea. Eşti în armată.

– Sunt?

– E evident, completă ea. Şi tata e în armată. Mi-am trăit toată viaţa prin baze militare. Până la optsprezece ani toţi oamenii pe care i-am văzut erau militari. Ştiu cum arată soldaţii. Ştiu cum acţionează. Sunt absolut sigură că şi tu ai fost unul dintre ei. Când ţi-ai scos cămaşa, am ştiut absolut sigur. Reacher râânji.

– De ce? E ceva chiar atât de necioplit, de soldăţesc în mine?

Holly îi surâse sarcastic. Dădu din cap. Părul i se desfăcu. Şi-l dădu din nou după urechi, cu degetul îndoit, ca un mic cârlig palid.

– Cicatricea de pe burtă, spuse ea. Cusăturile alea oribile. E o treabă făcută sigur la un spital militar. Un

spital de campanie, undeva, nu cred că le-a luat mai mult de un minut şi jumătate. Dacă un chirurg civil ar fi făcut cusăturile alea, ar fi ajuns atât de repede la tribunal pentru malpraxis, încât i s-ar fi învârtit capul de ameţeală.

Reacher îşi trecu degetul peste cicatricea plină de dâmburi. Urmele cusăturii arătau ca un nod de cale ferată într-un depou aglomerat.

– Tipul era ocupat, zise el. Eu m-am gândit că s-a descurcat destul de bine, date fiind împrejurările. Eram la Beirut. Eram printre ultimii pe lista lui de priorităţi. Urma să sângerez acolo până la moarte.

– Deci am dreptate? Eşti soldat? Reacher îi zâmbi din nou şi dădu din cap.

– Sunt portar. Cum ţi-am spus. Un club de blues în South Side. Ar trebui să vii o dată. Mult mai bun decât barurile pentru turişti.

Ea îşi plimbă din nou privirea între cicatrice şi chipul lui. Îşi strânse buzele şi dădu încet din cap. Reacher zâmbi aprobator, ca şi cum i-ar fi cedat punctul.

– Am fost soldat, spuse. Am ieşit din armată acum paisprezece luni.

– Ce unitate? vru ea să ştie.

– Poliţia militară, răspunse.

Ea îşi strâmbă faţa într-o grimasă batjocoritoare.

– Cei mai răi dintre cei răi, zise. Nimeni nu vă place, tipilor.

– Mie-mi spui, replică Reacher.

– Aşa se explică o grămadă de lucruri, continuă ea. Primiţi un antrenament special. Cred că eşti într-adevăr calificat. Trebuia să-mi fi spus, fir'ar al naibii. Cred că acum trebuie să-ţi cer scuze pentru ce am spus.

El nu-i răspunse.

– Şi unde eraţi staţionaţi?

– Peste tot în lume. Europa, Extremul Orient, Orientul Mijlociu. Eram aşa de ameţit, că nu mai ştiam nici ce-i aia sus sau jos.

– Gradul?

– Maior, răspunse el.

– Medalii?

El ridică din umeri.

– Zeci de chestii din alea. Ştii cum e. Medalii de teatru, bineînţeles, plus o Stea de Argint, două de bronz, Inima Purpurie de la Beirut, chestii de campanie din Panama şi Grenada, Scutul Deşertului şi Furtuna în Deşert.

– O Stea de Argint? întrebă ea uimită. Pentru ce?

– Beirut. I-am scos pe nişte tipi dintr-un buncăr.

– Şi ai fost rănit făcând asta? Aşa ai căpătat cicatricea şi Inima Purpurie?

– Fusesem deja rănit. Am fost rănit înainte să intru în luptă. Cred că asta i-a impresionat.

– Un adevărat erou, nu? El zâmbi şi dădu din cap.

– Nici vorbă. Nu simţeam nimic. Nu mă gândeam la nimic. Eram prea şocat. Nici măcar n-am ştiut că fusesem lovit, decât când mi-am revenit. Dacă aş fi ştiut, aş fi căzut acolo, leşinat. Maţele îmi atârnau afară. Arătam cu adevărat groaznic. Aveam pântecul zdrobit.

Holly rămase tăcută o vreme. Motorul dubei bâzâi spre înainte. Încă treizeci de kilometri parcurşi. Spre nord, spre sud ori spre vest. Probabil.

– Cât timp ai stat în armată? reluă ea.

– Toată viaţa, răspunse Reacher. Tata a fost ofiţer de marină, a slujit prin toată lumea. S-a însurat cu o franţuzoaică în Coreea. M-am născut la Berlin. N-am văzut Statele decât la nouă ani. Cinci minute mai

târziu, eram în Filipine. Am tot mers împrejurul lumii. Cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o undeva a fost la West Point[5]. Apoi am intrat în armată şi am luat-o de la capăt. De jur împrejurul lumii.

– Unde ţi-e familia acum?

– Morţi, spuse el. Bătrânul a murit primul. Cred că acum zece ani. Mama a murit doi ani mai târziu. Am îngropat Steaua de Argint odată cu ea. De fapt, ea o câştigase pentru mine. Fă ce trebuie să faci, obişnuia ea să-mi spună. Cam de vreun milion de ori pe zi, cu pronunţatul ei accent franţuzesc.

– Fraţi şi surori?

– Am avut un frate. A murit anul trecut. După câte ştiu, sunt singurul Reacher rămas pe pământ.

– Când ai fost demobilizat? se interesă Holly în continuare.

– Aprilie, anul trecut. Acum paisprezece luni.

– De ce? mai vru ea să ştie. Reacher ridică din umeri.

– Cred că mi-am pierdut interesul. Tocmai avuseseră loc reducerile de personal din Apărare. Făceau armata să pară oarecum depăşită. Ca şi cum nu mai aveau nevoie de ce-i mai mare şi ce-i mai bun, nu mai aveau nevoie de mine. N-am vrut să fac parte din ceva mărunt şi de rangul doi. Aşa că am plecat. Arogant, nu?

Ea izbucni în râs.

– Şi-ai devenit portar? îl ironiză ea. De la maior decorat la portar? Asta nu-i ceva de rangul doi?

– N-a fost chiar aşa, replică el. Nu mi-am băgat în cap să fiu portar, ca şi cum ar fi fost vorba de o nouă carieră, sau ceva de genul. E doar temporar. Am ajuns la Chicago abia vineri. Plănuiam să plec de acolo, poate că miercuri. Mă gândeam să mă duc în

Wisconsin. Am auzit că e un loc plăcut în perioada asta a anului.

– De vineri până miercuri? se miră Holly. Ai o problemă cu îndatoririle?

– Cred că da. Treizeci şi şase de ani am fost întotdeauna acolo unde mi se cerea să fiu. Un fel de viaţă foarte bine organizată. Presupun că acum reacţionez exact invers. Nu mă mişc decât când am chef. E ca un drog. Cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o într-un singur loc au fost zece zile consecutive. Toamna trecută, în Georgia. Zece zile din paisprezece luni. În afară de asta, am fost pe drum aproape tot timpul.

– Câştigându-ţi traiul din deschisul uşilor pe la cluburi? dori ea să ştie.

– Asta a fost ceva neobişnuit, sublinie el. De regulă, nu lucrez deloc, doar trăiesc din economiile mele. Dar am venit la Chicago cu un cântăreţ şi, din una-ntr-alta, am fost rugat să lucrez ca portar la clubul unde mergea tipul.

– Şi ce faci când nu lucrezi? se interesă ea.

– Privesc. Nu uita că sunt un american de treizeci şi şapte de ani, dar nu prea am stat în America. Ai urcat vreodată pe Empire State Building?

– Bineînţeles.

– Eu n-am făcut-o. Nu până anul trecut. Ai fost la toate muzeele din Washington?

– Sigur.

– Eu nu, spuse el din nou. Nu până anul trecut. Şi toate chestiile astea. Boston, New York, Washington, Chicago, New Orleans, Muntele Rushmore, Golden Gate, Niagara. Sunt ca un turist. Ca şi cum aş vrea să recuperez timpul pierdut, pricepi?

– Eu sunt exact invers, remarcă Holly. Mie-mi place să călătoresc peste hotare.

Reacher ridică din umeri.

– Am fost destul peste hotare. Şase continente. Acum am de gând să stau aici.

– Eu am văzut Statele. Tata călătorea tot timpul, dar noi rămâneam aici. Cu excepţia a două tururi prin Germania.

Reacher dădu aprobator din cap. Se gândi la timpul petrecut în Germania, în copilărie şi la maturitate. Mai mulţi ani adunaţi.

– În Europa ai prins gustul fotbalului? o întrebă amuzat Reacher.

– Da. Acolo e considerat o mare chestie. Odată, eram staţionaţi lângă München. Eram un copil. Cred că aveam unsprezece ani. I-au dat tatei bilete la un mare meci la Rotterdam, în Olanda. Cupa Europei, sau Bayern München împotriva unei echipe engleze, Aston Villa, ai auzit de ei?

Reacher aprobă din cap.

– De la Birmingham, din Anglia, preciză ea. Ne găseam atunci într-un loc numit Oxford. Cam la o oră distanţă. Îi uram pe nemţi, sublinie Holly. Atât de aroganţi, convinşi de omnipotenţa lor. Erau convinşi că o să le ia crema englezilor. Nu voiam să mă duc şi să văd întâmplându-se aşa ceva. Dar trebuia, nu-i aşa? Era vorba de protocolul NATO, ar fi ieşit mare scandal dacă refuzam. Aşa că ne-am dus. Şi englezii le-au luat maul nemţilor. Nemţii erau atât de furioşi! Mi-a plăcut la nebunie. Iar băieţii de la Aston Villa erau absolut adorabili. Din seara aceea, am rămas îndrăgostită de fotbal. Încă mai sunt şi astăzi.

Reacher aprobă din cap. Îi plăcea să se uite la fotbal, până la un punct. Dar trebuia să te apuci de timpuriu

şi în mod treptat. Părea haotic, dar era un joc deosebit de tehnic. Plin de atracţii ascunse. I se părea de înţeles că o fată tânără se lăsase sedusă de fotbal, cu mult timp în urmă, în Europa. O noapte frenetică, în lumina proiectoarelor, la Rotterdam. La început plină de resentiment şi cu reţineri, iar apoi hipnotizată de modelele create de mingea albă pe peluza verde. Ajungând să se îndrăgostească de joc. Dar apoi, ceva făcu să i se aprindă un beculeţ. De ce refuzul de a merge la meci al fiicei de unsprezece ani a unui militar american ar fi putut crea o problemă pentru NATO? Nu asta spusese?

– Cine este tatăl tău? întrebă brusc. Sună ca şi cum ar fi un tip foarte important.

Ea ridică din umeri. Fără să răspundă. Reacher se uită la ea. Un alt beculeţ se aprinsese.

– Holly, cine naiba e tatăl tău? întrebă el pe un ton ultimativ.

Atitudinea defensivă care-şi făcuse loc în vocea ei i se întinse şi pe chip. Nici un răspuns.

– Cine, Holly? insistă Reacher.

Ea îşi mută privirea de la el. Vorbi adresându-se peretelui de metal al maşinii. Vocea i se pierdea aproape de tot acoperită de zgomotul care venea din afară. Suna fără discuţii a autoapărare.

– Generalul Johnson, murmură ea. Pe atunci era comandant-şef al trupelor din Europa. Îl cunoşti?

Reacher rămase uitându-se lung la ea. Generalul Johnson. Holly Johnson. Tată şi fiică.

– L-am cunoscut, spuse el. Dar nu ăsta e lucrul cel mai important acum, nu crezi?

Ea îi aruncă o privire tăioasă. Plină de furie.

– De ce? Ce, mai exact, este atât de al dracului de important?

– Ăsta e motivul, conchise el. Tatăl tău este cel mai important militar din America, nu? De aceea ai fost răpită, Holly, pentru numele lui Dumnezeu. Tipii ăştia n-o vor pe Holly Johnson, agent FBI. Toată treaba cu FBI-ul e doar un accident. Tipii ăştia o vor pe fiica generalului Johnson.

Ea îl privi ca şi cum tocmai îi trăsese o palmă.

– De ce? De ce naiba toată lumea trebuie să presupună că orice mi se întâmplă mie este din cauza a ceea ce este afurisitul de tata?

ŞAISPREZECE

McGrath îl luă cu el pe Brogan şi se întâlniră cu Milosevic la aeroportul Meigs Field din Chicago. Aduse cu el cele patru poze realizate pe calculator şi poza-test a lui Holly Johnson. Ajunse acolo aşteptându-se la o cooperare totală din partea personalului aeroportului. Şi o primi. Trei agenţi FBI, cu adrenalina vâjâindu-le prin vene, îngrijoraţi din cauza unuia de-al lor, sunt o problemă greu de rezolvat altfel decât printr-o cooperare deplină.

Meigs Field era o întreprindere comercială de mici dimensiuni, aflată chiar lângă lac, cu apă pe trei laturi, exact sub plaja de pe Strada 12, străduindu-se să-şi câştige traiul în umbra gigantică a aeroportului O'Hare. Evidenţele lor erau impecabile, iar eficienţa lor, de prima mână. Nu că ar fi fost gata să manipuleze anchete ale FBI-ului sub impulsul unui moment, dar erau apţi să-şi păstreze funcţia şi să îşi câştige banii drept sub nasul celui mai dur concurent din lumea întreagă. Evidenţele şi eficienţa lor l-au ajutat pe McGrath. L-au ajutat să-şi dea seama, în circa treizeci de secunde, că se găsea pe un drum greşit.

Membrii personalului de la Meigs Field erau siguri că n-o văzuseră niciodată pe Holly Johnson şi nici pe vreunul din cei patru răpitori. Categoric, în nici un caz luni, categoric nu în jurul orei unu. Erau de neclintit în această privinţă. Şi nu exagerau. Erau siguri, cu siguranţa calmă a celor care-şi petrec zilele de lucru arătându-se extrem de capabili în anumite privinţe, cum ar fi să trimită avioane mici pe unele dintre cele mai aglomerate piste aeriene de pe întreaga planetă.

Şi nu existau nici un fel de decolări suspecte de pe Meigs Field, nicăieri între ora amiezii şi, să zicem, ora trei. Asta era clar. Hârtiile nu minţeau legat de acest subiect. Cei trei agenţi ieşiră de acolo pe cât de repede intraseră. Membrii personalului turnului de control dădură din cap aprobator, unii către ceilalţi, şi uitară totul, chiar înainte ca agenţii să se întoarcă la maşinile lor, din parcarea modestă.

– Grozav, ne-am întors de unde am plecat, spuse McGrath. Voi, băieţi, duceţi-vă şi verificaţi situaţia dentistului din Wilmette. Eu am altceva de făcut. Şi trebuie să-i dau un telefon lui Webster. Probabil că acolo, în capitală, se caţără deja pe pereţi.

La două mii şapte sute de kilometri de Meigs Field, tânărul aflat în pădure aştepta în continuare instrucţiuni. Era un agent bun, bine antrenat, dar, în ceea ce priveşte munca sub acoperire, era nou şi relativ lipsit de experienţă. Cererea de agenţi sub acoperire era mereu în creştere. Biroul era foarte hotărât să astupe toate găurile. Aşa se face că ajunseseră să primească misiuni şi cei ca el. Oameni lipsiţi de experienţă. Îşi închipuia că, atâta vreme cât ţinea mereu minte că nu avea toate răspunsurile, totul o să fie în regulă. Nu avea nici o problemă de orgoliu nemăsurat. Era întotdeauna dispus să ceară sfatul altcuiva pentru a fi îndrumat. Era prudent. Şi realist. Destul de realist pentru a şti că acum intrase până peste cap în necaz. Lucrurile se schimbau în rău, într-un fel care îl făcea să fie sigur că erau gata să se transforme în ceva şi mai rău. Cum, nu ştia. Era doar o presimţire. Dar avea încredere în senzaţiile sale. Destulă încredere încât să se oprească şi să se întoarcă din drum înainte de a ajunge la copacul său

special. Răsuflă adânc şi, răzgândindu-se, se întoarse pe unde venise.

Webster aşteptase apelul lui McGrath. Asta era clar. Lui McGrath i se făcu imediat legătura, ca şi cum acesta nu făcuse până atunci altceva decât să stea în biroul lui mare şi să aştepte să sune telefonul.

– Vreun progres, Mack? întrebase Webster.

– Ceva, ceva, spusese McGrath. Ştim exact ce s-a întâmplat. Avem totul pe banda video de la o curăţătorie. S-a dus acolo la douăsprezece şi zece. A ieşit la douăsprezece şi cincisprezece. Au fost patru tipi. Trei pe stradă, unul în maşină. Au pus mâna pe ea.

– Şi după aia, ce s-a mai întâmplat? vru să ştie Webster.

– Erau într-o maşină furată, explică McGrath. Se pare că l-au atacat pe stăpânul acesteia ca s-o obţină. Au dus-o opt kilometri spre sud şi apoi i-au dat foc. Împreună cu proprietarul, aflat în portbagaj. L-au ars de viu. Era un dentist, îl chema Rubin. Ce-au făcut cu Holly, încă nu ştim.

La Washington, Harland Webster rămase tăcut multă vreme.

– Merită să căutaţi în zonă? întrebă el, în cele din urmă.

Era rândul lui McGrath să rămână o clipă tăcut. Nesigur de ce voia Webster să spună. Se gândea el oare la căutarea unei ascunzători, ori la căutarea altui cadavru?

– Instinctul îmi spune că nu. Probabil că s-au gândit şi ei că vom pieptăna zona. Senzaţia mea e că au plecat altundeva. Poate chiar departe.

Liniştea se instală din nou pe linie. McGrath aproape că îl putea auzi pe Webster gândind.

– Cred că sunt de acord cu tine, zise Webster. Au dus-o de acolo. Dar, exact, cum? Pe şosea? Pe calea aerului?

– Nu cu avionul, preciză McGrath. Am verificat ieri zborurile comerciale. Am cercetat la un aeroport privat. N-am găsit nimic.

– Şi dacă au folosit un elicopter? Intrat şi ieşit în secret?

– Nu la Chicago, şefu', îl contrazise McGrath. Nu chiar alături de O'Hare. Sunt mai multe radare acolo decât au toate forţele aeriene. Am fi ştiut dacă s-ar fi învârtit pe acolo elicoptere neautorizate.

– Bine, aprobă Webster. Dar trebuie să ţinem totul sub control. Răpire şi crimă, Mack, asta nu mă face să mă simt deloc bine. Crezi că a fost vorba şi de un al doilea vehicul furat? Care să se fi întâlnit cu maşina furată?

– Probabil, se arătă McGrath de acord. Tocmai asta verificam acum.

– Ai vreo idee cine sunt? mai întrebă Webster.

– Nu, îi răspunse McGrath. Am obţinut nişte poze foarte bune de pe banda video. Mărite la calculator. Ţi le trimit acum. Patru tipi, undeva între treizeci şi patruzeci de ani, trei dintre ei cumva asemănători, obişnuiţi, curaţi la înfăţişare, tunşi scurt. Al patrulea tip e înalt, după calculator trebuie să aibă peste unu nouăzeci. Cred că el era şeful. El a atacat-o primul.

– Bănuieşti şi motivul?

– N-am nici o idee, sublinie McGrath. Pe linie se lăsă din nou liniştea.

– OK, încheie Webster. Ai situaţia sub control acolo?

– Pe cât posibil, spuse McGrath. Suntem doar trei la curent.

– Pe care-i foloseşti?

– Pe Brogan şi pe Milosevic, preciză McGrath.

– Sunt buni de ceva? se interesă Webster. McGrath mârâi. Ca şi cum voia să spună: i-ar mai fi ales dacă nu erau?

– Amândoi o cunosc bine pe Holly, spuse. Sunt destul de buni.

– De-ăia care cârtesc şi se tânguie? se interesă Webster. Sau de-ăia solizi, cum erau ai noştri pe vremuri?

– Nu i-am auzit niciodată să se plângă de ceva, răspunse McGrath. Îşi văd de treabă, nu comentează când vine vorba de ore suplimentare. Nu cârâie nici măcar în legătură cu leafa.

Webster râse.

– Nu-i putem clona? spuse el.

Tonul glumeţ nu fu perceptibil mai mult de câteva secunde. Dar McGrath aprecie că starea sa morală constituia un obiect de interes.

– Şi tu cum te descurci acolo? reluă McGrath.

– În ce sens, Mack? se interesă Webster, din nou serios.

– Bătrânul. Îţi face mizerii?

– Care dintre ei? voi să ştie Webster.

– Generalul, preciză McGrath.

– Încă nu, răspunse Webster. A sunat dimineaţă, dar a fost politicos. Ştii cum se întâmplă de obicei. Părinţii sunt deosebit de calmi, cel puţin în primele zile. Mai târziu încep să se agite. Asta o să facă şi generalul. O fi el mare mahăr, dar, în fond, toţi suntem oameni, nu-i aşa?

– Aşa e, aprobă McGrath. Zi-i să mă sune dacă vrea informaţii de ultimă oră. I-ar pica bine în situaţia lui.

– Bine, Mack, multe mulţumiri. Cred totuşi că ar trebui să ţinem chestia cu dentistul strict secretă, cel puţin deocamdată. Face ca lucrurile să pară şi mai grave. Între timp, trimite-mi tot ce ai. Îmi pun oamenii să lucreze toate informaţiile. Şi nu-ţi mai face griji. O s-o aducem înapoi. Biroul are grijă de oamenii lui, nu? Şi nu dă greş niciodată.

Cei doi şefi ai Biroului lăsară minciuna să moară în tăcere şi închiseră telefoanele în acelaşi timp.

Tânărul ieşise din pădure şi se găsea acum faţă în faţă cu comandantul. Era destul de isteţ cât să salute apăsat şi să se arate intimidat, dar nu depăşi gradul acelei nelinişti iscate de câte ori comandantul bombănea câte ceva. Nimic mai mult, nimic care să dea de bănuit. Rămase în poziţie de drepţi şi aşteptă să i se adreseze cuvântul.

– Am o treabă pentru tine, spuse comandantul. Eşti tânăr, nu? Te pricepi la chestiile tehnice?

Tânărul dădu din cap, prudent.

– De obicei, mă descurc, să trăiţi, spuse. Comandantul dădu şi el din cap.

– Tocmai am primit o jucărie nouă, zise el. Un scanner pentru frecvenţele radio. Am nevoie de cineva care să-l păzească.

Sângele tânărului îngheţă.

– De ce, domnule? Credeţi că există posibilitatea ca cineva să folosească un transmiţător?

– Posibil, spuse comandantul. N-am încredere în nimeni şi bănuiesc pe toată lumea. Nu pot să nu fiu îngrijorat. În nici un caz, nu tocmai acum. Trebuie să

fiu atent la detalii. Ştii cum se spune… geniu până şi în detalii, nu?

Tânărul înghiţi în sec şi aprobă din cap.

– Aşa că vezi cum aranjezi lucrurile. Fă o programare prin rotaţie. Două schimburi, câte şaisprezece ore pe zi, clar? Vigilenţa constantă e ceea ce ne trebuie acum.

Comandantul se întoarse să plece. Tânărul îl salută din cap şi dădu drumul aerului strâns în plămâni. Aruncă instinctiv o privire înapoi, în direcţia copacului său deosebit şi-şi binecuvântă presentimentele.

Milosevic îl duse pe Brogan spre nord, în noua lui maşină. Făcură un ocol pe la oficiul poştal din Wilmette, pentru ca Brogan să expedieze cele două cecuri de pensie alimentară. Apoi se duseră să arunce o privire prin casa dentistului mort. În parcarea din spate îi aştepta un poliţist local în uniformă. Nici măcar nu-şi ceru scuze că nu făcuse nimic după ce soţia dentistului îi reclamase dispariţia. Milosevic îl luă la rost pe această temă, ca şi cum l-ar fi făcut pe tip direct răspunzător de răpirea lui Holly Johnson.

– Dispar o grămadă de soţi, se apăra el. Se întâmplă tot timpul. Doar vorbim de Wilmette, nu? Bărbaţii de aici sunt la fel ca toţi ceilalţi, doar că aici au şi banii necesari ca aşa ceva să se poată întâmpla. Ce să vă mai spun?

Milosevic se arătă cu totul lipsit de îndurare. Poliţistul mai făcuse şi alte două greşeli. În primul rând, presupusese că uciderea dentistului adusese FBI-ul în circumscripţia lui. Iar în al doilea, era mai dornic să-şi apere propria piele decât să facă ceva în privinţa a patru ucigaşi care o săltaseră pe Holly Johnson direct de pe stradă. Milosevic ajunse repede

la capătul răbdării. Dar individul se scoase în cele din urmă.

– Ce se întâmplă cu lumea asta? se întrebă el cu glas tare. Să dea foc la maşini? Un dobitoc a incendiat una lângă lac. Trebuie s-o luăm de acolo. Locuitorii din zonă fac scandal.

– Unde mai exact? îl întrebă Milosevic. Poliţistul ridică din umeri. Era dornic să fie foarte precis.

– La curba aia de pe mal, spuse. Pe strada Sheridan, exact lângă parcul Washington. N-am mai văzut aşa ceva până acum, cel puţin nu aici la noi, în Wilmette.

Milosevic şi Brogan se duseră să verifice. Îl urmară pe poliţist, în maşina lui strălucitoare. Îi conduse exact până acolo. Nu era un turism. Era o camionetă, un Dodge vechi de zece ani. Fără plăci de înmatriculare. Fusese înecată în benzină şi arsese aproape de tot.

– Ieri s-a întâmplat, spuse poliţistul. A fost văzută pe la şapte şi jumătate dimineaţa. Ne-au sunat navetiştii, în drum spre muncă, unul după altul.

Înconjură epava, privind-o cu atenţie.

– Nu-i de aici, spuse. Aşa cred eu.

– De ce nu? întrebă Milosevic.

– E veche de zece ani, nu? Pe aici sunt câteva camionete, dar sunt nişte păpuşi, ştiţi? Maşini mari, cu V8, pline de cromuri. Unei vechituri ca asta nu i-ar face nimeni loc pe aleea de lângă casă.

– Dar grădinarii? întrebă Brogan. Tipii dintr-un cartel sau cam aşa ceva?

– De ce să-i fi dat foc? Dacă aveau nevoie s-o schimbe, o dădeau pe una nouă, nu? Nimeni nu dă foc la un activ de preţ, nu-i aşa?

Milosevic se gândi puţin şi dădu din cap aprobator.

– În regulă, zise. O luăm noi. Intră într-o investigaţie federală. O să trimitem o platformă s-o ridice, de

îndată ce putem. Între timp, o păzeşti, bine? Şi fă-o ca lumea, pentru numele lui Dumnezeu. Nu lăsa pe nimeni să se apropie.

– De ce? întrebă poliţistul.

Milosevic se uită la el ca şi cum ar fi fost complet idiot.

– Asta e camioneta lor, spuse. Au abandonat-o aici şi au furat Lexusul pentru răpire.

Poliţistul din Wilmette îşi mută privirea de la chipul agitat al lui Milosevic la camioneta incendiată. Se întrebă cum ar fi putut încăpea patru indivizi pe bancheta din faţă a Dodge-ului. Dar nu spuse nimic. Nu voia să rişte să se umple de şi mai mult ridicol. Se mulţumi să aprobe din cap.

ŞAPTESPREZECE

Holly se ridicase pe saltea, cu un genunchi sub bărbie şi cu piciorul rănit întins în faţă. Reacher stătea lângă ea, puţin aplecat în faţă, îngrijorat, cu o mână încercând să-şi păstreze echilibrul, iar pe cealaltă trecându-şi-o prin păr.

– Şi mama ta? întrebă el.

– Tatăl tău a fost o celebritate? răspunse Holly cu altă întrebare.

Reacher clătină din cap.

– Nu prea, spuse. Cei din unitatea lui ştiau, probabil, cine era.

– Deci n-ai de unde să ştii cum e, zise ea. Fiecare afurisit de lucru pe care îl faci se datorează numai tatălui tău. Am avut numai zece la şcoală, am fost la Yale şi la Harvard, m-am dus pe Wall Street, dar nu eu făceam toate astea, era personajul ăla ciudat, pe care-l chema fiica generalului Johnson, care îl făcea. Acelaşi lucru şi la Birou. Toată lumea presupune că am reuşit din cauza tatălui meu şi, dacă jumătate dintre cei de acolo se poartă cu mine deosebit de frumos, cealaltă jumătate se poartă frumos tocmai ca să-mi arate cât de puţin sunt impresionaţi.

Reacher dădu din cap. Se gândi la cele spuse de ea. El reuşise în viaţă mai bine decât tatăl lui. Îşi croise drum înainte, în modul tradiţional. Îl lăsase în urmă pe bătrânul lui. Dar şi el cunoscuse tipi cu părinţi celebri. Fii ai unor mari soldaţi. Chiar şi nepoţi. Dar, oricât de tare ar fi strălucit, lumina lor se pierduse întotdeauna în văpaia luminii înaintaşilor.

– Da, e greu, recunoscu Reacher. Restul vieţii tale poţi încerca să treci asta cu vederea, dar în momentul

ăsta trebuie să-i faci faţă. Nu face decât să deschidă o nouă cutie a Pandorei.

Ea aprobă. Scoase un oftat exasperat. Reacher o privi din nou, în semiîntuneric.

– Şi când ţi-ai dat seama? întrebă.

– Imediat, cred, răspunse ea. Cum ţi-am spus, a ajuns o obişnuinţă. Toată lumea presupune că toate se întâmplă numai din cauza tatălui meu. Până şi eu.

– Mulţumesc că mi-ai spus atât de devreme, zise Reacher.

Ea nu răspunse. Se cufundară amândoi în tăcere. Aerul era înăbuşitor, iar căldura se amesteca, într-un fel, cu zbârnâitul necontenit al motorului maşinii. În interiorul dubei, întunericul, căldura şi zgomotul erau ca o supă groasă. Reacher se simţea de parcă s-ar fi înecat în ea. De fapt, nesiguranţa îi juca aceste feste. De multe ori i se întâmplase să călătorească şi câte treizeci de ore deodată, în avioane de transport, în condiţii mai rele decât cele de faţă. Ceea ce îl neliniştea erau noile proporţii uriaşe ale sentimentului său de nesiguranţă.

– Şi mama ta? întrebă el din nou. Ea clătină din cap.

– A murit, spuse. Eu aveam douăzeci de ani, eram încă la şcoală. Un cancer din ăla ciudat.

– Îmi pare rău, zise el. Făcu o pauză, nervos. Fraţi sau surori?

Ea clătină din nou din cap.

– Numai eu.

El dădu din cap, fără tragere de inimă.

– Exact de asta mi-era teamă, zise într-un târziu. Într-un fel speram să fie vorba de altceva, ştii tu, poate că mama ta a fost judecător sau poate aveai un frate ori o soră, care făcea parte din Congres, sau ceva în genul ăsta.

– Las-o baltă, spuse ea. Nu-s decât eu. Eu şi cu tata. Asta are legătură cu tata.

– Dar ce legătură are? Unde naiba se presupune că ar trebui să ducă chestia asta? Răscumpărare? Nici nu poate fi vorba. Bătrânul tău a ajuns cineva, dar nu-i decât un soldat care şi-a croit drum cu coatele prin ierarhia militară, toată viaţa lui. Mai repede decât mulţi alţii, sunt de acord, dar ştiu cum arată ierarhia asta. Am stat pe talerele ierarhiei treisprezece ani. Nu m-au făcut bogat şi n-o să-l facă nici pe el. Oricum, nu destul de bogat pentru ca cineva să se poată gândi la o răscumpărare. Dacă cineva urmărea să obţină o răscumpărare răpind fiica cuiva, există un milion de oameni înaintea ta, şi asta numai la Chicago.

Holly aprobă din cap.

– Aici e vorba de putere de influenţă, spuse ea. El răspunde de două milioane de oameni şi două sute de miliarde de dolari pe an. Trebuie să fie o chestiune de influenţă, nu crezi?

Reacher clătină din cap.

– Nu, zise el. Tocmai asta-i problema. Nu prea-nţeleg unde duce povestea asta.

Se aşeză în genunchi şi se târî înainte, pe saltea.

– Ce naiba faci? îl întrebă Holly.

– Trebuie să stăm de vorbă cu ei, îi răspunse Reacher. Înainte să ajungem la destinaţie.

Îşi ridică pumnul şi începu să bată în peretele cabinei. Cât de tare putea. Exact acolo unde îşi imagina că trebuie să se găsească capul şoferului. Continuă să bată până ce obţinu ce dorise. Dură un timp. Câteva minute. Pumnul îl durea. Dar duba ieşi de pe şosea şi începu să încetinească. Simţi că roţile din faţă se cufundau în pietriş. Frânele muşcară din tamburi. Inerţia îl apăsă de peretele cabinei. Holly se

rostogoli aproape un metru pe saltea. Scăpă un icnet de durere când genunchiul i se răsuci, din cauza mişcării.

– Am ieşit de pe şosea, comentă Reacher. La dracu-n praznic.

– Mare greşeală, Reacher, zise Holly.

El ridică din umeri, îi luă mâna şi o ajută să-şi reia poziţia aşezată, cu spatele lipit de peretele cabinei. Apoi, se lăsă să alunece înainte şi se plasă între ea şi uşile din spate. Îi auzi pe cei trei indivizi dându-se jos din cabină. Uşile se trântiră. Le auzi paşii scârţâind pe pietriş. Doi veneau pe partea dreaptă, al treilea, pe stânga. Auzi cheia intrând în broască. Mânerul se învârti.

Uşa din spate stânga se deschise câţiva centimetri. Primul lucru care intră în dubă fu ţeava puştii de vânătoare. În spatele ei, Reacher văzu o felie neînsemnată de cer. Albastru strălucitor, cu nori mici, albi. Puteau fi oriunde pe emisferă. Al doilea lucru care pătrunse în dubă fu un Glock 17. Apoi o încheietură. Manşeta unei cămăşi de bumbac. Glockul era ţinut drept, de o mână care nu tremura. Loder.

– Sper că ai un motiv bun pentru asta, târfă, strigă el.

Cu ostilitate. O voce plină de încordare.

– Trebuie să vorbim, ridică Reacher vocea.

Un al doilea Glock apăru în crăpătura îngustă. Tremurând uşor.

– Despre ce să vorbim, boule? strigă din nou Loder.

Reacher surprinse tensiunea din vocea individului şi urmări cu privirea cel de-al doilea Glock, care tremura în zigzaguri întâmplătoare.

– N-o să ţină aşa, băieţi, spuse. Cine v-a spus să faceţi chestia asta nu gândeşte cum trebuie. Poate că

a considerat-o o mişcare deşteaptă, dar e o tâmpenie. N-o să vă aducă nimic. N-o să vă aducă decât o grămadă de necazuri.

În spatele dubei se lăsă liniştea. Doar pentru o secundă. Destul cât Reacher să înţeleagă că Holly avusese dreptate. Destul ca să ştie că făcuse o prostie. Glockul ţinut cu o mână fermă dispăru din vedere. Puşca de vânătoare tresări, ca şi cum tocmai şi-ar fi schimbat stăpânul. Reacher se aruncă înapoi şi o trânti pe Holly jos, pe saltea. Ţeava puştii se mişcă uşor în sus. Reacher auzi ţăcănitul trăgaciului cu o fracţiune de secundă înaintea unei explozii enorme. Puşca se descărcă în acoperiş. Suflul unei explozii uriaşe. O sută de găurele apărură în metal. O sută de puncte luminoase, albastre. Zgomotul încărcăturii trase bubui şi se lovi de pereţi, ricoşând de jur împrejur ca un ecou. Apoi, zgomotul se pierdu în bâzâitul din timpane, temporar asurzite.

Reacher mai mult simţi decât auzi trântitul uşii. Felia de lumină dispăru. Simţi legănatul maşinii, când cei trei se urcară înapoi în cabină. Simţi tremurul motorului diesel ambalat. Apoi, duba ţâşni înainte şi coti la stânga, intrând din nou pe şosea.

Primul lucru pe care Reacher îl detectă când îşi recăpătă auzul fu un uşor şuierat, produs de aerul care trecea prin cele o sută de găuri de alice din acoperiş. Deveni mai tare pe măsură ce kilometrii se scurgeau unul după altul. O sută de şuierături înalte, la distanţă de câteva semitonuri, sunând modulat, ca un fel de cântec al unei păsări demente.

– Nebun, nu? întrebă Holly.

– Eu, sau el? replică Reacher.

Îşi ceru scuze din ochi, ea dădu din cap şi se luptă să ajungă din nou în poziţia aşezat. Îşi folosi ambele mâini ca să-şi îndrepte genunchiul. Găurile din acoperiş lăsau să intre lumina. Destulă lumină pentru ca Reacher să-i poată vedea clar faţa. Îi putea interpreta expresia. Putea vedea licărirea durerii. Ca un stor care-i acoperea ochii şi apoi se ridica din nou. El îngenunche şi mătură alicele căzute pe saltea. Acestea zăngăniră, ajungând pe podeaua de metal.

– Acum trebuie să scapi, spuse ea. Vei fi ucis în curând.

Strălucirile din părul ei scăpărară în efectele întâmplătoare ale luminii care pătrundea prin acoperiş.

– Vorbesc serios, reluă ea. Calificat sau nu, nu te pot lăsa să rămâi.

– Ştiu că nu poţi.

Se folosi de cămaşa pe care şi-o scosese ca să mături alicele într-o grămăjoară, lângă uşă. Apoi, îndreptă saltelele şi se întinse înapoi pe ele. Legănându-se încet, în mişcarea maşinii. Privi găurile din tabla de deasupra. Erau ca harta unei galaxii îndepărtate.

– Tata va face tot ce este nevoie ca să mă elibereze, spuse Holly.

Se înţelegeau mai greu decât înainte. La uruitul motorului şi la zgomotul drumului se adăugase şuieratul ascuţit venit prin acoperiş. Un spectru complet de zgomote. Holly se întinse lângă Reacher. Îşi puse capul lângă al lui. Părul ei se risipi ca un evantai, îi atinse obrazul şi îi căzu pe gât. Ea îşi mişcă şoldurile şi îşi îndreptă piciorul. Rămăsese destul spaţiu între trupurile lor. Stăteau tot în formă de V. Dar unghiul era ceva mai strâns decât înainte.

– Şi ce poate să facă? întrebă Reacher. Lămureşte-mă.

– Ăştia o să-i adreseze un fel de cerere, zise ea. Ştii tu, fă asta sau ailaltă, sau o rănim pe fiică-ta.

Vorbea încet, cu un tremur în voce. Reacher îşi lăsă mâna să cadă în spaţiul dintre ei şi o găsi pe a ei. O luă şi o strânse încet.

– N-are nici un sens, spuse. Gândeşte-te şi tu. Ce face tatăl tău? Aplică o politică pe termen lung şi este răspunzător de obligaţiile pe termen scurt. Congresul, preşedintele şi ministrul apărării trasează politica pe termen lung, nu? Astfel încât, dacă preşedintele statelor majore reunite le stă în drum, pot să-l schimbe. Mai ales dacă ştiu că se găseşte sub o astfel de presiune, nu?

– Şi ce faci cu obligaţiile pe termen scurt?

– Cam acelaşi lucru, spuse Reacher. El nu e decât preşedintele unei comisii. Mai sunt acolo şi şefii diferitelor state majore. Armata, marina, aviaţia, puşcaşii marini. Dacă toţi cântă alt cântec decât ce raportează tatăl tău mai sus, nu va rămâne multă vreme un secret, nu-i aşa? Pur şi simplu o să-l schimbe. O să-l scoată de-a binelea din ecuaţie.

Holly îşi întoarse capul. Îl privi drept în faţă.

– Eşti sigur? Şi dacă tipii ăştia lucrează pentru Irak, sau ceva de genul ăsta? Să zicem că Saddam vrea din nou Kuweitul. Dar nu mai vrea o altă Furtună a Deşertului. Aşa că mă răpeşte pe mine, iar tata zice: îmi pare rău, nu se poate, din tot felul de motive inventate?

Reacher ridică din umeri.

– Răspunsul este exact în cuvintele pe care le-ai folosit, spuse. Motivele pot să fie inventate. Fapt este că putem face încă o Furtună a Deşertului dacă va fi

nevoie. Nici o problemă. Toată lumea ştie asta. Aşa că, dacă taică-tău începe să nege, toată lumea va şti că joacă la cacealma şi toată lumea va şti şi de ce. Nu le-ar rămâne decât să-l pună pe linie moartă. Armata e un loc dur, Holly, nu lasă loc pentru sentimente. Dacă asta-i strategia pe care o urmăresc, tipii ăştia îşi pierd timpul. Nu poate să funcţioneze.

Ea rămase tăcută vreme îndelungată.

– Atunci poate că e vorba de răzbunare, spuse ea încet. Poate că cineva vrea să-l pedepsească pentru ceva din trecut. Poate vor să mă ducă în Irak. Poate că vor să-l facă să-şi ceară iertare pentru Furtuna Deşertului. Ori pentru Panama, sau Grenada, sau pentru o grămadă de alte lucruri.

Reacher stătea întins pe spate şi se legăna în ritmul mersului. Simţea un uşor curent de aer datorat găurilor din acoperiş. Îşi dădu seama că în dubă era acum mult mai răcoare, datorită aerisirii suplimentare. Sau datorită noii lui stări de spirit.

– Prea complicat, reluă. Ar trebui să fii un analist prea ascuţit la minte ca să-l blamezi pe preşedintele statelor majore reunite pentru toate chestiile astea. Există un lanţ de ţinte mult mai evidente. Oameni cu demnităţi mai înalte? Preşedintele, ministrul apărării, cei din Serviciile Externe, generali cu mai multe stele. Dacă Bagdadul ar căuta pe cineva pe care să-l supună unei umilinţe publice, ar alege o persoană pe care oamenii s-o cunoască, nu una care învârte hârtii la Pentagon.

– Atunci, ce naiba e toată chestia asta? întrebă Holly.

Reacher ridică din nou din umeri.

– Până la urmă, nimic, spuse el. Treaba asta n-a fost gândită ca lumea. Asta-i face atât de periculoşi. Sunt competenţi, dar nătărăi.

Duba mai hurui încă şase ore. Alţi aproape şase sute de kilometri, după aprecierea lui Reacher. Temperatura dinăuntru mai coborâse, dar Reacher nu mai încercase să aprecieze direcţia după temperatură. Găurile din acoperiş îi dăduseră calculele peste cap. În loc de asta, se baza pe evaluare în orb. Un total de o mie trei sute de kilometri de la Chicago, aprecia el, dar nu către est. Asta oferea un larg evantai de posibilităţi. Pieptănă în sensul acelor de ceasornic harta pe care o avea în cap. Ar putea fi vorba de Georgia, Alabama, Mississippi, Louisiana. Ar putea fi vorba de Texas, Oklahoma, colţul de sud-vest al Kansasului. Probabil că nu mai departe de atât spre vest. Harta din mintea lui Reacher avea acolo nişte umbre maronii, indicând pantele de la răsărit ale munţilor, dar duba nu se chinuise să suie nici un fel de pantă. Ar putea fi în Nebraska sau în Dakota de Sud. Poate că avea să treacă chiar pe lângă Muntele Rushmore pentru a doua oară în viaţa lui. Puteau s-o ţină pe lângă Minneapolis, în Dakota de Nord. O mie trei sute de kilometri de la Chicago, oriunde de-a lungul unui arc gigantic trasat peste întregul continent.

Lumina care intra prin găurile de alice dispăruse de câteva ore, când duba încetini şi viră la dreapta. Suind o rampă. Holly se mişcă şi-şi întoarse capul. Uitându-se drept la Reacher. Cu întrebări în ochi. Reacher ridică din nou din umeri şi aşteptă. Duba făcu o pauză şi apoi viră la dreapta. Merse drept pe un drum întins, apoi coti la stânga, la dreapta şi o ţinu din nou drept, încetinind. Reacher se ridică şi-şi recuperă cămaşa. Şi-o trase din nou pe el. Holly se ridică în şezut.

– O altă ascunzătoare, spuse ea. Asta-i o operaţie bine planificată, Reacher.

De data asta, era o fermă de cai. Duba săltă pe un făgaş mai lung şi se întoarse. Dădu înapoi. Reacher îl auzi pe unul dintre indivizi ieşind din maşină. Uşa lui se trânti. Duba intră cu spatele în altă clădire. Reacher auzi zgomotul eşapamentului izbindu-se de pereţi. Holly simţi miros de cai. Motorul se opri. Ceilalţi doi tipi ieşiră din maşină. Reacher îi auzi pe toţi trei adunându-se în spatele dubei. Cheia intră din nou în broască. Uşa se crăpă. Vârful ţevii puştii intră prin deschizătură. De data aceasta, ţintind nu în sus. Ci drept în faţă.

– Afară, se auzi vocea lui Loder. Târfa prima. Pe picioarele ei.

Holly îngheţă. Apoi ridică din umeri către Reacher şi alunecă peste saltele. Uşa se deschise larg şi două perechi de mâini o apucară şi o traseră afară. Şoferul făcu un pas şi apăru în câmpul vizual, ţinând puşca îndreptată către Reacher. Ţinea degetul pe trăgaci.

– Fă ceva, boule, spuse el, şi dă-mi un motiv cât de mic.

Reacher se uită la el. Rămase în aşteptare cinci minute lungi. Apoi, puşca zvâcni în faţă. Un Glock apăru lângă ea. Loder făcu un gest. Reacher se mişcă încet înainte, către cele două ţevi. Loder se aplecă, îi prinse o cătuşă de mână. Trecu lanţul prin cealaltă jumătate de cătuşă şi-l încuie. Se folosi de lanţ pentru a-l târî afară din maşină, trăgându-l de braţ. Se găseau într-un grajd de cai, cu structură de lemn. Mult mai mic decât grajdul de vaci de la oprirea anterioară. Şi mult mai vechi. Provenea din altă etapă de dezvoltare a agriculturii. Avea două rânduri de boxe, flancând o

alee centrală. Podeaua era dintr-un fel de piatră cubică. Verde din cauza muşchiului crescut.

Aleea centrală era destul de lată pentru cai, dar nu destul de lată pentru dubă. Aceasta era băgată cu spatele imediat după uşă. Reacher văzu că partea din spate a maşinii era încadrată de o bucată de cer. Un cer mare şi întunecat. Putea fi oriunde. Îl traseră ca pe un cal de-a lungul aleii pietruite. Loder ţinea de lanţ. Stevie mergea într-o parte, lângă Reacher. Glockul său era lipit de tâmpla lui Reacher. Îi urma şoferul, cu puşca apăsată tare în rinichii lui Reacher. Îl lovea la fiecare poticnire. Se opriră la ultima boxă, cea mai îndepărtată de uşă. Pe Holly o priponiră cu lanţul în spaţiul de vizavi. Şi ea avea o cătuşă, pe încheietura dreaptă, cu lanţul trecut prin cealaltă jumătate şi fixat de un inel de fier nituit în peretele posterior al boxei. Cei doi tipi cu armele se îndepărtară, iar Loder îl împinse pe Reacher în boxă. Deschise cătuşa cu cheia pe care o avea. Trecu lanţul prin inelul de fier fixat în bârnele peretelui din spate, făcu de două ori câte o buclă şi îl închise din nou de cătuşă. Trase de el, zgâlţâindu-l, ca să se asigure că stătea bine.

– Saltelele, spuse Reacher. Adu-ne saltelele din maşină.

Loder clătină din cap, dar şoferul zâmbi şi dădu din cap aprobator.

– OK, spuse. Bună idee, boule.

Se duse la maşină şi scoase salteaua mai mică. Se luptă cu ea pe tot parcursul aleii şi o trânti în boxa lui Holly. O îndreptă cu piciorul.

– Târfa capătă una, zise. Tu, nu.

Începu să râdă şi ceilalţi doi i se alăturară. Se îndreptară toţi către ieşire, de-a lungul aleii. Şoferul

scoase maşina din grajd, iar uşile grele scârţâiră închizându-se în spatele ei. Reacher auzi zgomotul unei bârne groase căzând în suporţii de susţinere din exterior, precum şi cel al unui alt lanţ şi lacăt. Aruncă o privire spre Holly. Apoi se uită în jos, la podeaua de piatră umedă.

Reacher stătea pe vine, înţepenit în unghiul cel mai îndepărtat al pereţilor de lemn ai boxei. Îi aştepta pe cei trei tipi să se întoarcă cu cina. Veniră după un ceas. Cu un Glock şi cu puşca. Şi cu o gamelă de cantină. Stevie o ducea în mână. Şoferul o luă de la el şi i-o întinse lui Holly. Rămase acolo o clipă, zgâindu-se la ea, cu priviri pofticioase, iar apoi se întoarse să-l privească pe Reacher. Îşi îndreptă puşca spre el.

– Târfa mănâncă, zise. Tu, nu.

Reacher nu se ridică. Dădu din umeri în întuneric.

– Sper să supravieţuiesc, spuse.

Replica nu avu nici un ecou. Se îndreptară spre ieşire. În urma lor închiseră uşile grele de lemn. Lăsară să cadă bara grea la locul ei şi închiseră lacătul. Reacher le ascultă paşii pierzându-se în depărtare şi se întoarse spre Holly.

– Ce ţi-au adus? întrebă. Ea dădu din umeri.

– Un fel de tocană subţire, răspunse, sau de supă groasă. Ar putea fi la fel de bine ori una, ori alta. Vrei şi tu puţin?

– Ţi-au dat furculiţă? mai întrebă el.

– Nu, o lingură.

– La dracu', zise el. Nu pot face nimic cu o lingură.

– Vrei şi tu? insistă ea.

– Poţi să ajungi până aici?

Ea continuă să mănânce pentru un timp, apoi se întinse către el. Cu un braţ strâns pe lanţ, împinse gamela militară pe podea.

Apoi se răsuci şi se folosi de piciorul bun pentru a împinge gamela pe podeaua de piatră. Reacher alunecă înainte, cât de departe îl lăsa lanţul. Îşi închipui că, dacă s-ar fi putut întinde destul, ar fi putut prinde gamela cu piciorul, trăgând-o spre el. Era totuşi inutil. Avea unu nouăzeci, braţele îi erau cele mai lungi pe care le văzuseră croitorii militari, dar chiar şi aşa, mai avea mai bine de un metru până la gamelă. El şi Holly erau întinşi la maximum, cât de mult îi lăsau lanţurile, dar gamela continua să rămână de neatins.

– Renunţă, spuse el. Trage-o înapoi cât mai poţi. Ea prinse gamela cu piciorul şi o trase înapoi.

– Îmi pare rău. O să-ţi fie foame.

– Voi supravieţui, spuse el. Probabil că e, oricum, oribilă.

– Da, spuse ea. E un rahat. Are gust de mâncare pentru câini.

Reacher se uită la ea prin întuneric. Dintr-odată, începuse să fie îngrijorat.

Holly se întinse, cu un gest de scuză, pe saltea şi se culcă liniştită, dar Reacher rămase treaz. Nu numai din cauza podelei de piatră. Era rece, umedă şi tare. Pietrele cubice erau enervant de colţuroase. Totuşi nu acesta era motivul. Aştepta să se întâmple ceva. Minutele îi ticăiau în minte, şi aştepta. După aprecierea lui, aveau să treacă vreo trei, poate chiar patru ore. Până la orele mici ale dimineţii, când rezistenţa e aproape de zero şi răbdarea s-a epuizat.

O lungă aşteptare. Cea de-a treisprezecea mie şapte sute şaizeci şi una noapte a vieţii sale, stând treaz şi aşteptând să se întâmple ceva. Ceva rău. Ceva ce probabil n-ar fi avut nici o şansă să evite. Simţea că se apropie. Era sigur de asta. Văzuse semnele. Se aşeză şi aşteptă să vină, lăsând minutele să-i ticăie în minte. Trei ore, poate patru.

Se întâmplă după trei ore şi treizeci şi patru de minute. Şoferul fără nume intră pe furiş în grajd. Perfect treaz şi singur. Reacher îl auzi furişându-se pe poteca de afară. Auzi zăngănitul lacătului şi al lanţului. Îl auzi ridicând bara grea din suporţi. Uşa grajdului se deschise. Luna îşi aruncă o rază strălucitoare pe podea. Şoferul păşi prin ea. Reacher întrezări pentru o clipă faţa lui rozalie, ca de porc. Tipul se grăbi de-a lungul aleii. Fără nici o armă în mână.

– Te văd, spuse calm Reacher. Dacă n-o întinzi, eşti un om mort.

Tipul se opri lângă boxa din faţă. Nu era complet idiot. Se ţinea la o distanţă suficient de mare cât Reacher să nu-l poată ajunge. Ochii săi aţâţaţi parcurseră distanţa de la cătuşa de pe încheietura lui Reacher, de-a lungul lanţului şi se opriră pe inelul de fier din perete. Apoi zâmbi.

– Dacă vrei, poţi să te uiţi, spuse. Nu mă deranjează publicul. Şi poate înveţi şi tu ceva.

Holly se mişcă şi se trezi. Îşi înălţă capul şi se uită împrejur, clipind în întuneric.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

Şoferul se întoarse către ea. Reacher nu-i mai putea vedea faţa. Era întoarsă. Dar putea s-o vadă pe cea a lui Holly.

– O să ne distrăm puţin, târfă, zise şoferul. Doar tu şi cu mine, iar boul ăsta de prieten al tău o să se uite şi o să ia lecţii.

Îşi coborî mâinile la talie şi-şi desfăcu centura. Holly îl privi. Începu să se ridice.

– Probabil că glumeşti, spuse. Dacă te apropii de mine, te omor.

– N-ai să faci aşa ceva, replică şoferul. Nu crezi? După ce ţi-am adus salteaua şi toate celelalte? Să ne putem simţi bine când o facem, nu?

Reacher se ridică în picioare în boxă. Lanţul său zăngăni puternic în liniştea nopţii.

– Te omor, strigă el din nou. Dacă te atingi de ea, eşti un om mort.

O mai spuse o dată. Dar era ca şi cum tipul nu putea să-l audă. Ca şi cum ar fi fost surd. Pe Reacher îl izbi teama, ca un pumn în stomac. Dacă tipul nu avea de gând să-l asculte, nu mai era nimic de făcut. Îşi zgudui lanţul. Acesta zăngăni puternic în tăcerea nopţii. Fără nici vin efect. Tipul nici măcar nu-l băga în seamă.

– Dacă te apropii, te omor, spuse şi Holly din nou. Piciorul accidentat îi încetinea mişcările. Era prinsă într-o luptă bizară, încercând să se ridice în picioare. Şoferul se repezi în boxa ei. Ridică piciorul şi o lovi puternic în genunchi. Ea scăpă un ţipăt de durere, se prăbuşi şi se ghemui pe jos.

– O să faci tot ce-ţi spun, târfă, zise şoferul. Exact ce-ţi spun, ori n-o să mai mergi niciodată.

Ţipătul lui Holly se pierdu într-un suspin. Şoferul îşi trase piciorul înapoi şi îi lovi din nou genunchiul, ţintind cu grijă, ca şi cum ar fi dat un gol pe teren, la sfârşitul ultimului sfert de meci. Ea ţipă din nou.

– Eşti un om mort, strigă Reacher.

Şoferul se întoarse şi se uită la el. Zâmbind cu gura până la urechi.

– Ţine-ţi închisă gura aia mare, zise. Dacă mai scheauni o dată, o să fie şi mai nasol pentru gagică, te-ai prins?

Capetele curelei îi atârnau din pantaloni. Îşi sprijini în şolduri mâinile făcute pumni. Faţa lui mare lucea. Părul arăta des, ca şi cum tocmai l-ar fi spălat şi l-ar fi pieptănat pe spate. Îşi întoarse capul, adresându-i-se lui Holly peste umăr.

– Porţi ceva pe sub costumul ăla? îi strigă el. Holly nu răspunse. Linişte apăsătoare. Tipul se întoarse din nou cu faţa spre ea. Reacher o văzu urmărindu-i mişcările.

– Te-am întrebat ceva, târfă, insistă el. Mai vrei un şut?

Ea nu răspunse. Respira greu. Se lupta cu durerea. Şoferul îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni. Sunetul fermoarului se auzi deosebit de tare, la concurenţă cu răsuflarea hârâită a trei oameni care respiră din greu.

– Vezi asta? întrebă el. Ştii ce-i asta?

– Oarecum, mormăi Holly. Arată cam ca un penis, doar mai mic.

El se uită la ea fără nici o expresie. Apoi mugi de furie şi ţâşni în boxă, legănându-şi piciorul. Holly se feri. Piciorul lui lat şi scurt izbi neantul. Îşi pierdu echilibrul. Ochii lui Holly se îngustară într-o sclipire de triumf. Ea se feri din nou şi îşi înfipse cotul în stomacul lui. O făcuse ca la carte. Îşi folosise propria inerţie împotriva lui, toată greutatea ei, ca şi cum ar fi vrut să-i scoată şira spinării prin spate. Îl prinse cu o lovitură solidă. Tipul icni şi se răsuci.

Reacher scăpă un gâfâit de admiraţie şi de uşurare. Se gândi: nici eu n-aş fi făcut-o mai bine, puştoaico.

Tipul gâfâia. Reacher îi văzu faţa boţită de durere. Holly avea întipărit pe faţă un rictus de victorie. Se târî pe un genunchi după el, urmărind să-l lovească în testicule. Reacher îi dori din suflet noroc. Ea se lansă. Dar tipul se întoarse şi primi lovitura în pulpă. Holly se gândise şi la asta. Gâtul îi rămânea descoperit pentru cotul ei. Reacher văzu asta. O văzu şi Holly. Îşi cumpăni lovitura. O lovitură ucigătoare. O curbă arcuindu-se viclean. Avea să-i smulgă capul de pe umeri. Îşi aruncă braţul. Dar lanţul se întinse şi o opri. Zăngăni tare, lovindu-se de inelul de fier şi o aruncă înapoi.

Lui Reacher îi îngheţă zâmbetul pe faţă. Tipul se împletici, departe de ea. Se aplecă şi gâfâi încercând să-şi recapete răsuflarea. Apoi se îndreptă şi-şi trase în sus cureaua. Holly îl privea, având o singură mână liberă. Lanţul i se întinsese, vibrând de încordarea pe care i-o transmitea ea.

– Îmi plac luptătoarele, gâfâi tipul. Aşa devine şi mai interesant. Dar mai păstrează-ţi ceva energie şi pentru mai târziu. N-aş vrea să zaci acolo şi atât.

Holly îl privea respirând chinuit. Crăpând de dorinţa de a-l bate măr. Dar nu dispunea decât de o mână. Tipul se apropie din nou şi ea îi trase un pumn cu toată forţa. Rapid şi jos. El se aplecă spre stânga şi i-l blocă. Ea nu mai putea lansa şi continuarea.

Celălalt braţ îi era ţintuit de perete. El îşi ridică piciorul şi voi s-o lovească în abdomen. Ea se feri, arcuindu-se. El lovi din nou, nimerind în cotul ei, ridicat lângă ureche. Era cotul lipsit de orice putere, din cauza poziţiei ei imposibile. O lovitură slabă. O făcu să-şi piardă echilibrul. Şoferul se apropie şi mai mult şi o izbi în abdomen. Ea căzu. El o lovi din nou şi îi nimeri genunchiul bolnav. Reacher îl auzi pocnind.

Ea scoase un nou strigăt sfâşietor. Se prăbuşi pe saltea. Şoferul respira rapid şi rămase acolo, în picioare.

– Ţi-am pus o afurisită de întrebare, spuse. Holly era albă ca varul şi tremura. Se răsucea pe saltea, cu un braţ prins la spate, gâfâind de durere. Reacher îi văzu faţa strălucind în lumina sclipitoare a lunii.

– Aştept, târfă, spuse şoferul.

Reacher îi văzu faţa din nou. Înţelese că era înfrântă. Nu mai avea energie să lupte.

– Mai vrei un şut? continuă şoferul. În grajd se lăsă din nou liniştea.

– Aştept răspunsul.

Reacher privea, aşteptând. Era linişte în continuare. Nu se auzea decât respiraţia hârşâită a celor trei, care răsuflau din greu în tăcerea dimprejur. Apoi Holly vorbi.

– Ce m-ai întrebat? rosti ea cu voce joasă. Tipul îi zâmbi de sus.

– Porţi ceva pe sub costumul ăla?

Holly dădu din cap. Fără să spună o vorbă.

– Bine, ce? insistă tipul.

– Lenjerie, răspunse ea tot cu voce joasă. Tipul îşi făcu mâna pâlnie în dosul urechii.

– Nu te aud, târfă.

– Port lenjerie, nenorocitule, spuse ea mai tare. Tipul dădu din cap.

– Rău ai făcut că mi-ai spus aşa. Mă aştept la nişte scuze din partea ta.

– Să ţi-o trag, strigă Holly.

– Te lovesc iar, zise tipul. Tot în genunchi. Şi dacă o fac, n-o să mai mergi fără baston tot restul vieţii tale, târfă.

Holly se uită în lături.

– Tu alegi, târfă, completă el.

Îşi ridică piciorul. Holly se uita la saltea.

– Bine, îmi cer scuze, zise ea. Îmi pare rău. Tipul dădu din cap, fericit.

– Descrie-mi lenjeria. Cu cât mai multe amănunte. Ea ridică din umeri. Îşi întoarse faţa şi vorbi către peretele de lemn.

– Sutien şi chiloţi, spuse. Victoria's Secret. Piersică coaptă.

– Mici de tot? întrebă aţâţat şoferul.

Ea ridică din nou din umeri, umilită, ca şi cum ar fi ştiut sigur care avea să fie următoarea întrebare.

– Cred că da, spuse.

– Mi-i arăţi?

– Nu, refuză ea.

Şoferul se mai apropie un pas.

– Mai vrei un şut?

Ea nu spuse nimic. Tipul îşi făcu din nou mâna pâlnie la ureche.

– Nu te aud, târfă.

– Ce m-ai întrebat? mormăi Holly.

– Mai vrei un şut? şuieră individul. Holly clătină din cap.

– Nu, spuse ea din nou.

– OK, zise tipul. Arată-mi lenjeria şi nu mai capeţi unul.

Îşi ridică piciorul. Holly îşi ridică mâna. Până la nasturele de sus al taiorului. Reacher o privea. Erau cinci nasturi, în şir, pe taior. Reacher dorea ca ea să-i desfacă pe rând, încet, ritmic. Avea nevoie ca ea să facă asta. Încet şi ritmic. Holly, se rugă el în tăcere. Îşi apucă lanţul cu amândouă mâinile. Un metru şi ceva de unde făcea o buclă în inelul de fier de pe peretele din spate. Îşi strânse mâinile în jurul lanţului.

Ea îşi desfăcu nasturele de sus. Reacher numără: unu. Şoferul o privea lacom. Mâna ei alunecă pe nasturele următor. Reacher se încordă şi mai mult. Ea desfăcu şi al doilea nasture. Reacher numără: doi. Mâna ei coborî spre al treilea nasture. Reacher se întoarse cu faţa către peretele boxei şi răsuflă adânc. Îşi întoarse capul şi se uită peste umăr. Holly desfăcu şi al treilea nasture. Sânii ei zvâcniră în afară. Un sutien de culoarea piersicii coapte. Mic şi îmbrăcat în dantelă. Şoferul se lăsă de pe un picior pe altul. Reacher numără: trei. Expiră din adâncul plămânilor. Mâna lui Holly se îndreptă spre al patrulea nasture. Reacher răsuflă adânc, cea mai adâncă răsuflare din toată viaţa lui. Strânse de lanţ până ce încheieturile îi străluciră, albite. Holly desfăcu şi al patrulea nasture. Reacher numără în minte: patru. Mâna ei alunecă şi mai jos. Făcu o pauză. Aşteptă. Al cincilea nasture. Taiorul i se desfăcu. Şoferul se uită în jos aţâţat şi scoase un scâncet. Reacher se trase înapoi şi izbi cu piciorul în perete. Chiar sub inelul de fier. Se lăsă cu toată greutatea înapoi, trăgând de lanţ, o sută zece kilograme de furie adunată, explodând în urma forţei loviturii sale. Aşchii de lemn umed ţâşniră din perete. Scândurile vechi se cutremurară. Niturile ieşiră din lemn. Reacher fu aruncat pe spate. Se adună, ridicându-se în picioare, cu lanţul biciuind şi încolăcindu-se ca o reptilă furioasă în spatele lui.

– Cinci! ţipă el.

Îl apucă pe şofer de braţ şi-l răsuci, împingându-l în boxa din care tocmai ieşise. Îl izbi de peretele din spate. Tipul se lovi de zid şi rămase acolo ca o păpuşă stricată. Încercă să înainteze împleticindu-se şi Reacher îl lovi în stomac. Lovitura îl ridică în aer, făcându-l să se îndoaie şi să se prăbuşească cu faţa în

jos pe piatra cubică. Reacher puse lanţul în două şi îl lansă în aer. Îndreptă ucigătoarea lungime a acestuia către capul individului, agitându-l ca pe un uriaş bici de metal. Inelul de fier vâjâi prin aer ca o armă medievală. Dar, în ultima secundă, Reacher se răzgândi. Modifică traiectoria lanţului şi îl lăsă să se izbească, scoţând scântei de pavaj. Îl apucă pe şofer cu o mână de guler şi cu una de păr. Îl ridică şi-l trecu dincolo de alee, către salteaua lui Holly. Îi cufundă faţa urâtă în moliciunea saltelei şi se aşeză pe spatele lui, până simţi că începe să se sufoce. Tipul izbea în toate părţile cu mâinile şi picioarele, dar Reacher îi puse o mână uriaşă pe partea din spate a ţestei şi aşteptă răbdător până când muri.

Holly se uita la cadavru, iar Reacher stătea lângă ea, răsuflând cu greutate. Se simţea stors din cauza forţei explozive cu care smulsese inelul de fier din perete. Se simţea ca şi cum o viaţă întreagă de efort fizic ar fi dispărut într-o fracţiune de secundă. Rezerva de adrenalină adunată de o viaţă fierbea acum în venele lui. Ceasul din mintea lui explodase şi se oprise. Habar nu avea de câtă vreme stăteau acolo. Se scutură şi se ridică, şovăitor, în picioare. Trase leşul de-o parte şi-l lăsă pe alee, lângă uşa deschisă. Apoi se întoarse şi se aşeză pe vine lângă Holly. Degetele îi erau învineţite de la încleştarea disperată pe lanţ, dar le obligă să fie delicate. Îi încheie la loc toţi nasturii, unul câte unul, până sus. Ea respira scurt şi des. Apoi, îşi trecu braţele pe după gâtul ei şi o ţinu strâns. Îi simţea răsuflarea pe cămaşă.

Se ţinură unul pe altul în braţe, vreme îndelungată. El simţea cum furia se scurge din ea. Apoi îşi dădură drumul şi rămaseră aşezaţi, unul lângă celălalt, pe

saltea, uitându-se în întuneric. Ea se întoarse către el şi îşi puse mâna mică şi uşoară peste a lui.

– Cred că ţi-am rămas datoare, spuse.

– A fost plăcerea mea, îi răspunse Reacher. Crede-mă, vorbesc serios.

– Eu eram cea care avea nevoie de ajutor, continuă ea încet. Numai eu puteam crede altceva.

El îşi trecu mâna peste a ei şi o cuprinse, strângând-o uşor.

– Prostii, Holly, spuse el tandru. Din când în când, toţi avem nevoie de ajutor. Nu te simţii prost din cauza asta. Dacă ai fi dispus de toate puterile tale, l-ai fi măcelărit. Se vede. Şi cu o singură mână şi un picior, era cât pe-aci să reuşeşti. Dar e vorba de genunchiul tău. Cu o durere ca aia, nu aveai nici o şansă. Crede-mă, ştiu cum e. După treaba din Beirut, n-am mai fost în stare să omor nici măcar o muscă, aproape un an întreg.

Ea zâmbi uşor şi îl strânse de mână. Ceasul din capul lui începu să meargă din nou. Apropiindu-se din ce în ce mai mult de ora zorilor.

OPTSPREZECE

Şapte şi jumătate, miercuri dimineaţă, ora Coastei de Est. Generalul Johnson tocmai pleca de la Pentagon. Îşi schimbase uniforma, era îmbrăcat într-un costum de zi, uşor, şi mergea pe jos. Era metoda lui favorită de deplasare. La Washington era o dimineaţă fierbinte, iar umezeala se simţea deja în aer. Păşea în ritm constant, cu braţele legănându-i-se uşor, cu capul sus, respirând adânc.

Se îndreptă spre nord, prin praful de pe bulevardul George Washington, pe lângă cimitirul aflat în stânga sa, prin parcul închinat doamnei Bird Johnson şi peste podul Arlington Memorial. După aceea, merse în sensul acelor de ceasornic în jurul monumentului Lincoln, trecu pe lângă Zidul Vietnamului[6] şi coti la dreapta pe bulevardul Constituţiei, cu Bazinul-oglindă pe dreapta şi având monumentul lui Washington chiar în faţă. Trecu pe lângă Muzeul Naţional de Istorie a Americii, pe lângă Muzeul Naţional de Istorie Naturală şi o luă la stânga, pe Strada 9. Aproape cinci kilometri jumătate, într-o dimineaţă strălucitoare, o oră de mers cu pas susţinut prin una dintre cele mai măreţe capitale ale lumii, pe lângă jaloane pe care turiştii din lumea întreagă se înghesuie să le fotografieze. Dar el nu vedea nimic, cu excepţia vălurilor de ceaţă care îi întunecau mintea de îngrijorare.

Traversă bulevardul Pennsylvania şi intră în clădirea Hoover, pe uşa principală. Se sprijini în palme pe tejgheaua de la recepţie.

– Preşedintele statelor majore reunite, spuse. Am venit să-l văd pe director.

Mâinile sale lăsară două urme de transpiraţie pe lemnul melaminat. Agentul care coborî să-l conducă în biroul directorului le observă. În lift, Johnson păstră tăcerea. Harland Webster îl aştepta în uşa biroului. Johnson îl salută din cap. Fără nici un cuvânt. Webster se trase într-o parte şi îi făcu semn cu mâna, arătând spre biroul din interior. Înăuntru atmosfera era sumbră. Pereţii erau acoperiţi de o mulţime de panouri din mahon, iar jaluzelele fuseseră coborâte. Johnson se aşeză într-un fotoliu de piele, iar Webster îl ocoli, ca să ajungă la biroul său.

– Nu vreau să-ţi stau în cale, spuse Johnson.

Îl privi pe Webster. Acesta rămase o clipă pe gânduri, încercând să descifreze fraza pe care tocmai o auzise. Apoi, dădu din cap, prudent.

– Ai vorbit cu preşedintele? întrebă el. Johnson aprobă din cap.

– Sper că realizezi că trebuia s-o fac.

– Bineînţeles, spuse Webster. În situaţii ca astea, nimeni n-ar trebui să-şi mai bată capul cu protocolul. L-ai sunat, sau te-ai dus direct la el?

– M-am dus să-l văd, răspunse Johnson. De mai multe ori. Am avut cu el câteva conversaţii lungi.

Webster se gândi: faţă în faţă. Câteva conversaţii lungi. Mai rău decât credeam, dar de înţeles.

– Şi? întrebă. Johnson ridică din umeri.

– Mi-a spus că te-a numit personal la conducerea operaţiunii, îi răspunse.

Webster aprobă din cap.

– Răpire, spuse. Intră în atribuţiile Biroului, oricine ar fi victima.

La rândul său, Johnson aprobă dând încet din cap.

– De acord, spuse. Deocamdată.

– Dar eşti neliniştit, preciză Webster. Crede-mă, generale, toţi suntem.

Johnson dădu din nou din cap. Şi apoi puse întrebarea pentru care tocmai mersese pe jos aproape cinci kilometri.

– Vreun progres? Webster ridică din umeri.

– Suntem deja în cea de-a doua zi plină, răspunse. Nu-mi place deloc.

Se cufundă din nou în tăcere. Cea de-a doua zi plină după o răpire este un fel de prag. Orice speranţă într-o rezolvare rapidă a situaţiei a fost spulberată. Situaţia începe să se complice. Se transformă într-o dramă în mai multe acte, cu final neaşteptat. Pericolul care planează asupra victimei creşte. Cel mai bun moment de a lămuri o răpire este în prima zi. În ziua a doua, procesul devine mai dificil. Şansele se micşorează.

– Vreun progres? insistă Johnson.

Webster privi în lături. Ziua a doua este cea în care răpitorii încep să comunice. Aşa se întâmplase întotdeauna, o spunea experienţa Biroului. În ziua a doua, necăjit şi frustrat că ai pierdut-o pe prima, împreună cu cele mai bune şanse, nu faci decât să stai şi să nădăjduieşti cu disperare că indivizii or să dea telefon. Dacă nu sună în ziua a doua, e posibil să n-o mai facă niciodată.

– Pot să fac ceva? se interesă Johnson. Webster dădu aprobator din cap.

– Poţi să-mi indici vreun motiv? spuse. Cine te-ar putea ameninţa în felul ăsta?

Johnson negă din cap. Şi el îşi pusese aceeaşi întrebare, încă de luni seara.

– Nimeni, spuse.

– Ar trebui să-mi spui, insistă Webster. Orice secret, orice lucru ascuns, e mai bine să mi-l spui acum. E important, pentru binele lui Holly.

– Ştiu, răspunse Johnson. Dar nu e nimic. Absolut nimic.

Webster aprobă din cap. Îl credea, pentru că ştia că e adevărat. Revăzuse întregul dosar pe care îl păstrau la Birou despre Johnson. Era un material considerabil. Începea la pagina unu cu scurte biografii ale străbunicilor lui materni. Veniseră dintr-un mic principat european, care nu mai exista astăzi.

– Holly o să fie bine? întrebă Johnson în şoaptă.

Ultimele pagini din dosar vorbeau despre moartea soţiei lui Johnson. Venise pe neaşteptate, un cancer de nestăpânit, nu mai mult de şase săptămâni, de la început până la sfârşit. Opinia psihiatrilor sub acoperire, angajaţi de Birou, prevăzuse că bătrânul rezistase datorită existenţei fiicei sale. Se dovedise un diagnostic corect. Dar, dacă o pierdea şi pe ea, nu era nevoie să fii psihiatru pentru a şti că nu mai avea să facă faţă cu acelaşi succes. Webster dădu din nou aprobator din cap şi încercă să vorbească cu cât mai multă convingere în glas.

– O să fie bine.

– Ce avem până acum? întrebă Johnson.

– Patru tipi, spuse Webster. Am pus mâna pe camioneta lor. Au abandonat-o înainte de răpire. I-au dat foc şi au lăsat-o acolo. Am găsit-o la nord de Chicago. E dusă cu avionul la Quantico[7] chiar acum. Oamenii noştri o vor examina.

– Pentru indicii? se interesă Johnson. Chiar dacă a ars?

Webster ridică din umeri.

– A fost o prostie să-i dea foc. Dar asta nu maschează destul lucrurile. Nu pentru oamenii noştri, oricum. Ne vom folosi de camioneta aceea ca să-i găsim.

– Şi după aceea, ce? întrebă Johnson. Webster ridică din nou din umeri.

– După aceea, o aducem pe fiica ta înapoi, spuse. Echipa noastră de recuperare a ostaticilor e în stand-by. Cincizeci de tipi, cei mai buni din lume la treaba asta. Aşteaptă chiar lângă elicopterele lor. O s-o găsim şi o să-i curăţăm pe tipii care au pus mâna pe ea.

Urmă o scurtă tăcere. În cameră era întuneric şi linişte.

– Îi curăţaţi? Ce înseamnă asta? vru să ştie Johnson. Webster aruncă o privire împrejurul propriului său birou şi-şi coborî glasul. Treizeci şi şase de ani de rutină.

– Asta e politica noastră, spuse. Un caz de importanţă majoră ca ăsta, în Districtul Columbia[8]?

Nici un fel de publicitate. Nici un acces al mijloacelor de informare. Nu ne putem permite. Genul ăsta de întâmplare ajunge la televiziune şi orice ţăcănit din ţară poate s-o încerce din nou. Aşa că o facem în linişte. Se vor descărca nişte arme. E inevitabil într-o situaţie ca asta. Ceva pierderi colaterale, pe ici şi colo.

Johnson dădu încet din cap.

– Ai de gând să-i execuţi? întrebă el vag.

Webster îi aruncă o privire neutră. Psihiatrii Biroului îi sugeraseră să anticipeze că o răzbunare mortală ar putea contribui la susţinerea autocontrolului, mai ales în cazul unor oameni învăţaţi cu acţiunea, cum erau alţi agenţi ori militarii.

– Politica, sublinie el din nou. Politica mea. Şi, cum a zis preşedintele, eu sunt la comandă.

Camioneta carbonizată a fost ridicată pe o platformă de aluminiu şi asigurată cu frânghii solide din nailon. Un elicopter Chinook de la baza aeriană O'Hare se afla în aer, curentul generat de elicele sale biciuind frenetic apele lacului din apropiere. Îşi coborî lanţul şi ridică epava camionetei. Se roti deasupra lacului, îşi coborî botul cârn şi hurui înapoi, spre vest, spre O'Hare. Îşi lăsă încărcătura exact în faţa botului deschis al unui avion de transport Galaxy. Echipajul militar de teren ridică platforma înăuntru, cu ajutorul unui vinci. Uşa pentru cargo se închise şi, patru minute mai târziu, avionul Galaxy era în mişcare pe pistă. După alte patru minute, vâjâia prin aer, în direcţia Washington. Patru ore mai târziu, trecea huruind peste capitală, îndreptându-se către Baza Aeriană Andrews.

Când aterizã, un alt Chinook de împrumut decolă şi aşteptă în aer. Galaxy-ul se apropie încet de platforma din faţa hangarului şi camioneta fu scoasă afară, cu vinciul. Elicopterul Chinook coborî ca un vultur asupra prăzii şi o ridică în aer. Zbură către sud, pe şoseaua I-95, şaizeci de kilometri, până în Virginia, la Quantico.

Elicopterul Chinook ateriză uşor pe pistă, exact lângă laboratorul pentru vehicule. Tehnicienii Biroului dădură fuga afară. Halatele lor albe fâlfâiau în curentul violent produs de elice şi traseră platforma înăuntru, prin uşile rulante. Mutară epava de pe platformă, folosind tot un vinci şi o traseră în centrul hangarului imens. Instalară lămpi cu arc, trasând un cerc aproximativ în jurul ei şi le aprinseră. Apoi se opriră pentru o clipă, arătând ca o echipă de legişti pregătindu-se să intervină pe un cadavru.

Generalul Johnson se întoarse exact pe acelaşi drum. O luă pe Strada 9, pe lângă Muzeul de Istorie Naturală, cel de Istorie a Americii, cu gura înţepenită într-un oval încordat şi respirând adânc. Parcurse lungimea Bazinului-oglindă, cu gâtlejul strâns şi înfundat. Coti la stânga, pe bulevardul Constituţiei şi ajunse până la Zidul Vietnamului. Acolo se opri. Împrejur, se afla o mulţime apreciabilă, tăcută şi uluită, ca întotdeauna. Se uită la cei din jur. Se uită la sine însuşi, în luciul granitului negru. Nu ieşea cu nimic în evidenţă. Purta un costum cenuşiu, uşor. Era aşa cum trebuie. Lăsă ca imaginea să-i fie înceţoşată de lacrimi, înaintă şi se aşeză la baza zidului, suspinând. Îşi dădu drumul lacrimilor, cu spatele apăsat de numele scrise cu litere de aur ale unor băieţi care muriseră cu treizeci de ani în urmă.

NOUĂSPREZECE

Reacher îşi făcu ghem lanţul în mână şi se strecură afară din grajd, în semiîntunericul dinaintea zorilor. Merse douăzeci de paşi şi se opri. Libertatea. Aerul nopţii îl îmbăia uşor şi părea nesfârşit în jurul său. Nu mai existau oprelişti. Dar habar nu avea unde se afla. Grajdul se înălţa singur, izolat, la patruzeci şi cinci de metri distanţă de un mănunchi de clădiri aparţinând unei ferme la fel de vechi ca şi el. Erau o casă, câteva magazii mai mici şi o structură deschisă, cu o camionetă nouă parcată înăuntru. Lângă camionetă se afla un tractor. Lângă tractor, fantomatică în lumina lunii, se găsea duba. Reacher păşi pe cărarea pietruită, către ea. Uşile din faţă erau încuiate. La fel şi cele din spate. Alergă înapoi, la grajd şi căută prin buzunarele şoferului mort. Nimic, cu excepţia cheii de la lacătul aflat pe uşa grajdului. Nici un fel de chei de la camionetă.

Strângând ghemul lanţului, să nu scoată vreun zgomot, alergă iar înapoi, pe lângă şopronul tractorului şi aruncă o privire în jurul casei. O ocoli, la pas, de jur împrejur. Uşa de la intrare era încuiată. La fel şi cea din spate. Înăuntru se afla un câine. Reacher îl auzi mişcându-se în somn. Auzi un mârâit profund, adormit. Se îndepărtă.

Rămase în picioare, la jumătatea drumului către grajd şi se uită împrejur. Îşi aţinti ochii pe *zarea* nepătrunsă şi îi roti în întuneric, până ce încheie un cerc. Un peisaj vast şi gol. Plat, lipsit de trăsături distincte. Mirosul umed, nocturn, degajat de pogonul de pământ cultivat. O fâşie palidă de lumină, de la zorii care se ridicau la răsărit. Ridică din umeri şi se

grăbi înapoi în hambar. Holly se ridicase într-un cot şi-i aruncă o privire întrebătoare.

– Avem probleme, spuse el. Cheile de la cătuşe sunt în casă. La fel şi cheile camionetei. Nu pot ajunge la ele, pentru că e un câine înăuntru. O să latre şi o să-i scoale pe toţi. Înăuntru nu sunt numai cei doi. E un fel de fermă. Au o camionetă şi un tractor. În casă ar putea fi patru sau cinci oameni înarmaţi. Dacă afurisitul de câine latră, am încurcat-o. Şi s-a făcut aproape ziuă.

– Avem probleme, întări Holly.

– Corect, spuse el. Nu putem pune mâna pe un vehicul să plecăm de aici, pentru că tu eşti în lanţuri şi nu poţi să mergi şi, oricum, probabil că suntem la un milion de kilometri de orice.

– Unde suntem? El ridică din umeri.

– Habar n-am.

– Vreau să văd şi eu, îi spuse ea. Vreau să văd ce-i afară. Mi-e rău de la statul ăsta tot timpul închisă. Nu poţi face ceva cu lanţul?

Reacher se strecură în spatele ei şi se uită la inelul de fier din perete. Lemnul arăta ceva mai bine decât al lui. Cu fibra mai densă. Scutură inelul şi ştiu că nu avea nici o şansă. Ea aprobă din cap, cu reţinere.

– Aşteptăm, spuse ea. Aşteptăm un alt prilej. El dădu fuga spre boxele din mijloc şi controlă pereţii în partea de jos, unde erau mai umezi şi căptuşeala era făcută din scândurile cele mai lungi. Bătu în ele şi le lovi cu talpa. Alese un anumit loc şi apăsă tare, cu piciorul. Scândura cedă uşor şi lăsă să se vadă o deschizătură, lângă cuiul ruginit. Lucră la deschizătură, forţă următoarea scândură şi pe cea de după ea, până ce reuşi să deschidă o crăpătură, destul de mare cât să se târască prin ea. Apoi se aplecă din

nou pe aleea centrală şi aşează capătul lanţului pe stomacul şoferului mort. Scotoci în buzunarul pantalonilor acestuia şi scoase cheia de la lacăt. Şi-o puse în dinţi. Se aplecă şi ridică trupul, împreună cu lanţul. Le cără prin uşa deschisă.

Le duse cam la douăzeci şi cinci de paşi depărtare de casă. Apoi sprijini corpul pe picioare, susţinându-l cu umerii, ca şi cum ar fi dansat cu un partener beat. Se aplecă înainte şi-l ridică pe umăr. Prinse lanţul cu o mână şi coborî cărarea.

Merse repede timp de douăzeci de minute. Mai mult de un kilometru şi jumătate. Poteca se transformă într-un drum. O luă la stânga şi se pierdu în peisajul gol dimprejur. Era un ţinut al cailor. În stânga şi în dreapta se aflau padocuri mărginite de bare de lemn. Pământ cât vedeai cu ochii, acoperit cu iarbă, rece şi umed în noaptea care se încheia. Din când în când, copaci singuratici se profilau nedesluşit în întuneric. Drumul era strâmt şi îngust, cu suprafaţa accidentată.

Mergea drept pe mijlocul drumului. Apoi, văzu un şanţ. Se întindea de-a lungul bazei barelor cu care erau închise padocurile. Parcurse un cerc complet, cu şoferul mort bălăngănindu-i-se pe umăr. Nu vedea nimic. Era la peste un kilometru şi jumătate distanţă de fermă şi mai puteau fi peste alţi o sută până la ferma următoare. Se aplecă şi lăsă trupul să cadă în şanţ. Acesta se prăbuşi prin iarba înaltă, oprindu-se cu faţa în jos în noroi. Reacher se întoarse şi alergă tot drumul înapoi până la fermă. Fâşia de lumină a zorilor aprindea acum întreg cerul.

Coti din nou pe drumeagul accidentat. La ferestrele fermei se aprinseseră lumini. Sprintă până la grajd. Împinse uşile grele de lemn şi le închise pe dinafară. Ridică bara în suporţi şi încuie lacătul cu cheia. Alergă

înapoi pe drumeag şi azvârli cheia lacătului cât mai departe, pe câmp. Ziua de miercuri se aprindea la orizont. Alergă către capătul grajdului şi găsi crăpătura pe care o lărgise în perete. Împinse întâi lanţul. Apoi îşi strecură şi umerii şi se forţă să intre cu tot corpul înapoi. Trase de scândura veche, potrivind-o cu restul celorlalte cât de bine putu. Apoi se întoarse pe aleea dintre boxe şi rămase acolo, aplecat, răsuflând din greu.

– Gata, zise. N-o să-l mai găsească. Goli gamela de metal în care se aflau resturile reci de supă. Căută în boxă niturile căzute. Adună cât de multe aşchii de lemn mai putu să găsească. Le muie în resturile de supă şi le împinse înapoi în găurile de nituri. Se îndreptă spre boxa lui Holly şi puse gamela pe jos. Păstră lingura. Trecu niturile prin găurile din placa de bază a inelului de fier, care atârna la capătul lanţului. Le băgă înapoi în găuri, cu aşchiile de lemn cu tot. Folosi spatele lingurii pentru a le împinge cât să se înţepenească. Trecu lanţul prin buclă, până ce rămase atârnând drept pe podeaua de piatră. Era doar o apăsare minimă asupra fragilei asamblări.

Îi aruncă lingura înapoi lui Holly. Ea o prinse cu o singură mână şi o puse înapoi în gamelă. Apoi se aplecă şi ascultă printre scânduri. Câinele era afară. Îl auzea cum adulmecă zgomotos. Apoi auzi oamenii. Paşi pe drumeag. Veniră în fugă până la garaj. Scuturară şi zăngăniră bara de pe uşă. Se dădură înapoi. Urmară nişte strigăte. Strigau un nume, repetându-l mereu. Crăpătura din jurul uşii grajdului se aprinse odată cu lumina dimineţii. Scândurile pereţilor scârţâiau pe măsură ce soarele se ridica deasupra orizontului, inundându-le în lumină şi încălzindu-le.

Paşii alergară înapoi la grajd. Lacătul zăngăni, iar lanţul fu scos. Bara căzu pe pământ cu un zgomot surd. Uşa se deschise scârţâind. Loder păşi înăuntru. Avea Glockul în mână, iar pe faţă i se citea încordarea. Rămase în pragul uşii. Ochii lui treceau rapid de la Reacher la Holly. Încordarea de pe figura lui era amestecată cu mânie. Avea în ochi o lumină rece. Apoi, tipul agitat intră în spatele lui. Stevie. Ducea puşca şoferului. Şi zâmbea. Se înghesui pe lângă Loder şi alergă pe aleea pietruită, centrală. Îşi ridică puşca şi o îndreptă către Reacher. Loder porni după el. Stevie băgă un cartuş în magazie. Reacher îşi mişcă piciorul la stânga, astfel că inelul de fier rămase ascuns în spatele său.

– Care-i problema? întrebă el.

– Tu eşti, boule, spuse Loder. Situaţia s-a schimbat. Ne lipseşte un om. Aşa că tu eşti acum în plus.

Reacher se afla deja în drum spre podea, când Stevie apăsă pe trăgaci. Ateriză lipit de pietrele cubice de pe jos şi se aruncă înainte, când puşca bubui şi boxa explodă. Aerul deveni într-o clipă gros din cauza aşchiilor de lemn umed şi a mirosului prafului de puşcă. Scândura care ţinea inelul de fier căzu din peretele zguduit, iar lanţul zăngăni pe podea. Reacher se rostogoli şi se uită în sus. Stevie ridică puşca vertical şi împinse un alt cartuş în cameră. Coborî ţeava şi ţinti din nou.

– Stai! strigă Holly.

Stevie îi aruncă o privire. Ar fi fost imposibil să n-o facă.

– Nu fi prost, ţipă ea. Ce naiba faci? N-ai timp pentru aşa ceva.

Loder se întoarse să o privească.

– A fugit, nu-i aşa? îl întrebă ea. Şoferul vostru? Asta s-a întâmplat, nu? S-a ferit de necazuri şi a întins-o, nu? Aşa că trebuie să plecaţi repede. N-aveţi timp de tâmpenii.

Loder rămăsese cu ochii la ea.

– Acum încă sunteţi cu un pas înainte în joc, continuă Holly, pe un ton presant. Dacă îl împuşti pe tipul ăsta, o să aveţi copoii locali pe urme în jumătate de oră. Trebuie să plecaţi.

De pe podea, Reacher căscă gura la ea. Era pur şi simplu grozavă. Reuşea, în felul ei, să atragă tuturor atenţia. Îi salva viaţa.

– Voi sunteţi doi, noi, tot doi, spuse ea pe acelaşi ton. Puteţi face faţă, nu-i aşa?

Urmă o tăcere. În aer pluteau praful şi pulberea de la rumeguş. Loder făcu un pas înapoi, ţinându-i pe amândoi la respect cu automatul său. Reacher se uita la dezamăgirea zugrăvită pe chipul lui Stevie. Se ridică încet şi trase lanţul afară din resturile distruse. Inelul de fier se desprinse din lemnul sfărâmat şi zăngăni pe pietre.

– Târfa are dreptate, spuse Loder. Putem face faţă.

Îi făcu un semn din cap lui Stevie. Acesta alergă la uşă, iar Loder se întoarse, îşi scoase cheia şi eliberă încheietura lui Holly. Lăsă cătuşa să cadă pe saltea. Greutatea lanţului o trase înapoi spre perete. Trecu de marginea saltelei şi alunecă pe pietre, cu un sunet metalic puternic.

– OK, boule, cât poţi de repede, spuse Loder. Înainte să mă răzgândesc.

Reacher îşi adună lanţul cu o mână. Se aplecă şi o ridică pe Holly, ţinând-o de sub genunchi şi de umeri. Auziră motorul dubei pornind. Aceasta dădu înapoi, cu spatele, până la uşă. Se opri. Reacher alergă cu Holly

în braţe până la dubă. O aşează înăuntru. Se urcă după ea. Loder trânti uşile şi îi închise în întuneric.

– Acum, cred că eu îţi sunt dator, spuse Reacher liniştit.

Holly făcu doar un gest din mână. Un gest oarecum încurcat. Reacher se uită la ea. O plăcea. Îi plăcea faţa ei. O privi de aproape. Şi-o aminti, albă ca varul şi plină de silă, când şoferul o umilise. Revăzu uşoara umflătură a sânilor ei sub privirea murdară şi pofticioasă a acestuia. Apoi, imaginea se schimbă, şi reapăru Stevie, zâmbind cu arma îndreptată spre el, care rămăsese ţintuit de perete. Îl auzi pe Loder zicând că situaţia s-a schimbat.

Totul se schimbase. El schimbase totul. Stătea întins, simţind vechea furie cum se ridică în el, cu sunetul unui angrenaj care scrâşneşte. O furie rece, implacabilă. De necontrolat. Făcuseră o greşeală. Îl transformaseră din spectator în duşman. Mare greşeală. Deschiseseră uşa interzisă, fără să ştie ce va ţâşni dinăuntru asupra lor. Se simţea ca o bombă ticăind, pe care aceşti indivizi o cărau, neştiutori, adânc în inima teritoriului lor. Simţi unda de mânie şi se lăsa purtat de ea, gustând-o şi adunând-o în inimă ca pe ceva preţios.

Acum nu mai rămăsese decât o singură saltea în interiorul dubei, iar Stevie era un şofer foarte dezordonat. Reacher şi Holly stăteau întinşi, înghesuiţi unul într-altul. Încheietura stângă a lui Reacher încă mai avea cătuşa şi lanţul fixat de ea. Braţul lui drept se afla în jurul umerilor lui Holly. O ţinea strâns. Mai strâns decât ar fi fost nevoie.

– O mai fi mult? întrebă ea.

– Până la căderea nopţii ajungem, îi răspunse el liniştit. Nu ţi-au mai pus lanţul. Înseamnă că n-o să mai fie opriri peste noapte.

Ea rămase tăcută o clipă.

– Nu ştiu dacă să mă bucur sau nu, spuse ea. Urăsc duba asta, dar nu ştiu dacă de fapt vreau să ajung undeva.

Reacher o aprobă din cap.

– Şansele noastre se reduc, spuse. În general, e mai bine să scapi cât eşti în mişcare. După aceea e mult mai greu.

Zdruncinăturile maşinii arătau că se află pe o autostradă, dar ori terenul era diferit, ori Stevie nu reuşea să ţină maşina sub control, sau poate amândouă, deoarece duba se legăna violent. Tipul lua curbele târziu şi se lupta cu vehiculul, împingându-l dintr-o parte în alta, ca şi cum ar fi avut dificultăţi să ţină maşina între cele două linii de demarcaţie. Holly se izbea tot timpul de Reacher. El o trase mai aproape şi o ţinu mai strâns. Ea se cuibări mai aproape de el, instinctiv. El o simţi ezitând, ca şi cum îşi dăduse seama că acţionase fără să se gândească, iar apoi îşi dădu seama că hotărâse să nu se retragă.

– Te simţi bine? îl întrebă ea. Tocmai ai omorât un om.

El rămase o vreme tăcut.

– N-a fost primul, spuse. Şi tocmai m-am hotărât că n-o să fie nici ultimul.

Ea îşi întoarse capul să-i vorbească în aceeaşi clipă cu el. Duba se mişcă violent spre stânga. Buzele lor se aflau doar la câţiva centimetri distanţă. Maşina se clătină din nou. Se sărutară. La început uşor, ca o încercare. Reacher simţi buzele moi şi necunoscute apăsate pe ale sale, precum şi gustul, mirosul şi

senzaţia nefamiliare. Apoi, se sărutară mai apăsat. Maşina începu să facă mişcări violente, luând o serie de curbe ascuţite, iar ei uitară de sărut şi rămaseră ţinându-se strâns, încercând să nu fie aruncaţi de pe saltea pe podeaua de metal striat.

DOUĂZECI

Brogan reuşise să-şi croiască drum la Chicago. Era a treia persoană care trecuse în dimineaţa aceea pe lângă cutia de vopsea albă, aruncată pe terenul viran, dar primul care şi-a dat seama de semnificaţia ei.

Maşina pe care au furat-o era albă, spuse Brogan. Avea o inscripţie pe o parte. Au dat cu vopsea pe deasupra. Sigur aşa a fost. Cutia era aruncată acolo, cu o pensulă înăuntru, cam la vreo trei metri de Lexus. E la mintea cocoşului că au parcat Lexusul chiar lângă dubă, nu? Ca atare, cutia de vopsea a fost lăsată unde se aflase duba.

– Ce fel de vopsea? întrebă McGrath.

– Vopsea de gospodărie, obişnuită, spuse Brogan. O cutie de un sfert. O pensulă de cinci centimetri. Are încă eticheta cu preţul, de la un magazin de fierărie. Şi sunt amprente în petele de pe mâner.

McGrath dădu din cap şi zâmbi.

– OK, spuse. Treci la lucru.

Brogan luă cu el pozele reconstituite pe calculator când se duse la magazinul de fierărie al cărui nume era indicat pe mânerul pensulei. Era un loc înghesuit, aflat în stăpânirea unei familii, la vreo două sute de metri de terenul viran. La tejghea se afla o femeie în vârstă, îndesată, cu o minte ascuţită brici. Identifică imediat poza tipului pe care banda video îl surprinsese la volanul Lexusului. Spuse că el cumpărase vopseaua şi pensula, în jur de ora zece, luni de dimineaţă. Pentru a-i dovedi, deschise cu zgomot un sertar vechi şi scoase din casa de marcat ruloul de hârtie care corespundea zilei de luni. Şapte nouăzeci şi opt pentru

vopsea, cinci nouăzeci şi opt pentru pensulă, plus TVA, totul era pe hârtie.

– A plătit cu numerar, spuse ea.

– Aveţi sistem video aici? se interesă Brogan.

– Nu, răspunse ea.

– Compania de asigurări nu v-a spus că trebuie să aveţi?

Bătrâna se mulţumi să zâmbească.

– Nu suntem asiguraţi, răspunse.

Apoi se aplecă sub tejghea şi scoase o puşcă de vânătoare.

– Oricum, nu de vreo companie de asigurări, spuse. Brogan se uită la armă. Era sigur că ţeava era prea scurtă pentru ca puşca să fie legală. Dar n-avea de gând să înceapă să-şi bată capul cu asta. Nu tocmai atunci.

– OK, spuse. Să ai grijă.

În zona oraşului Chicago sunt peste şapte milioane de oameni şi cam zece milioane de vehicule, dar o singură dubă albă fusese reclamată ca furată în intervalul de douăzeci şi patru de ore dintre duminică şi luni. Era un Ford Econoline alb. Aflat în proprietatea unui electrician din South Side. Compania de asigurări îl obligase să-şi golească maşina pe timpul nopţii şi să-şi depoziteze materialele şi sculele în interiorul prăvăliei. Orice ar fi fost lăsat în maşină nu mai era acoperit. Asta era regula. Era o regulă cam stupidă, dar luni dimineaţă, când electricianul ieşi şi vru să-şi încarce maşina, iar aceasta dispăruse, începu să arate ca o regulă plină de bun-simţ. Reclamase furtul maşinii agentului de asigurări şi poliţiei, dar nu se aştepta să mai audă mare lucru despre ea. Aşa că se arătă puternic impresionat când doi agenţi FBI se prezentară în faţa

lui, după patruzeci şi opt de ore, solicitându-i răspunsuri la tot felul de întrebări cu caracter urgent.

– OK, spuse McGrath. Acum ştim ce căutăm. Un Econoline alb, cu vopsea proaspătă pe părţi. Avem şi numărul. Nu mai trebuie decât să ştim şi unde să căutăm. Vreo idee?

– A pornit la drum acum patruzeci şi opt de ore, spuse Brogan. Să presupunem o viteză medie de şaptezeci la oră. Asta ar ridica distanţa parcursă la un maximum de patru mii o sută de kilometri. Poate fi efectiv oriunde pe continentul nord-american, pentru numele lui Dumnezeu!

– Prea pesimist, spuse Milosevic. Probabil că peste noapte s-au oprit undeva. Să zicem, şase ore de condus luni, poate zece marţi şi vreo patru până acum, astăzi, un total de douăzeci de ore, asta însemnând o rază maximă de şapte sute de kilometri.

– Un ac în carul cu fân, spuse Brogan. McGrath ridică din umeri.

– Să găsim carul cu fân, spuse. Şi apoi o să căutăm acul. Să zicem două mii patru sute maxim. Cum arată?

Brogan trase un atlas rutier din teancul de material de referinţă aflat pe masă. Îl deschise la paginile de început, unde ţara apărea în întregime, cu toate statele împrăştiate pe pagină, într-un mozaic multicolor. Verifică scala şi făcu un cerc cu unghia.

– Poate fi oriunde, cu excepţia Californiei, spuse, jumătate din statul Washington, jumătate din Oregon, nimic din California şi absolut totul, de oriunde vreţi voi. Cam un infinit de kilometri pătraţi.

În cameră se lăsă o linişte deprimantă.

– Sunt munţi între noi şi statul Washington, nu-i aşa? remarcă McGrath. Aşadar să presupunem că încă nu

au ajuns în statul Washington. Nici în Oregon. Ori California. Ori Alaska, ori Hawaii. Vedeţi că am şi redus. Au mai rămas patruzeci şi cinci de state, nu? Să ne apucăm de treabă.

– Puteau trece în Canada, spuse Brogan. Sau în Mexic, cu un vapor sau cu un avion.

Milosevic ridică din umeri şi îi luă atlasul.

– Eşti prea pesimist, repetă el.

– Acul într-un afurisit de car cu fân, spuse Brogan.

Trei etaje mai sus, tehnicienii de amprente ai Biroului se uitau la pensula pe care le-o adusese Brogan. Fusese utilizată o singură dată, de un tip tare neîndemânatic. Vopseaua rămăsese adunată în peri şi se scursese pe brâul de metal moale, care lega perii pensulei de mâner. Când vopsise, tipul pusese degetul mare pe spatele clemei de metal şi primele două degete pe faţa acesteia. Asta sugera un tip de înălţime medie, care se întinde pe vârfuri şi aplică vopsea pe o suprafaţă plană, la nivelul capului său, poate puţin mai sus, cu mânerul pensulei îndreptat în jos. Un Ford Econoline este doar cu foarte puţin sub doi metri şi cinci centimetri. Orice inscripţie nu se poate afla decât la unu şaptezeci şi opt de pământ. Calculatorul nu putea socoti înălţimea persoanei în cauză, deoarece n-o văzuse decât aşezată în Lexus, dar, după felul în care fusese folosită pensula, trebuie să fi avut cam unu şaptezeci şi doi, unu şaptezeci şi trei, dacă se întinsese şi vopsise puţin deasupra nivelului ochilor săi. Apăsând pe pensulă cu forţă, din lateral. Nu era nevoie să arate ca o treabă făcută cu prea multă fineţe, odată isprăvită.

Vopseaua udă este un mediu deosebit de bun pentru captarea amprentelor, iar tehnicienii ştiau că nu le va

da prea multă bătaie de cap. Dar, de dragul lucrului bine făcut, aplicară toate procedurile pe care le aveau la dispoziţie, de la fluoroscopie până la tradiţionala pulbere cenuşie. Încheiară cu trei amprente şi jumătate bune, în mod clar degetul mare şi primele două degete de la mâna dreaptă şi cu un bonus, reprezentat de jumătatea laterală a degetului mic. Întăriră focalizarea imaginii pe calculator şi trimiseră amprentele în format electronic către sediul Hoover din Washington. Adăugară un cod prin care indicau marii baze de date de acolo să realizeze căutarea cu maximum de viteză.

În laboratoarele de la Quantico, specialiştii se împărţiseră în două cete. Camioneta incendiată fusese desfăcută bucată cu bucată, iar jumătate din personal examina infimele urme fizice, unice pentru acest tip de vehicul. Cealaltă jumătate vâna înregistrările fragmentate legate de construcţia maşinii şi de vânzările sale succesive pe care le păstrase producătorul.

Era un Dodge vechi de zece ani, construit la Detroit. Numărul de şasiu şi codul ştanţat pe metalul blocului motor erau amândouă originale. Numerele îi ofereau producătorului posibilitatea să identifice livrarea iniţială. Camioneta ieşise din fabrică într-un aprilie şi fusese încărcată într-un vagon de cale ferată, care o dusese până în California. Apoi fusese condusă la un vânzător de maşini din Mojave. Acesta îşi plătise factura în mai, iar dincolo de această dată producătorul nu mai ştia nimic de soarta vehiculului.

Vânzătorul din Mojave murise doi ani mai târziu. Noii proprietari preluaseră şi contractul. Înregistrările curente se găseau în calculatorul lor. Poveştile vechi,

de dinaintea schimbării proprietarilor, erau depozitate la arhivă. Nu se întâmplă în fiecare zi ca un mic vânzător de maşini de la marginea deşertului să fie sunat de la Academia FBI din Quantico, aşa că exista speranţa unei acţiuni rapide. Directorul de vânzări în persoană se angajă să găsească informaţia şi să-i sune.

Maşina arsese de tot. În afară de părţile metalice, dispăruseră toate celelalte indicii. Nu mai existau numere. În interior, nu mai era nimic semnificativ. Dispăruseră toate simbolurile de pe punţi şi de pe tunelul angrenajelor. Dispăruse tot ce fusese lipit pe parbriz. Nu mai rămăsese decât noroi. Tehnicienii de la vehicule tăiaseră amândouă lăcaşurile roţilor posterioare, etrierele de tablă de deasupra pneurilor de angrenare şi le transportaseră cu grijă la unitatea de analiză a materialelor. Orice vehicul îşi înscrie propriul itinerar în straturile de noroi pe care le aruncă pe dedesubt. Geologii Biroului dezlipeau aceste straturi, căutând să afle pe unde fusese camioneta şi de unde venise.

Noroiul se solidificase în urma arderii cauciucurilor. Unele dintre cristalele mai uşoare se transformaseră în sticlă. Dar straturile erau clare. Cele exterioare erau subţiri. Geologii traseră concluzia că fuseseră depuse pe parcursul unei călătorii lungi, efectuate de-a latul ţării. Apoi, urmau particule de piatră amestecate, adunate în câţiva ani. Acest amestec era deosebit de interesant. Era o combinaţie de nisipuri a căror origine putea fi identificată cu uşurinţă. Sub acest amestec, se afla un strat gros de bază, compus din nisip de deşert. Geologii căzură imediat de acord că maşina îşi începuse viaţa în apropierea deşertului Mojave.

Fiecare agenţie de aplicare a legii din patruzeci şi cinci de state dispunea de descrierea şi numerele Econoline-ului alb furat. Fiecare poliţist aflat la datorie, de pe întinsul ţării, fusese informat să-l caute, parcat sau în mişcare, incendiat, ascuns sau abandonat. Pentru scurtă vreme, în miercurea aceea, Econoline-ul alb fusese cea mai vânată maşină de pe întreaga planetă.

McGrath era aşezat în capul mesei din sala de întruniri, acum liniştită, şi fuma, aşteptând. Nu era deloc optimist. Dacă maşina fusese parcată şi ascunsă, probabil că nu va fi găsită niciodată. Sarcina era prea mare. Orice garaj închis, clădire sau hambar ar putea s-o ascundă pe veci. Dacă se mai afla încă undeva, pe drum, şansele se îmbunătăţeau. În concluzie, cel mai important pariu din viaţa sa era: oare, după patruzeci şi opt de ore, ajunseseră acolo unde intenţionaseră, sau se aflau încă pe drum?

La două ore după ce fusese iniţiată căutarea minuţioasă, baza de date pentru amprente scoase la iveală un nume: Peter Wayne Bell. Se potrivea perfect, mâna dreaptă, degetul mare şi primele două degete. Calculatorul apreciase că şi potrivirea cu amprenta parţială a degetului mic era mai mult decât probabilă.

Treizeci şi unu de ani, spuse Brogan. Din Mojave, California. Două condamnări pentru agresiuni sexuale. Acuzat de dublu viol, în urmă cu trei ani, dar nu putuse fi condamnat. Victimele stătuseră trei luni în spital. Tipul ăsta, Bell, avea un alibi furnizat de trei dintre prietenii lui. Victimele nu au fost în stare să-l identifice, erau prea zguduite după bătăile îndurate.

– Simpatic individ, spuse McGrath. Milosevic dădu şi el din cap.

– Şi porcul ăsta a pus mâna pe Holly, reluă. O ţine în spatele dubei sale.

Apoi, McGrath nu mai adăugă nimic. Sună telefonul. Îl ridică. Cineva îi lătră în ureche o propoziţie scurtă. Brogan şi Milosevic observară cum se lumina la faţă, ca un tip care-şi vede echipele favorite câştigând toate în aceeaşi zi, la baseball, fotbal, baschet şi hochei, toate în aceeaşi zi în care băiatul său absolvă cu onoruri Harvardul şi în care rezervele sale de aur suie până la tavan.

– Arizona, strigă el. E în Arizona, îndreptându-se spre nord pe US 60.

O veche maşină de poliţie din statul Arizona observase cum o dubă albă schimba prost benzile pe curbele strânse de pe US 60, care şerpuieşte după ieşirea din oraşul Globe, la o sută zece kilometri est de Phoenix. Se apropiase şi văzuse numărul. Văzuse ovalul albastru şi inscripţia Econoline din spate. Poliţistul deschisese staţia şi anunţase descoperirea. După aceea, toată lumea parcă înnebunise. I se spusese că trebuia să se ţină de dubă cu orice preţ. Că vor fi trimise elicoptere din Phoenix şi Flagstaff, precum şi de la Albuquerque, tocmai din New Mexico. Fiecare unitate mobilă disponibilă avea să o urmeze dinspre sud. În faţă, Garda Naţională avea să instaleze un baraj rutier. În douăzeci de minute, îl informaseră, vei dispune de mai mult sprijin decât ai visat vreodată. Până atunci, i se spusese, eşti cel mai important om al legii din America.

Directorul de vânzări de la reprezentanţa Dodge din Mojave, California, sună la Quantico după nici o oră. Fusese la depozit şi făcuse săpături printre

înregistrările legate de vânzările efectuate în urmă cu zece ani de foştii deţinători de contract. Camioneta respectivă fusese vândută, în luna mai a aceluiaşi an, unui fermier care deţinea o plantaţie de lămâi la Kendall, la optzeci de kilometri sud de Mojave. Tipul revenise în primii patru ani pentru întreţinere şi controlul emisiilor, iar după aceea nu mai fusese văzut niciodată. Cumpărase maşina în baza unui plan de eşalonare de plată pe patru ani şi se numea Dutch Borken.

Jumătate de oră mai târziu, Econoline-ul alb furat se găsea cu patruzeci şi cinci de kilometri mai departe, spre nord, pe US 60, în Arizona şi constituia vârful unui cortegiu în formă de lacrimă, compus din alte cincizeci de vehicule care se deplasau în spatele său. Deasupra, cinci elicoptere bubuiau în aer. În faţă, la şaisprezece kilometri spre nord, şoseaua era închisă şi alte patruzeci de vehicule erau parcate într-o formaţie clară de cap de săgeată. Întreaga operaţiune era coordonată de agentul-şef de la Biroul FBI din Phoenix. Acesta se afla în primul elicopter şi privea în jos, prin aerul clar al deşertului, la acoperişul dubei. Purta o cască cu microfon lateral şi vorbea fără întrerupere.

– OK, oameni buni, spuse. Hai s-o facem, chiar acum. Hai, hai, hai!

Elicopterul său se ridică, eliberând calea pentru alte două care coborâră ca nişte săgeţi spre pământ. Rămaseră în aer în faţa dubei, jos, câte unul de fiecare parte, menţinând ritmul. Maşinile de poliţie din spate se desfăcură ca un evantai pe întreaga lăţime a şoselei, declanşându-şi, în acelaşi timp, farurile şi sirenele. Un al treilea elicopter se lăsă în jos şi zbură

înapoi, chiar în faţa dubei, la doi metri de pământ, cu luminile sclipind şi cu rotoarele bătând aerul. Copilotul iniţie o secvenţă de gesturi clare cu mâinile desfăcute şi palmele în afară, ca şi cum ar fi răspuns personal de încetinirea maşinii. Apoi sirenele se opriră şi enorma portavoce din partea din faţă a elicopterului prinse glas. Vocea copilotului tună, amplificată grotesc, dincolo de distorsiune, făcându-se clar auzită, chiar şi peste vâjâitul şi pocnetul palelor rotorului.

– Agenţi federali, strigă. Vi se ordonă să opriţi imediat. Repet, vi se ordonă să opriţi vehiculul imediat.

Duba îşi continuă înaintarea. Elicopterul aflat în dreapta, în faţa sa, coti şi se legănă în aer. Apoi coborî din nou, şi mai aproape de parbriz, zburând înapoi, la o distanţă nu mai mare de trei metri.

– Sunteţi înconjuraţi, strigă copilotul, prin uriaşa sa portavoce. În spatele vostru sunt o sută de ofiţeri de poliţie. Drumul este închis în faţă. Nu aveţi de ales. Încetiniţi vehiculul şi opriţi-l de tot. Imediat!

Maşinile de poliţie îşi conectară din nou sirenele, iar două dintre ele încadrară duba urmărită. Acum, duba era înconjurată şi strânsă ca într-o menghină de maşinile de poliţie. Îşi continuă mersul o vreme, apoi încetini. În spatele său, impresionantul convoi frână şi vira. Elicopterele se ridicară, dar păstrară ritmul. Duba încetini şi mai mult. Maşinile de poliţie i se alăturară, două câte două, uşă la uşă, bară la bară. Duba se opri pe marginea drumului. Elicopterele îşi păstrară poziţia lor de deasupra. Maşinile din faţă îşi apropiară boturile, oprindu-se doar la câţiva centimetri de capota motorului dubei. Peste tot împrejur, poliţiştii săriră din maşini. Viermuiala poliţiştilor acoperise în întregime şoseaua. Chiar şi

peste zgomotul palelor elicopterelor, ţăcănitul puştilor armate şi clicul a sute de revolvere pregătite de tragere se auziră cu claritate.

La Chicago, McGrath nu auzi zgomotul puştilor şi revolverelor armate, dar îl auzi pe agentul-şef de la Phoenix strigând în aparatul de radio-recepţie. Vocea lui, captată de microfonul din elicopter, era recepţionată la Washington şi retransmisă către Chicago. Acum pârâia printr-un difuzor aflat pe masa lungă de lemn masiv din sala de conferinţe. Tipul vorbea fără încetare, agitat. Jumătate din ce spunea consta într-un torent de indicaţii adresate echipei sale, iar cealaltă jumătate, într-un fel de comentariu la ceea ce vedea pe drumul de dedesubt. McGrath stătea acolo, cu mâinile reci şi umede, fixând difuzorul zgomotos, ca şi cum, dacă s-ar fi uitat destul de intens la el, acesta s-ar fi transformat într-o bilă de cristal, permiţându-i să vadă ce se întâmpla acolo.

– Opreşte, opreşte, spunea tipul din elicopter. Acum a rămas nemişcat, s-a oprit, este înconjurat. Nu trageţi, aşteptaţi ordinul meu, nu ies din maşină, deschideţi uşile, deschideţi odată uşile alea afurisite şi scoateţi-i afară, OK, avem doi tipi în faţă, doi tipi, unul, şoferul, iar al doilea, pasagerul, acum ies, sunt afară, puneţi mâna pe ei, puneţi-i într-o maşină, luaţi-le cheile, deschideţi în spate, dar fiţi atenţi, acolo trebuie să mai fie doi împreună cu ea. OK, ne îndreptăm spre spate, ocolim spatele maşinii, uşile sunt încuiate, încercăm cheia. Ştiţi ce? Mai există inscripţii pe pereţii laterali ai dubei ăsteia. Scrisul a rămas acolo. Scrie Bright Spark Electrics. Cred că scrisul trebuia să fie astupat, nu? Acoperit cu vopsea, sau cam aşa ceva?

La Chicago, o tăcere de moarte se lăsă în sala de conferinţe de la etajul trei. McGrath se albi la faţă. Milosevic îi aruncă o privire. Brogan se uita calm pe fereastră.

– Şi de ce merge spre nord? întrebă McGrath. Înapoi către Chicago?

Pârâitul difuzorului continua. Se întoarseră către el. Ascultară cu atenţie. Puteau auzi duduitul palelor de rotor în spatele vocii precipitate.

– Uşile din spate sunt deschise, spunea vocea. Uşile sunt deschise, intrăm, nişte oameni ies, ce naiba e asta? Sunt zeci de oameni acolo. Probabil vreo treizeci. Ies din maşină. Continuă să iasă. Sunt vreo douăzeci sau treizeci de oameni acolo. Ce naiba se întâmplă aici?

Vocea se întrerupse. Evident, asculta un raport trimis prin radio de la sol. McGrath, Brogan şi Milosevic se uitau la difuzorul care fâşâia. Acesta rămase tăcut multă vreme. Nu mai venea nimic prin el, cu excepţia răsuflării apăsate a omului, a duduitului palelor rotorului şi a cascadei de paraziţi. Apoi vocea reveni.

– Rahat, spuse. Rahat, Washington, mai eşti acolo? Asculţi ce spun eu aici? Ştii ce am făcut? Ştii ce ne-ai trimis să facem? Tocmai am arestat o grămadă de asudaţi. Vreo treizeci de ilegali din Mexic. Tocmai au fost luaţi de la graniţă. Se îndreaptă spre Chicago. Toţi spun că au locuri de muncă promise acolo.

DOUĂZECI ŞI UNU

Motorul Econoline-ului alb continua să bâzâie. Maşina se mişca acum mai repede decât înainte. Scăpase de curbe. Se împleticise pe ultima dintre curbele strânse, iar acum mergea mult mai repede, cu o viteză constantă. Motorul făcea mai mult zgomot decât înainte din cauza excesului de viteză şi a vâjâitului curentului de aer care trecea prin cele o sută de găuri care împânzeau acoperişul.

Reacher şi Holly, pe saltea, se ţineau strâns unul lângă altul. Erau întinşi pe spate, uitându-se la găuri. Fiecare gaură era un punct strălucitor de lumină. Nu unul albastru, ci doar un punct de lumină, atât de strălucitor, încât nu avea nici o culoare. Doar un punct luminos în întuneric. Ca un enunţ matematic. Lumină totală pe fondul întunecimii totale a tablei din jurul lor. Lumină, opusă întunericului. Întuneric, absenţa luminii. Pozitiv şi negativ. Ambele enunţuri contrastau viu acolo sus, pe acoperişul de metal.

– Vreau să văd cerul, spuse Holly.

În dubă era cald. Nu sufocant, cum fusese în prima zi şi jumătate. Curentul şuierător rezolvase problema.

Fluxul de aer îi făcea să se simtă mai confortabil. Dar era destul de cald pentru ca Reacher să-şi scoată cămaşa. O făcuse ghemotoc şi şi-o pusese sub cap.

– Vreau să văd tot cerul, repetă Holly. Nu numai bucăţele din el.

Reacher nu spuse nimic. Număra găurile.

– Cât e ceasul? îl întrebă Holly.

– O sută treisprezece, spuse Reacher. Holly îşi întoarse capul spre el.

– Ce?

– Sunt o sută treisprezece găuri în acoperiş, răspunse el.

– Grozav. Cât e ceasul?

– Trei şi jumătate.

Ea se înghesui mai aproape de el. Îşi mută greutatea pe o parte. Capul i se odihnea pe umărul lui drept. Piciorul ei era sprijinit pe al lui. Coapsa lui era vârâtă între coapsele ei.

– Miercuri, nu-i aşa?

– Miercuri.

Era fizic mai aproape de el decât le permisese multor femei să ajungă. O simţea suplă şi în formă. Dură şi calină. Tânără. Parfumată. Mintea-i plutea şi el savura senzaţia. Respira cu întreruperi. Nu se amăgea în legătură cu motivaţia ei. Era relaxată, dar o făcea ca să-şi odihnească genunchiul îndurerat. Şi ca să nu alunece de pe saltea pe podeaua dură.

– Cincizeci şi una de ore, spuse ea. De cincizeci şi una de ore nu am mai văzut cerul.

O sută treisprezece era un număr prim. Nu-l puteai obţine înmulţind nici un fel de numere. O sută doisprezece, îl puteai obţine înmulţind cincizeci şi şase cu doi, sau douăzeci şi opt cu patru, sau paisprezece cu opt. O sută paisprezece, îl puteai obţine înmulţind cincizeci şi şapte cu doi sau nouăsprezece cu şase, sau treizeci şi opt cu trei. Dar o sută treisprezece era prim. Fără factori. Singura modalitate de a obţine o sută treisprezece era să înmulţeşti o sută treisprezece cu unu. Sau să descarci o puşcă de vânătoare în interiorul unei dube, la mânie.

– Reacher, încep să-mi fac griji, spuse Holly. Cincizeci şi una de ore. Cincizeci şi unu nu era un număr prim. Puteai obţine cincizeci şi unu înmulţind şaptesprezece cu trei. Trei de zece sunt treizeci, trei

de şapte sunt douăzeci şi unu, treizeci cu douăzeci şi unu fac cincizeci şi unu. Nu era număr prim. Cincizeci şi unu avea factori. Trase greutatea lanţului cu încheietura mâinii stângi şi o ţinu strâns îmbrăţişată pe Holly, cu amândouă braţele în jurul ei.

– O să fii OK, îi spuse. N-o să-ţi facă nici un rău. Vor să te negocieze pentru ceva. O să aibă grijă să rămâi bine, sănătoasă.

Îi simţi capul tremurând pe umărul lui. Un fior mic, dar bine definit.

– Nu sunt îngrijorată pentru mine, spuse ea, ci pentru tine. Cine naiba o să negocieze ceva pentru tine?

El nu spuse nimic. Nu putea răspunde nimic la aşa ceva. Ea se înghesui şi mai aproape. Îi simţea genele pe piele, într-o parte a pieptului, când clipea. Maşina urui mai departe, mai repede decât voia să meargă. Îl putea simţi pe şofer împingând-o dincolo de limita ei normală de viteză.

– Sunt puţin îngrijorată, reluă ea.

– Ai grijă de mine, spuse el. O să am şi eu de tine.

– Nu-ţi cer să faci asta.

– Ştiu că n-o faci.

– Nu prea pot să te las să faci ce vrei, preciză ea.

– N-ai cum să mă opreşti, sublinie el. Acum e vorba de mine. Ei m-au adus în situaţia asta. Aveau de gând să mă împuşte. Mi-am făcut o regulă, Holly: dacă oamenii se amestecă în viaţa mea, o fac pe propriul lor risc. Încerc să am răbdare în legătură cu asta. Am avut odată o profesoară – eram prin liceu. În Filipine, cred, pentru că purta întotdeauna o pălărie mare şi albă. Deci era într-un loc cald. Eram întotdeauna de două ori mai înalt decât ceilalţi copii, iar ea obişnuia să-mi spună: numără până la zece înainte să te

enervezi, Reacher. Şi în cazul de faţă am numărat mult dincolo de zece. Mult de tot. Aşa că ai putea să priveşti şi tu lucrurile în faţă, câştigăm sau pierdem, o facem împreună.

Rămaseră tăcuţi. Duba huruia înainte.

– Reacher?

– Da? întrebă el.

– Ţine-mă strâns.

– Te ţin.

O strânse uşor, cu ambele braţe, să-şi evidenţieze afirmaţia. Ea se strânse lângă el.

– Reacher? se auzi din nou glasul ei.

– Da?

– Vrei să mă mai săruţi? Mă face să mă simt mai bine.

El îşi întoarse capul şi îi zâmbi în întuneric.

– Nici mie nu-mi face prea rău, spuse.

Opt ore la o sută sau o sută zece kilometri pe oră. Undeva, între opt sute şi opt sute optzeci de kilometri. Atâta făcuseră. Atât aprecia Reacher că făcuseră. Şi începuse să-i dea un indiciu despre unde se aflau.

– Suntem într-un loc unde s-a desfiinţat limita de viteză, spuse el.

Holly se mişcă şi căscă.

– Cum?

– Am mers repede. Cu o sută zece kilometri la oră, probabil, timp de câteva ore. Loder e destul de meticulos. Nu l-ar fi lăsat pe Stevie să conducă atât de repede dacă ar mai fi existat vreun pericol să fie traşi pe dreapta pentru asta. Aşa că suntem undeva unde au ridicat limita sau au desfiinţat-o de tot. Care state au făcut asta?

Ea ridică din umeri.

– Nu ştiu sigur, răspunse, mai ales statele din vest, mă gândesc.

Reacher aprobă din cap. Trasă un arc pe harta din mintea lui.

– Nu am mers spre est, spuse. Am ajuns deja amândoi la concluzia asta. Aşa că mă gândesc că suntem în Texas, New Mexico, Colorado, Wyoming sau Montana. Poate mai departe, în Idaho, Utah, Nevada sau Arizona. Încă nu am ajuns în California.

Maşina încetini puţin şi auziră zgomotul motorului intensificându-se. Când şoferul coborî dintr-a cincea într-a patra, cutia de viteze cârâi.

– Munţi, remarcă Holly.

Era mai mult decât un deal. Mai mult decât o simplă pantă. Era un urcuş uşor, dar neîntrerupt. O şosea în munţi. În mod clar concepută pentru a uşura circulaţia chinuită de pe drum. Totuşi, cu fiecare kilometru parcurs, sute de metri se adăugau în altitudine. Reacher simţi legănatul maşinii, când duba se mişca în lateral, să depăşească vehiculele mai încete. Nu multe, doar câteva. Rămase în viteza a patra, cu piciorul şoferului înfundat pe acceleraţie, uruind în susul pantei, apoi relaxându-se, trecând din nou într-a cincea, apoi iar în jos şi iar în sus.

– Putem rămâne fără benzină, spuse Holly.

– E pe motorină, nu pe benzină, preciză Reacher. Am folosit şi noi chestiile astea în armată. O sută douăzeci şi nouă de litri la rezervor. Dieselul poate să facă aproape douăzeci şi cinci la patru litri dacă e pe autostradă. Aproape o mie cinci sute de kilometri, înainte să li se termine combustibilul.

– Asta ar putea chiar să ne scoată din State, spuse ea.

Drumul continua. Maşina urui prin munţi ore întregi, iar apoi părăsi şoseaua. Căzuse noaptea. Găurile strălucitoare din acoperiş îşi pierduseră intensitatea. Apoi dispăruseră. Se făcuseră mai întunecate decât acoperişul însuşi. Pozitiv şi negativ. Simţiră mişcarea laterală, când maşina ieşi la dreapta de pe şosea, iar apoi cauciucurile muşcând dintr-un drum pavat, când maşina viră strâns la dreapta. Urmă o succesiune confuză de viraje, opriri şi porniri. Nişte curbe accidentate în josul unei pante şi nişte viraje strânse, în sus, cu duba scrâşnind într-o treaptă inferioară. Perioade în care coborâră drumuri cu serpentine uşoare, drumuri cu suprafeţe deteriorate, apoi cu suprafeţe netede, pante, pietriş sub roţi, găuri în drum. Reacher îşi putea imagina lumina farurilor clipind la dreapta şi la stânga şi săltând în sus şi în jos.

Maşina încetini până aproape că se opri de tot. Un viraj strâns la dreapta. Săltară pe un fel de pod de lemn. Apoi, se hurducară pe un drum bătătorit, cu făgaşe. Maşina se mişca încet, legănându-se dintr-o parte în alta. Simţiră că parcă mergeau pe fundul uscat al unui râu. Un fel de drumeag pietruit, îngust. Părea să fie ultima etapă a călătoriei. Păreau să se găsească foarte aproape de destinaţia lor. Graba dispăruse din felul de a conduce al şoferului. Era ca şi cum duba însăşi se simţea aproape de casă.

Dar etapa finală dură multă vreme. Viteza era scăzută, iar drumul, prost. Pietre şi bucăţi de stâncă săreau de sub cauciucuri.

Pneurile scârţâiau lateral, derapând pe suprafeţele sfărâmicioase. Maşina îşi continuă drumul încă patruzeci de minute. Cincizeci de minute. Lui Reacher i se făcu frig. Se ridică şi-şi scutură cămaşa. Şi-o

îmbrăcă. O oră pe drumeagul accidentat. La viteza asta, douăzeci şi cinci, poate chiar treizeci de kilometri.

Apoi ajunseră. Duba se înclină pe o ultimă pantă, iar apoi reveni la poziţia normală. Mai rulă câţiva metri şi se opri. Zgomotul motorului se stinse. Îi luă locul o linişte înspăimântătoare. Reacher nu auzea nimic, cu excepţia unui vast spaţiu gol şi a ticăitului tobei de eşapament răcindu-se. Îi putea auzi pe cei doi tipi din faţă stând liniştiţi şi sfârşiţi de oboseală. Apoi, ieşiră afară. Le auzi uşile deschizându-se şi arcurile scaunelor tresăltând. Le auzi paşii pe pietriş. Uşile lor se trântiră, cu izbituri metalice sonore în liniştea din jur. Îi auzi îndreptându-se spre spatele maşinii. La urechi îi ajunse sunetul cheilor care se legănau uşor în mâna şoferului.

Cheia alunecă în broască. Broasca ţăcăni, răspunzând. Mânerul se roti. Uşa se deschise. Loder o fixă la loc cu piedica. Apoi deschise şi cealaltă uşă. O fixă şi pe ea. Le făcu cu Glockul un gest să iasă. Reacher o ajută pe Holly să treacă de bucata de podea striată. Se dădu jos. Lanţul de la încheietură zăngăni, lovindu-se de pământ. O lăsă pe Holly jos lângă el. Stăteau unul lângă altul, sprijinindu-se de marginea podelei de metal striat a dubei. Uitându-se împrejurul lor.

Holly voise să vadă cerul. Se găsea sub cel mai larg cer pe care îl văzuse Reacher vreodată. Era de culoarea cernelii, albastru-închis, aproape negru şi era nemărginit. Se întindea până la o înălţime nemăsurată. Era la fel de mare ca şi planeta însăşi. Presărat cu o sută de miliarde de stele strălucitoare. Erau departe, dar erau nenatural de vii. Se împrăştiau ca praful până la cele mai îndepărtate şi reci colţuri

ale universului. Era un cer gigantic de noapte, care se întindea la nesfârşit.

Se găseau într-un luminiş din pădure. Reacher putea simţi mirosul greu al pinilor. Era un miros puternic. Curat şi proaspăt. Îi înconjura o masă întunecată de copaci. Acopereau contururile zimţate ale pantelor dimprejur. Un luminiş de pădure, înconjurat de pante muntoase împădurite. Un luminiş mare, infinit de întunecat, tăcut. Reacher putea vedea conturul negru şi neprecizat al unor clădiri aflate în dreapta sa. Nişte barăci lungi şi joase. Un fel de structuri de lemn, ghemuite în întuneric.

În marginea luminişului, oameni. Împrăştiaţi printre copacii din primul rând. Reacher le putea distinge formele vagi. Poate cincizeci sau şaizeci de persoane. Stând acolo, tăcuţi. Erau îmbrăcaţi în haine închise. Aveau feţele înnegrite. Mânjite cu vopsea neagră de camuflaj. Le putea vedea ochii, albi, contrastând cu negrul copacilor. Ţineau în mâini arme. Văzu puşti şi pistoale-mitralieră. Ţinute degajat pe umerii unor persoane tăcute, cărora nu li se mişcau decât ochii. Aveau câini. Câţiva câini mari, legaţi cu lese de piele groasă.

Erau şi copii printre ei. Reacher putea să-i distingă. Copii stând adunaţi împreună, în grupuri, tăcuţi, privind cu ochii lor mari şi încă plini de somn. Erau strânşi ciorchine în spatele adulţilor, nemişcaţi, cu umerii împinşi înapoi în diagonală de teamă şi perplexitate. Copii adormiţi, treziţi în mijlocul nopţii, ca să fie martori la ceva anume.

Loder se întoarse într-un cerc lent şi flutură din mână spre oamenii tăcuţi din apropiere. Îşi mişcă braţul într-un gest larg, ca în arena unui circ.

– Am prins-o, strigă el în tăcerea din jur. Târfa federală e aici.

Vocea lui răsună bubuitoare şi fu trimisă înapoi de ecoul munţilor depărtaţi.

– Unde naiba suntem? întrebă Holly. Loder se întoarse şi îi zâmbi.

– Locul nostru, târfă, spuse el calm. Un loc unde prietenii tăi federali nu pot să vină să te recupereze.

– De ce nu? îi replică Holly. Unde naiba suntem aici?

– S-ar putea să-ţi fie greu să înţelegi, spuse Loder.

– De ce? insistă Holly. Suntem undeva, nu? Undeva în State?

Loder clătină din cap.

– Nu, spuse.

Holly păstră un chip nemişcat.

– Canada?

Tipul clătină din nou din cap.

– Nu Canada, târfă, spuse.

Holly aruncă o privire la copaci şi la munţi. Îşi ridică privirea spre nesfârşitul cer al nopţii. Se înfioră în răcoarea care se lăsase brusc.

– Ăsta nu e Mexicul, spuse ea.

Omul îşi ridică braţele într-un gest de prezentare.

– Asta e o ţară absolut nouă, spuse el.

DOUĂZECI ŞI DOI

Miercuri seara, atmosfera din biroul de teren de la Chicago era una de înmormântare, deoarece îşi pierduseră cu toţii orice nădejde realistă de a o mai recupera pe Holly. McGrath ştia că cea mai bună şansă era întotdeauna una timpurie. Şi acum fusese pierdută. Dacă Holly mai era în viaţă, era prizonieră undeva, pe continentul nord-american, iar el nu avea nici măcar posibilitatea să afle unde, până când răpitorii ei nu dădeau un telefon. Şi, până acum, la aproape şaizeci de ore după răpire, încă nu sunaseră.

Se găsea în capul mesei lungi din sala de întruniri de la etajul trei. Fuma. În încăpere era linişte. Milosevic stătea pe o parte a mesei, cu spatele la ferestre. Soarele de după-amiază îşi croise încet drum către seară şi se pierduse în întuneric. Temperatura din cameră se ridicase şi coborâse, odată cu el, până la blândeţea unei înserări de vară. Dar cei doi din încăpere erau îngheţaţi de dezamăgire. Abia ridicară ochii când Brogan intră, să li se alăture. Ţinea în mână un teanc de printuri. Nu zâmbea, dar părea foarte aproape s-o facă.

– Ai găsit ceva? îl întrebă McGrath.

Brogan dădu cu tâlc din cap şi se aşeză. Împărţi printurile în patru teancuri separate şi le ridică, unul câte unul.

– Quantico, spuse. Au găsit ceva şi în baza de date pentru delicte din DC. Au găsit în trei rânduri câte ceva, iar eu am o idee.

Împrăştie hârtiile şi se uită la ei.

– Ascultaţi-mă, reluă. Granit orografic, cristale îmbucate, cuarţuri, gnaisuri, şisturi, marnă, roci

metamorfice foliate, cuarţite, cristale de cuarţ, gresii argiloase roşii, nisip triasic roşu, roci vulcanice acide, feldspat roz, clorită verde, minereu de fier, prund, nisip şi aluviuni. Ştiţi ce e toată chestia asta?

McGrath şi Milosevic ridicară din umeri şi-şi clătinară capetele.

– Geologie, zise Brogan. Cei de la Quantico s-au uitat la camioneta incendiată. Geologi de la Unitatea de analiză a materialelor. Au cercetat rahatul aruncat în sus pe sub bolţile roţilor. Şi-au imaginat de unde provine chestia asta şi şi-au dat seama pe unde a fost camioneta. Fragmente mici de rocă şi sedimente înfipte în metal. Ca un fel de amprentă geologică.

– Bine, şi pe unde a umblat? se interesă McGrath.

– A început în California, spuse Brogan. Un cultivator de lămâi, pe nume Dutch Borken, a cumpărat-o acum zece ani, în Mojave. Producătorul a confirmat. Partea asta nu are nimic de-a face cu geologia. Oamenii de ştiinţă zic că a fost în Montana câţiva ani. Apoi, au condus-o aici, pe drumul de nord, prin Dakota de Nord, Minnesota şi Wisconsin.

– Sunt siguri? interveni McGrath.

– Chestia asta e ca jurnalul de bord al unui camionagiu, replică Brogan. Cu excepţia faptului că e scris cu gunoaie pe sub maşină, nu cu pixul pe hârtie.

– Dar cine e Dutch Borken ăsta? vru să ştie McGrath. E şi el amestecat?

Brogan negă din cap.

– Nu, spuse. Dutch Borken e mort.

– De când? întrebă McGrath.

– De acum vreo doi ani, răspunse Brogan. A luat bani cu împrumut, ferma s-a dus naibii, banca l-a privat de dreptul de folosinţă, şi-a înfundat în gură o puşcă de calibrul 12 şi şi-a zburat creierii prin toată California.

– Şi? mai întrebă McGrath.

– Fiul lui a furat camioneta, preciză Brogan. Tehnic, era proprietatea băncii, corect? Fiul şi-a luat câmpii cu ea şi n-a mai fost văzut niciodată. Banca a reclamat furtul, poliţiştii locali au căutat-o, dar fără s-o găsească. A fost radiată. Departamentul de mişcare al vehiculelor nu ştie nimic despre ea. Copoii au renunţat. Cine-şi mai bate capul cu o vechitură de camionetă împuţită? Părerea mea e că băiatul Borken a furat-o şi a dus-o în Montana. Camioneta a fost sigur doi ani în Montana, oamenii de ştiinţă sunt categorici.

– Avem ceva despre băiatul ăsta, Borken? îl întrebă iarăşi McGrath.

Brogan aprobă din cap. Ridică un alt teanc de hârtii.

– Avem o grămadă de date despre el. E peste tot în baza noastră de date, ca furnicile la un picnic. Îl cheamă Beau Borken. Treizeci şi cinci de ani, unu optzeci înălţime şi aproape două sute de kilograme. O namilă, nu? Extremist de dreapta, cu tendinţe paranoide. Acum e unul dintre liderii Miliţiei[9].

Un fanatic. Are legături cu formaţiuni paramilitare de peste tot. A fost unul dintre suspecţii de frunte într-un furt din nordul Californiei. O maşină blindată, cu douăzeci de milioane în bonuri la purtător a fost atacată. Şoferul a fost ucis. S-au gândit la o implicare a Miliţiei, deoarece băieţii răi purtau elemente de uniformă militară. Uniforma lui Borken arăta cum trebuie. Dar n-a ţinut. Dosarele sunt lipsite de precizie în privinţa motivului. Şi, de asemenea, ceea ce ne e nouă util înainte de toate astea e că Beau Borken a fost principalul alibi pe care Peter Wayne Bell l-a folosit ca să scape de acuzaţia de viol. Aşa că avem dovezi clare că este asociatul cuiva pe care-l putem plasa pe scena infracţiunii. Milosevic se uită în sus.

– Şi stă în Montana? se interesă el. Brogan aprobă din cap.

– Putem fixa până şi regiunea exactă, mai mult sau mai puţin, spuse. Tipii ăia de ştiinţă de la Quantico s-au fixat pe câteva văi anume, în colţul de nord-vest al statului Montana.

– Pot fi chiar aşa de precişi? întrebă, mirat, Milosevic.

Brogan dădu din nou din cap.

– I-am sunat. Afirmă că sedimentul de pe bolţile roţilor este tipic pentru un anumit loc. Ceva care ţine de stâncile vechi julite de gheţari acum vreun milion de ani, care se găsesc mai aproape de suprafaţă decât ar trebui, totul amestecat cu stâncă obişnuită, care e şi ea veche, dar mai nouă decât stâncile vechi, înţelegeţi ce spun? Un anumit tip de amestec? I-am întrebat cum pot să fie atât de siguri. Ne-au spus că au recunoscut-o cum mi-aş recunoaşte eu mama de la cincisprezece metri pe trotuar. Spun că într-una dintre cele câteva văi glaciare orientate nord-sud, din colţul de nord-vest al statului Montana, s-au aflat gheţari de mari dimensiuni, coborâţi tocmai din Canada. Şi tot acolo e un fel de gresie zdrobită, foarte diferită, folosită de silvicultori pe drumurile forestiere de acolo.

– OK, spuse McGrath. Deci băieţii noştri sunt în Montana de câţiva ani. Dar s-au întors sigur acolo?

Brogan ridică al treilea teanc de hârtii. Desfăcu o hartă. Şi zâmbi, pentru prima dată de luni încoace.

– Poţi paria pe ce vrei tu că aşa au făcut, spuse. Uitete la hartă. Un drum direct între Chicago şi colţul ăsta uitat din Montana trebuie să treacă prin Dakota de Nord, nu? Un fermier de acolo mergea spre câmp în dimineaţa asta. Şi ce crezi că a găsit într-un şanţ?

– Ce? întrebă curios McGrath.

– Un tip mort, spuse Brogan. Într-un şanţ, într-o zonă de creştere a cailor, la kilometri depărtare de orice loc civilizat. Aşa că, firesc, fermierul cheamă poliţia, poliţia ia amprentele cadavrului, iar computerul scoate un nume.

– Ce nume? vru să ştie McGrath.

– Peter Wayne Bell, răspunse Brogan, tipul care a plecat împreună cu Holly.

– Şi e mort, mort? reluă McGrath. Cum a murit?

– Încă nu ştiu, continuă Brogan. Poate a fost atacat. Tipul ăsta, Bell, îşi ţinea creierii în chiloţi. Ştim deja asta, nu? Poate că s-a dat la Holly şi poate că Holly l-a lichidat pe loc. Trageţi o linie pe hartă şi aruncaţi o privire. Se întorceau în Montana. Asta-i absolut sigur. Trebuie să fie aşa.

– Cu ce? căută precizări McGrath. Dacă nu în duba albă.

– Ba în duba albă, sublinie Brogan.

– Econoline-ul ăla e singura dubă lipsă, recunoscu McGrath.

Brogan dădu din cap. Ridică al patrulea teanc de hârtii.

– Asta-i ideea mea, zise. Am verificat dacă Rubin a închiriat un camion.

– Cine? vru să ştie McGrath.

– Rubin e dentistul mort, preciză Brogan. Am verificat dacă a închiriat vreun camion.

McGrath îl privi lung.

– De ce ar vrea un dentist să închirieze un camion?

– N-a făcut-o, preciză Brogan. M-am gândit că poate tipii au închiriat un camion folosind cărţile de credit ale dentistului, după ce au pus mâna pe el. Are logică. De ce să rişti să furi un vehicul dacă poţi închiria unul

cu un portmoneu furat, plin de cărţi de credit şi de permise de conducere? Aşa că am dat şi eu telefoane. Şi am aflat, cu surprindere, că Chicago-You-Drive, o prăvălie din South Side, a închiriat un Econoline unui doctor Rubin, luni dimineaţă, la ora nouă. I-am întrebat dacă fotografia de pe permis se potrivea cu faţa tipului. Mi-au spus că nici nu s-au uitat. Câtă vreme cartea de credit e acceptată de aparat, puţin le pasă. I-am întrebat ce culoare avea maşina. Mi-au răspuns că toate camioanele lor sunt albe. I-am întrebat dacă scrie ceva pe părţile laterale. Sigur, au zis, Chicago-You-Drive, cu litere verzi, cam la înălţimea capului.

McGrath dădu din cap.

– O să-l sun pe Harland Webster, zise. Vreau să fiu trimis în Montana.

– Du-te întâi în Dakota de Nord, sugeră Webster.

– De ce? vru să ştie McGrath. Pauză pe linie.

– O luăm pas cu pas, spuse Webster. Trebuie să verificăm situaţia acestui Peter Wayne Bell. Aşa că te opreşti mai întâi în Dakota de Nord, ne-am înţeles?

– Eşti sigur, şefu'? răspunse McGrath.

– Munca migăloasă de poliţist, spuse Webster. Asta o să ne scoată din încurcătură. Folosiţi indiciile, da? Până acum asta ne-a ajutat. Băiatul tău, Brogan, a făcut treabă bună. Îmi place tot ce a găsit până acum.

– Aşa că hai să continuăm, şefu', insistă McGrath. Ne ducem în Montana, nu?

– N-are rost să ne grăbim până nu ştim ceva sigur, reveni Webster. Să ştim cine, unde şi de ce. Asta trebuie să aflăm, Mack.

– Ştim cine şi unde, replică McGrath. Tipul ăsta, Beau Borken. În Montana. E destul de clar, nu?

Din nou, o pauză pe linie.

– Poate, răspunse Webster. Dar ce facem cu următoarea întrebare: de ce?

McGrath îşi fixă telefonul pe umăr şi-şi mai aprinse o ţigară.

– N-am idee, recunoscu el, reticent.

– Ne-am uitat la pozele cu mutrele ălora. Le-am trimis la Unitatea de ştiinţe comportamentale. Psihologii le-au întors şi pe-o parte, şi pe alta.

– Şi? se interesă McGrath.

– Nu ştiu, răspunse Webster. Sunt o grămadă de tipi isteţi acolo, dar cât de multe poţi să afli uitându-te la o afurisită de poză?

– Vreo concluzie? întrebă McGrath.

– Câteva. Cred că trei dintre tipi formează un grup, iar cel înalt e un fel de outsider. Cei trei arată la fel. Ţi-ai dat şi tu seama? Acelaşi fel de trecut, acelaşi aspect, poate şi aceleaşi gene. Ar putea fi înrudiţi. Tipul ăsta, Bell, era din California. Mojave, corect? Beau Borken, la fel. Senzaţia este că toţi trei provin din aceeaşi zonă. Toţi sunt tipici pentru Coasta de Vest. Cel înalt e diferit. Haine diferite, ţinută diferită, fizic diferit. Antropologii de la Quantico consideră că ar putea fi străin, cel puţin în parte, sau la a doua generaţie. Păr deschis şi ochi albaştri, dar e ceva cu faţa lui. Susţin că poate e european. Şi e un tip masiv. Nu umflat la sală, ci masiv în mod natural.

– Şi? insistă McGrath. Care au fost concluziile?

– Poate că e european, răspunse Webster. Un tip mare şi dur, poate din Europa, le e teamă că poate să fie un fel de terorist. Poate un mercenar. Verifică peste ocean.

– Terorist? repetă McGrath. Mercenar? Dar de ce?

– Tocmai asta e, preciză Webster. Partea cu "de ce" e lucrul pe care trebuie să-l stabilim. Dacă tipul e într-

adevăr terorist, care e obiectivul pe care-l urmăreşte? Cine a recrutat pe cine? Cine pe cine motivează în cazul de faţă? L-a angajat Miliţia lui Borken să-i ajute, sau a fost invers? Asta-i misiunea lui? A angajat el, oare, Miliţia lui Borken pentru specificul ei local?

– Ce naiba se întâmplă? întrebă exasperat McGrath.

– O să zbor la O'Hare, continuă Webster. O să reiau totul, zi cu zi, de acolo, Mack. Cazul ăsta e al naibii de important, trebuie s-o fac, nu-i aşa? Bătrânul se aşteaptă s-o fac.

– Care bătrân? întrebă acru McGrath.

– Oricare dintre ei, amândoi, încheie Webster.

Brogan îşi conduse maşina până la O'Hare, la jumătatea după-amiezii, şase ore după povestea ratată cu mexicanii din duba oprită în Arizona. McGrath stătea lângă el, pe scaunul din faţă, iar Milosevic, în spate. Nimeni nu vorbea. Brogan parcă Fordul Biroului pe pista unităţii militare, în spatele gardului de sârmă. Rămaseră în maşină, aşteptând Learul FBI de la Andrews. Ateriză după douăzeci de minute. Îl văzură cum se îndrepta rapid către ei, oprindu-se, în strălucirea proiectoarelor de pe aeroport, cu motoarele urlând. Uşa se deschise şi scara fu coborâtă. Harland Webster apăru în uşă şi-şi aruncă ochii împrejur. Îi văzu şi le făcu cu mâna. Un gest scurt şi precipitat. Îl repetă de încă două ori.

Se urcară în micul avion cu reacţie. Treptele scării se adunară înăuntru, iar uşa se închise după ei cu un zgomot de sucţiune. Webster îi conduse spre un grup de scaune aflat în partea din faţă a avionului. Se aşezară doi câte doi, în dreptul unei mese micuţe. McGrath şi Brogan erau aşezaţi în faţa lui Webster, iar Milosevic stătea lângă acesta din urmă. Îşi încheiară

centurile şi Learul începu să ruleze din nou. Avionul viră ca să-şi aştepte rândul pe pistă. Tremura şi vibra din toate încheieturile, iar apoi îşi dădu drumul înainte, accelerând de-a lungul fâşiei lungi de beton, înainte de a sări brusc în aer. Îşi înclină aripile către nord-vest şi îşi reglă motoarele în regim de croazieră.

– Încercaţi să vă gândiţi la asta, le spuse Webster. Fiica preşedintelui statelor majore reunite e răpită de un grup terorist, cu implicare străină. Îi vor adresa anumite cereri. Cereri de o anumită natură militară. McGrath clătină din cap.

– Astea-s prostii, spuse. Cum ar putea să funcţioneze aşa ceva? Pur şi simplu l-ar înlocui din funcţie. Nu ducem lipsă de soldaţi bătrâni care să vrea să stea la Pentagon pe fundurile lor grase.

Brogan dădu din cap, prudent.

– De acord, şefu', spuse. Nu e o propunere viabilă. Webster dădu şi el din cap.

– Exact, spuse. Aşadar că, ce ne mai rămâne? Nimeni nu răspunse. Nimeni nu voia să rostească primul cuvintele fatidice.

Learul urmări sclipirile soarelui la apus şi ateriză la Fargo, în Dakota de Nord. Un agent de la Biroul de teren din Minneapolis îi aştepta cu o maşină. Nu se arătă impresionat de Brogan şi Milosevic, dar îşi arătă pe faţă mândria şi emoţia în prezenţa agentului-şef de la Chicago. Se arătă încordat întâlnindu-l pe Harland Webster. Încordat, dar hotărât să-i arate că intenţionează să se ţină de treabă.

– Le-am găsit ascunzătoarea, domnule, raportă el. Au folosit-o în ultima noapte şi au plecat mai departe. E absolut clar. Cam la un kilometru şi jumătate de locul unde a fost găsit cadavrul.

Îi conduse spre nord-vest, două ore de tăcere întunecată şi tensionată, în timp ce maşina se târa ca o insectă printre lanuri nesfârşite de orz, grâu, fasole şi ovăz. Apoi viră la dreapta şi în faţa farurilor se deschise panorama unor terenuri cu iarbă cât vedeai cu ochii şi a unui infinit cer cenuşiu. Soarele coborâse spre apus. Tipul luă mai multe viraje şi opri lângă gardul unei ferme de cai. Gardul dispărea înainte în întuneric, dar farurile prinseră banda galbenă întinsă de poliţie între câţiva copaci şi o maşină de poliţie, precum şi breakul legistului, aşteptând douăzeci de metri mai încolo.

– Aici a fost găsit corpul, spuse poliţistul local. Avea o lanternă. Dar nu era prea mult de văzut.

Doar un şanţ aflat între maşină şi gard, plin cu iarbă, turtită pe o întindere de zece metri. Trupul fusese ridicat, dar medicul care îl examinase îi aşteptase cu detalii.

– Destul de ciudat, spuse doctorul. Tipul a fost sufocat. Asta-i sigur. A fost înăbuşit, ţinut cu faţa în jos în ceva moale. Sunt pete roşii pe toată faţa şi în ochi. Hemoragii cât un vârf de ac, pe care le capeţi în caz de asfixiere.

McGrath ridică din umeri.

– Şi ce e aşa de ciudat? L-aş fi sufocat eu însumi pe gunoiul ăsta dacă mi s-ar fi dat fie şi jumătate de şansă.

– Înainte şi după, mai spuse doctorul. O violenţă extremă înainte. Pare că tipul a fost zdrobit de un zid, poate de partea laterală a unui camion. Spatele craniului era fisurat şi avea trei oase rupte în spate. Şi a fost lovit în abdomen. Măruntaiele lui sunt făcute varză. N-avea decât murdărie înăuntru. Violenţă

extremă şi o forţă de invidiat. N-aş vrea ca tipul care a făcut asta să se înfurie pe mine. Asta-i sigur.

– Şi după? întrebă interesat McGrath.

– Corpul a fost deplasat, răspunse doctorul. Tiparul hipostazei e dat complet peste cap. Ca şi cum cineva l-ar fi bătut pe tip, l-ar fi sufocat, l-ar fi lăsat timp de o oră, apoi s-ar fi răzgândit, ar fi adus corpul aici şi l-ar fi abandonat în şanţ.

Webster, McGrath şi Brogan dădură cu toţii din cap, aprobator. Milosevic avea privirile aţintite în şanţ. Apoi, se regrupară pe marginea drumului şi rămaseră o vreme privind vastul peisaj întunecat, iar apoi se întoarseră împreună la maşină.

– Mulţumesc, doctore, spuse Webster vag. Bună treabă.

Doctorul dădu din cap. Uşile maşinii se trântiră. Agentul local porni motorul şi urmă drumul, spre vest, acolo unde apusese soarele.

– Tipul înalt e cel care ia hotărârile, spuse Webster. E clar, nu? El i-a angajat pe ceilalţi trei să facă o treabă pentru el. Peter Wayne Bell a luat-o pe arătură. A început să se ia de Holly. O femeie invalidă şi lipsită de ajutor, dar tânără şi drăguţă, era o tentaţie prea mare pentru un animal ca ăla, nu?

– Corect, răspunse Brogan. Dar tipul cel înalt este un profesionist. Un mercenar sau un terorist, sau ceva în genul ăsta. Să se ia cineva de prizonierul lui nu făcea parte din planurile sale. Aşa că s-a înfuriat şi l-a scos din joc pe Bell. Ca să întărească disciplina trupei.

Webster aprobă.

– Aşa trebuie să fi fost, spuse. Numai tipul înalt putea face aşa ceva. În parte pentru că el e şeful, deci dispune de autoritate, iar în parte, pentru că are

destulă forţă pentru a produce genul ăsta de daune serioase.

– O proteja pe ea? interveni McGrath.

– Îşi proteja investiţia, răspunse Webster, acru.

– Aşa că poate ea e încă bine, sublinie McGrath. Nimeni nu mai adăugă nimic. După un kilometru şi jumătate, maşina viră strâns la stânga şi începu să se hurducăie pe un drumeag desfundat. Lumina farurilor mătură un mănunchi de clădiri din lemn.

– Aici s-au oprit, spuse poliţistul local. E o veche fermă de cai.

– Locuită? se interesă McGrath.

– A fost până ieri. Azi nu se mai vede nimeni prin preajmă.

Se opri în faţa grajdului. Cei cinci bărbaţi păşiră în întuneric. Uşa grajdului rămăsese deschisă. Agentul local rămase la maşină, iar cei patru intrară. Cercetară locul la lumina lanternelor. Era întunecos şi umed. Podea pietruită, acoperită cu muşchi verde. Boxe de cai pe ambele părţi. Merseră până în capătul aleii. Boxa din dreapta fusese făcută sită, după descărcarea unei puşti de vânătoare. Peretele din spate era aproape dezintegrat. Scândurile căzuseră afară. Aşchii de lemn erau împrăştiate peste tot, ca nişte firimituri atinse de putreziciune.

Boxa de la capăt, din stânga, avea o saltea înăuntru. Întinsă în unghi pe pietrele acoperite de muşchi. Era un lanţ trecut printr-un inel de fier pe peretele din spate. Inelul fusese fixat acolo acum o sută de ani, să ţină un cal de frânghie. Dar, noaptea trecută, ţinuse o femeie, printr-un lanţ legat de încheietura ei. Webster se aplecă şi scoase la iveală o cătuşă sclipitoare de crom, băgată prin capetele buclei de lanţ. Brogan

îngenunche şi ridică nişte fire lungi de păr de pe saltea.

I se alătură lui Milosevic şi căutară prin celelalte boxe, pe rând. McGrath se uita la ei. Apoi ieşi din grajd. Se întoarse cu faţa spre apus şi se uită la punctul în care soarele se prăbuşise peste orizont. Stătea şi se uita în întunericul nesfârşit, ca şi cum, dacă s-ar fi uitat destul de mult şi destul de intens, ar fi putut să-şi concentreze privirea peste opt sute de kilometri, ca s-o vadă pe Holly.

DOUĂZECI ŞI TREI

Nimeni nu putea s-o vadă pe Holly, deoarece era singură, închisă în celula care fusese construită pentru ea. Fusese preluată din luminişul din pădure de patru femei tăcute, îmbrăcate în salopete gri-închis, cu feţele mânjite cu vopsea de camuflaj, cu arme automate atârnate de umăr, cu cartuşiere pline, zăngănind şi zornăind la centură. O trăseseră de lângă Reacher şi o târâseră prin întunericul din luminiş, către copaci, printre două rânduri de oameni care şuierau, scuipau şi o batjocoreau. Urmă parcurgerea unui kilometru chinuitor de-a lungul unei alei pietruite, afară din pădure, către o clădire mare şi albă. Nici una dintre femei nu-i adresase vreun cuvânt. O făcură să înainteze şi o împinseră pe scări până la etajul doi. Deschiseseră larg uşa solidă a noii încăperi şi o împinseseră către o treaptă, să intre. Treapta avea mai mult de un picior înălţime, deoarece podeaua încăperii fusese clădită mai sus decât cea de pe holul de afară. Se târî înăuntru şi auzi uşa trântindu-se şi cheia rotindu-se cu zgomot în urma ei.

Nu existau ferestre. Un bec în tavan, protejat de o grilă de sârmă, învăluia camera într-o lumină vie, galbenă şi fierbinte. Toţi cei patru pereţi, podeaua şi tavanul erau făcute din scânduri noi de pin, nefinisate, încă mirosind puternic a cherestea proaspătă. La capătul îndepărtat al încăperii se găsea un pat. Avea o ramă simplă de metal şi o saltea subţire şi turtită. Ca un pat de armată sau ca unul de închisoare. Pe pat erau două seturi de îmbrăcăminte. Două perechi de pantaloni de lucru şi două cămăşi. Un verde fără ape, aşa cum purtau şi cele patru femei tăcute. Şchiopătă

până la pat şi le pipăi. Vechi şi purtate, dar curate. Călcate. Dungile de la pantaloni erau ascuţite ca lama.

Se întoarse şi inspectă camera de aproape. Nu era mică. Poate vreo douăzeci de metri pătraţi. Dar simţi că era mai mică decât ar fi trebuit să fie. Proporţiile erau bizare. Observase podeaua ridicată. Era cu peste treizeci de centimetri mai înaltă decât ar fi trebuit să fie. Ghici că pereţii şi tavanul erau la fel. Şchiopătă până la perete şi ciocăni în scândurile noi. Un zgomot surd. În spate, se afla o cavitate. Cineva construise această alveolă simplă de cherestea în interiorul unei încăperi mai mari. Şi o construiseră bine. Scândurile noi erau bătute strâns între ele. Dar în crăpăturile fine dintre ele se aflau urme de umezeală. Se uită la ele şi adulmecă în aer. Se înfioră. Camera mirosea a spaimă.

Un colţ era închis cu un perete. În peretele diagonal fusese fixată o uşă. Şchiopătă până la ea şi o deschise. O baie. Un closet, o chiuvetă. Un coş de gunoi cu un sac nou de plastic în el. Şi un duş peste o cadă de baie. Ceramică albă ieftină, dar nou-nouţă. Instalată cu grijă. Pe jos, dale curate. Săpun şi şampon pe o poliţă. Se sprijini de tocul uşii şi se uită la duş. Se uită la el vreme îndelungată. Apoi îşi scoase costumul Armani murdar. Îl făcu mototol şi-l aruncă în coşul de gunoi. Dădu drumul la duş şi păşi sub torentul de apă. Se spălă pe cap de trei ori. Îşi frecă peste tot trupul îndurerat. Rămase sub duş aproape o oră.

Apoi, şchiopătă înapoi la pat şi alese o pereche de pantaloni de lucru. I se potriveau aproape perfect. Se întinse pe pat şi se uită la tavanul de pin, ascultând liniştea. Pentru prima dată în peste şaizeci de ore, era singură.

Reacher nu era singur. Se afla încă în luminişul din pădure. Era la o distanţă de şapte metri de Econoline-ul alb, înlănţuit de un copac, păzit de şase bărbaţi tăcuţi, cu pistoale-mitralieră. Câinii mişunau liberi prin luminiş. Reacher se sprijinea de scoarţa aspră, aşteptând, pândindu-şi gardienii. Îi era frig. Putea simţi răşina de pin lipindu-i-se de cămaşa subţire. Paznicii erau prudenţi. Stăteau în linie, la doi metri depărtare de el, cu armele aţintite asupra lui. Albul ochilor le strălucea pe feţele mânjite cu vopsea întunecată. Purtau nişte salopete oliv. Aveau un fel de inscripţii sclipitoare, semicirculare, pe umeri. Era însă prea întuneric pentru ca Reacher să le poată distinge cu claritate.

Cei şase bărbaţi aveau în jur de patruzeci de ani. Erau zvelţi şi purtau bărbi. Păreau obişnuiţi cu armele. Alerţi. Tăcuţi. Învăţaţi cu serviciul de noapte. Reacher îşi putea da seama de asta. Arătau ca supravieţuitorii unui mic pluton de infanterie. Ca şi cum ar fi intrat în pădure în patrulă de noapte cu douăzeci de ani înainte, ca tineri recruţi, şi nu ar mai fi ieşit niciodată de acolo.

La auzul unor paşi care se apropiau de undeva din spatele lor, încremeniră în poziţie de drepţi. Sunetele se auziră grotesc de tare în liniştea nopţii. Bocancii izbiră argila şistoasă de pe jos, iar paturile armelor sunară, lovite de palme. Reacher aruncă o privire în luminiş şi văzu un al şaptelea bărbat apropiindu-se. Ceva mai tânăr, probabil vreo treizeci şi cinci de ani. Un bărbat înalt, bine bărbierit, fără vopsea de camuflaj pe faţă, cu salopetă apretată, bocanci sclipitori. Aceleaşi însemne semicirculare pe umeri. Un fel de ofiţer.

Cei şase pifani de patruzeci de ani se dădură un pas înapoi şi salutară, iar individul cel nou se opri faţă în faţă cu Reacher. Scoase un pachet de ţigări din buzunar şi o ţigară din pachet. O aprinse şi o păstră arzând ca să vadă mai bine faţa lui Reacher. Privi peste flacăra tremurătoare, cu ochi lipsiţi de orice expresie. Reacher îl privi şi el, la rândul lui. Individul avea un cap mic pe umeri laţi, o faţă subţire şi dură, brăzdată prematur de riduri şi adâncituri. În umbra accentuată a flăcării, părea că faţa lui era complet lipsită de buze. Nu avea decât o crăpătură acolo unde ar fi trebuit să i se afle gura. Ochi reci, arzând sub pielea subţire, întinsă, de pe frunte. Părul tuns milităreşte, nu cu mai mult de o săptămână în urmă, începuse să crească din nou. Se uită la Reacher şi lăsă flacăra să moară. Îşi trecu palma peste păr. Reacher auzi fâşâitul clar al perilor scurţi în aerul liniştit al nopţii.

– Sunt Dell Fowler, spuse. Şeful statului major. O voce calmă. De pe Coasta de Vest. Reacher îl privi înapoi şi dădu încet din cap.

– Vrei să-mi spui ce fel de şef de stat major eşti?

– Loder nu ţi-a explicat?

– Loder nu mi-a explicat nimic, răspunse Reacher. A avut oricum prea multe pe cap cu drumul până aici.

Fowler dădu din cap şi zâmbi îngheţat.

– Loder e un idiot, spuse. A făcut cinci mari greşeli. Tu eşti una dintre ele. Acum e în rahat până la gât. Ca şi tine.

Făcu un gest către unul dintre paznici. Acesta făcu un pas înainte şi-i înmână o cheie pe care o scosese din buzunar. Paznicul rămase cu arma pregătită, iar Fowler îi desfăcu lui Reacher lanţul. Acesta zăngăni, căzând pe trunchiul copacului până la pământ. Metal

pe lemn, încă un sunet tare în noaptea din pădure. Unul dintre câini se apropie şi amuşină. Oamenii se mişcau printre copaci. Reacher se trase de lângă trunchi şi îşi lăsă sângele să-i circule din nou în antebraţ. Toţi cei şase paznici făcură un pas înainte. Armele coborâră în poziţie de tragere. Reacher se uită la ţevile armelor, iar Fowler îl apucă de braţ şi îl întoarse. Îi prinse mâinile împreună în cătuşe, la spate. Dădu din cap. Doi paznici se topiră printre copaci. Un al treilea îşi înfipse ţeava armei în spatele lui Reacher. Cel de-al patrulea ocupă poziţie în spate. Doi o porniră în faţă. Fowler îşi potrivi pasul după al lui Reacher şi-l apucă de cot. Îl conduse către o baracă mică de lemn, aflată în partea opusă a luminişului. Departe de copaci, lumina lunii era şi mai strălucitoare. Reacher putu să distingă inscripţia de pe umărul lui Fowler. Scria: Miliţia din Montana.

– Asta-i Montana? întrebă. Loder a numit-o o ţară absolut nouă.

Fowler ridică din umeri, în timp ce mergea.

– S-a grăbit puţin, spuse. Deocamdată, e tot Montana.

Ajunseră la baracă. Cel din frunte deschise uşa. O lumină gălbuie risipi întunericul. Paznicul cu arma împinsă în coastele lui Reacher se folosi de ea pentru a-l împinge înăuntru. Loder se sprijinea de peretele mai îndepărtat. Avea mâinile prinse în cătuşe, la spate. Era păzit de un alt bărbos, uscăţiv, cu un pistol-mitralieră. Era ceva mai tânăr decât ceilalţi paznici, cu barba mai îngrijită. O cicatrice stacojie îi brăzda lateral fruntea.

Fowler parcurse încăperea şi se aşează în dosul unui birou obişnuit. Arătă cu mâna un scaun. Reacher se aşează, cu mâinile prinse în cătuşe, cu şase soldaţi în

spatele său. Fowler îl privi aşezându-se şi apoi îşi mută atenţia spre Loder. Reacher îi urmări privirea. Prima oară când îl văzuse pe Loder, luni, apreciase la el o anumită competenţă calmă, o privire dură, stăpânire de sine. Toate acestea dispăruseră. Tipul tremura de frică. Cătuşele îi zornăiau. Reacher îl privea, gândindu-se: tipul ăsta e terorizat de şefii lui.

– Deci, cinci greşeli, rosti Fowler.

Glasul îi era tot calm. Şi inspira încredere. Relaxat. Glasul calm şi încrezător al cuiva deosebit de sigur în legătură cu puterea pe care o deţine.

Reacher ascultă cum glasul se pierdea în linişte şi percepu scârţâitul scos de bocancii celor din spatele lui.

– Eu am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, spuse Loder. Am adus-o, nu?

Glasul lui era rugător şi jalnic. Glasul cuiva care ştie că se află în necaz, dar fără să înţeleagă exact de ce.

– Am adus-o, nu? repetă el.

– Doar printr-o minune, îi replică Fowler. Ai făcut o grămadă de încurcături prin alte părţi. Oamenii şi-au întrerupt munca doar ca să-ţi acopere ţie incompetenţa.

– Unde am greşit? ceru precizări Loder.

Se îndepărtă de perete, cu mâinile încătuşate la spate şi pătrunse în câmpul vizual al lui Reacher. Privi spre el cu disperare, ca şi cum i-ar fi cerut să depună mărturie.

– Cinci greşeli, repetă Fowler. Unu, ai dat foc la camionetă şi doi, ai dat foc la maşină. Ai lăsat prea multe urme. De ce n-ai dat, mai bine, un anunţ într-un ziar?

Loder nu răspunse. Buzele i se mişcau, dar nici un sunet nu ieşi printre ele.

– Trei, l-ai făcut şi pe ăsta să cadă în cursă, continuă Fowler.

Loder îl privi din nou pe Reacher şi negă viguros din cap.

– Tipul ăsta e un nimeni, spuse el. Nu trage poliţia după el.

– Trebuia să fi aşteptat, reluă Fowler. Şi patru, l-ai pierdut pe Peter. Exact, ce i s-a întâmplat?

Loder ridică din umeri.

– Nu ştiu, spuse.

– S-a speriat, aprecie Fowler. Ai dat de atâtea ori cu bâta în baltă, încât s-a speriat şi şi-a luat câmpii. Ai altă explicaţie?

Loder se uita în gol.

– Şi cinci, l-ai omorât pe dentist. Ăia de la poliţie n-o să treacă peste una ca asta, nu crezi? Am decis că va fi o operaţiune militară, nu? Politică? Ai mai adăugat încă un factor.

– Care dentist? întrebă Reacher.

Fowler îl privi şi zâmbi, un zâmbet fără buze, indulgent, ca şi cum Reacher ar fi fost publicul de care se folosea pentru a-l mai umili încă puţin pe Loder.

– Au furat maşina de la un dentist, explică el. Tipul i-a prins asupra faptului. Ar fi trebuit să aştepte până ce nu mai era nimeni prin preajmă.

– Ne-a stat în drum, spuse Loder repede. Nu-l puteam lua cu noi, nu?

– Dar m-ai adus pe mine, interveni Reacher. Loder îl privi ca şi cum ar fi fost complet idiot.

– Tipul ăla era jidan, se apără Fowler. Locul ăsta nu-i pentru jidani.

Reacher aruncă o privire împrejurul încăperii. Se uită la umerii care sclipeau. Miliţia din Montana,

Miliţia din Montana, Miliţia din Montana. Dădu încet din cap. O ţară pe deplin nouă.

– Unde aţi dus-o pe Holly? îl întrebă el pe Fowler. Fowler nu-l băgă în seamă. Se ocupa tot de Loder.

– Vei fi judecat mâine, îi spuse. De un tribunal special. Cu comandantul prezidând completul. Acuzaţia este punerea în pericol a misiunii. Eu voi reprezenta acuzarea.

– Unde-i Holly? îl întrebă din nou Reacher. Fowler ridică din umeri. O privire rece.

– Pe-aproape, spuse. Nu-ţi bate capul cu ea. Apoi, privi peste capul lui Reacher şi se adresă paznicilor.

– Puneţi-l pe Loder la podea, ordonă.

Loder nu se împotrivi. Îl lăsă pe tipul mai tânăr, cu cicatricea, să-l ţină vertical. Paznicul cel mai apropiat îşi întoarse arma şi-l izbi pe Loder cu patul în stomac. Reacher putu auzi cum ieşea aerul din el. Tipul mai tânăr îl lăsă să cadă şi păşi peste el, evitându-l. Ieşi din colibă, singur, cu simţul datoriei împlinite pe faţă. Uşa se trânti cu zgomot după el. Fowler se întoarse către Reacher.

– Acum să vorbim despre tine.

Glasul îi era tot calm. Calm şi plin de încredere în sine. Sigur. Dar nu era greu să te simţi sigur ascuns în mijlocul unei zone greu de găsit, cu şase subordonaţi înarmaţi înconjurând un om cu mâinile prinse în cătuşe. Un om încătuşat, care tocmai fusese martor la un spectacol autentic de putere şi violenţă. Reacher ridică din umeri.

– Ce-i de spus despre mine? Ştii cum mă cheamă. Mi-am spus numele lui Loder. Nu încape îndoială că ţi l-a zis. Probabil corect. Nu prea mai sunt multe de spus pe tema asta.

Se lăsă liniştea. Fowler se gândi puţin la cele auzite. Aprobă din cap.

– O să decidă comandantul, spuse el în cele din urmă.

Duşul fu cel care o convinse. Îşi baza concluziile pe prezenţa lui. Unele veşti erau bune, altele rele. O baie nou-nouţă, utilată ieftin, dar cu grijă, în felul în care ar fi ales-o o gospodină jalnică, dar mândră de casa ei, care avusese ghinionul să locuiască într-un camping de rulote. Baia îi spunea lui Holly o grămadă de lucruri.

Însemna că era ostatică, urma să fie ţinută acolo multă vreme, dar cu o anumită măsură de respect. Pentru valoarea ei într-un anumit schimb. Nu aveau să existe îndoieli în privinţa confortului sau a siguranţei ei de zi cu zi. Aceşti factori urmau să fie scoşi din negociere. Aceşti factori urmau să fie garantaţi. Era un prizonier cu statut înalt. Pentru valoarea ei. Pentru cine era.

Dar nu din cauză că era cine era. Din cauză că tatăl ei era cine era. Din cauza legăturilor pe care ea le avea. Era de presupus că avea să stea în camera asta apăsătoare, aşteptând, în timp ce alţii îi cântăreau valoarea, într-un fel sau într-altul. În timp ce alţii vor negocia, simţindu-se oarecum acoperiţi, pentru că îi asiguraseră un duş numai al ei.

Se ridică de pe pat. Ducă-se naibii toate astea, se gândi. N-avea de gând să stea acolo şi să se lase negociată. Simţi cum furia creşte în ea. Furia crescu şi se transformă într-o hotărâre de oţel. Şchiopătă până la uşă şi încercă clanţa pentru a douăzecea oară. Auzi paşi pe scări. Apoi pe coridor. Se opriră la uşă. O

cheie se răsuci în broască. Clanţa se smulse din mâna ei. Ea făcu un pas înapoi şi uşa se deschise.

Reacher fu împins în cameră. O pată informă de siluete camuflate în spatele lui. Îl împinseră pe uşă şi o trântiră după el. Ea auzi cum se încuie uşa, precum şi tropăitul paşilor care se îndepărtau. Reacher rămăsese uitându-se împrejur.

– Se pare că va trebui să împărţim camera, observă Holly.

Îl privi.

– Aşteptau doar un singur invitat, completă el.

Ea nu răspunse. Îl urmări cum cerceta din ochi încăperea. Privirile lui ţâşniră ca nişte săgeţi îndreptate spre pereţi, spre podea, spre tavan. Se răsuci şi aruncă o privire şi spre baie. Dădu din cap, ca pentru sine. Se întoarse, aşteptând ca ea să facă vreun comentariu. Dar ea tăcu, gândindu-se intens la ce avea să spună şi la cum avea să o spună.

– Nu-i decât un singur pat, spuse ea în cele din urmă.

Încercase ca vorbele ei să însemne mai mult. Încercase să le facă să sune ca un discurs lung. Ca un argument rumegat adânc. Încercase să le facă să spună: Bine, în dubă eram apropiaţi. Bine, ne-am sărutat. De două ori. Prima dată, din întâmplare. A doua oară, eu ţi-am cerut-o, fiindcă aveam nevoie să mă liniştească şi să mă consoleze cineva. Dar acum, am fost despărţiţi timp de o oră sau două. Pentru mine a fost destul ca să capăt senzaţia că ce-am făcut a fost destul de prostesc. Încercă să spună toate astea numai prin cele şase cuvinte rostite, în timp ce-i pândea privirea, ca să-i surprindă reacţia.

– Există altcineva în viaţa ta, nu? întrebă el. Ea înţelese că făcuse o glumă, aruncase un colac de

salvare, menit să-i arate că era de acord cu ea, că înţelegea. Voise să fie o modalitate de a scăpa amândoi din strâmtoare, fără să mai care după ei şi toată greutatea implicaţiilor. Dar ea nu-i zâmbi. În loc de asta, se văzu dând aprobator din cap.

– Da, există cineva, spuse. Ce să-ţi spun? Dacă n-ar fi fost, poate că aş fi acceptat să împărţim camera.

Se gândi: arată dezamăgit.

– De fapt, probabil că aş fi fost tentată, adăugă ea. Dar există cineva şi îmi pare rău. N-ar fi o idee prea bună.

Citi regretul pe faţa lui şi simţi că trebuia să mai spună ceva.

– Îmi pare rău, repetă. Nu aşa aş fi vrut să se întâmple.

Rămase privindu-l. El se mulţumi să ridice din umeri. Înţelese la ce se gândea el: nu se termină lumea aici. Doar că acum aşa mi se pare. Ea simţi că se înroşeşte. Se simţea absurd de mulţumită. Dar gata să schimbe subiectul.

– Ce se petrece aici? Ţi-au spus ceva?

– Cine-i norocosul? o întrebă Reacher.

– Cineva, răspunse ea. Ce se petrece aici? Privirea lui era parcă învăluită în ceaţă. O privi drept în ochi.

– Norocos acel cineva, insistă.

– Nici măcar nu ştie, spuse ea.

– Că ai dispărut? Ea clătină din cap.

– Că simt asta pentru el.

El continuă să o privească. Nu răspunse. În încăpere se lăsă o tăcere îndelungată. Apoi, ea auzi din nou paşi. Grăbindu-se, în afara clădirii. Tropăind înăuntru. Urcând scările. Se opriră în faţa uşii. Cheia alunecă în broască. Uşa se deschise. Şase paznici intrară

tropăind. Şase pistoale-mitralieră. Ea făcu un pas dureros înapoi. O trecură complet cu vederea.

– Comandantul te aşteaptă, Reacher, spuse cel care îi conducea.

Îi făcu semn să se întoarcă. Îi controlă cătuşele de la spate. Le strânse şi mai tare. Îl împinse spre uşă cu ţeava pistolului şi îl scoase afară, pe coridor. Uşa se trânti şi se încuie în spatele cetei de oameni.

Fowler îşi scoase căştile şi opri magnetofonul.

– Ceva? îl întrebă comandantul.

– Nu, răspunse Fowler. Ea a spus că nu e decât un singur pat şi el a sunat cam şucărit, ca şi cum ar fi vrut să-i intre în chiloţi. Şi ea a zis că are deja un prieten.

– Nu ştiam asta, zise comandantul. A zis cine?

Fowler clătină negativ din cap.

– Da' merge cum trebuie? îl întrebă comandantul.

– Ca la carte, răspunse Fowler.

Îl împinseră pe Reacher în jos pe scări şi înapoi, în noapte. Înapoi, pe unde venise, cam un kilometru şi jumătate pe o cărare pietruită. Cel din frunte îl ţinea de cot şi-l îmbrâncea înainte. Se grăbeau. Aproape alergau. Se foloseau de ţevile armelor ca de nişte ţepuşe de îmboldit vitele. Acoperiră distanţa în cincisprezece minute. Pietrişul le scârţâi sub bocanci când traversară luminişul, până la o baracă mică, de lemn. Reacher fu împins cu putere înăuntru.

Loder se afla în continuare pe podea. Acum la biroul simplu de lemn era aşezat altcineva. Comandantul. Lui Reacher îi era clar. Era o figură extraordinară. Cam de unu optzeci înălţime, vreo două sute de kilograme. Probabil de vreo treizeci şi cinci de ani, cu păr des,

atât de blond, încât era aproape alb, tuns scurt în părţi şi lăsat lung pe mijloc, pieptănat pe spate, ca al unui elev german. O faţă mică, rozalie, umflată din cauza siluetei, cu pete roşii, de mărimea unei monede, sclipindu-i sus, pe obraji. Ochi mici, lipsiţi de culoare, împinşi în două crăpături între obraji şi sprâncenele albe. Buze umede, roşii, adunate deasupra unei bărbii destul de puternice pentru a-şi păstra forma în caz că ar fi scâncit.

Purta o uriaşă uniformă neagră. O cămaşă albă, imaculată, cu croială militară, fără nici un fel de trese, cu excepţia aceloraşi însemne sclipitoare de pe umeri, pe care le purtau toţi cei dimprejur. O centură lată de piele, lucind ca oglinda. Pantaloni de călărie negri, apretaţi, largi în partea de sus, vârâţi în cizme înalte, la fel de strălucitoare ca şi centura.

– Intră şi stai jos, spuse el, calm.

Reacher fu împins spre scaunul pe care îl ocupase şi înainte. Se aşeză, cu mâinile zdrobite la spate.

Paznicii se plasară în poziţie de drepţi împrejurul lui, neîndrăznind să respire, privind în gol.

– Eu sunt Beau Borken, spuse uriaşul. Eu comand aici.

Avea o voce înaltă şi ascuţită. Reacher îl privi şi simţi un fel de aură radiind din el, ca o văpaie. Văpaia autorităţii depline.

– Trebuie să iau o decizie, spuse Borken. Iar tu trebuie să mă ajuţi.

Reacher îşi dădu seama că-şi mutase privirile de la individ. Ca şi cum văpaia ar fi fost prea puternică pentru el. Se forţă să-şi întoarcă încet capul şi să privească direct în faţa albă, lată.

– Ce decizie? întrebă.

– Dac-o să trăieşti, spuse Borken. Sau dac-o să mori.

Holly trase de panoul lateral al căzii. Cunoştea instalatorii, întotdeauna lăsau gunoi sub cadă, ascuns vederii de panoul decorativ. Bucăţi tăiate de ţeavă, aşchii de lemn, chiar şi scule. Lame tocite, chei pierdute. Genul de resturi care s-ar putea dovedi utile. În unele dintre apartamentele în care stătuse, găsise tot felul de lucruri. Aici nu era nimic. Se întinse pe jos şi pipăi până în colţurile cele mai depărtate, fără să găsească nimic.

Iar podeaua era solidă, peste tot, pe sub armături. Ţevăraia trecea prin găuri tăiate exact. Era o treabă făcută de experţi. Ar fi putut băga cu forţa un levier pe lângă ţeava groasă care ieşea din vasul de toaletă. Dacă ar fi dispus de un levier, ar fi putut desprinde o scândură. Dar în cameră nu se găsea nici unul. Şi nici ceva cu care să-l poată înlocui. Bara pentru prosoape era de plastic. S-ar fi îndoit şi s-ar fi rupt. Nu era nimic altceva. Se aşează pe podea şi se simţi cuprinsă de dezamăgire. Atunci, auzi paşi lângă uşă.

De data asta erau înceţi. Ca înăbuşiţi, nu tropăitori. Cineva se apropia în linişte, cu prudenţă. Cineva care nu venea cu o treabă oficială. Se ridică încet. Ieşi din baie şi închise uşa, să ascundă cada descoperită. Şchiopătă înapoi, până la pat, când broasca clincăni şi uşa se deschise.

Intră un bărbat. Era destul de tânăr, îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj, cu urme negre de unsoare pe faţă. O cicatrice de un roşu viu îi brăzda lateral fruntea. Un pistol-mitralieră îi era agăţat de umăr. Se întoarse şi închise uşa, încet. Veni spre ea, cu degetul pus pe buze.

Holly îl privi lung. Simţi cum creşte furia în ea. De data asta, nu mai era legată cu lanţuri. De data asta,

tipul avea să moară. Zâmbi nebuneşte, la cât de logic era totul. Baia avea s-o salveze. Era un prizonier cu statut înalt. Se presupunea că avea să fie ţinută închisă, dar cu demnitate şi cu respect. Dacă cineva ar fi venit cu intenţia să abuzeze de ea şi dacă ea l-ar fi ucis, nici unul dintre ei n-ar mai fi putut să invoce ceva împotrivă, nu-i aşa?

Dar omul cu cicatricea nu făcu decât să-şi ţină degetul la buze şi să-i indice din cap baia. Se strecură în tăcere şi împinse uşa băii. Îi indică prin semne să vină după el. Ea şchiopătă pe urmele lui. El aruncă o privire la panoul desprins, care zăcea pe jos şi clătină din cap. Se întinse şi dădu drumul la duş. Îl lăsă să curgă tare, în cada goală.

– Au microfoane, spuse. Mă ascultă.

– Cine naiba eşti? întrebă ea.

El se lăsă pe vine şi puse panoul la loc.

– E inutil, spuse. Nu e nici o ieşire.

– Trebuie să fie.

Omul clătină din nou din cap.

– Au făcut o probă, spuse. Comandantul l-a băgat aici pe unul dintre băieţii care au construit alveola asta. I-a spus că dacă nu reuşeşte să iasă, o să-i taie braţele. Aşa că presupun că a încercat din toate puterile.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Individul înălţă din umeri.

– Comandantul i-a tăiat braţele, răspunse.

– Cine naiba eşti? întrebă ea din nou.

– FBI, spuse el. Antitero. Sub acoperire. Cred că trebuie să te scot de aici.

– Cum?

– Mâine. Pot să pun mâna pe un jeep. Va trebui să alergăm până la el. Nu pot cere ajutor, pentru că îmi

scanează transmiţătorul. Punem mâna pe jeep, o luăm spre sud şi ne încredem în steaua noastră norocoasă.

– Şi Reacher? întrebă ea. Unde l-au dus?

– Uită de el, spuse individul. Până dimineaţă e mort.

Holly scutură din cap.

– Nu merg fără el, spuse ea hotărât.

– Loder m-a dezamăgit.

Reacher dădu din umeri şi se uită în jos. Loder se tot foise, până ajunsese să stea într-o parte, în poziţie şezând, înghesuit în unghiul dintre podea şi perete.

– Ţie îţi displace? se interesă Borken. Reacher nu răspunse.

– Ai vrea să-i dai un şut? continuă Borken. Reacher rămase tăcut. Putea să vadă unde ducea jocul ăsta. Dacă ar fi răspuns afirmativ, s-ar fi aşteptat de la el să-l lovească rău. Lucru la care n-ar fi avut nici o obiecţie, în principiu, dar prefera s-o facă în clipa aleasă de el. Dacă zicea nu, Borken i-ar fi spus că e un laş, lipsit de simţul dreptăţii şi de respect pentru sine. Un joc, evident, cu nici o şansă de câştig. Aşa că rămase tăcut, o tactică pe care o mai folosise de o mie de ori înainte: când nu eşti sigur de ceva, ţine-ţi gura închisă.

– În faţă? nu se lăsă Borken. Poate în biluţe?

Loder se uita la Reacher. Cu o anume expresie întipărită pe faţă. Reacher înţelese ce era. Ochii i se lărgiră de uimire. Loder îl implora să-l pocnească, ca să nu o mai facă Borken.

– Loder, stai jos din nou, susură Borken. Loder îşi şerpui şoldurile, îndepărtându-se de perete şi-şi lăsă umerii să-i cadă pe podea. Se zvârcoli şi se împinse până ce ajunse să stea drept pe spate. Borken făcu un semn celui mai apropiat paznic.

– În faţă, spuse.

Paznicul se apropie şi se folosi de talpa bocancului, pentru a-i întoarce lui Loder capul într-o parte, aşa încât faţa să-i fie îndreptată către cameră. Apoi, se dădu un pas înapoi şi lovi. O lovitură grea, venită de la un bocanc greu. Capul lui Loder zbură înapoi şi se izbi de perete cu un zgomot surd. Sângele îi ţâşni din nas. Borken îl privi sângerând vreme îndelungată, cu un uşor interes. Apoi se întoarse spre Reacher.

– Loder e unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, spuse.

Reacher rămase tăcut.

– Se ridică două întrebări. Întrebarea numărul unu: de ce insist atât pe aplicarea unei discipline stricte, chiar împotriva prietenilor vechi? Şi întrebarea numărul doi: dacă aşa îmi tratez prietenii, cum naiba îmi tratez duşmanii?

Reacher rămase tăcut. Când ai îndoieli, ţine-ţi gura închisă.

– Îmi tratez duşmanii mult mai rău decât atât, spuse. Atât de mult mai rău, că nici n-ai vrea să te gândeşti la asta. Chiar că nu vrei, crede-mă. Şi de ce sunt atât de strict? Pentru că ne găsim la numai două zile de un moment unic în istorie. Se vor întâmpla lucruri care vor schimba lumea. Planurile sunt făcute, iar operaţiunile sunt în curs. Ca atare, trebuie să-mi ridic prudenţa mea naturală la cote şi mai înalte. Vechiul meu prieten, Loder, a căzut victimă unei forţe istorice. Şi mi-e teamă că şi tu la fel.

Reacher rămase tăcut. Îşi coborî privirea şi-l urmări pe Loder. Omul era inconştient. Respira neregulat prin cheagurile de sânge din nas.

– Ai vreo valoare pentru mine ca ostatic? Reacher se gândi la asta. Nu răspunse. Borken îi urmări faţa şi

zâmbi. Buzele sale roşii se desfăcură pe nişte dinţi mici şi albi.

– M-am gândit eu că nu. Aşa că ce ar trebui să fac cu cineva care n-are nici o valoare ca ostatic? Într-un moment de mare încordare istorică?

Reacher păstră tăcerea. Privea doar. Împingându-şi greutatea în faţă, pregătindu-se.

– Crezi c-o să capeţi şi tu un şut? întrebă Borken. Reacher îşi încordă picioarele, gata să ţâşnească.

– Relaxează-te, îl linişti Borken. Pe tine n-o să te luăm la şuturi. Când vine vremea, o să fie un glonţ în cap. Din spate. Nu sunt prost, să ştii. Am ochi şi creier. Cât ai tu, unu nouăzeci? Şi vreo sută zece kile? E clar că eşti în formă. Şi eşti puternic. Şi uită-te la tine, stai cu pulpele încordate, gata să sari. E clar că ai fost cumva antrenat. Nu eşti boxer. Pentru că nasul tău n-a fost rupt niciodată. Unul de categorie grea, ca tine şi fără nas rupt ar trebui să fie un talent fenomenal şi ţi-am fi văzut poza în ziare. Aşa că nu eşti decât un scandalagiu, probabil c-ai fost în armată, nu? Aşa că o să fiu atent cu tine. Fără şuturi, doar un glonţ.

Paznicii prinseră aluzia. Şase arme coborâră şi şase degete se încordară pe trăgaci.

– Ai fost vreodată arestat? continuă Borken. Reacher ridică din umeri şi rosti primul său cuvânt.

– Nu, spuse.

– Un cetăţean integru? se miră fals Borken. Reacher ridică din nou din umeri.

– Aşa cred, zise. Borken aprobă din cap.

– O să mă mai gândesc, spuse. Viaţă sau moarte. O să-ţi comunic mâine la prima oră, clar?

Îşi ridică braţul butucănos şi pocni din degete. Cinci din cei şase paznici se puseră în mişcare. Doi se

duseră la uşă şi o deschiseră. Un al treilea ieşi printre ei. Ceilalţi doi rămaseră aşteptând. Borken se ridică cu o graţie surprinzătoare pentru cineva de talia lui şi ieşi din spatele biroului. Podeaua de lemn scârţâi sub greutatea lui. Cei patru paznici care-l aşteptaseră se aliniară în spatele său, iar el ieşi direct afară, în noapte, fără să arunce nici o privire înapoi.

Traversă luminişul şi intră în altă baracă. Fowler îl aştepta cu căştile în mână.

– Cred că a intrat cineva la ea, spuse.

– Crezi? întrebă Borken.

– A intrat cineva care se pricepe la microfoane. Ea n-ar mai fi avut nevoie de încă un duş. Doar a făcut unul mai devreme, nu? Cineva a intrat acolo şi a dat drumul la duş, ca să mascheze vorbele.

– Cine? întrebă Borken. Fowler clătină din cap.

– Încă nu ştiu cine, spuse. Dar pot încerca să aflu. Borken dădu din cap.

– Fă-o. Încearcă să afli.

În barăcile destinate locuinţelor, bărbaţi şi femei lucrau în semiîntuneric, curăţându-şi armele. Vorba despre Loder circulase cu iuţeală. Cu toţii ştiau de tribunal. Toţi ştiau cum avea, probabil, să se încheie. Oricare şase dintre ei puteau fi aleşi pentru plutonul de execuţie. Dacă avea să fie un pluton de execuţie. Majoritatea îşi închipuiau că, probabil, avea să fie. Pentru un ofiţer ca Loder, comandantul ar fi putut să se limiteze la un pluton de execuţie. Probabil nu-l aştepte ceva mai rău. Aşa că îşi curăţau armele, lăsându-le blocate şi încărcate lângă patul fiecăruia.

Cei dintre ei cu destule note proaste ca să intre mâine în detaşamentul disciplinar încercau să apuce

câteva ore de somn. Dacă nu s-ar fi limitat la un pluton de execuţie, i-ar fi putut aştepta o grămadă de muncă. Muncă murdară, neplăcută. Şi, chiar dacă Loder ar fi scăpat, mai era şi tipul celălalt. Tipul cel înalt, care venise împreună cu târfa federală. Nu prea erau şanse pentru el să supravieţuiască dincolo de ora micului dejun. Nici nu-şi mai aduceau aminte de ultima dată când se întâmplase ca un străin rătăcit să fi trăit mai mult decât atât.

Holly Johnson avea o regulă. Era o regulă imprimată în ea, ca un moto de familie. Îndelungatul antrenament de la Quantico nu făcuse decât s-o întărească. Era o regulă distilată în mii de ani de istorie militară şi sute de ani de experienţă în aplicarea legii. Regula asta suna cam aşa: speră tot ce poate fi mai bun, dar pregăteşte-te pentru tot ce poate fi mai rău.

Nu avea nici un motiv să nu creadă că s-ar fi putut îndrepta cu viteză spre sud, într-un jeep, de îndată ce noul ei aliat ar fi reuşit să aranjeze treburile. Era antrenat de Birou, la fel ca şi ea. Ştia că, dacă s-ar fi schimbat rolurile, ea l-ar fi scos pe el fără nici o problemă. Aşa că ştia c-ar fi putut să stea cuminte şi să aştepte. Dar nu avea de gând s-o facă. Spera ce-i mai bun, dar se pregătea pentru ce-i mai rău.

Renunţase la baie. Nu era nici o cale de ieşire pe acolo. Acum, cerceta încăperea, centimetru cu centimetru. Scândurile de pin noi erau strâns fixate în ramele lor, pe toate cele şase suprafeţe. Era ceva menit s-o înnebunească. Scânduri de pin, groase de peste două degete, cea mai veche tehnologie din lume, folosită de mii de ani, fără nici o cale de trecut prin

ele. Pentru o femeie singură, fără nici un fel de unelte, ar fi putut fi la fel de bine şi coasta unei nave de luptă.

Se concentră pe găsirea uneltelor. Era ca şi cum s-ar fi grăbit, de una singură, prin întregul proces de evoluţie al lui Darwin. Maimuţele s-au dat jos din copaci şi şi-au făcut unelte. Se concentră asupra patului. Salteaua era de nefolosit. Era o chestie subţire şi turtită, fără arcuri de sârmă înăuntru. În schimb, rama patului era mai promiţătoare. Era făcută din ţevi metalice şi bride. Dacă ar fi reuşit s-o desfacă, ar fi putut pune una din bridele în unghi drept la capătul ţevii celei mai lungi, obţinând astfel un levier lung de aproape doi metri. Dar niturile fuseseră toate acoperite cu vopsea. Avea mâini puternice, dar n-a fost în stare nici măcar să le mişte din loc. Degetele i se umplură de vânătăi, tot alunecându-i din cauza transpiraţiei.

Loder fusese târât de acolo, iar Reacher era închis împreună cu ultimul paznic rămas din detaşamentul de seară. Paznicul se aşezase în dosul biroului simplu, proptindu-şi arma de suprafaţa de lemn, cu ţeava îndreptată direct spre el, care rămăsese tot pe scaunul pe care şezuse înainte. Mâinile îi erau tot prinse în cătuşe la spate. Avea de luat câteva hotărâri. În primul rând, nu putea rămâne aşa toată noaptea. Privi calm la paznic, îşi luă o poziţie mai comodă şi-şi strecură mâinile dedesubtul feselor. Îşi apăsă pieptul pe coapse şi îşi trecu palmele pe sub picioare. Apoi, se ridică în scaun, se aplecă înapoi şi scoase un zâmbet forţat, ţinând mâinile în poală.

– Braţe lungi, spuse. Pot prinde bine.

Paznicul aprobă din cap. Avea ochi mici şi pătrunzători, înfundaţi într-o faţă îngustă. Sclipeau

deasupra bărbii înfoiate, printre dungile mânjite de camuflaj, dar sclipirea arăta destul de nevinovată.

– Cum te cheamă? îl întrebă Reacher.

Tipul ezită. Se foi pe scaun. Reacher îşi putu da seama că o anumită politeţe înnăscută îl împingea să răspundă. Totuşi, era prins sub povara considerentelor tactice. Reacher se forţă din nou să zâmbească.

– Mă cheamă Reacher, spuse. Îmi cunoşti numele. Pe tine? O să stăm aici toată noaptea, măcar putem fi niţel civilizaţi, ce zici?

Individul aprobă încet din cap. Apoi, ridică din umeri.

– Ray, spuse.

– Ray? repetă Reacher. Numele de botez, sau cel de familie?

– De familie, preciză tipul. Joseph Ray. Reacher arătă din cap că a înţeles.

– OK, domnule Ray. Îmi face plăcere să te cunosc.

– Poţi să-mi spui Joe, spuse modest Joseph Ray. Reacher se mai strădui o dată să zâmbească. Gheaţa fusese spartă. Ca şi cum ar fi condus un interogatoriu. Reacher o făcuse de o mie de ori. Dar nu de pe partea biroului în care se găsea el. Niciodată, când el fusese cel care purtase cătuşele.

– Joe, va trebui să mă ajuţi puţin, spuse. Am nevoie să ştiu câte ceva despre locul în care mă aflu. Nu ştiu nici unde sunt şi nici de ce, ori cine sunteţi voi, băieţi. Poţi să-mi dai câteva informaţii de bază?

Ray se uita la el ca şi cum nu ar fi ştiut de unde să înceapă. Apoi, privi de jur împrejurul camerei, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă avea sau nu voie să spună ceva.

– Exact, unde ne aflăm? încercă să-l ajute Reacher. Asta poţi să-mi spui, nu?

– Montana, spuse Ray. Reacher arătă din cap că a înţeles.

– OK, spuse. Unde în Montana?

– Lângă un oraş numit Yorke, preciză Ray. Un fost orăşel minier, acum aproape părăsit.

Reacher aprobă din nou.

– Bine, spuse el. Şi voi ce faceţi aici?

– Ridicăm un Bastion, continuă Ray. Un loc numai al nostru.

– Pentru ce?

Ray ridică din umeri. Un tip care vorbea greu. Un moment, nu mai spuse nimic. Apoi se aplecă în faţă şi dădu drumul la ceva care lui Reacher i se păru o mantră, ceva ce omul repetase de nenumărate ori. Sau ceva care îi fusese repetat de tot atâtea ori.

– Ne-am adunat aici ca să scăpăm de tirania Americii, spuse într-un târziu. Ne-am adunat ca să ne trasăm frontierele şi să spunem că, aici, înăuntru, totul va fi diferit.

– Cum diferit? vru să ştie Reacher mai multe.

– Trebuie să recâştigăm America, bucată cu bucată, spuse Ray. Trebuie să clădim un loc unde omul alb să poată trăi liber, nestingherit, în pace, cu libertăţi proprii şi cu legile adecvate.

– Şi credeţi că aveţi şanse să faceţi aşa ceva? preciză Reacher.

– S-a mai întâmplat, spuse Ray. În 1776. Oamenii au zis că ajunge. Au zis că voiau o ţară mai bună. Acum, o spunem din nou. Spunem că ne vrem ţara înapoi. Şi o să ne-o luăm înapoi. Fiindcă acum acţionăm împreună. Aici, au fost mai înainte vreo duzină de unităţi de miliţie. Toate voiau acelaşi lucru. Dar ele acţionau

singure. Misiunea lui Beau a fost să adune oamenii împreună. Acum, suntem uniţi şi o să ne luăm ţara înapoi. Începem de aici. Am început chiar acum.

Reacher dădu aprobator din cap. Aruncă o privire în dreapta şi în jos, spre pata întunecată, unde lui Loder îi cursese sânge din nas şi pătase podeaua.

– Aşa? spuse el. Dar votul şi democraţia? Toate chestiile astea? Ar trebui să votaţi pentru demiterea unora şi alegerea altora, nu crezi?

Ray zâmbi trist şi scutură din cap.

– Am tot votat, de două sute douăzeci de ani, spuse. Şi lucrurile merg din ce în ce mai rău. Guvernul nu e interesat de ce votăm noi. Ne-au luat toată puterea. Au renunţat la ţară. Ştii unde e guvernul ţării ăsteia?

Reacher ridică din umeri.

– În Districtul Columbia, nu?

– Greşit, spuse Ray. E la New York. În clădirea Naţiunilor Unite. Te-ai întrebat vreodată de ce Naţiunile Unite se găsesc lângă Wall Street? Pentru că ăsta-i guvernul. Naţiunile Unite şi băncile. Ele conduc lumea. America nu-i decât o părticică din ea. Preşedintele nu înseamnă decât un vot într-o împuţită de comisie. De-aia votarea nu-i bună de nimic. Chiar crezi că Naţiunilor Unite şi băncilor mondiale le pasă de ce votăm noi?

– Eşti sigur de toate astea? întrebă Reacher, interesat.

Ray dădu viguros din cap.

– Sigur că sunt, spuse. Le-am văzut cu ochii mei. De ce crezi tu că le trimitem ruşilor miliarde de dolari, când avem sărăcie şi aici, în America? Chiar crezi că e alegerea liberă a unui guvern american? Le trimitem pentru că guvernul mondial ne spune s-o facem. Ştiai că avem lagăre şi aici? Cele mai multe sunt pentru

trupele Naţiunilor Unite. Trupe străine, care aşteaptă să intervină oriunde am începe noi vreo treabă. Dar patruzeci şi trei dintre ele sunt lagăre de concentrare. Acolo o să ne bage şi pe noi dacă deschidem gura vreodată.

– Eşti sigur? întrebă Reacher din nou.

– Sigur, întări Ray. Beau are toate documentele. Avem toate dovezile. Se întâmplă lucruri care nici nu ţi-ar trece prin minte. Ştiai că există o lege federală potrivit căreia tuturor copiilor născuţi la un spital li se implantează sub piele un cip? Când îi iau din sala de naşteri, nu-i cântăresc şi nu-i curăţă, aşa cum se zice. Le implantează microcipuri. Curând, toată populaţia va deveni vizibilă pentru sateliţii secreţi. Crezi că naveta spaţială este folosită pentru experimente ştiinţifice? Crezi că guvernul mondial ar autoriza cheltuieli pentru aşa ceva? Trebuie că glumeşti. Rolul navetei spaţiale e să lanseze sateliţi de supraveghere.

– Acum glumeşti tu, nu? întrebă Reacher.

Ray scutură din cap.

– Nici gând, spuse. Beau are toate actele. E o altă lege secretă. Un tip din Detroit îi trimite lui Beau toată marfa asta. Fiecare maşină construită în America, din 1985 încoace, are în ea un transmiţător radio secret, ca sateliţii să poată vedea încotro se duce. Dac-ai să cumperi o maşină, ecranele de radar din clădirea Naţiunilor Unite vor şti unde te afli, în fiecare clipă, zi şi noapte. Chiar în clipa asta, există forţe străine care sunt antrenate în America, gata pentru preluarea oficială a conducerii. Ştii de ce trimitem atâţia bani în Israel? Nu pentru că ne-ar interesa ce li se întâmplă israelienilor. De ce ne-ar interesa? Trimitem bani fiindcă acolo îşi antrenează Naţiunile Unite armata mondială secretă. E ca şi locul

unui experiment. De ce crezi tu că Naţiunile Unite nu-i opresc niciodată pe israelieni să-i invadeze pe alţii? Pentru că ele le-au spus deja ce să facă în primul rând. Îi pregătesc pentru preluarea conducerii asupra lumii întregi. Chiar acum, există trei mii de elicoptere la bazele aeriene de pe tot teritoriul Statelor Unite, toate gata să fie folosite. Elicoptere vopsite în negru, fără nici un fel de marcaje.

– Eşti sigur? întrebă Reacher din nou, nevenindu-i să creadă ce tocmai auzise. Îşi menţinea glasul undeva între îngrijorat şi sceptic. N-am auzit niciodată de chestiile astea.

– Păi, tocmai asta e şi dovada, nu? sublinie Ray.

– De ce? ceru mai multe precizări Reacher.

– Nu e evident? Crezi că guvernul mondial o să permită accesul ziarelor şi televiziunilor la toate chestiile astea? Guvernul mondial ţine sub control mijloacele de informare, nu? Le are în proprietate. Prin urmare, logic că n-o să apară niciodată în ele ceea ce se întâmplă cu adevărat, nu? Ăştia nu-ţi spun decât treburile sigure şi ţin secretele departe de urechile lumii. Totul e adevărat, crede-mă. Ţi-am spus. Beau are toate actele. Ştiai că orice semn de circulaţie de pe şoselele Americii are un simbol secret pe spate? N-ai decât să te duci şi să te uiţi. Un simbol secret, ca trupele mondiale să se poată orienta pe întreg cuprinsul ţării. Se pregătesc de preluare. De aceea avem nevoie de un loc numai al nostru.

– Şi vă gândiţi c-o să vă atace? îl mai întrebă Reacher.

– Nu încape îndoială, îi răspunse Ray. O să vină imediat peste noi.

– Şi credeţi că vă puteţi apăra? insistă Reacher. Câţiva oameni, într-un orăşel din Montana?

Joe Ray scutură din cap.

– Nu suntem numai câţiva oameni. Suntem o sută.

– O sută de oameni? împotriva guvernului mondial? Ray scutură din nou din cap.

– Ne putem apăra, spuse. Beau e un conducător deştept. Zona asta e cât se poate de potrivită. Aici suntem într-o vale. O sută de kilometri de la nord la sud şi tot o sută de la est la vest. Graniţa canadiană trece de-a lungul marginii de nord.

Mătură aerul cu mâna, la nivelul ochilor, de la stânga la dreapta, ca o lovitură de karate, pentru a demonstra cele descrise. Reacher îl aprobă din cap. Cunoştea bine graniţa canadiană. Ray îşi folosi mâna cealaltă, în susul şi în josul marginii de la harta sa invizibilă.

– Rapid River, spuse. Asta-i frontiera noastră de vest. E un râu mare, complet sălbatic. Nu-i nici o cale să poată fi trecut.

Îşi deplasă prin aer mâna cu graniţa canadiană şi trasă un cerc în gol, ca şi cum ar fi spălat un ochi de geam.

– Pădure naţională, spuse. O vezi? Şaptezeci de kilometri, de la est la vest. Pădure virgină deasă, n-o poţi trece în nici un fel. Dacă vrei şi o frontieră de est, pădurea asta e perfectă.

– Şi la sud? vru Reacher să-şi completeze imaginea. Ray tăie aerul cu mâna, undeva la nivelul pieptului.

– O râpă, răspunse. O capcană naturală pentru tancuri. Crede-mă, mă pricep la tancuri. N-ai nimic pe care să mergi, cu excepţia unei singure şosele şi a unui drumeag, mai mult un făgaş. O punte de lemn duce drumeagul peste râpă.

Reacher aprobă. Îşi amintea cum bâjbâise duba albă drumul peste o structură de lemn.

– Dacă podul ăla e aruncat în aer, nu mai există nici o cale de trecere.

– Şi şoseaua? se interesă Reacher.

– La fel, spuse Ray. Aruncăm podul în aer şi suntem în siguranţă. Chiar acum băieţii amplasează încărcăturile.

Reacher dădu încet din cap. Se gândea la atacuri aeriene, la artilerie, la rachete, la bombe inteligente, la infiltrarea de forţe speciale, de trupe aeropurtate, de paraşutişti. Se gândea la trupele SEAL ale marinei, ridicând un pod peste râu, sau la infanteria marină, reclădind podul peste râpă. Se gândea la unităţile NATO, deplasându-se huruind în jos, tocmai din Canada.

– Şi cu Holly care-i treaba? întrebă. Ce vreţi să faceţi cu ea?

Ray zâmbi. Barba i se desfăcu în două, iar dinţii îi sclipiră, la fel cu ochii.

– Arma secretă a lui Beau, spuse. Gândeşte-te şi tu. Guvernul mondial o să-l folosească pe bătrânul ei ca să conducă atacul. Crezi cumva că preşedintele e cel care-i numeşte pe tipii ăştia? Cred că glumeşti. Bătrânul Johnson e omul guvernului mondial, care nu aşteaptă decât o mişcare a comandamentului secret. Dar când ajunge aici, ce-o să găsească?

– Ce? insistă Reacher.

– Vine dinspre sud, nu? Prima clădire pe care o vede e vechiul tribunal, în colţul de sud-est al oraşului. Tocmai ai fost acolo. Ea e la etajul doi, nu? Ai remarcat construcţia cea nouă? O încăpere specială, cu pereţi dubli, cu peste jumătate de metru distanţă între ei. Tot spaţiul e plin de dinamită şi capse explozive din magaziile vechii mine. Primul obuz

rătăcit o azvârle pe fetiţa bătrânului Johnson până în ziua de apoi.

Reacher dădu din nou încet din cap. Ray îl privi direct.

– Nu cerem mult, spuse. O sută de kilometri pe o sută, ce înseamnă asta? O mie de kilometri de pământ.

– Dar de ce acum? întrebă Reacher. De ce graba asta?

– În cât suntem azi? îi replică Ray. Reacher ridică din umeri.

– O oarecare zi de iulie? făcu el.

– Doi iulie, preciză Ray. Mai sunt doar două zile.

– Până când?

– Până la Ziua Independenţei, spuse Ray, mândru. Patru iulie.

– Şi? tot nu înţelegea Reacher.

– Ne declarăm independenţa. Poimâine. Naşterea unei naţiuni nou-nouţe. Asta pentru când vor veni peste noi, nu? Libertate pentru cei mulţi? Asta nu intră în planurile lor.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Learul Biroului se realimentă la Fargo şi zbură drept spre sud-vest, în California. McGrath îşi afirmase din nou intenţia de a se îndrepta direct spre Montana, dar Webster îi închisese gura. Webster avea felul lui tacticos de-a rezolva treaba. Fiecare lucru la timpul lui. Acum se duceau să verifice povestea lui Beau Borken, în California, iar după aceea aveau să meargă la Baza Forţelor Aeriene Peterson, din Colorado, unde urmau să se întâlnească cu generalul Johnson. McGrath era aproape singurul tip de la Birou, în viaţă, capabil să ridice tonul la Webster şi o făcuse, dar a te certa nu era acelaşi lucru cu a câştiga, aşa că acum se găseau toţi în avion, îndreptându-se mai întâi spre Mojave, McGrath, Webster, Brogan şi Milosevic, toţi extrem de obosiţi, de îngrijoraţi şi de posomorâţi, în cabina încinsă şi zgomotoasă.

– Am nevoie de toate datele posibile, spuse Webster. Pe mine m-au pus personal la conducere şi ăştia nu-s tipul de oameni cu care să-mi pot permite să fiu lipsit de precizie, nu?

McGrath îi aruncă o privire şi se gândi: nu te purta de parcă povestea asta în care îi e ameninţată viaţa lui Holly ar fi unul dintre jocurile tale de societate idioate, Webster. Dar nu spuse nimic. Rămase liniştit pe scaun, până ce micul avion coborî ca o săgeată spre aeroportul aflat la marginea deşertului.

Erau din nou pe pământ, puţin după ora două dimineaţa, ora Coastei de Vest. Agentul-şef din Mojave îi întâmpină pe pista goală, în propria lui maşină. Îi conduse spre sud, prin oraşul adormit.

– Borkenii au fost o familie din Kendall, le explică el. Un oraş mic, la şaptezeci de kilometri de aici. Ferme, în majoritate de lămâi. Un departament de poliţie cu un singur om. Şeriful ne aşteaptă acolo.

– Ştie ceva? întrebă McGrath. Omul de la volan ridică din umeri.

– Poate, spuse. E un oraş mic, nu? Parcurgerea a şaptezeci de kilometri prin deşertul cufundat în noapte, cu optzeci şi cinci la oră, le luă exact treizeci şi şase de minute. Kendall era un nod de clădiri pierdute într-o mare de livezi. Se aflau acolo o staţie de benzină, un magazin general, o prăvălie a cultivatorilor şi o clădire joasă, de ciment, cu antene suple, înălţându-se ca nişte suliţe din acoperiş. O maşină alb-neagră curată era parcată pe platforma de lângă clădire. Purta inscripţia: ŞERIFUL DISTRICTULUI KENDALL. O singură lumină aprinsă se vedea prin fereastra biroului aflat undeva în spatele maşinii.

Cei cinci agenţi se întinseră şi căscară în aerul uscat al nopţii, apoi intrară în şir indian în clădirea de beton. Şeriful districtului Kendall era un om de vreo şaizeci de ani, bine legat, cu părul sur. Inspira încredere. Webster îi făcu semn să se aşeze înapoi pe scaunul său, iar McGrath întinse cele patru fotografii ale infractorilor pe biroul din faţa lui.

– Îi cunoşti pe tipii ăştia? întrebă.

Şeriful trase fotografiile mai aproape şi le privi pe fiecare, pe rând. Le luă, le amestecă şi le întinse într-o ordine nouă. Le puse înapoi pe masă, ca şi cum ar fi împărţit cărţi la un joc pentru uriaşi. Apoi, dădu din cap şi se aplecă spre partea de jos a biroului. Deschise un sertar pe şine. Scoase trei dosare gălbui. Puse

dosarele sub trei dintre cele patru fotografii. Întinse un deget gros spre primul chip.

– Peter Wayne Bell, spuse. Un puşti din Mojave, dar au fost o grămadă din ăştia pe-aici. Nu e un băiat prea drăguţ, după cum cred că aţi aflat deja.

Dădu din cap spre monitorul aflat pe un suport mobil pentru calculator, aflat la capătul biroului. O pagină din baza de date a Centrului naţional de infracţiuni lucea verzui pe acesta. Era un raport al poliţiştilor din Dakota de Nord, în legătură cu identitatea cadavrului găsit într-un şanţ. Identitatea şi istoricul.

Şeriful îşi mişcă încheietura şi puse degetul pe următoarea fotografie. Era pistolarul care o împinsese pe Holly Johnson în partea din spate a Lexusului.

– Steven Stewart, spuse. I se spunea Stevie sau Micul Stevie. Băiat de fermă, cu numai câteva baniţe sub greutatea unui vagon, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Altfel, un băiat nervos şi agitat.

– Ce-are la dosar? întrebă Webster. Şeriful înălţă din umeri.

– Nimic prea serios, spuse. Băiatul a fost doar prea prost ca să-şi cunoască interesul. Un grup de puşti au ieşit în lume şi au făcut scandal, şi cine credeţi că stătea acolo când am trecut prin locul respectiv? Nimeni altcineva decât Micul Stevie. L-am închis de vreo zece ori, cred, dar n-a făcut niciodată ceea ce s-ar putea numi o mizerie.

McGrath aprobă din cap şi arătă spre fotografia pistolarului care se instalase pe scaunul din faţă al Lexusului.

– Şi ăsta?

Şeriful îşi deplasă degetul şi-l puse pe gâtul lucios al celui din fotografie.

– Tony Loder, spuse. Ăsta chiar e un tip rău. Mai isteţ decât Stevie, mai prost decât noi, cei de aici. O să vă dau dosarul. Poate că n-o să vă ţină treji nopţile, pe voi, cei de la Birou, dar nici să dormiţi prea bine după ce-l vedeţi.

– Şi tipul înalt? întrebă Webster.

Şeriful numără încă o dată, cu degetul, tot rândul şi-şi clătină capul sur.

– Nu l-am mai văzut pe tipul ăsta, spuse. Şi-s al naibii de sigur. Mi-aş fi adus aminte.

– Credem că e străin, spuse Webster. European poate. Ar putea vorbi cu vreun accent. Îţi spune ceva?

Şeriful se mulţumi să nege din cap.

– Nu l-am mai văzut până acum, spuse din nou. Mi-aş fi adus aminte.

– OK, rosti McGrath. Bell, Micul Stevie Stewart, Tony Loder şi omul misterios. Şi tipii ăştia, Borken, unde intră?

Şeriful ridică din nou din umeri.

– Bătrânul Dutch Borken n-a intrat niciodată nicăieri, spuse. Asta a fost problema lui. A fost în Vietnam, la infanterie, s-a mutat aici când a ieşit din armată. Şi-a adus cu el o soţioară frumuşică şi un băieţel grăsuţ, a început să cultive lămâi şi i-a mers bine destulă vreme. Era un tip ciudat, un singuratic, nu l-am prea văzut mult. Dar cred că era destul de fericit. Apoi, nevastă-sa s-a îmbolnăvit şi a murit, iar băiatul a început să se poarte ciudat, piaţa a încasat o serie de lovituri, profitul a scăzut, cultivatorii au ajuns să stea la coadă la bănci pentru credite, dobânda a crescut, rezervele de capital s-au topit, preţul apei de irigaţii a urcat, toţi au început să dea colţul, unul după altul. Borken n-a suportat prea bine toate astea şi şi-a înghiţit puşca de vânătoare. Webster aprobă din cap.

– Şi băieţaşul de zece ani era Beau Borken? se interesă.

Şeriful confirmă din cap.

– Beau Borken, spuse el. Un băiat tare ciudat. Foarte isteţ. Dar obsedat.

– De ce anume? se interesă McGrath.

– Au început să vină încoace mexicanii, începu povestirea şeriful. Forţă de muncă ieftină. Tânărul Beau era încrâncenat împotriva lor. A început să latre isteric despre păstrarea oraşului Kendall doar pentru albi. S-a alăturat celor din John Birch[10].

– Deci era rasist? insistă McGrath.

– La început, preciză şeriful. După aia, a intrat în toată chestia aia cu conspiraţia. Vorbea tot timpul despre evreii care conduc guvernul. Sau Naţiunile Unite, ori amândouă, sau cam aşa ceva. Cei din guvern erau toţi comunişti, urmau să pună mâna pe lumea întreagă, aveau planuri secrete pentru orice. O mare conspiraţie împotriva tuturor, dar mai ales a lui. Băncile controlau guvernul, ori guvernul controla băncile? Băncile erau pline toate de comunişti puşi să distrugă America. Îşi închipuia că motivul pentru care banca îi împrumutase bani tatălui său era pentru ca, mai târziu, să-l poată acuza de neplata datoriilor şi să dea ferma mexicanilor, sau negrilor, ori altora, la fel de răi. Tot timpul bătea câmpii pe tema asta.

– Şi ce s-a mai întâmplat? întrebă Webster.

– Bineînţeles că banca l-a acuzat de neplata obligaţiilor, continuă şeriful. Tipul nu-şi restituia creditul. Numai că nu le-au dat mexicanilor pământul lui. L-au vândut aceleiaşi mari corporaţii care stăpâneşte cam tot pe aici, aflată în proprietatea unui fond de pensii, ceea ce înseamnă că, probabil, e în

proprietatea mea şi a voastră, nu a comuniştilor, sau a mexicanilor, ori a oricui altcuiva, nu?

– Şi băiatul dădea vina pe conspiraţie pentru moartea tatălui său? întrebă Brogan.

– Sigur, sublinie şeriful. Adevărul e că Beau însuşi era vinovat pentru ce i se întâmplase bătrânului. Îmi închipui că bătrânul Dutch ar fi putut face faţă la orice, cu excepţia faptului că propriul lui fiu ajunsese complet zărghit. Un băiat crud, egoist, ciudat. De aceea şi-a înghiţit bătrânul afurisita de puşcă, dacă vreţi să ştiţi adevărul.

– Şi unde s-a dus Beau? mai întrebă Webster.

– În Montana, răspunse şeriful. Aşa am auzit. Era băgat în toate grupurile alea de dreapta, ştiţi voi, miliţiile. S-a cocoţat până la funcţia de lider. Zicea că omul alb trebuie să se ridice şi să lupte.

– Şi indivizii ăilalţi s-au dus cu el? continuă să se intereseze Brogan.

– Ăştia trei, sigur, preciză şeriful. Pe tipul cel înalt nu l-am văzut niciodată. Dar Micul Stevie, Loder şi Peter Bell erau cu toţii căzuţi în admiraţie faţă de Beau, ca nişte roboţi. S-au adunat cu toţii. Aveau puţini bani, aşa că au golit casa lui Borken de orice puteau lua cu ei şi s-au îndreptat spre nord. S-or fi gândit să cumpere ceva pământ ieftin acolo şi să se apere, deşi n-aş putea spune împotriva cui, pentru că am auzit că nu-s oameni pe acolo şi, chiar dacă sunt, oricum sunt toţi albi.

– Şi dosarul lui ce zice? se interesă Webster. Şeriful clătină din cap.

– Nu mare lucru, spuse. Beau e prea isteţ ca să fie prins făcând ceva rău.

– Şi totuşi? continuă McGrath. Tot mai face una-alta, fără să fie prins?

Şeriful dădu din cap.

– Atacul maşinii blindate? rosti. Undeva, prin nordul statului? Am auzit. Nu i-a fost pusă în cârcă. V-am zis eu, e prea deştept.

– Mai e ceva ce ar trebui să ştim? încheie Webster.

Şeriful se gândi o clipă şi dădu din nou din cap.

– Mai era şi un al cincilea tip, spuse. Unul pe nume Odell Fowler. Nu încape îndoială că i s-a alăturat lui Beau. Pun rămăşag că aşa a fost. Loder, Stevie şi Bell au fost trimişi să facă prostii, iar Borken şi Fowler pot să jur că stau în umbră şi trag toate sforile.

– Altceva? mai spuse Webster.

– Iniţial, mai era şi un al şaselea individ, adăugă şeriful. Unul pe nume Packer. Erau şase, prieteni la toartă. Dar Packer a pus mâna pe o mexicancă. Cred că nu s-a putut stăpâni, pur şi simplu se îndrăgostise de ea. Beau i-a spus să înceteze să se mai vadă cu ea. Au început să se certe din cauza asta, lucrurile au devenit încordate. Într-o bună zi, Packer dispare de pe faţa pământului, iar Beau e zâmbitor şi relaxat. L-am găsit pe Packer într-un crâng, bătut în cuie pe o cruce de lemn. Răstignit. Mort de câteva zile.

– Şi crezi că Borken a făcut-o? întrebă Brogan.

– N-am avut cum s-o dovedesc, răspunse şeriful. Dar sunt sigur. Şi sunt sigur şi că i-a convins pe ceilalţi să-l ajute. E un conducător înnăscut. E în stare să convingă pe oricine să facă orice vrea el. Vă asigur de asta.

De la Kendall înapoi în Mojave erau şaptezeci de kilometri cu maşina. Din Mojave până la Baza Forţelor Aeriene Peterson, în Colorado, erau alte o mie trei sute de kilometri cu Learul. Trei ore de mers, dintr-un punct în altul, care îi aduseră la Peterson în zorii unei dimineţi strălucitoare, la munte. Era genul de

privelişte pentru care oamenii ar plăti să o vadă, dar cei patru membri FBI nu acordară nici o atenţie celor dimprejur. Joi, trei iulie, a patra zi a crizei, fără odihnă, fără o mâncare ca lumea, îi lăsase istoviţi, dar concentraţi exclusiv pe treaba pe care o aveau de făcut.

Generalul Johnson nu îi putea primi momentan. Se găsea în altă parte a uriaşei baze. Era de serviciu, pregătit să-i întâmpine pe cei care se întorceau din patrulele de noapte. Aghiotantul său îl salută pe Webster, le strânse mâinile celorlalţi trei şi îi conduse într-o cameră a personalului, rezervată special pentru ei. Pe masă se afla o fotografie de mari dimensiuni, în alb şi negru, excelent focalizată. Un fel de peisaj. Arăta ca suprafaţa lunii.

– Anadîr, în Siberia, le preciză aghiotantul. Fotografie din satelit. Săptămâna trecută, încă aveau acolo o mare bază aeriană. O bază pentru bombardiere nucleare. Pista era orientată drept către silozurile noastre de rachete din Utah. Tratatul de reducere a înarmărilor impunea să fie distruse. Ruşii s-au conformat săptămâna trecută.

Cei patru agenţi se aplecară să privească mai îndeaproape. Nu mai era nici o urmă a vreunor structuri făcute de mâna omului în fotografie. Doar nişte cratere cu aer sălbatic.

– S-au conformat? interveni McGrath. Arată ca şi cum au făcut o treabă al naibii de entuziastă.

– Şi? ceru precizări Webster.

Aghiotantul scoase o hartă din suportul ei şi o desfăcu, ocolind masa, pentru ca agenţii să-i poată împărtăşi punctul de vedere. Era o întreagă felie de lume, estul Asiei şi vestul Statelor Unite, cu Alaska drept în centru şi Polul Nord chiar deasupra.

Aghiotantul îşi desfăcu degetul mare şi arătătorul, măsurând distanţa din sud-estul Siberiei până în Utah.

– Anadîr era aici, spuse. Utah e aici. Bineînţeles că ştiam tot ce trebuie despre baza de bombardiere şi luasem deja contramăsuri, printre care se numărau marile baze de rachete din Alaska, aici, iar apoi un întreg lanţ de patru instalaţii pentru rachete de mici dimensiuni sol-aer, întinse de la nord la sud, pe sub linia de zbor de la Anadîr în Utah, care sunt aici, aici, aici şi aici, încălecând linia dintre Montana şi fâşia îngustă de la graniţa cu Idaho.

Agenţii nu băgară de seamă punctele roşii din Idaho. Dar cercetară îndeaproape locaţiile din Montana.

– Ce fel de baze sunt astea? se interesă Webster. Aghiotantul ridică din umeri.

– Au fost un fel de baze temporare, spuse. Ridicate prin anii '60, nu ştiu cum au reuşit să supravieţuiască până acum. Sincer să fiu, nu ne-am aşteptat niciodată că va fi nevoie să le folosim. Rachetele din Alaska erau mai mult decât corespunzătoare. Nimic n-ar fi putut trece pe lângă ele. Dar ştiţi cum a fost, nu? Oricât ne-am fi pregătit, n-ar fi fost de-ajuns.

– Ce fel de arme? dori McGrath să i se precizeze.

– Era câte o baterie de rachete Patriot la fiecare locaţie, răspunse aghiotantul. Astea au fost retrase cu ceva timp în urmă. Le-am vândut Israelului. Şi n-au mai rămas decât Stinger, ştiţi, sistemul ăla de infanterie cu lansare de la umăr.

Webster îl privi lung.

– Stinger? spuse. O să doborâţi bombardierele ruseşti cu sisteme de infanterie?

Aghiotantul înclină din cap. Cu un aer hotărât.

– De ce nu? Nu uitaţi, bazele astea nu erau, de fapt, decât praf în ochi. Se presupunea că nimic nu avea să

treacă de Alaska. Dar Stingerele şi-ar fi făcut treaba. Am livrat câteva mii în Afganistan. Au doborât sute de avioane ruseşti. Cred că, de fapt, erau mai mult elicoptere, dar principiul era bun. Un detector de căldură e un detector de căldură, nu? Nu-i nici o deosebire dacă e lansat de pe un camion sau de pe umărul unui militar.

– Şi acum ce se întâmplă? îl întrebă Webster.

– Închidem bazele, spuse omul. De aceea se găseşte generalul aici, domnilor. Aducem echipamentul şi personalul înapoi aici, la Peterson şi o să fie ceva ceremonii, ştiţi, încheierea unei epoci şi chestii de astea.

– Unde sunt bazele astea? se interesă McGrath. De cele din Montana vorbesc. Unde, mai exact?

Aghiotantul trase harta mai aproape şi verifică referinţele.

– La sud, una e ascunsă pe nişte terenuri agricole din apropiere de Missoula, spuse. La nord, e una ascunsă într-o vale, la vreo şaizeci de kilometri de Canada, lângă un loc numit Yorke. De ce? E vreo problemă?

McGrath ridică din umeri.

– Nu ştim încă, spuse.

Aghiotantul le arătă unde se servea micul-dejun şi îi lăsă să-l aştepte pe general. Johnson sosi după ce se serviră ouăle, dar înainte de pâinea prăjită, aşa că o lăsară nemâncată pe aceasta din urmă şi se întoarseră toţi în camera personalului. Johnson arăta foarte diferit faţă de omul strălucitor pe care Webster îl întâlnise luni seara. Ora timpurie şi tensiunea de trei zile îl făcuseră să arate cu zece kilograme mai slab şi

cu douăzeci de ani mai în vârstă. Era palid la faţă şi avea ochii roşii. Arăta ca un om aproape înfrânt.

– Ce ştim până acum? întrebă.

– Credem că ştim aproape tot ce e necesar, răspunse Webster. Chiar în clipa de faţă, ipoteza noastră este că fiica ta a fost răpită de un grup de miliţie din Montana. Le cunoaştem locaţia, mai mult sau mai puţin. Undeva, în văile din nord-vest. Johnson dădu încet din cap.

– Vreo solicitare? întrebă. Webster scutură din cap.

– Încă nu, spuse.

– Atunci, care e motivul? Ce vor de fapt? Webster scutură din nou din cap.

– Încă n-am reuşit să aflăm, spuse. Johnson aprobă, vag, fără să deschidă gura.

– Cine sunt? ceru el mai multe precizări. McGrath deschise plicul pe care îl ţinuse în mână.

– Avem patru nume, spuse. Trei sunt din echipa de răpitori şi există dovezi destul de sigure legate de identitatea şefului acelei unităţi de miliţie. E vorba despre un tip pe nume Beau Borken. Îţi spune ceva numele ăsta?

– Borken? repetă Johnson. Absolut nimic.

– Bine, spuse McGrath. Şi tipul ăsta? Îl cheamă Peter Bell.

McGrath îi trecu lui Johnson imaginea reconstituită pe computer a feţei lui Bell la volanul Lexusului. Johnson îl privi lung şi dădu din nou din cap.

– Ăsta e mort, spuse McGrath. N-a mai ajuns înapoi în Montana.

– Foarte bine, spuse Johnson. McGrath îi trecu o altă imagine.

– Steven Stewart, spuse.

Johnson acordă pozei aceeaşi atenţie, dar încheie clătinând din cap.

– Nu l-am mai văzut pe omul ăsta până acum, spuse.

– Tony Loder? întrebă în continuare McGrath. Johnson privi faţa lui Loder şi scutură din cap.

– Nu, spuse.

– Ăştia trei şi Borken sunt toţi din California, precizează McGrath. Mai poate fi încă un individ, pe care-l cheamă Odell Fowler. Ai mai auzit de numele ăsta?

Johnson clătină din cap a negare.

– Şi mai e tipul ăsta, adăugă McGrath. Nu ştim cine e.

Îi dădu fotografia tipului celui înalt. Johnson îşi aruncă ochii pe ea, şi apoi îşi mută privirea. Dar aceasta i se întoarse.

– Pe ăsta îl ştii? insistă McGrath. Johnson înălţă din umeri.

– Parcă mi-e vag familiar, spuse. Poate cineva pe care l-am mai văzut undeva.

– De curând? întrebă McGrath. Johnson scutură din cap.

– Nu de curând. Probabil cu multă vreme în urmă.

– Militar? continuă Webster.

– Probabil, repetă Johnson. Cei mai mulţi dintre cei pe care-i văd sunt militari.

Aghiotantul său îşi făcu şi el loc, cu un umăr înainte, şi aruncă o privire.

– Mie nu-mi spune nimic, interveni el. Dar ar trebui să trimitem asta prin fax la Pentagon. Dacă este sau a fost militar, trebuie să se găsească cineva care să fi lucrat cu el.

Johnson dădu ferm din cap.

– Trimite-o prin fax la Poliţia militară, spuse el. Tipul ăsta e un infractor, nu? Există şansa să mai fi călcat

strâmb şi înainte, în armată. Cineva o să-şi aducă aminte de el.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Veniră să-l ia la o oră după ivirea zorilor, când moţăia pe scaunul tare de lemn, ţinându-şi mâinile încătuşate în poală. Joseph Ray era treaz şi alert, în faţa lui.

Reacher îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii gândindu-se la dinamită. Dinamită veche, rămasă de la operaţiile miniere la care se renunţase. Se închipui cântărind în mână un baton de dinamită. Simţindu-i greutatea. Imaginându-şi volumul din cavitatea aflată în spatele pereţilor alveolei în care era ţinută Holly. Imaginând-şi acest spaţiu îndesat cu dinamită veche. Dinamită veche, descompunându-se, nitroglicerina asudând, devenind instabilă. Poate o tonă de dinamită veche, instabilă, înghesuită peste tot în jurul lui Holly, încă nu atât de stricată încât să sară în aer la orice mişcare întâmplătoare, dar destul de deteriorată ca să explodeze la impactul unui proiectil de artilerie rătăcit. Ori al unui glonţ rătăcit. Sau chiar la o lovitură de ciocan.

Se auzi un scârţâit de tălpi pe marna de afară, când un detaşament de gărzi se opri în faţa colibei. Uşa se trânti de perete, iar Reacher îşi întoarse capul şi văzu şase oameni. Şeful lor tropăi înăuntru şi-l ridică, trăgându-l de braţ. Îl târâră afară, în soarele sclipitor al dimineţii, în faţa unui grup de cinci oameni înşiraţi în linie, cu armele automate ţinute la umăr. Uniforme de camuflaj, bărbi. Se întinse şi aruncă o privire furişă împrejur. Ţevile armelor îl împinseră în cadrul formaţiei dezordonate, iar cei şase îl făcură să păşească dincolo de luminiş şi apoi pe o cărare îngustă, care se îndepărta de soare, pierzându-se în

adâncul pădurii. La cincizeci de paşi mai încolo, se găsea un alt luminiş. Un dreptunghi neregulat cu o suprafaţă destul de mică. Două clădiri, din placaj şi lemn de cedru. Nici una dintre ele nu avea ferestre. Gărzile îl ţinură pe loc şi şeful îşi folosi arma pentru a arăta spre clădirea din stânga.

– Centrul de comandă, spuse. Apoi, arătă către cea din dreapta.

– Baraca de pedeapsă, spuse. Încercăm să stăm cât mai departe de ea.

Cei şase oameni izbucniră în râs, însufleţiţi de siguranţa pe care ţi-o dă încrederea apartenenţei la un detaşament de elită, iar şeful formaţiei ciocăni la uşa centrului de comandă. Făcu o pauză de o clipă şi o deschise. Reacher fu împins înăuntru, cu ţeava unei arme înfipte în rinichi.

Interiorul era scăldat de lumină. Becuri electrice se adăugau luminii verzui a zilei, care pătrundea prin lucarnele înfundate în muşchiul de pe acoperiş. O masă simplă de stejar şi scaune potrivite acesteia, nişte chestii mari, demodate şi rotunde, cum Reacher mai văzuse doar prin filmele vechi, despre redacţii de ziare sau bănci de ţară. Lipseau orice alte elemente de decor, cu excepţia unor steaguri şi bannere, prinse în ţinte pe pereţi. În spatele biroului se vedea o svastică mare, roşie, în vreme ce pe ceilalţi pereţi atârnau alte câteva simboluri asemănătoare, în alb şi negru. O hartă detaliată a statului Montana era fixată cu pioneze de o placă de lemn, agăţată pe peretele din fund. O mică porţiune din colţul de nord-vest al statului era conturată cu negru. Pe podeaua goală se aflau teancuri de broşuri şi manuale. Unul purta titlul: "Usuc-o, o să-ţi placă". Avea pretenţia că îţi demonstra cum trebuie păstrată mâncarea pentru a face faţă unui

asediu. Altul arăta cum gherilele pot face trenurile de pasageri să deraieze. O bibliotecă lustruită de mahon, neobişnuit de bine lucrată, era ticsită cu cărţi. Raza de lumină care pătrunse prin uşă căzu pe ea, făcând să strălucească titlurile imprimate cu litere aurii pe cotoarele de pânză. Erau istorii standard ale artei războiului, traduse din germană şi japoneză. Un raft întreg era ocupat numai de texte despre Pearl Harbour. Texte pe care Reacher însuşi le studiase, altundeva şi cu multă vreme în urmă.

Rămase nemişcat. Borken se afla în spatele biroului. Părul îi strălucea, argintiu, în lumină. Uniforma neagră arăta aproape cenuşie. Borken îl privea în tăcere. Apoi, îi făcu semn spre un scaun. Prin gesturi, arătă gărzilor că trebuiau să aştepte afară.

Reacher se aşeză, greu. Oboseala îl chinuia, iar adrenalina îl ardea în stomac. Gărzile tropăiră pe podeaua de lemn şi ieşiră. Închiseră uşa încet, cu grijă. Borken îşi mişcă braţul şi deschise un sertar. Scoase un revolver vechi. Îl puse pe masă, cu un păcănit sonor.

– M-am hotărât, spuse. Dacă să trăieşti sau să mori. Arătă spre vechiul revolver de pe masă.

– Ştii ce e? întrebă.

Reacher îi aruncă o privire, în lumina puternică din jur, şi aprobă din cap.

– Un Colt Marshall, spuse.

– Poţi să-ţi pui viaţa chezăşie că aşa e. E un Colt Marshall original, din 1873, identic cu cele înmânate cavaleriei Statelor Unite. E arma mea personală.

Îl ridică cu mâna dreaptă şi-l cântări.

– Ştii ce fel de muniţie are?

Reacher dădu din nou, aprobator, din cap.

– Calibrul patruzeci şi cinci. Şase focuri.

– Corect din prima, spuse Borken. Şase cartuşe de patruzeci şi cinci, trei sute de metri pe secundă, ieşite dintr-o ţeavă de nouăsprezece centimetri şi jumătate. Ştii ce pot să-ţi facă gloanţele astea?

Reacher ridică din umeri.

– Depinde dacă mă lovesc sau nu, spuse. Borken îl privea fără nici o expresie pe chip. Apoi, rânji. Gura lui umedă îşi îndoi colţurile în sus, iar pometii săi înălţaţi îi făcură ochii aproape să se închidă.

– Te vor lovi, spuse. Dacă trag, te vor lovi. Reacher ridică din nou din umeri.

– De acolo de unde eşti, poate că da, spuse.

– De oriunde, spuse Borken. De aici, de la cincisprezece metri, dacă trag, te vor lovi.

– Ridică mâna dreaptă, îl invită Reacher. Borken îşi pierduse din nou expresia de pe chip.

Lăsă revolverul jos şi îşi ţinu sus mâna mare, albă, ca şi cum ar fi salutat o cunoştinţă întâmplătoare sau ar fi depus un jurământ.

– Eram sigur, constată Reacher.

– Erai sigur? repetă Borken.

– Categoric, sublinie Reacher. Arma e destul de precisă, dar nu e cea mai bună armă din lume. Ca să nimereşti un om de la cincizeci de metri distanţă, trebuie să exersezi ca un nebun. Şi n-ai făcut-o.

– N-am făcut-o? repetă Borken, prostit.

– Nu, n-ai făcut-o, insistă Reacher. Uită-te niţel la chestia asta. A fost proiectat prin 1870, nu? Ai văzut vreodată fotografii vechi? Oamenii erau mult mai scunzi. Nişte tipi bătăioşi, dar scunzi, care abia veniseră din Europa, unde flămânziseră de generaţii întregi. Oameni mici, mâini mici. Uită-te la patul pistolului ăsta. O curbă prea strânsă, de departe prea mică pentru unul ca tine. Când pui mâna pe el, arată

ca şi cum ar avea un ciorchine de banane împrejur. Şi patul ăla e din lemn de nuc, vechi de o sută douăzeci de ani. Tare ca piatra. Spatele patului şi rama de sub cocoş te vor lovi ca un pumn la recul. Ai folosit mult revolverul ăsta, ai o perniţă bătătorită între degetul mare şi arătător, se vede de aici. Dar să nu-mi spui că ai exersat cu el, pentru că n-ai făcut-o, şi nu poţi fi trăgător de elită dacă nu exersezi.

Borken îl privi fix. Apoi, zâmbi. Buzele i se desfăcură, iar ochii rămaseră din nou cât nişte crăpături. Deschise un sertar de cealaltă parte a biroului şi scoase un alt revolver. Era un Sig-Sauer de 9 mm. Vechi, poate, doar de cinci ani. Uzat, dar bine întreţinut. Un pat mare, ca o cutie, pentru o mână mare.

– Am minţit, spuse. Asta e arma mea personală. Iar acum, mai ştiu ceva. Ştiu că hotărârea pe care am luat-o a fost cea potrivită.

Făcu o pauză, pentru ca Reacher să-l poată întreba ce hotărâre luase. Reacher rămase tăcut. Îşi strânse buzele. Nu avea de gând să-l întrebe nimic, nici măcar dacă ar fi fost ultima propoziţie pe care îi mai era dat s-o rostească.

– Noi, cei de aici, suntem serioşi, să ştii, spuse Borken. În întregime serioşi. Nu ne jucăm deloc. Şi suntem corecţi în raport cu ce se întâmplă.

Făcu din nou o pauză pentru ca Reacher să-l poată întreba ce se întâmplă. Reacher nu spuse nimic. Rămase uitându-se în gol.

– America are un guvern despotic, continuă Borken. O dictatură controlată de peste hotare de inamicii noştri. Actualul preşedinte este membru al guvernului mondial, care ne controlează vieţile în secret. Sistemul lui federal nu e decât o perdea de fum

menită să ţină totul sub control. Plănuiesc să ne dezarmeze şi să ne înrobească. Au început deja. Să nu ne mai amăgim.

Se opri o clipă. Luă din nou în mână vechiul revolver. Reacher îl văzu verificând felul în care patul i se potrivea în palmă. Simţi carisma care iradia din el. Se simţi forţat să asculte glasul încet, hipnotic.

– Sunt două metode principale, spunea Borken. Prima constă în încercarea de a dezarma populaţia civilă. Cel de-al doilea amendament garantează dreptul de a purta arme, dar sunt pe cale să obţină abolirea lui. Legile legate de infracţiuni, toate cârcotelile astea despre delicte, homiciduri, războaie ale drogurilor, sunt toate îndreptate către dezarmarea celor ca noi. Şi când vom fi dezarmaţi, pot să facă ce vor cu noi, nu? De aceea în Constituţie este prevăzută înarmarea cetăţenilor. Bătrânii erau isteţi. Ştiau că singurul lucru care putea ţine sub control un guvern erau voinţa poporului şi capacitatea acestuia de a-l da jos dintr-o lovitură.

Borken se opri din nou. Reacher îşi ridică privirea spre svastica din spatele capului său.

– Cea de-a doua metodă constă în a băga la strâmtoare micile afaceri, îşi continuă Borken ideea.

Asta-i o teorie personală de-a mea. N-o să prea auzi de ea în cadrul Mişcării. Dar eu mi-am dat seama. Mă situează cu mult înaintea celorlalţi în felul meu de a înţelege lucrurile.

Borken aşteptă, dar Reacher rămase în continuare tăcut. Uitându-se într-o parte.

– E bătător la ochi, nu? Guvernul mondial este la bază un guvern de tip comunist. Nu au nevoie de un sector puternic al micilor afaceri. Numai că asta a avut America. Milioane de oameni, cu toţii muncind

din greu şi câştigându-şi viaţa de zi cu zi. Prea mulţi ca să-i omori imediat, când vine vremea. Aşa că cifrele trebuie reduse încă de la bun început. Aşa se face că guvernul federal a fost instruit să-i strângă cu uşa pe micii întreprinzători. Impun tot felul de reglementări, tot felul de legi şi de taxe, măsluiesc pieţele, îl pun pe micul întreprinzător în genunchi şi pe urmă le dau dispoziţie băncilor să amuşineze peste tot, cu promisiunea unor credite atractive în bot şi, când nici nu s-a uscat bine cerneala pe actele de credit, înşfacă dobânda, şi mai muncesc niţel la măsluirea pieţelor, până ce bietul om nu mai e în stare să le dea banii înapoi. Şi atunci, îi iau cu de-a sila afacerea. Asta înseamnă unul mai puţin pentru cuptoarele de gaz, când va veni vremea.

Reacher se mulţumi să-i arunce o privire scurtă. Nu spuse nimic.

– Crede-mă, insistă Borken. E ca şi cum ar rezolva dinainte problema cadavrelor. Scăpaţi acum de clasa mijlocie şi n-o să mai fie nevoie de atâtea lagăre de concentrare mai târziu.

Reacher se mulţumi să-l privească în ochi. Era ca şi cum s-ar fi uitat la o sursă de lumină strălucitoare. Buzele roşii şi groase zâmbeau, un zâmbet indulgent.

– Ţi-am spus că eram cu mult înaintea celorlalţi, spuse. Am văzut-o venind. La ce crezi că slujeşte Rezerva Federală? Asta-i cheia pentru tot. America e, în mod fundamental, o naţiune bazată pe afaceri, nu? Controlezi afacerile, controlezi totul. Cum controlezi afacerile? Controlând băncile. Cum controlezi băncile? Punând pe picioare un afurisit de sistem al Rezervei Federale. Le spui băncilor ce să facă. Asta-i cheia. Guvernul mondial controlează totul, prin intermediul Rezervei Federale. Am văzut-o cu ochii mei.

Ochii îi erau larg deschişi. Sclipind, dar lipsiţi de vreo anumită culoare.

– Am văzut făcându-i-se asta propriului meu tată, strigă. Fie ca bietul lui suflet să-şi găsească odihna. Federalii l-au scos la mezat!

Reacher îşi întoarse privirea. Ridică uşor din umeri către o siluetă imaginară aflată în colţul încăperii. Nu spuse nimic. Încercă să-şi amintească succesiunea titlurilor din biblioteca de mahon delicat cizelată a lui Borken. Istoria purtării războaielor, din China antică, trecând prin Italia renascentistă şi până la Pearl Harbour. Se concentră asupra formulării exacte a titlurilor, pentru sine însuşi, încercând să reziste severităţii cu care îl urmărea Borken.

– Suntem oameni serioşi aici, spunea Borken, din nou. Poţi să te uiţi la mine şi să gândeşti că sunt un fel de despot, ori şef de cult, ori indiferent cum ar vrea lumea să mă eticheteze. Dar nu este aşa. Sunt un bun conducător, nu voi nega asta. Un conducător chiar inspirat. Numeşte-mă inteligent şi receptiv, nu o să te contrazic. Dar, de fapt, nu aş avea nevoie să fiu aşa. Oamenii mei nu au nevoie de încurajare. N-au nevoie de o mână de fier care să-i conducă. Au nevoie de îndrumare şi disciplină, dar nu te lăsa amăgit de asta. Nu oblig pe nimeni. Nu face greşeala să le subapreciezi voinţa. Nu le trece cu vederea dorinţa unei schimbări în mai bine.

Reacher era tăcut. Continua să se concentreze asupra cărţilor, trecând în revistă, mental, evenimentele din decembrie 1941, văzute din punctul de vedere al japonezilor.

– Nu suntem infractori, spunea Borken. Când un guvern nu-şi mai face treaba, cei mai buni sunt cei

care se ridică împotriva lui. Sau crezi cumva că ar trebui să ne purtăm ca oile?

Reacher riscă să-i arunce o privire. Riscă să ia cuvântul.

– Eşti deosebit de selectiv, spuse. În legătură cu cine e aici şi cine nu e.

Borken dădu din umeri.

– Cine se aseamănă se adună, spuse. Nu-i asta legea naturii? Negrilor le revine toată Africa. Albii au locul ăsta.

– Şi dentiştii evrei? întrebă Reacher. Ei ce loc au? Borken ridică din nou uşor din umeri.

– Asta a fost o greşeală operativă, răspunse el. Loder ar fi trebuit să aştepte până ce calea ar fi fost liberă. Dar greşeli se întâmplă tot timpul.

– Trebuia să fi aşteptat şi până ieşeam eu din scenă, spuse Reacher.

Borken aprobă din cap.

– Sunt de acord cu tine, spuse. Ar fi fost mai bine pentru tine. Dar n-au făcut-o şi iată-te aici, printre noi.

– Pentru că sunt alb? se interesă Reacher.

– Nu fi ironic, răspunse Borken. Albilor le-au mai rămas extrem de puţine drepturi.

Reacher îl fixă cu privirea. Se uită prin încăperea strălucitoare, mocnind de ură. Se înfioră.

– Am făcut un studiu despre tiranie, începu Borken o nouă litanie. Şi despre cum poate fi combătută. Prima regulă e să iei o hotărâre fermă, să trăieşti liber sau să mori. Şi să te ţii de ea. Să trăieşti sau să mori. A doua regulă este să nu te porţi niciodată ca oile. Trebuie să rămâi în picioare şi să te împotriveşti. Le studiezi sistemul şi înveţi să-i urăşti. Iar apoi acţionezi. Cum acţionezi? Cei curajoşi răspund la luptă. Plătesc cu aceeaşi monedă, înţelegi?

Reacher ridică din umeri. Nu răspunse nimic.

– Cei curajoşi plătesc cu aceeaşi monedă, repetă Borken. Dar cel care este şi curajos şi înţelept acţionează altfel. Se răzbună el primul. Dinainte. El dă primele lovituri. Le dă ceea ce nu se aşteaptă, când şi unde nu se aşteaptă. Asta facem noi aici. Plătim, mai întâi, cu aceeaşi monedă. Este războiul lor, dar noi vom împărţi primele lovituri. O să le dăm ceva la care nici măcar nu se aşteaptă. Le vom da planurile peste cap.

Reacher se uită din nou la rafturile bibliotecii. Cinci mii de pagini clasice, toate spunând acelaşi lucru: nu face ceea ce ei se aşteaptă să faci.

– Du-te şi uită-te la hartă, spuse Borken dintr-odată.

Împingându-şi înainte mâinile încătuşate, Reacher se sculă greoi de pe scaun. Se îndreptă spre harta statului Montana, aflată pe perete. Găsi oraşul Yorke în colţul din stânga, sus. Mult înăuntrul micii suprafeţe conturate cu negru. Verifică scala şi se uită la umbra conturului şi la culori. Râul despre care îi vorbise Joseph Ray se întindea la cincizeci de kilometri spre vest, de cealaltă parte a munţilor. Era o linie groasă, albastră, care cobora în josul hărţii. Spre nord, erau nişte înălţimi enorme, colorate în castaniu, pe toată distanţa până în Canada. Singurul drum de acces trecea prin Yorke şi se termina la nişte mine părăsite. Câteva cărări întâmplătoare traversau codrii deşi, spre est. La sud, liniile conturului se uneau, pentru a marca o prăpastie înspăimântătoare, tăiată de la est la vest.

– Uită-te la terenul ăsta, Reacher, spuse calm Borken. Ce-ţi spune?

Reacher se uită. Îi spunea că nu avea cum să scape de acolo. Nu pe jos, nu împreună cu Holly. Erau

săptămâni de mers pe teren accidentat, către est şi nord. Iar la vest şi sud, erau bariere naturale. Terenul constituia o puşcărie mai bună decât ar fi făcut-o sârma ghimpată şi câmpurile de mine. Fusese o dată în Siberia, după glasnost, pe urmele unor poveşti vechi, legate de militarii americani dispăruţi în acţiune[11]. Spre marea lui uimire, lagărele erau pe deplin deschise. Fără sârmă ghimpată, fără bariere de vreun fel. Îşi întrebase gazdele: unde sunt gardurile? Ruşii arătaseră spre kilometri de câmpuri acoperite de zăpadă şi-i răspunseseră: acolo sunt gardurile. N-aveai unde să fugi. Se uită din nou la hartă. Terenul însuşi era bariera. Ca să ieşi de aici, ai fi avut nevoie de un vehicul. Şi de o grămadă de noroc.

– Nu pot să vină peste noi, continuă Borken. Suntem de necucerit. Nu putem fi opriţi. Ar fi un dezastru de proporţii cu adevărat istorice. Îţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă Tunicile Roşii[12] ar fi reuşit să oprească Revoluţia Americană din 1776?

Reacher aruncă o privire în jurul încăperii înghesuite, de lemn şi se înfioră.

– Asta nu-i Revoluţia Americană, spuse.

– Chiar crezi că nu e? îl întrebă Borken. Care-i deosebirea? Şi ei voiau să dobândească libertatea de la un guvern tiranic. Ca şi noi.

– Voi sunteţi criminali, replică Reacher.

– Şi ei au fost, în 1776, afirmă Borken. Şi ei au ucis oameni. Şi sistemul instaurat a denumit asta crimă.

– Sunteţi rasişti, nu se lăsă Reacher.

– Ca şi în 1776, susţinu Borken. Jefferson şi sclavii lui? Ştiau că negrii le erau inferiori. Pe atunci, erau exact la fel ca şi noi acum. Numai că ei s-au transformat în noile Tunici Roşii. Încet, în ani de zile. Ne revine nouă sarcina să ne întoarcem la acel stadiu

la care trebuiau să rămână lucrurile. Trăieşte liber sau mori, Reacher. E un ţel nobil. La fel a fost întotdeauna, nu crezi?

Se aplecase în faţă, cu masa imensă a corpului său apăsând greu pe birou. Mâinile i se ridicaseră în aer. Ochii lui lipsiţi de culoare străluceau.

– Dar în 1776 s-au făcut şi greşeli, spuse. Eu am studiat istoria. Războiul ar fi putut fi evitat dacă amândouă părţile s-ar fi purtat în consecinţă. Iar războiul trebuie întotdeauna evitat, nu crezi?

Reacher ridică din umeri.

– Nu în mod necesar, spuse.

– Ei, de data asta o să ne ajuţi să-l evităm, îşi dezvălui ceva din planuri Borken. Asta m-am hotărât. Vei fi emisarul meu.

– Ce să fiu? întrebă Reacher.

– Eşti independent, sublinie Borken. Nu eşti unul dintre noi. N-ai nici un interes personal. American ca şi ei, un cetăţean integru, fără nici o condamnare. Un om inteligent, receptiv. Bagi de seamă lucruri. O să te asculte.

– Cum? întrebă Reacher din nou.

– Ne-am organizat bine aici, continuă Borken. Suntem gata să ne asumăm statutul de naţiune. Trebuie să-ţi intre în cap treaba asta. Avem o armată, avem trezorerie, avem rezerve financiare, avem un sistem legal, avem democraţie. O să-ţi arăt azi totul. O să-ţi arăt o societate care e gata de independenţă, gata să trăiască liber sau să moară şi care nu e decât la o zi distanţă de asta. Iar apoi, am să te trimit în sud, către America. Le vei comunica faptul că poziţia noastră este puternică, iar a lor e lipsită de orice speranţă.

Reacher continuă să-l privească.

– Şi poţi să le spui de Holly, adăugă calm Borken. Care e în cămăruţa ei specială. Le spui de arma mea secretă. De poliţa mea de asigurare.

– Eşti absolut sărit de pe fix, spuse Reacher. În baracă se lăsă linişte. O linişte copleşitoare.

– De ce? şopti Borken. De ce crezi că sunt sărit de pe fix? Chiar aşa, de ce?

– Nu gândeşti limpede, spuse Reacher. Nu-ţi dai seama că Holly nu contează? Preşedintele o să-l schimbe pe Johnson cât ai zice peşte. O să te facă praf ca pe un gândac, iar Holly n-o să fie decât o altă victimă. Ar trebui s-o eliberezi şi s-o trimiţi împreună cu mine.

Borken îşi scutură capul său mare, fericit şi plin de încredere.

– Nu, zise el. Asta n-o să se întâmple. Mai sunt şi alte lucruri legate de Holly în afară de poziţia tatălui său. Nu ţi-a spus?

Reacher continua să-l privească, iar Borken îşi consultă ceasul.

– E vremea să plecăm, spuse. A venit clipa să vezi şi tu cum funcţionează sistemul nostru juridic.

Holly auzi paşii tăcuţi în apropierea uşii şi se dădu încet jos din pat. Lacătul clincăni şi tânărul soldat cu cicatricea pe frunte păşi în alveolă. Ţinea degetul pe buze, iar Holly dădu din cap. Şchiopătă până în baie şi dădu drumul la duş, să curgă cu zgomot în cada goală. Tânărul o urmă şi închise încet uşa după el.

– N-o putem face decât o dată pe zi, şopti Holly. Dacă aud duşul prea des, o să devină bănuitori.

Tânărul arătă din cap că a înţeles.

– Plecăm diseară, spuse. Nu pot acum, dimineaţa. Suntem cu toţii de serviciu la procesul lui Loder. O să

trec pe aici după apus, cu un jeep. O să încercăm după lăsarea întunericului. Spre sud. E riscant, dar o să reuşim.

– Nu fără Reacher, spuse Holly. Tânărul scutură din cap.

– Nu pot promite nimic, spuse. Acum e cu Borken. Numai Dumnezeu ştie ce i se poate întâmpla.

– Dacă plec eu, pleacă şi el, sublinie Holly.

Tânărul o privi, plin de enervare.

– Bine, spuse. O să încerc. Deschise uşa băii şi se strecură afară. Holly îl privi plecând şi închise duşul. Rămase privind după el.

Făcu un ocol spre nord-vest şi o luă pe drumul lung înapoi, prin pădure, tot pe acolo pe unde venise. Santinela pe care Fowler o ascunsese printre copaci, la cinci metri de poteca principală, nu-l văzu. Dar cel care se ascunsese în pădure prinse o fulgerare a unei uniforme de camuflaj, care se strecura printre tufişuri. Se răsuci repede pe loc, dar era prea târziu ca să-i distingă faţa. Ridică din umeri şi se gândi intens. Mai bine să-l treacă cu vederea decât să recunoască faptul că dăduse greş cu identificarea.

Aşa se face că tânărul cu cicatricea ajunse înapoi în cabana sa, cu două minute înainte de ora când trebuia să-şi escorteze comandantul la audierea de la tribunal.

La lumina zilei, clădirea tribunalului, aflată în colţul de sud-est al oraşului părăsit Yorke, arăta în mare măsură la fel ca şi o sută de alte construcţii, pe care Reacher le văzuse de-a lungul şi de-a latul Americii rurale. Ridicată pe la începutul veacului. Mare, albă, cu stâlpi, împodobită cu diverse elemente decorative. Structura pătrăţoasă era destul de solidă pentru a da

impresia de seriozitate, dar şi destul de subtilă în detalii pentru a trece drept o clădire frumoasă. Văzu o cupolă delicată, parcă plutind deasupra casei, purtând în ea un ceas la fel de delicat, probabil achitat printr-o subscripţie publică, ţinută cu multă vreme în urmă, în rândurile unei generaţii demult uitate. Mai mult sau mai puţin ca şi o sută de alte clădiri, dar acoperişul era mai abrupt decât al multora dintre ele şi mai greu. Bănui că ăsta era stilul în nordul statului Montana. Acoperişul acela ar fi suportat şi o sută de tone de zăpadă, pe toată durata îndelungată a iernii.

Dar momentan se aflau în cea de-a treia dimineaţă a lui iulie şi nu era nici o urmă de zăpadă pe acoperiş. Lui Reacher îi era cald, după ce mersese un kilometru pe jos, sub soarele palid de nord. Borken o luase înainte, singur, iar Reacher fusese cărat prin pădure de aceiaşi şase paznici de elită. Tot cu cătuşe la mâini. Îl duseseră până la treptele din faţă ale clădirii şi apoi îl împinseseră înăuntru. Primul etaj era spaţios. Se puteau vedea stâlpii care susţineau etajul al doilea, acoperit cu scânduri late, netede, ce păreau tăiate cu gaterul din nişte pini uriaşi. Timpul şi ceara de lustruit dăduseră lemnului o nuanţă închisă, iar panourile aveau un design simplu şi sever.

Fiecare scaun fusese ocupat. Fiecare bancă era plină de oameni. Sala era o mare de uniforme de camuflaj, verzi. Bărbaţi şi femei. Stând rigizi, cu spatele drept, cu armele ţinute vertical între genunchi. Aşteptând cu răbdare. Câţiva copii, tăcuţi şi încurcaţi. Reacher a fost condus în faţa mulţimii, către o masă aflată în fosa tribunalului. Fowler îl aştepta deja acolo. Cu Stevie lângă el. Îi făcu semn spre un scaun. Reacher se aşează. Paznicii rămaseră în picioare, în spatele lui. O clipă mai târziu, uşile duble se deschiseră, iar Beau

Borken se îndreptă către fotoliul judecătorului. Podeaua veche scârţâia sub povara greutăţii sale. Toţi cei aflaţi în sală, cu excepţia lui Reacher, se ridicară în picioare. Luară poziţia de drepţi şi salutară, ca la o indicaţie invizibilă. Borken purta tot uniforma lui neagră, cu centură şi cizme. Avea în plus doar un toc mare de revolver, în care se găsea Sig-Sauerul său. Ţinea în mână o carte subţire, legată în piele. Intră însoţit de şase oameni înarmaţi, în formaţie lărgită. Aceştia ocupară locuri în faţa scaunului judecătoresc şi rămaseră în poziţie de drepţi, ţepeni, cu privirea înainte, lipsiţi de expresie.

Lumea din sală se aşeză din nou. Reacher privi tavanul, împărţindu-l în patru cu privirea. Văzu care era colţul de sud-est. Uşile se deschiseră din nou, iar publicul îşi ţinu răsuflarea. Loder intră în sală, împins de la spate. Era înconjurat de şase gărzi. Îl împinseră până la masa de vizavi de Fowler. Masa acuzatului. Gărzile rămaseră în spatele lui, obligându-l să se aşeze, cu mâinile sprijinite de amândoi umerii săi. Avea faţa albă de frică, cu urme de sânge închegat. Nasul îi era spart, iar buzele sfâşiate. Borken îl privi de la înălţimea scaunului său. Se lăsă, greu, în scaunul de judecător şi îşi puse mâinile mari, cu palmele în jos, pe masa din faţă. Aruncă o privire împrejurul sălii şi rosti primele cuvinte.

– Ştim cu toţii de ce ne aflăm aici, spuse.

Holly putea simţi prezenţa numeroasei mulţimi din sala de dedesubtul ei. Detecta slabul tumult al unei mulţimi de oameni care se străduiau să rămână liniştiţi. Dar nu se putea opri din lucru. Nu era nici un motiv să creadă că omul Biroului, care o contactase,

nu avea să se ţină de cuvânt, dar avea de gând să-şi petreacă ziua pregătindu-se. Pentru orice situaţie.

Căutarea ei după o unealtă o condusese la una pe care o avusese chiar ea tot timpul. Cârja ei de metal. Era un tub de aluminiu, de doi centimetri şi jumătate diametru, cu o buclă pentru cot şi un mâner. Tubul era prea lat, iar metalul, prea moale pentru a se folosi de el ca de un levier. Dar îşi dădu seama că, dacă ar fi scos manşonul de cauciuc de jos, capătul tubului ar fi putut fi modelat într-un fel de sculă improvizată. Poate ar fi reuşit să turtească tubul în forma niturilor care fixau patul. Apoi, ar fi putut să îndoaie tubul în unghi drept şi, poate, să folosească totul ca un fel de coarbă de pneuri, deşi destul de şubredă.

Mai întâi, trebuia să îndepărteze vopseaua groasă de pe capetele bolţurilor. Era moale şi alunecoasă, ţinând şuruburile parcă sudate de ramă. Folosi marginea buclei de cot a cârjei pentru a îndepărta primele straturi de vopsea. Apoi, râcâi şanţurile, până ce, de sub ele apăru metalul curat. Acum, avea de gând să şchiopăteze până la baie şi să se întoarcă cu un prosop muiat în apă fierbinte. Avea să apese tare prosopul pe şuruburi, lăsând căldura apei să dilate metalul şi să lărgească strânsoarea. După aceea, aluminiul uşor al cârjei s-ar fi putut dovedi destul de tare pentru a încheia treaba.

– Punerea în pericol prin neglijenţă a misiunii, spuse Beau Borken.

Vocea lui era joasă şi hipnotică. Sala se cufundase în tăcere. Gărzile din faţa judecătorului se uitau înainte. Paznicul de la capăt privea fix la Reacher. Era tânărul cu barba scurtă şi cu cicatrice pe frunte. Reacher îl

văzuse păzindu-l pe Loder cu o seară înainte. Îl privea pe Reacher cu o curiozitate vie.

Borken ridică volumaşul subţire, legat în piele şi îl mişcă încet, de la stânga la dreapta, ca pe un proiector în a cărui lumină strălucitoare ar fi vrut să scalde toată sala.

– Constituţia Statelor Unite, rosti el pompos. Din păcate, ponegrită, dar cel mai măreţ opuscul imaginat vreodată de om. Modelul propriei noastre Constituţii.

Întoarse paginile cărţuliei. Fâşâitul foilor ţepene sună incredibil de tare în liniştea sălii. Începu să citească.

– Declaraţia Drepturilor Omului, rosti el. Cel de-al cincilea amendament specifică faptul că nimeni nu poate fi considerat răspunzător de un delict capital în lipsa acuzaţiei juriului hotărâtor, cu excepţia cazurilor apărute în rândul miliţiilor, în momente de primejdie publică. Se afirmă că nici o persoană nu va fi privată de viaţă sau libertate fără un proces corespunzător. Cel de-al şaselea amendament specifică faptul că acuzatul trebuie să beneficieze de dreptul la un proces public neîntârziat, în faţa unui juriu local. Se mai spune şi că acuzatul are dreptul la asistenţa unui sfătuitor legal.

Borken se opri. Îşi plimbă privirile în jurul sălii. Ridică din nou cărţulia din care citise.

– Cartea aceasta ne spune ce avem de făcut. Deci ne trebuie un juriu. Nu se spune din câte persoane trebuie să fie compus. Cred că trei oameni vor fi de ajuns. Se oferă cineva voluntar?

Se înregistră o pădure de mâini ridicate. Borken punctă la întâmplare, ici şi colo. În cele din urmă, trei oameni traversară podeaua din scânduri de pin. Îşi

stivuiră armele şi se aşezară în boxa juraţilor. Borken se răsuci în scaun şi li se adresă.

– Domnilor, spuse grav. Cazul de faţă priveşte miliţiile şi ţine de securitatea naţională. Suntem înţeleşi în privinţa asta?

Noii membri ai juriului înclinară cu toţii din cap, iar Borken se întoarse şi, de la înălţimea mesei sale, îl privi pe Loder, care era singur la masa sa.

– Ai un consilier? îl întrebă.

– Adică acum îmi oferi un avocat? întrebă Loder, la rândul său.

Vocea îi era groasă şi nazală. Borken clătină din cap.

– Aici nu există avocaţi. Avocaţii sunt una dintre problemele Americii. Nu vom avea avocaţi aici. Nu avem nevoie de ei. Declaraţia Drepturilor Omului nu spune nimic de avocaţi. Vorbeşte despre un sfătuitor. Sfătuitor înseamnă sfaturi. Aşa scrie în dicţionarul meu. Ţi s-au dat sfaturi? Vrei unul acum?

– Ai să-mi dai vreunul? întrebă Loder. Borken dădu din cap că da şi zâmbi rece.

– Declară-te vinovat, spuse.

Loder se mulţumi să refuze din cap şi-şi plecă ochii.

– OK, spuse Borken. Ai primit un sfat, dar susţii totuşi că eşti nevinovat?

Loder dădu din cap afirmativ. Borken îşi aplecă din nou privirile în cartea pe care o ţinea în mâini. Reluă.

– Declaraţia de Independenţă, spuse. Înseamnă dreptul poporului de a schimba sau a aboli vechiul guvern şi de a institui un nou guvern, într-o astfel de formă, încât să i se pară cel mai capabil de a-i asigura siguranţa şi fericirea.

Se opri din nou şi privi mulţimea din sală.

– Înţelege toată lumea ce înseamnă asta? întrebă el. Vechile legi au dispărut. Acum avem legi noi. Un nou

mod de-a face lucrurile. Îndreptăm două sute de ani de lucruri făcute prost. Ne întoarcem acolo unde ar fi trebuit să fim tot timpul. Acesta este primul proces din cadrul unui sistem pe deplin nou. Un sistem mai bun. Un sistem cu un apel mult mai puternic la legitimitate. Avem tot dreptul s-o facem, iar ceea ce facem este drept.

Un uşor murmur se ridică din rândurile mulţimii. Reacher nu detectă nici o notă de dezaprobare în sunetul respectiv. Toţi erau ca hipnotizaţi. Întinzându-se în lumina strălucitoare a lui Borken, ca nişte şopârle în soarele cald al amiezii. Borken îi făcu un semn din cap lui Fowler. Fowler stătuse în picioare lângă Reacher, iar acum se întoarse către boxa juraţilor.

– Faptele sunt următoarele, spuse. Comandantul l-a trimis pe Loder în exterior, într-o misiune de cea mai mare importanţă pentru viitorul nostru, al tuturor. Loder a dus greşit la îndeplinire sarcina încredinţată. N-a fost plecat decât cinci zile, dar a făcut cinci greşeli grave. Greşeli care erau să distrugă întreaga operaţiune. Mai exact, a lăsat urme, prin incendierea a două vehicule. Apoi, a calculat prost două operaţiuni şi, ca atare, s-a încurcat cu doi civili. Şi, în sfârşit, i-a permis lui Peter Bell să dezerteze. Cinci greşeli grave.

Fowler rămase nemişcat. Reacher îl privi stăruitor.

– Voi invita un martor, spuse Fowler. Stevie Stewart.

Micul Stevie se ridică repede, iar Fowler îi făcu semn din cap, aducându-l în vechea boxă a martorilor, aflată sub nivelul mesei judecătorului, de-a lungul acesteia. Borken se aplecă în faţă şi îi înmână o cărţulie neagră. Reacher nu putu să vadă ce carte era, dar sigur nu era Biblia. În nici un caz, doar dacă nu cumva începuseră să pună svastici pe coperta bibliilor.

– Juri că vei spune adevărul şi numai adevărul? îl întrebă Borken.

Stevie dădu afirmativ din cap.

– Jur, domnule, spuse el.

Puse cartea jos şi se întoarse către Fowler, pregătit să pună prima întrebare.

– Ai ceva de spus despre cele cinci greşeli pe care le-am menţionat? îl întrebă Fowler. L-ai văzut pe Loder făcându-le?

Stevie dădu viguros din cap.

– Le-a făcut, spuse.

– Şi-a asumat răspunderea pentru ele? continuă Fowler.

– Sigur, spuse Stevie. Tot timpul a făcut pe şeful cât am fost pe drum.

Fowler îi dădu de înţeles lui Stevie că se poate retrage. În tribunal era linişte. Borken zâmbi atotştiutor spre membrii juriului şi aruncă o privire în jos, către Loder.

– Ai ceva de spus în apărarea ta? îl întrebă el, cu voce joasă.

Felul în care o spusese făcu să sune absurd fie şi numai ipoteza că cineva s-ar mai fi putut gândi măcar la vreo apărare împotriva acestui gen de acuzaţii. Tribunalul rămase liniştit. Nemişcat. Borken privea mulţimea. Fiecare pereche de ochi era aţintită în ceafa lui Loder.

– Mai ai ceva de spus? îl întrebă Borken din nou. Loder privea în gol, drept în faţa lui. Nu răspunse nimic. Borken se întoarse către boxa juraţilor şi îi privi pe cei trei bărbaţi care stăteau pe băncile vechi, tocite.

În privirea lui se contura o întrebare. Cei trei se înghesuiră o clipă unul în altul şi şoptiră între ei. Apoi, cel din stânga se ridică în picioare.

– Vinovat, domnule, spuse el. Categoric vinovat. Borken aprobă din cap cu satisfacţie.

– Vă mulţumesc, domnilor, spuse.

Din mulţime se ridică un murmur. Se întoarse, pentru a-l potoli cu o privire.

– Mi se cere să formulez sentinţa, spuse. După cum mulţi dintre voi ştiu, Loder e o veche cunoştinţă de-a mea. Am trăit multe împreună. Am fost prieteni încă din copilărie. Şi prietenia înseamnă mult pentru mine.

Făcu o pauză şi-i aruncă o privire lui Loder.

– Dar alte lucruri înseamnă şi mai mult, preciză. Îndeplinirea sarcinilor care îmi revin înseamnă mai mult. Răspunderea mea faţă de această naţiune pe cale de a se naşte înseamnă mai mult. Uneori, arta guvernării trebuie pusă înaintea oricărei alte valori pe care-o ai.

Mulţimea era liniştită. Ţinându-şi răsuflarea. Borken rămase aşezat vreme îndelungată. După aceea, privi peste capul lui Loder, la gărzile din spatele său şi făcu un mic gest din cap. Gărzile îl apucară pe Loder de coate şi-l ridicară în picioare. Intrară în formaţie şi-l târâră afară din sală. Borken se ridică şi privi mulţimea. Apoi se întoarse, se îndreptă spre uşă şi dispăru. Cei care formaseră publicul se ridicară şi ei, târşâindu-şi picioarele şi se grăbiră afară, după el.

Reacher văzu cum gărzile îl duceau pe Loder până la un stâlp aflat pe peticul de iarbă din faţa tribunalului. Borken călca în urma lor. Gărzile ajunseră la catargul de steag şi-l apăsară tare pe Loder cu faţa de acesta. Îi ţineau încheieturile mâinilor şi traseră de ele, astfel încât trupul îi era lipit de stâlp, îmbrăţişându-l, cu faţa

strâns lipită de vopseaua albă, mată. Venind din spate, Borken scoase Sig-Sauerul din toc. Eliberă piedica de siguranţă. Împinse un cartuş în cameră. Înfipse ţeava în ceafa lui Loder şi trase. Explozia de sânge şi vuietul împuşcăturii se întoarseră, odată cu ecoul trimis de munţii din jur.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

– Îl cheamă Jack Reacher, spuse Webster.

– A fost bun apelul, generale, interveni şi McGrath. Cred că încă îl ţin bine minte.

Johnson aprobă din cap.

– Poliţia militară ţine o evidenţă strictă, adăugă. Se găseau tot în camera personalului de la Baza forţelor aeriene Peterson. La zece dimineaţa, în ziua de joi, trei iulie. Din fax ieşea un lung răspuns la întrebările lor. Chipul din fotografie fusese identificat imediat. Dosarul profesional al subiectului fusese scos direct din calculatorul Pentagonului şi trimis prin fax, împreună cu numele.

– Acum ţi-l aduci aminte pe tipul ăsta? îl întrebă Brogan pe general.

– Pe Reacher? repetă Johnson, pe un ton lipsit de precizie. Nu ştiu. Ce-a făcut?

Webster şi aghiotantul generalului se înghesuiau lângă fax, citind dosarul pe măsură ce hârtia ieşea din aparat. O răsuciră cu partea bună în sus şi se depărtară un pas, să evite ca aceasta să cadă pe podea.

– Ce-a făcut? îi întrebă McGrath, şi ceilalţi îi simţiră presiunea din glas.

– Nimic, îi răspunse Webster.

– Nimic? repetă după el McGrath. De ce ar avea un dosar despre el dacă n-a făcut nimic?

– Era unul de-al lor, preciză Webster. Maiorul Jack Reacher, din poliţia militară.

Aghiotantul parcurgea rapid foaia lungă de hârtie.

– Steaua de Argint, spuse el. Două de bronz, Inima Purpurie. Ăsta-i un dosar dat naibii. Tipul ăsta a fost un erou, pentru numele lui Dumnezeu.

McGrath desfăcu plicul şi scoase imaginile video originale ale răpirii, în alb şi negru, nemărite, încă granulate. Alese prima imagine a implicării lui Reacher. Cea în care fusese surprins pe cale să apuce cârja lui Holly şi luându-i hainele curăţate din mână. Lăsă fotografia să alunece pe masă.

– Mare erou, spuse.

Johnson se aplecă să vadă mai bine imaginea. McGrath o lăsă să alunece pe a doua. Cea în care Reacher îi lua braţul lui Holly, menţinând-o înăuntrul cercului strâns al atacatorilor. Johnson o ridică de pe masă şi o cercetă atent. McGrath nu era sigur dacă se uita la Reacher sau la fiica sa.

– Are treizeci şi şapte de ani, citi cu glas tare aghiotantul generalului. A ieşit din armată acum paisprezece luni. A făcut West Point, a slujit treisprezece ani, mari fapte de eroism la Beirut, încă de la început. Domnule, chiar dumneavoastră i-aţi prins în piept o Stea de Bronz, acum zece ani. Are un dosar excepţional, de la început până la sfârşit. Este singurul militar din istorie care a câştigat la Wimbledon fără să facă parte dintre puşcaşii marini.

Webster ridică privirea.

– La tenis? întrebă el, serios interesat. Aghiotantul zâmbi scurt.

– Nu Wimbledonul, precizează. La Wimbledon. Şcoala de trăgători de elită a marinei are un concurs, Cupa Wimbledon. Pentru ţintaşi de elită. E deschis oricui, dar întotdeauna este câştigat de un membru al forţelor Marinei, cu excepţia anului în care cupa a fost câştigată de Reacher.

– Şi atunci, de ce n-a făcut armata ca ţintaş de elită? se interesă McGrath.

Aghiotantul ridică din umeri.

– Habar n-am, răspunse. Sunt prea multe întrebări fără răspuns în dosarul ăsta. Cum ar fi, de ce a ieşit din armată? Un om ca el ar fi trebuit să urmeze tot parcursul, până sus de tot.

Johnson ţinea câte o fotografie în fiecare mână şi le privea îndeaproape.

– Deci, de ce şi-a dat demisia? vru să ştie cu orice preţ Brogan. Vreun necaz?

Aghiotantul clătină din cap. Se uită din nou la hârtie, căutând ceva.

– Nu-i nimic în dosar, preciză. Nici un motiv. Îi înregistram numeric, pe atunci, dar ideea era să-i scoatem afară pe cei lipsiţi de orice perspectivă. Un tip ca ăsta n-ar fi fost, în nici un caz, făcut pierdut.

Johnson îşi trecu fotografiile dintr-o mână în alta, ca şi cum ar fi căutat să le vadă dintr-o altă perspectivă.

– Îl cunoaşte cineva cu adevărat? interveni Milosevic pentru prima dată. Cineva cu care să putem sta de vorbă?

– Cred că l-am putea găsi pe vechiul lui comandant, spuse aghiotantul. Ar putea să ne ia o zi până dăm el.

– Fă-o, preciză Webster. Avem nevoie de orice informaţie putem găsi. Orice ne-ar putea fi de ajutor.

Johnson puse fotografiile jos şi le împinse din nou către McGrath.

– Probabil că a luat-o pe căi greşite, spuse. Oamenii buni o pot lua câteodată pe căi greşite, insistă el. Am văzut şi eu asta, uneori. Şi poate fi o problemă al naibii de complicată.

McGrath întoarse spre el fotografiile de pe masa lucioasă şi se uită la ele.

– Nu glumeai, spuse. Johnson îl privi întrebător.

– Pot să păstrez o fotografie? Prima dintre ele? McGrath clătină din cap.

– Nu, spuse. Dacă vrei o fotografie, am să-ţi fac una chiar eu. Cu dumneata şi cu fiica dumitale, în faţa unei pietre de mormânt, pe care să se afle numele ticălosului.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Patru oameni târau de acolo trupul lui Loder, iar mulţimea se împrăştia în tăcere. Reacher fusese lăsat să stea în picioare pe treptele tribunalului, alături de gărzi şi de Fowler. Fowler îi desfăcuse, în sfârşit, cătuşele. Reacher îşi rotea umerii şi se întindea. Stătuse cu cătuşe toată noaptea şi toată dimineaţa, iar acum îşi simţea muşchii înţepeniţi şi dureroşi. Încheieturile îi erau marcate cu urme roşii, unde metalul tare muşcase din carne.

– O ţigară? întrebase Fowler.

Îi întinsese pachetul. Un gest prietenesc. Reacher refuză din cap.

– Vreau s-o văd pe Holly, spuse.

Fowler era cât pe ce să refuze, dar apoi se gândi mai bine şi dădu din cap afirmativ.

– Bine, spuse. Bună idee. Scoate-o niţel afară, să facă puţină gimnastică. Vorbeşte cu ea. Întreab-o cum ne purtăm cu ea. Oricum, e sigur că o vei întreba asta mai târziu. Va fi foarte important pentru ei. Nu vrem să rămână cu vreo impresie falsă.

Reacher rămase să aştepte în josul scărilor. Soarele împrăştia o lumină palidă şi parcă diluată. Fuioare de ceaţă se adunau către nord. Dar mare parte din cer era încă albastru şi senin. După cinci minute, Fowler o aduse pe Holly jos. Mergea încet, cu un uşor ritm sacadat, după cum mişcarea piciorului sănătos alterna cu bocănitul cârjei. Ieşi pe uşă şi se opri în capul scărilor.

– O întrebare pentru tine, Reacher, strigă Fowler în jos, către el. Cât de departe poţi alerga cu şaizeci de kile în spate?

Reacher ridică din umeri.

– Nu cred că prea departe, răspunse. Fowler aprobă din cap.

– Corect, spuse. Nu destul de departe. Dacă nu e înapoi în treizeci de minute, venim după voi. O să vă acordăm o rază de trei kilometri.

Reacher se gândi şi aprobă din cap. Jumătate de oră, cu şaizeci de kile în spate, l-ar fi purtat mult peste limita celor trei kilometri. Trei kilometri era o apreciere pesimistă. Dar îi reveni în minte harta de pe peretele lui Borken. Se gândi la sălbăticia de dincolo de pădure. Unde naiba să fugă? Îşi privi cu ostentaţie ceasul. Fowler dispăru în spatele clădirii de birouri ruinate. Gărzile îşi aninară armele de umeri şi rămaseră în poziţie de repaus. Holly îşi netezi părul cu palma. Stătea în picioare, cu faţa întoarsă către soarele palid.

– Poţi să mergi puţin? o întrebă Reacher.

– Încet, răspunse ea.

Păşi, singură, pe mijlocul străzii pustii. Reacher mergea pe lângă ea. Aşteptară, până ce nu mai puteau fi văzuţi. Se priviră. Apoi, se răsuciră şi se aruncară unul în braţele celuilalt. Cârja ei răsună, izbindu-se de pământ, iar el o ridică în aer. Ea îşi înfăşură braţele în jurul lui şi-şi îngropă faţa în gâtul lui.

– O să înnebunesc aici, spuse.

– Am veşti proaste, rosti el drept răspuns.

– Adică? se interesă ea.

– Au avut pe cineva care i-a ajutat la Chicago, îi comunică el.

Ea îl privi fix, fără să înţeleagă.

– Au fost plecaţi cinci zile, continuă el. Aşa a spus Fowler la proces. A spus că Loder fusese plecat exact cinci zile.

– Da, şi?

– N-au mai avut timp şi de supraveghere. Nu te-au urmărit dinainte. Le-a spus cineva unde aveai să fii şi în ce moment. Cineva i-a ajutat, Holly.

Ei i se scurse culoarea din obraji. Pe faţă i se citi şocul.

– Cinci zile? Eşti sigur?

Reacher înclină din cap. Holly rămase tăcută. Se gândea, concentrându-se din toate puterile.

– Aşa că cine mai ştia? Cine mai ştia unde o să fii luni, la douăsprezece? O colegă de apartament? Vreun sau vreo prietenă?

Ochii ei aruncau săgeţi în stânga şi în dreapta. Parcurgea rapid toate posibilităţile.

– Nu mai ştia nimeni, spuse în cele din urmă.

– Ai fost vreodată urmărită?

Ea ridică din umeri, neputincioasă. Reacher vedea cu câtă disperare ar fi vrut să spună da, am fost urmărită. Pentru că ştia că, pentru ea, să fi spus nu ar fi însemnat o perspectivă prea înspăimântătoare.

– Ai fost? insistă el din nou.

– Nu, spuse încet. De vreunul din clovnii ăştia? Las-o baltă. Aş fi băgat de seamă. Şi ar fi trebuit să stea toată ziua pe lângă Clădirea Federală, aşteptând. I-am fi săltat cât ai clipi din ochi.

– Atunci? vru el să ştie mai mult.

– Pauza mea de prânz era flexibilă, preciză ea. Varia uneori şi cu câteva ore. N-a fost niciodată regulată.

– Atunci? insistă el. Ea îl privi din nou.

– Deci a fost cineva dinăuntru, trase ea concluzia. Din interiorul Biroului. Trebuie să fi fost. Gândeşte-te şi tu, nu e altă posibilitate. Cineva de la slujbă m-a văzut plecând şi a băgat rapid o fisă într-un telefon.

El nu mai adăugă nimic. Se mulţumi să privească la descurajarea zugrăvită pe chipul ei.

– O cârtiţă la Biroul de la Chicago, mai spuse ea. Era o afirmaţie, nu o întrebare. În chiar interiorul Biroului. Nu-i altă posibilitate. La naiba, nu-mi vine să cred.

Apoi surâse. Un surâs scurt, amar.

– Şi aici avem o cârtiţă, spuse. Ironic, nu? Mi s-a prezentat. Un tip tânăr, cu o cicatrice mare pe frunte. E de la Birou, sub acoperire. Spune că avem oameni băgaţi în mare parte din grupurile astea. Adânc sub acoperire, în caz de urgenţă. I-a chemat pe ei în ajutor când a aflat că mi-au pus dinamită în pereţi.

El o privi neîncrezător.

– Ştii de dinamită? o întrebă.

Ea făcu o grimasă şi aprobă din cap.

– Nu-i de mirare că înnebuneşti aici, trase el o concluzie.

Apoi o privi din nou, cuprins de panică.

– Pe cine a chemat în ajutor omul ăsta sub acoperire? ceru el precizări, cu presiune în voce.

– Biroul nostru din Butte, răspunse Holly. E un birou satelit. Cu un singur agent rezident. Comunică cu el prin radio. Are un transmiţător ascuns în pădure. Dar, deocamdată, a renunţat la el. Spune că ăştia scanează toate frecvenţele.

Reacher simţi că îl trece un fior.

– Cât crezi c-o să treacă până ce cârtiţa din Chicago îşi va da arama pe faţă? întrebă.

Holly se făcu şi mai palidă.

– Nu prea mult, bănuiesc. De îndată ce careva o să-şi dea seama că ne-am îndreptat în direcţia asta. Biroul din Chicago îşi va înroşi calculatoarele şi va pieptăna fin toate rapoartele venite din Montana. Materialul acestui agent se va găsi deasupra teancului celorlalte.

Dumnezeule, Reacher, trebuie să ajungi primul la el. Trebuie să-l anunţi. Îl cheamă Jackson.

O luară înapoi. Iuţiră pasul către sud, prin oraşul-fantomă.

– Zice că mă poate scoate de aici, mai spuse Holly. Diseară, cu un jeep.

Reacher dădu din cap, încruntat.

– Du-te cu el.

– Nu fără tine.

– Pe mine oricum mă trimit afară. Trebuie să fiu un fel de emisar. Trebuie să le spun alor tăi că n-au nici o speranţă.

– Şi ai să te duci? întrebă ea. El negă din cap.

– Nu, dacă îi pot împiedica. Nu fără tine.

– Ar trebui să te duci, insistă ea. Nu te gândi la mine. El scutură iarăşi din cap.

– Sunt îngrijorat în legătură cu tine.

– Du-te, îi spuse ea. Uită de mine şi scapă de aici. El ridică din umeri. Şi nu mai spuse nimic.

– Pleacă dacă ţi se oferă vreo şansă, Reacher, vorbesc serios.

Părea că într-adevăr, vorbea serios. Se uita la el fix, cu un aer sever.

– Numai dacă pleci tu prima, spuse el pe un ton definitiv. Mai rămân pe aici până ce te ştiu plecată. Nu te las cu nebunii ăştia.

– Dar n-o să mai poţi rămâne. Dacă văd că am scăpat, o să se caţere pe pereţi. Se va schimba totul.

El o privi. Îl auzi pe Borken spunând: ea e mai mult decât fiica lui Johnson.

– De ce, Holly? o întrebă. De ce se va schimba totul? Cine naiba eşti tu?

Ea nu răspunse. Se uită în lături. Fowler le apăru în faţă, venind spre nord, fumând. Se apropie de ei. Se opri chiar în faţa lor. Scoase pachetul de ţigări.

– O ţigară? întrebă.

Holly privi în pământ. Reacher refuză din cap.

– Ţi-a spus? Tot confortul de acasă?

Gărzile stăteau în poziţie de drepţi. Erau un fel de gardă de onoare, în faţa scărilor tribunalului. Fowler o conduse pe Holly spre trepte. Unul dintre ei o preluă pe Holly şi o duse înăuntru. Din uşă, ea se uită înapoi spre Reacher. El îi făcu un semn din cap. Voia să-i spună: ne vedem mai târziu, bine? Apoi ea dispăru.

– Şi acum, marele tur, spuse Fowler. Rămâi lângă mine. Ordinele lui Beau. Dar poţi să mă întrebi tot ce vrei, clar?

Reacher îl privi vag şi aprobă din cap. Se uită pe furiş la cele şase gărzi din spatele lui. Coborî treptele şi făcu o pauză. Privi către catargul steagului. Era fixat chiar în mijlocul unui petec de peluză, bine îngrijită, din faţa clădirii. Trecu peste el, se opri în sângele lui Loder şi aruncă o privire împrejur.

Orăşelul Yorke era în întregime mort. Arăta ca şi cum murise de ceva vreme. Ca şi cum n-ar fi fost niciodată un loc de unde să începi o viaţă. De la nord la sud, era traversat de şoseaua care fusese flancată de patru corpuri de case, două pe partea de est şi două pe cea de vest. Tribunalul ocupa în întregime corpul de sud-est, având în faţă ceva ce ar fi putut fi un fel de birou administrativ al ţinutului, aflat în corpul de sud-vest. Partea de vest a străzii era mai înaltă. Terenul se înălţa într-o pantă. Fundaţia clădirii biroului administrativ se găsea cam la acelaşi nivel cu etajul al doilea al tribunalului. La început, avusese

acelaşi tip de structură, dar căzuse în ruină, cu vreo treizeci de ani mai înainte. Vopseaua se cojise, iar pe laturi lăsa să se vadă un cenuşiu-verzui. Nici o fereastră nu mai avea geamuri. Ridicătura în pantă care o înconjura fusese redată vegetaţiei scunde de munte. Existase un copac ornamental, chiar în mijlocul său. Se uscase de multă vreme, iar acum din el nu mai rămăsese decât un ciot cam de vreo doi metri înălţime, ca un stâlp de execuţie.

La nord se aflau rânduri de magazine cenuşii goale, cu uşile acoperite de scânduri bătute în cuie. Pe vremuri, deasupra lor se ridicau frontoane înalte şi împodobite, ascunzând clădiri simple, pătrate. Descompunerea provocată de trecerea anilor lăsase frontoanele de acelaşi maroniu mat ca şi structurile de lemn ca nişte cutii aflate în spatele lor. Firmele de deasupra uşilor se şterseseră până la dispariţie. Nu era nimeni pe trotuar. Nici un zgomot de vehicule, nici un fel de activitate, nimic. Locul părea acum bântuit de fantome. Arăta ca un oraş părăsit, din vremea vechiului Vest Sălbatic.

– A fost un oraş minier, spuse Fowler. Plumb, în majoritate, dar şi ceva cupru şi, pentru o vreme, câteva filoane de argint. S-au făcut o grămadă de bani aici, asta-i sigur.

– Şi ce s-a întâmplat? se interesă Reacher. Fowler înălţă din umeri.

– Ce se întâmplă cu toate exploatările miniere? Îşi epuizează resursele, asta se întâmplă. Acum cincizeci de ani, lumea mai depunea încă cereri pentru drepturi de proprietate la vechiul birou al ţinutului, ca şi cum n-ar mai fi existat şi ziua de mâine, ori şi le disputau la vechiul tribunal, iar de-a lungul străzii erau baruri, bănci şi magazine. Apoi, a început să nu se mai scoată

din mină decât noroi, iar lumea a plecat de aici, lăsând toate astea în urmă.

Fowler îşi rotea ochii peste peisajul mohorât, iar Reacher îi urmărea privirile. Îşi ridică ochii cu câteva grade mai sus, cuprinzând munţii uriaşi, care se înălţau în zare. Erau masivi şi indiferenţi, încă vărgaţi cu zăpadă, deşi era luna iulie. Ceaţa atârna în fâşii peste trecători şi se împrăştia în pădurile dese de brad. Fowler se mişcă, iar Reacher îl urmă de aproape, pe o cărare care urca abrupt spre nord, în spatele biroului administrativ aflat acum în ruine. Gărzile îi urmară, în şir indian. Îşi dădu seama că era cărarea pe care se poticnise de două ori, în beznă, în noaptea din ajun. După o sută de metri, intrară printre copaci. Cărarea se încolăcea în sus, prin pădure. Înaintarea era uşurată de lumina verzuie a zilei, filtrată printre trunchiuri. După aproximativ un kilometru de mers, parcurseseră, poate, în realitate, jumătate de kilometru de drum în linie dreaptă şi ieşiră în luminişul în care îi lăsase duba albă cu o seară înainte. La faţa locului se găsea un mic pluton de santinele, înarmat şi impecabil ca înfăţişare, stând în poziţie de drepţi în centrul poienii. De duba albă, nici urmă. Fusese luată de acolo.

– Numim locul ăsta Bastionul, spuse Fowler. A fost prima bucată de pământ pe care am cumpărat-o.

La lumina zilei, locul arăta diferit. Bastionul nu era decât un luminiş mare şi curat, în mijlocul hăţişului, cuibărit într-o căldare de munte, la o sută de metri deasupra oraşului. Se vedea că perimetrul nu fusese trasat de mâna omului, ci fusese furnizat cu un milion de ani în urmă de gheţarii uriaşi, care coborâseră ca nişte gigantice pietre de moară, de la pol. Părţile de nord şi de vest erau alcătuite din pante abrupte, care

se retrăgeau până la piscurile semeţe. Reacher văzu din nou zăpadă, adunată de vânt în albiile vechilor torente de pe faţa de nord. Dacă se mai afla acolo în iulie, probabil că se afla acolo douăsprezece luni pe an.

Către sud-est, oraşul abia se vedea dedesubtul lor, prin rariştile dintre copaci, pe unde fusese tăiată poteca. Reacher putea vedea biroul ţinutului şi clădirea albă a tribunalului, plasate dedesubt ca nişte machete. Către sud, pantele munţilor se pierdeau în pădurea deasă. Unde nu erau copaci, se găseau râpe înfricoşătoare. Reacher le privi liniştit. Fowler arătă spre ele.

– Unele sunt adânci şi de treizeci de metri, spuse. Pline de elani şi berbeci de munte. Şi avem şi urşi negri. Câţiva oameni au văzut şi pume pe când patrulau. Le poţi auzi noaptea, când e linişte.

Reacher aprobă din cap şi ascultă liniştea ameţitoare. Încercă să-şi închipuie cât de liniştite pot fi nopţile aici. Fowler se întoarse, arătând cu degetul ici şi colo.

– Asta e ceea ce am construit, spuse. Până acum.

Reacher aprobă din nou din cap. Luminişul cuprindea zece clădiri. Toate erau structuri mari, utilitare, ridicate din placaj şi lemn masiv de cedru, sprijinite pe stâlpi solizi de beton. Fiecare clădire dispunea de curent electric, tras dintr-o buclă de cablu greu, aflat între ele.

– Curentul vine din oraş, preciză Fowler. Un kilometru şi jumătate de cablu. Apă curentă, de asemenea, adusă prin conducte de plastic de la un lac curat de munte. Instalate prin munca miliţiilor.

Reacher văzu baraca în care îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii. Era mai mică decât celelalte.

– Sediul administraţiei, preciză din nou Fowler. Una dintre barăci avea o antenă pe acoperiş, înaltă cam de vreo douăzeci de metri. Radio pe unde scurte. Reacher putu vedea un cablu electric mai subţire legat de cel principal. Se strecura în aceeaşi baracă, fără să mai iasă afară.

– Aveţi şi telefon, nu? se interesă el. Neînregistrat, nu-i aşa?

Arătă spre ceea ce îl interesa, iar Fowler îi urmări privirea.

– Linia de telefon? Vine din Yorke, odată cu cablul de curent. Dar nu e telefon. Guvernul mondial ne-ar pune convorbirile sub ascultare.

Îi făcu lui Reacher semn să vină după el, către baraca dotată cu antenă, unde linia părea să se termine. Se înghesuiră împreună prin uşa îngustă. Fowler îşi desfăcu mâinile cu un gest de mândrie.

– Centrul de comunicaţii, spuse.

Baraca era întunecoasă şi avea cam şapte pe patru. Înăuntru erau doi oameni, unul aplecat deasupra unui magnetofon, ascultând ceva în căşti, iar celălalt mişcând încet butonul scalei unui scanner radio. Pe ambele laturi lungi se aflau mese de lemn brut, fixate în pereţi. Reacher îşi ridică privirea spre tavan şi văzu că firul de telefon trecea printr-o gaură perforată în perete. Se încolăcea în jos, alimentând un modem. Modemul era conectat la două computere de birou, cu ecranele luminate.

– Internetul miliţiei naţionale, preciză Fowler. Un al doilea fir ocolea mesele de lemn, intrând într-un fax. Acesta uruia ca pentru sine, desfăşurând încet un sul de hârtie.

– Reţeaua patriotică de fax, spuse din nou, mândru, Fowler.

Reacher dădu din cap şi se apropie. Faxul era aşezat pe una dintre mese, lângă un alt computer şi un radio mare, pe unde scurte.

– Astea-s mijloacele de informare din umbră, spuse Fowler. Echipamentul ăsta ne ajută să aflăm adevărul despre ce se întâmplă în America. E singurul mod în care-l poţi afla.

Reacher mai aruncă o ultimă privire împrejur şi ridică din umeri.

– Mi-e foame, spuse. Ăsta-i adevărul. N-am luat nici cina, nici micul-dejun. Aveţi pe-aici un loc unde pot bea nişte cafea?

Fowler îl privi şi rânji.

– Sigur, spuse. La cantină se serveşte toată ziua. Ce crezi că suntem? O grămadă de sălbatici?

Cu un gest al mâinii, le dădu liber celor şase gărzi şi îl invită pe Reacher să-l urmeze. Cantina se găsea lângă centrul de comunicaţii. Era aproape de patru ori mai mare, de două ori mai lungă şi mai lată. Afară, avea un coş zdravăn pe acoperiş, făcut din tablă galvanizată, lucitoare ca oglinda. Înăuntru, erau mese pe capre de lemn, perfect aliniate, cu bănci simple, trase cu grijă dedesubt. Mirosea a mâncare veche şi în aer plutea acel iz de praf pe care îl au întotdeauna marile spaţii comune.

Trei femei lucrau înăuntru. Curăţau mesele. Erau îmbrăcate în salopete de uniformă şi aveau, toate, păr lung şi curat şi feţe obişnuite, lipsite de orice machiaj, mâini roşii şi nici o bijuterie. Se opriră din lucru când intrară Fowler şi Reacher. Rămaseră strânse una lângă alta, cu ochii la ei. Reacher o recunoscu pe una dintre ele, pe care o mai văzuse şi la tribunal. Aceasta îi adresă un gest prudent din cap, ca un salut. Fowler păşi în faţă.

– Oaspetele nostru a ratat micul-dejun, spuse. Femeia cea prudentă dădu din nou din cap.

– Nici o problemă, spuse. Ce să vă aduc?

– Orice, spuse Reacher. Câtă vreme are şi cafea alături.

– Cinci minute, spuse femeia.

Le conduse pe celelalte două pe o uşă din spate, unde bucătăria forma un intrând. Fowler se aşeză la o masă, iar Reacher ocupă banca de vizavi de el.

– De trei ori pe zi, locul ăsta e folosit pentru servirea mesei, îi explică Fowler. În restul timpului, mai ales după-masa şi seara, e folosit ca loc de întrunire al comunităţii. Beau se suie pe o masă şi le spune oamenilor ce trebuie făcut.

– Unde e Beau acum? vru să ştie Reacher.

– O să-l vezi înainte să pleci, spuse Fowler. Poţi să fii sigur de asta.

Reacher dădu încet din cap şi privi pe fereastra mică la munţii din depărtare. Noul unghi de vedere îi oferi perspectiva unui lanţ muntos mai îndepărtat, aflat poate la şaptezeci de kilometri, atârnând în aerul limpede dintre pământ şi cer. Liniştea era în continuare copleşitoare.

– Unde-i lumea? întrebă.

– La lucru, îi răspunse Fowler. La lucru şi la antrenament.

– La lucru? se miră Reacher. Şi la ce lucrează?

– Construiesc perimetrul de sud, îi explică Fowler răbdător. Râpele sunt mai puţin adânci pe alocuri. Tancurile ar putea trece prin ele. Ştii ce este o abatiză?

Reacher îl privi fără nici o expresie. Ştia ce este o abatiză. Orice student conştiincios de la West Point ştia ce este o abatiză. Dar n-avea de gând să-l lase pe

Fowler să afle precis cât de întinse erau cunoştinţele sale în privinţa anumitor lucruri. Aşa că se mulţumi să-l privească pe Fowler fără nici o expresie.

– Dai jos nişte copaci, explică Fowler. Fiecare al cincilea sau al şaselea îl pui jos. Îl faci să cadă cu vârful în direcţia opusă celei din care urmează să sosească inamicul. Copacii de pe aici sunt în majoritate pini sălbatici, care cresc cu crengile în sus, nu? După tăiere, crăcile rămân orientate înspre inamic. Tancul intră în capătul tăiat al unui copac şi încearcă să-l împingă din drum. Dar crăcile se agaţă de copacii rămaşi în picioare. În curând, tancul va încerca să împingă doi sau trei copaci. Apoi patru sau cinci. Chestie cu totul imposibilă. Nici măcar un tanc mare, cum e Abrams, nu o poate face. Cu o turbină de gaz, de o mie cinci sute de cai, de şaizeci şi trei de tone, se va cala când va încerca să dea la o parte toţi copacii ăia. Chiar dacă vor aduce tancuri de-alea mari, ruseşti, tot n-o să poată fi făcută. E vorba de o abatiză, Reacher. În lupta împotriva lor trebuie să te foloseşti de puterea naturii. N-o să poată trece printre afurisiţii ăia de copaci, asta-i sigur. Sovieticii au folosit metoda împotriva lui Hitler, la Kursk, în al Doilea Război Mondial. O veche şmecherie comunistă. Şi acum, o întoarcem împotriva lor.

– Dar infanteria? întrebă Reacher. Tancurile nu vor veni singure. Vor avea lângă ele şi infanterie. Se vor strecura înainte şi vor dinamita copacii.

Fowler rânji.

– O să încerce, spuse. Şi pe urmă o să pună capăt încercărilor. Avem cuiburi de mitralieră la cincizeci de metri nord de abatize. Îi tăiem în bucăţi.

Femeia cea prudentă veni de la bucătărie cu o tavă. O puse pe masă, în faţa lui Reacher. Ouă, costiţă,

cartofi prăjiţi, fasole, toate pe o tavă smălţuită. O cană de metal de jumătate de litru cu cafea aburindă. Farfurii ieftine.

– Poftă bună, spuse.

– Mulţumesc, îi răspunse Reacher.

– Şi eu nu capăt cafea? spuse Fowler pe ton de glumă.

Femeia cea prudentă făcu un semn spre bucătărie.

– Serveşte-te singur, spuse.

Fowler îi aruncă lui Reacher o privire ca de la bărbat la bărbat şi se ridică în picioare.

Reacher continuă să privească fără nici o expresie. Fowler se îndreptă spre bucătărie şi dispăru pe uşa acesteia. Femeia îl privi plecând şi puse o mână pe braţul lui Reacher.

– Trebuie să stăm de vorbă, şopti. Să ne întâlnim diseară, după stingere. Lângă uşa bucătăriei, bine?

– Mai bine vorbim acum, şopti la rândul lui Reacher. Până atunci, aş putea fi plecat.

– Trebuie să ne ajuţi, şopti femeia din nou. Apoi, Fowler se întoarse în sală, iar ochii femeii se înceţoşară de spaimă. Se îndreptă de spate şi se grăbi să dispară.

Erau câte şase bolţuri trecute prin fiecare dintre ţevile lungi care formau rama patului. Două dintre ele fixau plasa de sârmă care susţinea salteaua. Apoi, mai erau două la fiecare capăt, prinzând ţeava lungă de bridele în unghi drept ataşate de picioare. Studiase construcţia vreme îndelungată şi observase o posibilă îmbunătăţire a situaţiei. Putea lăsa o bridă fixată cu bolţ la un capăt. Ar fi arătat ca un cârlig rigid, în unghi drept. Era mai bine decât să separe brida şi

apoi să o fixeze în capătul deschis al ţevii. Avea mai multă putere.

Dar rămânea în continuare problema celor şase bolţuri. Trebuia să separe brida de piciorul patului. Situaţia prezenta o îmbunătăţire, dar nu descoperise nici o scurtătură. Lucra repede. N-avea motiv să creadă că Jackson avea să dea greş, dar şansele scăzuseră. În mod dramatic.

Lângă cantină se găseau dormitoarele. Erau patru clădiri mari, toate perfect curate şi goale. Două funcţionau drept cazărmi, pentru bărbaţi singuri şi femei celibatare. Celelalte două era împărţite prin pereţi despărţitori de placaj. Aici locuiau familiile, perechile, în nişte boxe mici, aflate în spatele pereţilor despărţitori, iar copiii, într-o zonă-dormitor deschisă. Dormeau pe nişte paturi de campanie trei-sferturi, din metal, aranjate în rânduri. La capătul fiecărui pat se găseau dulăpioare, la jumătate din dimensiunea lor normală. Nici un desen pe pereţi, nici o jucărie. Singurul obiect decorativ era un afiş turistic cu oraşul Washington. Era o fotografie aeriană, luată dinspre nord, într-o zi însorită de primăvară, cu Casa Albă în prim-plan, în dreapta, grădina-promenadă a Mallului în mijloc şi Capitoliul în extremitatea stângă. Era înrămată în plastic, iar mesajul turistic era acoperit cu hârtie, peste care un nou titlu fusese scris cu litere de mână. Noul titlu suna astfel: "Acesta vă este duşmanul."

– Unde sunt copiii acum? se interesă Reacher.

– La şcoală, spuse Fowler. Iarna, folosesc cantina. Vara, se duc în pădure.

– Şi ce învaţă? întrebă Reacher. Fowler ridică din umeri.

– Tot ce trebuie să ştie, răspunse el în doi peri.

– Şi cine hotărăşte ce trebuie să ştie? insistă Reacher.

– Beau, răspunse Fowler. El hotărăşte totul.

– Şi ce a hotărât el că trebuie să ştie copiii?

– A studiat foarte atent subiectul, spuse Fowler. Şi s-a oprit la Biblie, la Constituţie, istorie, pregătire fizică, arta tăierii lemnelor, vânătoare, arme.

– Şi cine predă toate astea?

– Femeile, răspunse Fowler.

– Copiii sunt fericiţi aici? îşi continuă Reacher întrebările.

Fowler înălţă din nou din umeri.

– Nu sunt aici ca să fie fericiţi, spuse. Sunt aici ca să supravieţuiască.

Baraca următoare era goală, cu excepţia altui terminal de computer, care stătea singur pe un birou, într-un colţ. Reacher putu să vadă că de tastatură era fixat un lacăt mare.

– Asta e trezoreria noastră, zâmbi Fowler. Toate fondurile noastre sunt în insulele Cayman. Dacă avem nevoie de ceva bani, folosim computerul ăsta şi-i trimitem oriunde vrem.

– Şi cât aveţi? încercă Reacher să-l tragă de limbă. Fowler zâmbi din nou, ca un conspirator.

– O grămadă. Douăzeci de milioane, în bonuri la purtător. Mai puţin decât am cheltuit deja. Dar ne-a rămas destul. Nu-ţi face griji că rămânem fără bani.

– Furaţi? întrebă Reacher.

– Capturaţi, preciză celălalt. De la inamic. Douăzeci de milioane.

Ultimele două clădiri erau depozite. Una era paralelă cu ultimul dormitor. Cealaltă se ridica mai încolo, la o oarecare distanţă. Fowler îl însoţi pe

Reacher în clădirea mai apropiată. Depozitul era burduşit cu provizii. De-a lungul unuia dintre pereţi erau aliniate bidoane mari, de plastic, pline cu apă.

– Fasole, gloanţe şi bandaje, spuse Fowler. Asta-i deviza lui Beau. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să facem faţă unui asediu. Asta-i sigur. E evident că ăsta va fi primul lucru pe care-l va face guvernul, nu? O să arunce obuze de artilerie, pline cu germeni de ciumă, în lacul care ne aprovizionează sistemul de apă potabilă. Aşa că am stocat-o aici. Nouă milioane de litri de apă curată. Asta a fost prioritatea numărul unu. Avem conserve, destul cât să ne ajungă doi ani. Nu destule cât să vină şi alţii să ni se alăture, dar e un început bun.

Depozitul dădea pe afară de plin ce era. Unul dintre compartimente era plin de îmbrăcăminte de la podea la tavan. Deja familiarele salopete oliv, jachete de camuflaj, bocanci. Toate spălate şi călcate la vreo spălătorie a armatei, ambalate şi vândute la balot.

– Îţi trebuie ceva de aici? îl întrebă Fowler. Reacher era gata să treacă mai departe, dar aruncă o privire lucrurilor pe care le purta. Le purtase neîncetat de luni dimineaţă. Trei zile în şir. De la bun început, nu se dovediseră cea mai bună alegere şi în nici un caz nu avuseseră de câştigat odată cu trecerea timpului.

– Bine, răspunse.

Mărimile cele mai mari se găseau la fundul teancului. Fowler ridică, împinse şi trase afară o pereche de pantaloni, o cămaşă, o jachetă. Reacher nu băgă în seamă bocancii sclipitori. Prefera propriii săi pantofi. Se dezbrăcă şi se îmbrăcă din nou, ţopăind de pe un picior pe altul, pe podeaua goală de lemn. Îşi încheie nasturii de la cămaşă şi-şi trase pe el jacheta cea nouă. Hainele i se potriveau destul de bine. Nu se

uită împrejur după o oglindă. Ştia cum arată într-o salopetă. Petrecuse destui ani purtându-le.

Lângă uşă se găseau rezervele medicale, aranjate pe un raft. Truse medicale, antibiotice, bandaje. Toate aranjate eficient, pentru un acces uşor. Grămezi ordonate, cu spaţiu între ele. Era clar că Borken făcuse repetiţii cu oamenii săi, îi învăţase să se mişte repede, să pună mâna pe echipament şi să administreze primul-ajutor.

– Fasole şi bandaje, spuse Reacher. Şi gloanţele? Fowler arătă din cap către magazia mai îndepărtată.

– Acolo e arsenalul, spuse. O să-ţi arăt.

Arsenalul era mai mare decât celălalt depozit. Avea un lacăt mare pe uşă. Conţinea mai multe arme decât îşi amintea Reacher să fi văzut vreodată. Sute de puşti semiautomate şi puşti-mitralieră perfect ordonate. Peste tot, mirosul proaspăt al uleiului de armă. De la podea până la tavan, grămezi de cutii cu muniţie. Lăzi obişnuite de lemn, pline cu grenade. Poliţe pline de revolvere. Nimic mai greu decât ce ar fi putut fi cărat de un infanterist, dar tot era o imagine al naibii de impresionantă.

Cele două bolţuri care ţineau plasa de sârmă erau cele mai uşoare. Erau mai mici decât celelalte. Bolţurile mari, care ţineau rama, preluau toată greutatea. Plasa de sârmă se sprijinea pe ele. Bolţurile care o ţineau apăsată pe ramă nu erau de portanţă. Puteau fi lăsate cu totul la o parte şi patul ar fi funcţionat la fel de bine.

Se strădui să îndepărteze vopseaua până la metalul strălucitor. Încălzi capetele bolţurilor cu şervetul muiat. Apoi scoase vârful de cauciuc al cârjei şi bătu capătul tubului de aluminiu până ce ajunse oval. Îşi

folosi puterea degetelor pentru a strânge ovalul pe capul bolţului. Se folosi de mânerul cârjei pentru a o răsuci, ca pe o uriaşă cheie tubulară. Aceasta alunecă de pe capul bolţului. Înjură pe tăcute şi îşi folosi o mână pentru a o strânge din nou. Răsuci mâna şi cârja deodată, ca şi cum ar fi format un întreg. Bolţul se mişcă.

Era o cărare de pământ bătut, care ducea spre nord, dincolo de inelul format de clădirile de lemn. Fowler îl duse pe Reacher de-a lungul acesteia. La capăt, se găsea un poligon de tir. Era ca o alee lungă şi netedă, rezultată după curăţirea îngrijită a copacilor şi tufişurilor. Era tăcut şi pustiu. Nu avea decât şapte metri lăţime, dar era lung de peste şapte sute de metri. La un capăt se găseau saltele, puse pe jos pentru ca trăgătorii să stea întinşi pe ele, iar în depărtare Reacher putu zări ţintele. Cu pas uşor, se îndreptă spre ele.

Arătau ca ţintele militare standard, decupate din placaj, înfăţişând siluete de militari în fugă sau ghemuiţi la pământ. Felul în care erau desenate data încă din cel de-al Doilea Război Mondial. Silueta trasată grosier înfăţişa un infanterist german, cu o cască de forma unei găleţi pentru cărbuni şi cu un rânjet sălbatic pe faţă. Dar, când se apropie mai mult, Reacher putu vedea că pe ţinte pictase o mână neîndemânatică. Pe piept, purtau semne noi, mâzgălite cu vopsea galbenă. Fiecare semn avea câte trei litere. Patru dintre ţinte aveau scris: FBI. Alte patru, ATF[13].

Ţintele erau aşezate în zigzag, spre înapoi, la distanţe între trei şi opt sute de metri. Cele mai apropiate erau ciuruite de găurile gloanţelor.

– Toată lumea trebuie să atingă ţintele de la trei sute de metri, preciză Fowler. Este o condiţie a dreptului la cetăţenie aici.

Reacher înălţă din umeri. Nu se lăsa impresionat. Trei sute de metri nu însemna mare lucru. Parcurse opt sute de metri. Pe ţintele de la patru sute de metri se vedeau urmele a multe lovituri, pe cele de la cinci sute de metri, a mult mai puţine. Reacher numără optsprezece lovituri la şase sute de metri, şapte la şapte sute şi numai două la capăt, în ţintele aflate la opt sute de metri.

– Cât de vechi sunt ţintele astea? întrebă. Fowler ridică din umeri.

– O lună, zise. Poate două. Ne antrenăm serios.

– Foarte bine faceţi.

– Nu credem că va trebui să tragem la distanţe mari, replică Fowler. Beau apreciază că forţele ONU vor veni noaptea. Când, cred ei, ne odihnim. Beau îşi imaginează că vor reuşi într-o anumită măsură să ne penetreze perimetrul. Poate cam opt sute de metri. Eu nu cred că vor reuşi, dar Beau e un om prudent. Şi el deţine toată răspunderea. Aşa că tactica noastră va consta în manevre de învăluire a flancurilor inamicului pe timp de noapte. Vom încercui pătrunderea ONU în pădure şi o vom secera cu foc încrucişat. Foc din apropiere şi la persoană, înţelegi? Antrenamentele merg foarte bine. Ne putem mişca repede şi pe tăcute în întuneric, fără sunete, fără lumini, fără probleme. Reacher aruncă o privire la copacii din pădure şi se gândi la peretele acoperit cu muniţie pe care tocmai îl văzuse. Se gândi la felul în care se lăuda Beau: de necucerit. Se gândi la problemele cu care este confruntată o armată când se luptă cu o gherilă motivată pe un teren dificil. Nimic nu este cu adevărat

de necucerit, dar victimele provocate de cucerirea acestui loc aveau să se ridice la cifre impresionante.

– Chestia de azi dimineaţă, spuse Fowler. Sper că nu te-a tulburat.

Reacher rămase uitându-se la el.

– Cu Loder, preciză Fowler.

Reacher ridică din umeri. Se gândi în sinea lui: mi-a economisit mie munca.

– Avem nevoie de o disciplină strictă, spuse Fowler. Toate naţiunile noi trec prin faza asta. Reguli dure, disciplină strictă. Beau a făcut un studiu pe tema asta. Exact în momentul ăsta, e deosebit de important. Dar cred că te cam poate tulbura.

– Tu eşti cel care ar trebui să fie tulburat, spuse Reacher. Ai auzit vreodată de Iosif Stalin?

Fowler aprobă din cap.

– Un dictator sovietic, spuse.

– Şi el proceda la fel.

– Cum adică? întrebă Fowler.

– Îşi elimina potenţialii rivali, îi explică Reacher. Pe baza unor acuzaţii măsluite.

Fowler scutură din cap.

– Acuzaţiile erau corecte, susţinu el. Loder a făcut greşeli.

Reacher ridică din umeri.

– Nu chiar. A făcut o treabă destul de bună. Fowler privi într-o parte.

– Tu vei fi următorul, îi atrase atenţia Reacher. Ar trebui să-ţi păzeşti spatele. Mai devreme sau mai târziu vei descoperi şi tu că ai făcut o greşeală.

– Suntem împreună de multă vreme, sublinie Fowler. Beau şi cu mine.

– La fel se întâmpla şi cu Beau şi Loder, nu? întrebă Reacher. Stevie n-o să păţească nimic. Nu reprezintă o

ameninţare. E prea nătâng. Dar tu ar trebui să te mai gândeşti. Tu o să fii următorul.

Fowler nu răspunse. Privi din nou într-o parte. Se întoarseră, unul lângă altul, pe jumătatea de kilometru acoperită cu iarbă. O luară pe altă cărare bătută, către nord. Se dădură la o parte de pe cărare pentru a face loc unei lungi coloane de copii să treacă pe lângă ei. Mergeau în perechi, băieţi şi fete împreună, cu o femeie în salopetă în fruntea şirului şi alta în spate. Copiii erau îmbrăcaţi în uniforme militare scurtate de surplus, şi purtau în mâna dreaptă nişte prăjini lungi. Pe feţele lor nu se putea citi nimic, în afară de resemnare. Fetele aveau părul lung, nearanjat, iar băieţii tunsori primitive, făcute cu castronul şi nişte foarfeci tocite. Reacher se uită la ei în timp ce treceau. În mers, privirile lor erau aţintite înainte. Nici unul nu riscă să-şi arunce privirea în lateral, către el.

Noua cărare urca printr-o centură îngustă de copaci, ajungând la o zonă netedă de cincizeci de metri lungime şi cincizeci lăţime. Fusese nivelată cu mâna. Pietre de pe câmp fuseseră vopsite în alb şi erau aşezate la mici distanţe, de jur împrejur. Era un loc liniştit şi pustiu.

– Terenul nostru de paradă, spuse Fowler acru.

Reacher dădu din cap şi privi împrejur. Către nord şi vest, se ridicau munţii. La est, se întindea desişul pădurii. La sud, putea vedea în depărtare oraşul, peste centurile de arbori, până la râpele accidentate din spate. O pală rece de vânt îi ridică jacheta cea nouă şi i se strecură pe sub cămaşă, făcându-l să se înfioare.

Cu bolţurile mai mari era mai complicat. O suprafaţă mult mai mare de contact, metal pe metal. Mai multă vopsea de îndepărtat. O forţă mai mare pentru a le

răsuci. Cu cât folosea mai multă forţă, cu atât capătul turtit al cârjei ar fi alunecat mai tare. Îşi scoase un pantof şi se folosi de toc pentru a readuce capătul cârjei în forma iniţială. Îndoi şi plie aluminiul moale în jurul capului bolţului. Apoi îl strânse cu degetele. Strânse până când tendoanele subţiri ale mâinii îi ieşiră în afară ca nişte frânghii, iar sudoarea începu să-i curgă în pârâiaşe de pe faţă. Apoi, răsuci cârja, aşteptând să vadă ce va ceda mai întâi, strânsoarea degetelor ei sau strânsoarea bolţului.

Vântul care se înfipsese în cămaşa lui Reacher adusese până la el şi nişte zgomote slabe. Aruncă o privire spre Fowler şi se întoarse cu faţa spre marginea de vest a terenului de paradă. Putea auzi oameni mişcându-se printre copaci. Un rând de oameni ieşind din pădure.

Îşi croiră drum printre tufişuri şase oameni în linie, cu automatele înclinate. Salopete de camuflaj, bărbi. Aceleaşi şase gărzi care stătuseră de dimineaţă în faţa mesei judecătorului. Garda personală a lui Borken. Reacher îşi plimbă ochii peste chipurile lor. Individul tânăr, cu cicatricea, se afla la capătul din stânga al liniei. Jackson, cârtiţa FBI. Se opriră o clipă să-şi schimbe direcţia de mers. Alergară pe terenul nivelat către Reacher. Pe măsură ce se apropiau, Fowler se dădu înapoi, făcându-l pe Reacher să arate ca o ţintă izolată. Cinci dintre oameni formară un evantai. Cinci ţevi se îndreptară către pieptul lui Reacher. Cel de-al şaselea se opri în faţa lui Fowler. Nu-l salută, dar din atitudinea lui răzbea o anumită deferenţă, ceea ce era, mai mult sau mai puţin, acelaşi lucru.

– Beau îl vrea pe tip înapoi, spuse. E absolut urgent.

Fowler înclină din cap.

– Luaţi-l, spuse. Oricum începuse să mă calce pe nervi.

Ţevile armelor îl încadrară pe Reacher într-o formaţie neregulată, iar cei şase îl împinseră spre sud, prin centura subţire de copaci. Se mişcau cu rapiditate. Traversară poligonul de tir şi urmară cărarea bătătorită, până înapoi la Bastion. Cotiră spre vest şi trecură pe lângă arsenal, continuându-şi drumul prin pădure, către centrul de comandă. Reacher lungi pasul. Se detaşă de ceilalţi. Făcu astfel încât să se împiedice de o rădăcină şi se întinse cât era de lung pe pietriş. Primul care ajunse la el fu Jackson. Reacher văzu cicatricea de pe frunte. Îl apucă pe Reacher de braţ.

– E o cârtiţă la Chicago, îi şopti Reacher.

– În picioare, nătărăule, zbieră Jackson.

– Ascunde-te şi fugi diseară, mai spuse Reacher. Fii cu ochii-n patru, da?

Jackson îi aruncă o privire şi răspunse strângându-l uşor de braţ. Apoi, îl trase în sus şi-l împinse cu capul înainte pe cărare, către micul luminiş. Beau Borken stătea în cadrul uşii centrului de comandă. Era îmbrăcat într-o salopetă largă de camuflaj, murdară şi în dezordine. Ca şi cum ar fi muncit din greu la ceva. Îl privi pe Reacher în timp ce acesta se apropia.

– Văd că ţi-au dat nişte haine noi, spuse. Reacher aprobă din cap.

– Lasă-mă să-ţi cer scuze pentru propria mea înfăţişare, spuse Borken. Am avut o zi plină.

– Mi-a spus Fowler. Aţi ridicat abatize.

– Abatize? repetă Borken. Aşa e.

Apoi rămase tăcut. Reacher îi văzu mâinile mari, albe, desfăcându-se şi strângându-se la loc.

– Misiunea ta a fost anulată, spuse Borken cu voce joasă.

– Zău? se miră Reacher. Şi de ce?

Borken îşi mişcă trupul masiv din cadrul uşii şi se apropie. Privirea lui Reacher era fixată pe ochii strălucitori ai lui Borken, aşa că nu văzu lovitura venind. Borken îl lovise în stomac, cu un pumn mare şi greu, împins cu forţa celor două sute de kilograme ale sale. Reacher se prăbuşi ca un copac tăiat, iar Borken îi mai trânti un picior în spate.

DOUĂZECI ŞI OPT

– Îl cheamă Jackson, spuse Webster.

– De cât timp e acolo? întrebă Milosevic.

– De aproape un an, răspunse Webster.

Era unsprezece dimineaţa. Joi, trei iulie, la baza Peterson. Şeful de secţie de la Quantico trimitea materiale prin fax tocmai de la baza Andrews, în propria reţea securizată, de la baza forţelor aeriene, pe cât de repede se puteau descurca maşinăriile care aveau această sarcină. Milosevic şi Brogan trăgeau hârtia din maşină şi o pasau lui Webster şi McGrath pentru a fi analizată. De cealaltă parte a mesei, generalul Johnson şi aghiotantul său examinau o hartă a colţului de nord-vest al statului Montana.

– Ai oameni sub acoperire în toate grupurile astea? întrebă Johnson.

Webster negă din cap şi zâmbi.

– Nu în toate, spuse. Sunt prea multe grupuri şi nu am destui oameni. Cred că de data asta am avut noroc.

– Nu ştiam că avem oameni chiar în grupul ăsta, spuse Brogan.

Webster continuă să zâmbească.

– Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştie lumea, spuse. E mai sigur aşa, nu?

– Şi ce spune tipul ăsta, Jackson? întrebă Brogan.

– Pomeneşte ceva de Holly? întrebă Johnson.

– Spune despre ce naiba e vorba? întrebă Milosevic. Webster îşi umflă obrajii şi arătă cu mâna spre grămada de hârtie care tocmai ieşea din fax. McGrath era ocupat să o examineze în amănunţime. Separa hârtiile în două grămezi. Prima, pentru treburile de

rutină, cealaltă, pentru informaţii importante. Teancul cu documente obişnuite era mai mare. Celălalt, cu informaţii importante, era mult mai subţire.

– Analiza, Mack? se făcu auzit glasul lui Webster. McGrath ridică din umeri.

– Până la un punct, totul arată normal, spuse el. Johnson îl privi fix.

– Normal? repetă el. Webster aprobă din cap.

– E normal, spuse. Aceste grupuri ale miliţiei sunt împrăştiate prin toată ţara şi ăsta este motivul pentru care nu le putem acoperi în totalitate. Sunt al naibii de multe. Potrivit ultimei noastre numărători, sunt peste patru sute de astfel de grupuri în toate cele cincizeci de state. În majoritate, nu sunt decât nişte amatori ţăcăniţi, dar unele dintre ele considerăm că au în rândurile lor terorişti antiguvernamentali serioşi.

– Şi cei din grămada asta? întrebă Johnson. McGrath îi aruncă o privire.

– Ăştia sunt cât se poate de serioşi, răspunse. O sută de oameni ascunşi în pădure. Foarte bine înarmaţi, foarte bine organizaţi, foarte bine aprovizionaţi. Şi foarte bine dotaţi cu fonduri. Jackson ne-a informat despre escrocherii la poştă, poliţe bancare false, ceva contrafaceri de nivel redus. Probabil şi jaf armat. Avem senzaţia că au pus mâna pe douăzeci de milioane, în bonuri la purtător, mai ţineţi minte jaful din maşina blindată, în nordul Californiei. Şi, bineînţeles, vând casete, cărţi şi manuale altor ţăcăniţi prin poştă. O industrie înfloritoare în momentul de faţă. Şi, bineînţeles, refuză să plătească taxele pe venit sau să-şi înmatriculeze maşinile, sau orice i-ar putea costa ceva.

– Efectiv ţin sub control întregul ţinut Yorke, trase concluzia Webster.

– Dar cum e posibil aşa ceva? întrebă Johnson.

– Pentru că nimeni altcineva nu o face, spuse Webster. Aţi fost vreodată acolo? Eu, personal, nu. Jackson spune că întreg locul e părăsit. Totul a fost abandonat cu multă vreme în urmă. Spune că au mai rămas vreo două duzini de cetăţeni, împrăştiaţi pe kilometri întregi de teritoriu pustiu, fermieri care au dat faliment, câţiva mineri, bătrâni. Fără nici un fel de autoritate. Borken n-a făcut decât să-şi croiască drum în ţinut şi să preia totul.

– El numeşte asta un experiment, sublinie McGrath. Un prototip pentru o naţiune complet nouă.

Johnson dădu absent din cap.

– Dar ce-i cu Holly? întrebă.

Webster puse foaia înapoi şi îşi aşează palma deasupra teancului.

– Nici nu a menţionat-o. Ultimul lui apel e de luni, ziua în care a fost răpită. Construiau o temniţă. Va trebui să presupunem că era pentru ea.

– Şi tipul ăsta ne contactează el? se interesă Brogan. Prin radio?

Webster dădu afirmativ din cap.

– Are un transmiţător ascuns în pădure, spuse. Se duce şi el când poate şi ne contactează. De aceea legătura e atât de neregulată. În medie, ne-a sunat cam o dată pe săptămână. Nu prea are experienţă şi i s-a spus să fie prudent. Presupunem că e supravegheat.

E dată dracu' lumea asta nouă, de-acolo din munţi, asta-i cât se poate de sigur.

– Nu putem să-l contactăm noi? întrebă Milosevic.

– Cred că glumeşti, remarcă Webster. Nu putem decât să stăm şi să aşteptăm.

– Cui îi dă raportul? interveni Brogan.

– Agentului rezident din Butte, Montana, preciză Webster.

– Şi noi ce facem? vru să ştie Johnson. Webster ridică din umeri. În cameră se lăsă liniştea.

– În clipa asta, nimic, spuse el. Avem nevoie de o poziţie oficială.

Camera se cufundă în linişte, iar Webster nu făcu decât să-l fixeze cu privirea pe Johnson. Era o privire ca de la un om al guvernului la altul, o privire care voia să spună: ştii şi tu cum merg treburile. Johnson îl privi un moment îndelungat, cu un chip inexpresiv. Apoi aprobă, cu o mişcare imperceptibilă a capului. Destul ca să se înţeleagă ce voia să spună: deocamdată, ştiu cum merg.

Aghiotantul lui Johnson tuşi, spărgând liniştea din cameră.

– Avem rachete la nord de Yorke, le atrase el atenţia. Se deplasează spre sud chiar acum, se întorc aici. Douăzeci de militari, o sută de Stingere, cinci camioane. Vor trece drept prin Yorke, şi asta se poate întâmpla în orice moment de acum înainte. I-am putea folosi?

Brogan negă din cap.

– E împotriva legii, spuse. Armata nu poate lua parte la acţiuni de aplicare a legii.

Webster nu-l băgă în seamă, privi în continuare la Johnson şi aşteptă. Era vorba de oamenii lui, iar Holly era fiica lui. Era mai bine ca răspunsul să vină direct de la el. Urmă o tăcere, iar apoi Johnson scutură din cap.

– Nu, spuse el. Ne trebuie timp să planificăm bine lucrurile.

Aghiotantul îşi desfăcu larg mâinile.

– Le putem planifica, spuse. Avem contact radio cu ei, sol-sol. N-ar trebui să pierdem ocazia, domnule general.

– E împotriva legii, repetă Brogan.

Johnson nu răspunse. Se gândea intens. McGrath răsfoi teancul de hârtii şi scoase foaia în care se vorbea despre dinamita care umplea pereţii încăperii unde se afla Holly. O ţinu în mână, cu faţa în jos, pe suprafaţa lucioasă a mesei. Dar Johnson clătină din nou din cap.

– Nu, repetă el. Douăzeci de oameni împotriva a o sută? Nu sunt trupe de front. Nu sunt infanterişti. Şi Stingerele lor n-o să ne fie de nici un ajutor. Presupun că teroriştii ăştia nu dispun de vreo forţă aeriană, nu? Nu, mai aşteptăm. Aduceţi cât mai repede înapoi unitatea de rachete. Nici o angajare în luptă.

Aghiotantul ridică din umeri, iar McGrath strecură raportul cu dinamita înapoi în teanc. Webster aruncă o privire împrejur şi bătu uşor, cu amândouă mâinile, în masă.

– Eu mă întorc la Washington, spuse. Trebuie să aflu care e poziţia oficială.

Johnson înălţă din umeri. Ştia că nimic nu poate începe fără o călătorie înapoi la Washington pentru obţinerea unei poziţii oficiale. Webster se întoarse către McGrath.

– Voi trei vă duceţi la Butte. Vă stabiliţi în biroul de acolo. Dacă tipul ăla, Jackson, revine, puneţi-l în alertă maximă.

– Vă putem duce cu elicopterul până acolo, îi oferi aghiotantul.

– Şi ne trebuie supraveghere, preciză Webster. Le puteţi solicita celor de la forţele aeriene să pună nişte avioane cu camere de filmat pe Yorke?

Johnson aprobă din cap.

– O să fie acolo, spuse. Douăzeci şi patru de ore pe zi. O să-ţi transmitem la Butte imagini video în direct. Dacă un şoarece face o mişcare, o să-l vezi.

– Dar fără nici o intervenţie, sublinie Webster. Nu încă.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Holly auzi paşii pe coridor exact în clipa în care cel de-al şaselea bolţ se desfăcu. Un mers uşor. Nu era Jackson. Nu era cineva care păşea cu grijă. Era o femeie, mergând normal. Paşii se opriră în faţa uşii. Urmă o pauză. Rămase cu tubul lung sprijinit de rama patului. O cheie intră în broască. Holly trase salteaua înapoi. Întinse şi cuvertura pe deasupra. O altă pauză. Uşa se deschise.

În cameră intră o femeie. Arăta ca toate femeile de acolo, albă, uscăţivă, cu păr lung, drept, o faţă cu linii puternice, dar obişnuite, fără machiaj, fără podoabe, cu mâini roşii. Aducea o tavă cu un şervet alb deasupra. Nu avea nici o armă.

– Prânzul, spuse.

Holly aprobă din cap. Inima i se zbătea în piept. Femeia rămăsese în picioare, cu tava în mână, uitându-se de jur împrejurul camerei, fixând cu intensitate noii pereţi de pin.

– Unde să le pun? întrebă. Pe pat? Holly clătină din cap.

– Pe podea, spuse.

Femeia se aplecă şi puse tava pe jos.

– Cred că ai avea nevoie de o masă. Şi de un scaun.

Holly se uită la tacâmuri şi se gândi: unelte.

– Vrei să le spun să-ţi aducă un scaun? întrebă femeia.

– Nu, răspunse Holly.

– Mie mi-ar prinde bine, insistă femeia. Trebuie să aştept şi să mă uit la tine cât mănânci. Să fiu sigură că nu furi tacâmurile de argint.

Holly dădu vag din cap şi ocoli femeia, care rămăsese în drum. Privi la uşa deschisă. Femeia îi urmări privirea şi rânji.

– Nu poţi fugi nicăieri, spuse. Suntem departe de orice localitate şi la mijloc e un teren cam accidentat. La nord, ai putea ajunge în Canada în câteva săptămâni, dacă găseşti destule rădăcini şi poame, şi gândaci, să ai ceva de mâncare. La vest, ar trebui să treci râul înot. La est, te-ai rătăci în pădure sau ai fi mâncată de vreun urs şi, chiar dacă ai scăpa, tot eşti la o lună de Montana. Iar la sud, te-am împuşca. Pe graniţă, e o întreagă forfotă de gărzi. N-ai avea nici o şansă.

– Drumul e blocat? întrebă Holly. Femeia zâmbi.

– Am aruncat podul în aer, spuse apăsat. Nu mai există nici un drum.

– Când aţi făcut-o? o întrebă Holly. Noi am ajuns cu maşina.

– Chiar acum, răspunse femeia. N-ai auzit? Cred că nu, cu toţi pereţii ăştia.

– Şi cum îl mai trimit pe Reacher afară? întrebă Holly. Se pare că va fi purtătorul unui anumit mesaj.

Femeia zâmbi din nou.

– Planurile s-au schimbat, spuse. Misiune anulată. Nu mai merge nicăieri.

– De ce nu? nu se lăsă Holly. Femeia o privi fix.

– Am aflat ce s-a întâmplat cu Peter Bell, spuse ea scurt.

Holly rămase tăcută.

– Reacher l-a omorât, mai spuse femeia. L-a sufocat. În Dakota de Nord. Tocmai am fost informaţi. Dar cred că ştii deja toate astea, nu?

Holly se mulţumi să se uite la ea. Se gândi: Reacher a intrat într-un mare necaz. Îl şi văzu, în gând, cu mâinile prinse în cătuşe, stând singur pe undeva.

– Cum aţi aflat? întrebă ea, cu voce scăzută. Femeia ridică din umeri.

– Avem o mulţime de prieteni, spuse.

Holly continuă s-o privească. Se gândi: cârtiţa. Ai mei ştiau că am fost în Dakota de Nord. Nu-i nevoie decât de o riglă şi o hartă ca să-ţi dai seama unde ne găsim acum. Cu ochii minţii, văzu o tastatură de calculator dând clic după clic şi numele lui Jackson apărând pe o duzină de ecrane.

– Ce-o să se întâmple cu Reacher acum? vru ea să ştie.

– Viaţă pentru viaţă, spuse femeia. Asta-i regula aici. Atât pentru prietenul tău, Reacher, cât şi pentru oricine altcineva.

– Dar ce-o să se întâmple cu el? întrebă Holly din nou. Femeia izbucni în râs.

– Nu cred că-ţi trebuie prea multă imaginaţie să-ţi dai seama. Sau poate îţi trebuie. Nu mă aştept să fie chiar ceva simplu.

Holly scutură din cap.

– A fost autoapărare, spuse. Individul încerca să mă violeze.

Femeia o privi cu dispreţ.

– Atunci, ce fel de autoapărare a fost? Nu încerca să-l violeze pe el, nu? Iar tu o căutai probabil cu lumânarea.

– Cum? întrebă Holly, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Îţi bâţâiai fundul prin faţa lui, nu? îi spuse femeia. Ştim noi totul în legătură cu târfele astea isteţe de la

oraş, cum eşti tu. Săracul Peter, cred că n-a avut nici o şansă.

Holly continua să o privească. Apoi aruncă o privire spre uşă.

– Unde e Reacher acum? întrebă.

– Habar n-am, spuse femeia. Legat cu lanţuri de vreun pom, pe undeva, cel puţin aşa cred.

Apoi rânji din nou.

– Dar ştiu unde-o să fie, adăugă ea. Pe terenul de paradă. Acolo se petrec, de obicei, treburile astea. Ni se ordonă să ne adunăm cu toţii acolo, să nu pierdem distracţia.

Holly continua s-o privească fix. Apoi, înghiţi în sec. Şi dădu din cap.

– Vrei să mă ajuţi puţin cu patul? întrebă. S-a stricat sau nu ştiu ce are.

Femeia făcu o pauză. Apoi o urmă.

– Ce s-a stricat?

Holly trase cuvertura şi coborî salteaua pe podea.

– Bolţurile par cam slăbite, spuse.

– Unde? întrebă femeia.

– Chiar aici, răspunse Holly.

Apucă cu amândouă mâinile ţeava cea lungă. O ridică, se răsuci şi izbi cu toată forţa, ca şi cum ar fi manevrat o suliţă tocită, într-o parte a capului femeii. Brida ţevii o lovi ca un pumn de metal. Pielea se rupse şi o aşchie ascuţită de os i se înfipse adânc în creier. Se lovi de saltea şi muri înainte să atingă podeaua. Holly păşi cu grijă peste tava cu mâncare şi şchiopătă calmă spre uşa deschisă.

TREIZECI

Harland Webster reveni din Colorado la clădirea Hoover, la ora trei, joi după-amiază, ora Coastei de Est. Se îndreptă direct către biroul său şi-şi verifică mesajele. Apoi, îşi sună secretara.

– Maşina, spuse el.

Coborî cu liftul său particular în garaj şi se întâlni cu şoferul său. Merseră alături până la maşină şi se suiră în ea.

– La Casa Albă, spuse Webster.

– Vă vedeţi cu preşedintele? întrebă şoferul, surprins.

Webster se încruntă la ceafa omului. Nu avea să-l vadă pe preşedinte. Nu-l vedea prea des pe preşedinte. Nu avea nevoie să i se aducă aminte de asta, mai ales nu de un afurisit de şofer, care se mai arăta şi surprins că ar exista, cumva, o astfel de posibilitate.

– Cu procurorul general, preciză. Casa Albă e locul unde se află acum.

Şoferul aprobă din cap în tăcere. Se blestemă singur în sinea lui că deschisese iarăşi gura, şi aşa destul de flecară. Conducea uşor şi, pe cât putea, fără să iasă în vreun fel în evidenţă. Distanţa dintre clădirea Hoover şi Casa Albă era de exact o mie şase sute de metri. Mai puţin de un kilometru şi jumătate. Nici măcar cât să se schimbe ultima cifră a tahometrului de pe bordul limuzinei. Ar fi ajuns mai repede pe jos. Şi ar fi fost mai ieftin. Să încălzeşti motorul V8 şi să mişti din loc toată tăblăria aceea blindată doar pentru o mie şase sute de metri însemna să arunci banii de benzină pe fereastră. Dar directorul FBI nu putea merge pe jos

nicăieri. În teorie, ar fi putut fi asasinat. În realitate, nu erau mai mult de vreo optzeci de oameni în tot oraşul care să-l fi putut recunoaşte. Nu era decât un alt tip cu costum cenuşiu şi cravată în culori liniştite. Un anonim. Un alt motiv pentru care bătrânul Webster nu era niciodată binedispus, se gândi şoferul.

Webster se cunoştea bine cu procurorul general. Ea îi era şeful direct, dar familiaritatea lui faţă de ea nu provenea de la întâlnirile lor faţă în faţă. Provenea, mai degrabă, de la informaţiile din trecutul ei, pe care Biroul trebuise să le descopere înainte de confirmarea ei în funcţie. Probabil că Webster ştia mai multe despre ea decât oricine altcineva de pe pământ. Părinţii ei, prietenii şi foştii colegi o cunoşteau, toţi, din perspective separate. Webster le pusese pe toate împreună şi aşa se face că acum cunoştea întregul tablou. Dosarul ei de la Birou ocupa tot atât spaţiu pe disc ca şi un roman mai scurt. Absolut tot ce se găsea în dosarul acela îl făcea s-o placă. Fusese avocat, uşor cam radicală la începutul carierei, îşi făcuse un cabinet, ca toată lumea, pusese mâna pe o funcţie de judecător, nu dăduse niciodată de furcă în vreun fel comunităţii celor care aplică legea şi nu ajunsese niciodată fiinţa enervantă care face spume la gură şi plictiseşte pe toată lumea. O numire ideală, parcursese întreaga procedură a confirmării fără nici o problemă. De atunci, se dovedise un şef bun şi un mare aliat. Se numea Ruth Rosen, iar singura problemă pe care Webster o avea cu ea era că era mai tânără decât el cu doisprezece ani, arăta foarte bine şi era mult mai cunoscută decât el.

Întâlnirea fusese stabilită pentru ora patru. O găsi pe Rosen singură într-un birou mic, la două etaje şi

opt agenţi ai serviciului secret distanţă de Biroul Oval. Ea îl întâmpină cu un zâmbet silit şi o scurtă înclinare a capului ei elegant.

– Holly? întrebă.

El răspunse cu o înclinare din cap. Îi prezentă întreaga desfăşurare a faptelor, de la cap la coadă. Ea ascultă cu atenţie, iar la sfârşit era mai palidă decât înainte şi-şi ţinea buzele strânse.

– Suntem absolut siguri că se află acolo? întrebă. El aprobă iar din cap.

– Cât de siguri putem fi în condiţiile astea, răspunse.

– Bine, spuse ea. Poţi să mă aştepţi puţin aici? Ieşi din micul birou. Webster aşteptă. Zece minute, apoi douăzeci, o jumătate de oră. Se plimbă prin cameră. Se uită pe fereastră. Deschise uşa şi-şi lăsă privirile să se plimbe pe coridor. Un agent al serviciului secret îi întoarse privirea. Făcu un pas înainte. Webster scutură din cap la întrebarea căreia omul nu-i dăduse glas şi închise din nou uşa. Se aşează şi aşteptă. Ruth Rosen lipsise o oră. Se întoarse şi închise uşa. Apoi rămase în picioare, la un metru de uşă, palidă, respirând greu, cu un fel de şoc întipărit pe faţă. Nu spuse nimic. Îi dădu doar de înţeles că se întâmpla ceva grav de tot.

– Ce e? întrebă el.

– De data asta, m-au scos din joc, spuse ea.

– Ce? repetă el.

– M-au scos din joc, spuse ea încă o dată. Reacţiile mele au fost greşite. De aici înainte, se ocupă Dexter.

– Dexter? repetă el. Dexter era şeful de personal al Casei Albe. Un politician trăgător de sfori, din vechea şcoală. Un om dur ca o stană de piatră şi aproape la fel de sentimental. Dar el era principalul motiv pentru

care preşedintele stătea acum în Biroul Oval, cu asentimentul majorităţii americanilor.

– Îmi pare foarte rău, Harland, spuse Ruth Rosen. Vine şi el într-o clipă.

Webster dădu acru din cap, în timp ce ea ieşi din nou, lăsându-l iarăşi să aştepte.

Relaţiile dintre restul FBI-ului şi biroul de teren din Butte, Montana, sunt asemănătoare celor dintre Moscova şi Siberia, ca să ne exprimăm aşa. E una dintre glumele obişnuite ale celor de la Birou. Dă-o în bară şi de mâine lucrezi la Butte. E ca un fel de exil, pe plan intern. După cum se presupunea că autorii gafelor de la KGB erau trimişi să elibereze tichete de parcare în Siberia.

Dar în acea zi de joi, trei iulie, biroul de teren din Butte li se părea lui McGrath, Milosevic şi Brogan însuşi centrul universului. Dădea senzaţia celui mai de invidiat loc de muncă din lumea întreagă. Nici unul dintre cei trei nu-l văzuse până atunci. Nu în vreo deplasare în interes de serviciu, nici în vreo vacanţă. Nici unuia dintre ei nu-i trecuse prin cap să meargă acolo. Acum însă se zgâiau la el din elicopterul militar, ca nişte puşti în drum spre Ţara Minunilor. Priveau peisajul de dedesubt, aţintindu-şi privirile către nord, unde ştiau că ceaţa îndepărtată învăluia ţinutul Yorke.

Agentul rezident din Butte era un veteran competent al Biroului, încă ameţit după telefonul personal pe care i-l dăduse Harland Webster direct din clădirea Hoover. Instrucţiunile pe care le primise erau să-i conducă pe cei trei agenţi din Chicago la biroul său, să-i pună la curent pe drum, să-i instaleze undeva, să le închirieze vreo două jeepuri, apoi să se ducă la naiba şi să rămână acolo până la noi ordine. Aşa că

acum, când elicopterul militar de un negru murdar urui aterizând pe pistă, îi aştepta pe aeroportul ţinutului Silver Bow. Îi înghesui pe agenţi în Buickul său guvernamental şi porni ca din puşcă înapoi spre nord, către oraş.

– Distanţele sunt mari pe aici, îi spuse lui McGrath. Să nu uiţi asta niciodată. Tot suntem la trei mii opt sute de kilometri distanţă de Yorke. Pe drumurile noastre, înseamnă patru ceasuri minim. Eu aş lua nişte unităţi mobile şi m-aş apropia cât de mult aş putea. Dacă vă stabiliţi baza aici, n-o să vă fie de mare ajutor, mai ales dacă lucrurile iau o întorsătură urâtă acolo sus.

McGrath se arătă de acord, înclinând din cap.

– Ai mai primit vreun semn de la Jackson? întrebă.

– Nimic de luni încoace, spuse agentul rezident. Chestia aia cu dinamita.

– Data viitoare când mai sună, vorbeşte cu mine, clar? sublinie McGrath.

Omul din Butte aprobă din cap. Scormoni într-un buzunar cu o mână, în timp ce conducea. Scoase un mic receptor radio. McGrath îl preluă şi-l puse în propriul său buzunar.

– Eşti invitatul meu, spuse omul din Butte. Eu sunt în vacanţă. La ordinul lui Webster. Dar nu te aştepta la prea mult. Jackson nu ne contactează prea des. E foarte prudent.

Biroul era compus dintr-o singură încăpere, aflată la etajul al doilea al clădirii municipale, cu două etaje. O masă de lucru, două scaune, un computer, o hartă mare a statului Montana pe perete, o mulţime de spaţiu de arhivare liber şi un telefon care tocmai suna. McGrath răspunse. Ascultă şi mormăi ceva. Închise şi aşteptă ca agentul rezident să priceapă aluzia.

– Bine, am plecat, rosti omul mai în vârstă. Cei de la Silver Bow Jeep o să vă aducă vreo două maşini. Mai aveţi nevoie de ceva?

– De linişte, îl repezi Brogan.

Omul mai în vârstă dădu din cap şi privi împrejurul biroului său. Apoi, ieşi pe uşă şi dispăru.

– Aviaţia militară a dispus ca vreo două avioane-spion să se învârtă pe acolo, le comunică McGrath. Echipamentul de satelit e pe drum. Generalul şi aghiotantul lui vin şi ei aici. Se pare c-o să-i avem musafiri vreme mai îndelungată decât ne-am aşteptat. Nu puteam să mă opun, nu?

Milosevic studia harta de pe perete.

– Nici eu nu m-aş împotrivi, spuse. O să avem nevoie de câteva servicii. Aţi văzut vreodată un loc care să arate mai rău decât ăsta?

McGrath şi Brogan i se alăturară în faţa hărţii. Degetul lui Milosevic era aşezat pe Yorke. Un teren feroce, colorat în verde şi maron, părea că fierbe în jurul său.

– Zece mii de kilometri pătraţi, spuse Milosevic. Un drum naţional şi unul forestier.

– Şi-au ales un loc bun, spuse Brogan.

– Am vorbit cu preşedintele, spuse Dexter.

Se aşeză şi făcu o pauză. Webster rămase uitându-se la el. Ce naiba ar fi putut face?

Să cureţe de uscături Grădina Trandafirilor?[14] Dexter îl privea şi el. Era un tip scund, consumat, brunet, cu trăsăturile contorsionate. Arăta ca o persoană care-şi petrece fiecare clipă a zilei imaginându-şi toate situaţiile posibile.

– Şi? repetă Webster.

– Analiştii noştri consideră că au cu toţii anumite simpatii genuine, continuă Dexter.

– Ce analişti? Ce fel de simpatii?

– A existat un sondaj, spuse Dexter. Nu ţi-am trimis un exemplar? Un adult din cinci se arată dispus să ridice arma împotriva guvernului, dacă acest lucru se dovedeşte strict necesar.

– Şi? întrebă Webster încă o dată.

– A mai fost şi un alt sondaj. O întrebare simplă, la care trebuia răspuns în mod intuitiv, dintr-o convingere intimă. Cine are dreptate, guvernul sau miliţiile?

– Şi? repetă obsesiv Webster.

– Douăsprezece milioane de americani s-au situat de partea miliţiilor, conchise Dexter.

Webster îl privi. Aşteptă mesajul.

– Asta e, preciză Dexter. Undeva între douăsprezece şi şaizeci şi şase de milioane de votanţi.

– Ce-i cu ei? se interesă Webster.

– Dar unde sunt toţi ăştia? îi răspunse Dexter cu altă întrebare. Nu vei găsi mulţi dintre ei în capitală, nici la New York, nici la Boston sau Los Angeles. Este vorba despre un eşantion nereprezentativ. Pe alocuri, nu se ridică decât la o minoritate redusă. Sunt percepuţi ca nişte inşi bizari. Dar, în alte părţi, sunt o majoritate. În alte părţi, sunt consideraţi absolut normali.

– Bine, şi?

– În alte părţi, pot ajunge să controleze ţinuturi, spuse Dexter. Şi chiar state.

Webster rămase cu privirea la el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dexter, asta nu e politică, spuse. E vorba despre Holly.

Dexter tăcu o clipă şi privi de jur împrejurul cămăruţei. Era zugrăvită într-o nuanţă subtilă, deschisă, aproape albă. Fusese rezugrăvită cu aceeaşi culoare timp de câţiva ani la rând, în timp ce preşedinţii veneau şi plecau. Dexter avea pe buze un zâmbet de cunoscător.

– Din nefericire, totul e politică, sublinie el.

– Dar e vorba despre Holly, insistă din nou Webster.

Dexter clătină din cap. O mişcare uşoară.

– Astea-s emoţii, spuse. Gândeşte-te la nişte cuvinte nevinovate, dar încărcate de emoţie, cum sunt patriot, rezistenţă, zdrobire, clandestin, luptă, oprimare, individual, neîncredere, rebel, revoltă, revoluţie, drepturi. Există o anumită maiestate în vorbele astea, nu crezi? În contextul american?

Webster îşi scutură capul cu îndărătnicie.

– Nu e nimic maiestuos în răpirea de femei. Nimic maiestuos în legătură cu armele ilegale, armatele ilegale, dinamita furată. Asta nu e politică.

Dexter clătină din nou din cap. Aceeaşi mişcare uşoară.

– Lucrurile au un fel al lor de a deveni politică, spuse. Gândeşte-te la Ruby Ridge[15].

Gândeşte-te la Waco[16], Harland.

Nu era politică, nu? Dar au devenit politică al naibii de repede. Ne-am ciocnit acolo de şaizeci şi şase de milioane de votanţi. Şi ne-am jucat prost cartea. Oamenii ăştia mizează pe reacţii disproporţionate. Îşi închipuie că o represiune dură va scoate la iveală furia din oameni, aducându-le şi mai mulţi partizani. Iar noi asta le-am şi oferit – reacţii disproporţionate. N-am făcut decât să turnăm gaz peste foc. Am făcut lucrurile să arate ca şi cum un mare guvern avea mâncărimi să-i zdrobească pe cei mărunţi.

În cameră se lăsă tăcerea.

– Sondajele ne spun că avem nevoie de o abordare mai bună, spuse Dexter. Şi încercăm să găsim una. Încercăm din toate puterile. Cum ar arăta lucrurile în cazul în care Casa Albă ar înceta să acţioneze, doar pentru că se întâmplă ca Holly să fie cea implicată? Şi tocmai acum? În weekendul de patru iulie? Tu chiar nu înţelegi nimic? Gândeşte-te bine, Harland. Gândeşte-te la reacţie. Gândeşte-te la cuvinte ca revendicativ, interes propriu, răzbunare, punct de vedere personal, cuvinte ca astea. Gândeşte-te ce vor face asemenea cuvinte numărului nostru de voturi.

Webster îl privi fix. Simţea că pereţii aproape albi se prăbuşeau asupra lui.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, e vorba despre Holly, spuse în cele din urmă. Nu e vorba despre nişte statistici de vot. Şi ce se va întâmpla cu generalul? Preşedintele i-a spus toate chestiile astea?

Dexter clătină din cap.

– Eu i le-am spus. Personal. De zeci de ori. A sunat din oră în oră.

Webster se gândi: acum, preşedintele nici n-o să mai răspundă la telefoanele lui Johnson. L-a aranjat Dexter.

– Şi totuşi? întrebă el. Dexter înălţă din umeri.

– Cred că înţelege principiul, răspunse. Dar, firesc, judecata lui este nuanţată puţin, în contextul actual. Cred că nu este deloc un om fericit în momentul ăsta.

Webster se cufundă în tăcere. Căzu pe gânduri. Era şi el un birocrat, dar destul de isteţ ca să ştie că, dacă nu-ţi poţi înfrânge adversarii, nu-ţi rămâne decât să li te alături. Trebuie să te forţezi să gândeşti la fel ca ei.

– Dar eliberarea ei nu ţi-ar putea face decât bine, spuse. Ai avea o grămadă de avantaje. Ar părea un

gest dur, însemnat, loial, o treabă serioasă. S-ar putea dovedi avantajos. În sondaje.

Dexter aprobă din cap.

– Sunt pe deplin de acord cu tine, spuse. Dar e un joc, nu? Un joc cu adevărat important. O victorie rapidă ar fi bună, dar, dacă planurile dau greş, ar fi un dezastru. E un joc important, având ca miză cifre ridicate în sondaje. Şi, tocmai acum, mă îndoiesc că ai putea obţine o victorie rapidă. Tocmai acum, nu ai altceva decât un revolver gata de tragere. Aşa că, deocamdată, aş paria pe eşec.

Webster îl privi fix.

– Hei, nu te supăra. Harland, spuse Dexter. Sunt plătit să gândesc aşa, nu?

– Ce naiba tot spui? îl întrebă Webster. Trebuie să pun în mişcare echipa de recuperare a ostaticilor chiar acum.

– Nu, spuse Dexter.

– Nu? repetă Webster, nevenindu-i să-şi creadă auzului.

Dexter clătină din cap.

– Îţi interzic s-o faci, spuse. Cel puţin deocamdată. Webster rămase fixându-l cu privirea.

– Am nevoie de o poziţie oficială.

Cei din cameră păstrară liniştea. Apoi, Dexter începu să vorbească, cu privirea aţintită într-un punct aflat pe peretele de un alb spălăcit, la un metru în stânga scaunului pe care se găsea Webster.

– Rămâi la comanda întregii situaţii, spuse. Weekendul tău liber începe mâine. Vino să stăm de vorbă luni. Dacă mai există vreo problemă.

– Problema există chiar acum, sublinie Webster. Iar eu vorbesc cu tine acum.

Dexter clătină din nou din cap.

– Nu, nu vorbeşti, spuse. Nu ne-am întâlnit astăzi şi nici eu nu am vorbit astăzi cu preşedintele. Astăzi nu ştim nimic despre toate astea. Vorbeşte-mi despre ele luni, dacă mai există vreo problemă.

Webster rămase aşezat, fără să spună un cuvânt. Era un om destul de inteligent, dar în clipa aceea nu-şi dădea seama dacă tocmai fusese însărcinat cu misiunea vieţii sale sau i se înmânase o pilulă de sinucigaş.

Johnson şi aghiotantul său sosiră la Butte o oră mai târziu. Ajunseră în acelaşi fel, cu un elicopter al armatei, de la baza Peterson până la aeroportul ţinutului Silver Bow. Milosevic preluase un apel aer-sol când se aflau încă în zbor şi merse să-i întâmpine într-un Grand Cherokee vechi de doi ani, pus la dispoziţie de biroul local al unei companii de închiriat maşini. Pe drumul scurt, înapoi către oraş, se păstră tăcerea. Milosevic se mulţumi să conducă, iar cei doi militari rămaseră aplecaţi peste hărţile şi tabelele scoase dintr-o servietă mare de piele, purtată de aghiotant. Şi le treceau de la unul la altul şi dădeau din cap ca şi cum nu ar mai fi fost nevoie de alte comentarii.

Camera de la etaj a clădirii municipale deveni brusc neîncăpătoare. Cinci oameni şi numai două scaune.

Singura fereastră dădea spre sud-est, deasupra străzii. În direcţia nepotrivită. Cei cinci bărbaţi priveau instinctiv la peretele gol, aflat vizavi de fereastră. Dincolo de acest zid şi-o puteau imagina pe Holly, aflată la trei mii opt sute de kilometri depărtare.

– Va trebui să ne mutăm acolo, spuse generalul Johnson.

Aghiotantul său aprobă din cap.

– N-are rost să mai rămânem aici, spuse. McGrath luase deja o hotărâre. Îşi promisese sieşi că nu avea să se ia la harţă cu oamenii ăştia. Fiica lui Johnson făcea parte dintre agenţii săi. Înţelegea bine simţămintele bătrânului. Nu intenţiona să-şi irosească timpul şi energia încercând să dovedească cine era stăpânul, şi, apoi, avea nevoie de ajutorul lui.

– Astea sunt condiţiile cu care trebuie să ne mulţumim, spuse. Cel puţin deocamdată.

Urmă un moment de tăcere. Generalul aprobă încet din cap. Ştia destule despre Washington pentru a putea descifra aceste cinci cuvinte cu un grad rezonabil de acurateţe.

– În clipa asta, nu prea dispun de multe posibilităţi, spuse, la rândul său. Este un weekend liber. Exact şaptezeci şi cinci la sută din efectivele armatei SUA sunt în permisie.

Tăcere. Era rândul lui McGrath să descifreze cuvintele şi uşoara mişcare din cap a generalului.

– Nu se pot anula permisiile? întrebă el. Generalul negă cu o mişcare din cap.

– Tocmai am vorbit cu Dexter. Iar Dexter tocmai a vorbit cu preşedintele. Am senzaţia că vor să ţinem toată chestia asta pe loc până luni.

Camera plină de oameni se cufundă în tăcere. Fata bătrânului era în primejdie, iar sforarul de la Casa Albă se juca de-a politica.

– Lui Webster i s-a servit aceeaşi poveste, spuse McGrath. Nu putem nici măcar să aducem o echipă de salvare a ostaticilor până aici. Pentru moment, suntem pe cont propriu, toţi trei.

Generalul dădu din cap, aprobator, spre McGrath. Un gest personal, de la un individ la altul, al cărui

sens era: am ajuns să ne înţelegem şi ştim amândoi câtă umilinţă ne costă asta, dar ştim amândoi la fel de bine că ne şi convine.

– Nu-i nimic rău în a fi pregătiţi, spuse generalul. Aşa cum bănuieşte stârpitura de Dexter, armata se simte bine când face manevre secrete. Voi solicita câteva favoruri particulare, despre care domnul Dexter nu are nevoie să ştie nimic.

Tăcerea din încăpere deveni mai puţin încordată. McGrath îl privi, cu o întrebare în ochi.

– O unitate mobilă se află deja pe drum, spuse generalul.

Luă de la aghiotantul său o hartă la scară mare şi o întinse pe birou.

– Ne vom întâlni chiar aici, spuse.

Avea degetul pus pe un punct aflat la nord-vest de ultima locuinţă din Montana, chiar în apropiere de Yorke. Drumul făcea o curbă largă, ducând într-un punct aflat la numai nouă kilometri de podul de peste prăpastie.

– Camioanele cu echipamentul de satelit tocmai se îndreaptă într-acolo, spuse. O să ne deplasăm acolo, o să punem pe picioare un post de comandă şi o să închidem drumul în urma noastră.

McGrath rămase tăcut, privind în jos la hartă. Ştia că, dacă ar fi fost de acord, ar fi trebuit să lase armatei controlul deplin. Ştia că a nu fi de acord însemna să se fi jucat cu viaţa agentului său şi, respectiv, cu viaţa fiicei acestui om. Apoi, văzu că degetul generalului se găsea la un centimetru şi ceva de o locaţie mult mai bună. Puţin mai departe spre nord, drumul se îngusta în mod impresionant. Se îngusta pentru a oferi o vedere clară, atât spre nord, cât şi spre sud.

Terenul devenea accidentat. Un loc mult mai bun pentru instalarea unui blocaj. Un loc mult mai bun pentru un post de comandă. Era uluit că generalul nu-l văzuse. Apoi, se simţi copleşit de recunoştinţă. Generalul trebuie să-l fi văzut. Dar îi lăsa loc lui McGrath, ca să iasă el în evidenţă. Lăsa loc pentru un joc deschis al autorităţii între ei. Nu-şi dorea comanda supremă.

– Eu aş prefera locul ăsta, spuse McGrath. Bătu cu un creion pe locaţia din partea de nord.

Generalul se prefăcu interesat. Aghiotantul se prefăcu impresionat.

– Bine gândit, spuse generalul. Vom schimba locul de întâlnire.

McGrath zâmbi. Ştia foarte bine că maşinile se îndreptau exact spre punctul acela. Probabil că se şi aflau acolo deja. Generalul îi zâmbi larg la rândul lui. Dansul ritual fusese încheiat.

– Ce ne pot arăta avioanele-spion? se interesă Brogan.

– Orice, răspunse aghiotantul. Stai să vezi imaginile. Camerele de pe puişorii ăştia sunt absolut incredibile.

– Nu-mi place, spuse McGrath. O să-i facă să se neliniştească.

Aghiotantul negă, cu un gest al capului.

– Nici măcar n-o să ştie că au trecut pe acolo, spuse. Folosim două dintre ele, care vor zbura în linie dreaptă, de la est la vest şi de la vest la est. Sunt la o înălţime de şase kilometri. De la sol nu pot fi nici măcar observate.

– Asta înseamnă o distanţă de zece kilometri în sus, spuse Brogan. Cum pot vedea ceva de la înălţimea aia?

– Au camere bune, spuse aghiotantul. Zece kilometri nu înseamnă nimic pentru ele. Îţi pot arăta un pachet de ţigări pe trotuar de la zece kilometri înălţime. Totul e automat. Tipii de sus apasă pe un buton, iar camera urmăreşte tot ce e de urmărit. Rămâne fixată pe locul ales pe pământ, transmiţând imagini video de mare calitate prin satelit, apoi se întorc, iar camera se roteşte şi o ia de la început.

– Şi zici că sunt de nedetectat? spuse mirat McGrath.

– Arată ca nişte avioane de linie, spuse aghiotantul. Te uiţi în sus, vezi o dâră subţire de aburi şi te gândeşti că e un TWA în drum spre cine ştie unde. Nu-ţi vine-a crede că aviaţia militară verifică dacă ţi-ai lustruit sau nu pantofii în dimineaţa asta.

– De la zece kilometri, poţi să le vezi şi părul de pe cap, spuse Johnson. Pe ce crezi că s-au dus toţi banii ăia destinaţi apărării? Pe cârpe de praf?

McGrath aprobă din cap. Se simţea complet descoperit. Deocamdată, nu avea nimic de oferit decât două jeepuri închiriate, vechi de doi ani, care aşteptau lângă trotuar.

– O să primim şi o analiză psihologică a tipului ăsta, Borken, spuse. Psihiatrii de la Quantico o pregătesc chiar acum.

– L-am găsit pe vechiul comandant al lui Jack Reacher, spuse Johnson. Lucrează la un birou al Pentagonului. O să ni se alăture mai târziu, să ne spună tot ce ştie.

McGrath aprobă cu un gest din cap.

– Orice informaţie înseamnă încă un atu, sublinie el. Telefonul sună. Aghiotantul lui Johnson ridică receptorul. El era cel mai aproape.

– Când plecăm? întrebă Brogan.

McGrath observă că i se adresase direct lui Johnson.

– Chiar acum, cred, spuse Johnson. Aviaţia o să ne ducă exact acolo. Ne scuteşte de şase ore de drum, nu-i aşa?

Aghiotantul închise telefonul. Arăta de parcă tocmai primise un pumn în burtă.

– Unitatea de rachete, spuse el. Am pierdut contactul radio, chiar la nord de Yorke.

TREIZECI ŞI UNU

Holly se opri pe coridor. Zâmbi. Femeia îşi lăsase arma proptită de zid în exterior, chiar lângă uşă. Asta o făcuse să întârzie. Se folosise de cheie, pusese tava pe podea, îşi luase arma de pe umăr, o proptise de zid şi ridicase din nou tava, înainte de a deschide uşa.

Îşi schimbă ţeava de metal cu arma femeii. Nu era o armă de care să se mai fi folosit înainte. Şi nici una pe care ar fi vrut s-o folosească acum. Era un pistol-mitralieră de mici dimensiuni. Un Ingram MAC 10. O ediţie militară ieşită din uz. Ieşită din uz dintr-un anumit motiv. Toţi colegii de clasă ai lui Holly, de la Quantico râseseră pe tema asta. O numiseră puşca din cabina telefonică. Era atât de lipsită de precizie, încât ar fi trebuit să se afle într-o cabină telefonică, împreună cu inamicul tău pentru a fi sigur că-l vei lovi. O glumă cam sinistră. Şi avea şi debitul prea mare. O mie de cartuşe pe minut. O atingere a trăgaciului şi încărcătorul era gol.

Dar era totuşi o armă mult mai bună decât o parte din rama unui vechi pat de metal. Verifică încărcătorul. Era plin, treizeci de cartuşe. Camera era curată. Apăsă pe trăgaci şi văzu mecanismul mişcându-se. Arma funcţiona pe cât de bine te puteai aştepta s-o facă. Împinse încărcătorul înapoi, în poziţia iniţială. Îndreptă cureaua de chingă şi şi-o atârnă strâns pe umăr. Împinse cocoşul în poziţie de tragere şi îşi strânse degetele în jurul patului. Se sprijini bine în cârjă şi se apropie de capătul scărilor.

Rămase liniştită şi aşteptă. Ascultă concentrată. Nici un sunet. Coborî scările încet, câte o treaptă o dată, ţinând Ingramul în faţa ei. Ajunsă jos, aşteptă şi

ascultă din nou. Nici un sunet. Traversă holul şi ajunse la uşi. Le deschise încet şi aruncă o privire afară.

Strada era pustie. Dar era lată. Pentru ea, arăta ca un bulevard larg dintr-un mare oraş. Ca să ajungă în siguranţă de cealaltă parte, i-ar fi trebuit minute întregi. Minute întregi în spaţiul deschis, expusă pantelor munţilor ridicaţi deasupra ei. Aprecie distanţa. Respiră adânc şi-şi strânse şi mai tare mâna pe cârjă. Împinse Ingramul mai în faţă. Respiră din nou adânc şi porni într-o fugă şchiopătată, înfigând cârja în pământ, făcând un salt cu piciorul cel bun şi legănând arma în stânga şi în dreapta, să acopere ambele direcţii din care s-ar fi putut apropia cineva.

Se aruncă pe grămada de pământ din faţa clădirii în ruine a biroului administrativ. Se târî împrejurul grămezii de pământ şi ajunse în spatele ei luptându-se să-şi croiască drum prin vegetaţia care i se agăţa de picioare. Intră în pădure, paralel cu cărarea principală, dar la vreo treizeci de metri de aceasta. Se sprijini de un copac şi se îndoi de mijloc, gâfâind de epuizare, de teamă şi de bucuria reuşitei.

Făcuse cunoştinţă cu realitatea. Se pregătise o viaţă-ntreagă pentru asta. Mai putea auzi şi acum în minte poveştile de război ale tatălui său. Junglele din Vietnam. Spaima, care te lăsa fără răsuflare, de a fi vânat printre tufişurile verzi. Triumful fiecărui pas făcut în siguranţă, al fiecărui metru câştigat. Revăzu feţele oamenilor tăcuţi pe care-i cunoscuse la bazele militare, pe când era copil. Pe cele ale instructorilor de la Quantico. Resimţi întreaga dezamăgire adusă de postul ei la un birou sigur din Chicago. Toate acele antrenamente pierdute, numai din cauză că era cine era. Acum era altceva. Se îndreptă. Respiră adânc. Apoi, încă o dată. Îşi simţi genele fierbând în interior.

Înainte, le simţea ca pe nişte intruşi nedoriţi. Acum le simţea calde, întregi şi bune. Fiica tatălui ei? Fireşte că da.

Reacher era prins cu cătuşele de trunchiul unui pin înalt de treizeci de metri. Fusese târât pe cărarea îngustă până la Bastion. Arzând de furie. Un pumn şi un şut erau mai mult decât primise vreodată, încă din fragedă copilărie. Furia îngropa în ea durerea. Şi îi înceţoşa mintea. O viaţă pentru alta, spusese nenorocitul ăla gras. Reacher se răsucise de durere pe jos, iar cuvintele lui nu însemnaseră nimic pentru el.

Acum însă, ele însemnau ceva. Îi reveniseră în memorie, când stătea acolo, legat de copac. Bărbaţi şi femei trecuseră pe lângă el şi zâmbiseră. Zâmbetele lor semănau cu cele pe care le mai văzuse şi înainte, cu multă vreme în urmă. Zâmbetele unor copii plictisiţi, care locuiau undeva la o bază izolată, după ce li se spusese că venise circul în oraş.

Holly se concentră din toate puterile. Trebuia să ghicească unde se află. Şi trebuia să ghicească unde se afla terenul de paradă. Trebuia să ajungă la jumătatea drumului între aceste două puncte necunoscute şi să instaleze o ambuscadă. Ştia că terenul se ridică abrupt până în luminişul cu colibe. Îşi amintea că fusese coborâtă de pe deal, până la tribunal. Îşi închipuia că terenul de paradă trebuia să fie o suprafaţă mare şi plată. Ca atare, trebuia să se afle undeva mai sus, pe deal, către nord-vest, unde terenul se nivela de la sine, formând o căldare. La o anumită distanţă de barăci. O luă în sus, printre copaci.

Încercă să-şi dea seama încotro ducea cărarea principală. Se oprea la fiecare câţiva metri şi iscodea cu privirea către sud, răsucindu-se spre stânga şi spre dreapta, să surprindă măcar cu coada ochiului golurile din bolta pădurii, acolo de unde copacii fuseseră tăiaţi. În felul acesta, putea deduce direcţia cărării. Se ţinea paralel cu aceasta, la treizeci sau patruzeci de metri către nord, luptându-se cu şfichiuirea crengilor crescute într-o parte şi alta a trunchiurilor, ca nişte nuiele. Îşi croia drum în sus, pe panta abruptă, luptându-se din greu. Îşi folosea cârja aşa cum un barcagiu foloseşte o prăjină, înfigând-o în solul moale şi sprijinindu-se în ea ca să înainteze.

Într-un fel, genunchiul bolnav o ajuta. O făcea să urce încet şi cu grijă. În tăcere. Acum ştia cum s-o facă. Nu de la Quantico, ci din poveştile vechi din Vietnam. Academia se concentrase doar pe situaţii urbane. Biroul o învăţase cum să ia urma pe o stradă din oraş ori într-o clădire întunecoasă. Modul în care trebuia să ia urma prin pădure ieşise la iveală dintr-un strat mai timpuriu de memorie.

Unii treceau pe lângă el şi apoi se îndepărtau, dar alţii rămâneau pe loc. După un sfert de oră, o mică aglomerare de cincisprezece sau şaisprezece oameni, în majoritate bărbaţi, se formase în jurul lui, într-un semicerc larg. Nu păreau să se afle acolo cu vreo treabă anume. Se ţineau la distanţă, ca spectatorii unui accident de automobil, în spatele unei funii invizibile întinse de poliţie. Se uitau cu toţii la el, în tăcere, fără nici o expresie pe figură. La rândul lui, Reacher îi privea şi el. Îşi lăsa privirea să se odihnească asupra fiecăruia dintre ei, la rând, timp de câteva secunde. Îşi ţinea braţele întinse, în spatele lui,

cât de mult putea. Voia să-şi păstreze picioarele libere, pentru cazul în care vreunul dintre ei ar fi dorit să înceapă spectacolul ceva mai devreme.

* * *

Holly mirosi prima santinelă înainte s-o vadă. Se deplasa către ea, cu vântul în spate, fumând. Mirosul ţigării şi al uniformei nespălate cobora până la ea, iar ea se trase în tăcere către dreapta. Îl ocoli, făcând o buclă largă împrejurul lui şi aşteptă. El coborî dealul şi dispăru.

Cea de-a doua santinelă o auzi. Ea simţi. Îl simţi oprindu-se şi ascultând. Rămase liniştită. Se gândi intens. Nu voia să folosească Ingramul. Era prea lipsit de precizie. Era sigură că va da greş. Iar zgomotul avea să-i fie fatal. Aşa că se aplecă şi scoase din pământ două pietre. O veche şmecherie din junglă, despre care i se vorbise încă în copilărie. Aruncă prima piatră la şapte metri în stânga ei. Aşteptă. O aruncă pe cea de-a doua la zece metri. Văzu cu ochii minţii santinela imaginându-şi că ceva se mişca încet către stânga. Îl auzi cotind într-acolo. Ea coti către dreapta. O buclă mare şi din nou în sus, pe dealul care părea să nu se mai sfârşească.

Fowler îşi croi drum cu umerii printre privitorii aşezaţi în semicerc. Se opri în faţa lui Reacher. Îl privi fix în ochi. Apoi, şase gărzi îşi deschiseră drum prin mulţime. Cinci dintre ei îşi ţineau armele la şold, iar cel de-al şaselea avea o bucată de lanţ în mână. Fowler se dădu cu un pas la o parte, şi cinci ţevi de armă se înfipseră fără menajamente în abdomenul lui Reacher. Acesta aruncă o privire în jos şi văzu că

siguranţele fuseseră ridicate, iar armele erau fixate pe foc automat.

– E timpul să mergem, spuse Fowler.

Dispăru în spatele trunchiului masiv, iar Reacher simţi cătuşele căzând. Se aplecă înainte, depărtându-se de copac, iar ţevile se retraseră, urmându-l. Apoi cătuşele îi fură puse din nou, cu lanţul făcut buclă între ele. Fowler apucă de lanţ şi-l trase pe Reacher prin întregul Bastion, cu faţa la cele cinci gărzi care se deplasau înapoi, cu armele la nici jumătate de metru de capul său. Lumea adunată forma un cordon strâns. Era târât printre oamenii care şuierau şi murmurau la trecerea lui. Apoi, ieşiră din formaţie şi alergară înaintea lui, către terenul de paradă.

Cel de-al treilea paznic o prinse. O trădă genunchiul. Trebuia să escaladeze un stei înalt de stâncă, dar, din cauza piciorului, trebuia să se caţere cu spatele. Se aşeză pe stâncă, la fel ca pe un scaun şi se folosi de piciorul bun şi de cârjă pentru a se împinge în sus, mai puţin de jumătate de metru deodată. Atinse vârful şi se rostogoli cu spatele pe pământ, gâfâind de efort, iar apoi se răsuci în şezut şi se ridică, faţă în faţă cu santinela.

Pentru o fracţiune de secundă rămase ca împietrită, din cauza şocului şi a surprizei. El nu era câtuşi de puţin surprins. Stătuse acolo, în vârf şi urmărise fiecare centimetru din chinuita ei înaintare. Nu era surprins. Dar era lent. Cu un adversar ca Holly, ar fi trebuit să fie mai rapid. Ar fi trebuit să fie pregătit. Reacţia ei interveni înainte ca el să fi apucat să schiţeze măcar un gest. Antrenamentul ei de bază făcu toată treaba. Nu necesită nici un efort de gândire. Îşi strânse mâna în pumn şi-l lovi cu un upercut jos, dar

extrem de rapid. I-l prinse drept în vintre. El se îndoi în faţă şi se aplecă, iar ea îşi trecu braţul stâng în jurul gâtului său şi-l mai lovi o dată în ceafă, cu toată greutatea antebraţului drept. Simţi cum vertebrele i se sfărâmau, iar trupul lui se lăsă, moale, la pământ. Apoi, îi trânti palmele pe urechi şi-i răsuci capul cu sălbăticie, întâi într-un sens şi apoi în celălalt. Măduva spinării i se rupse, iar ea îl întoarse şi-l azvârli peste muchie, în adânc. Căzu, lovindu-se cu un zgomot surd de stânci, cu membrele moarte zburându-i în toate părţile. Abia atunci începu Holly să blesteme cu amărăciune. Pentru că ar fi trebuit să-i ia carabina. Valora cât zece Ingramuri. Dar nu avea cum să coboare până jos pentru a o recupera. Urcatul înapoi ar fi însemnat o întârziere prea mare.

Terenul de paradă era plin de lume. Stăteau cu toţii în picioare, în rânduri perfect ordonate. Reacher aprecie că erau acolo peste o sută de persoane. Bărbaţi şi femei. Toţi în uniformă. Toţi înarmaţi. Armele lor formau o formidabilă reţea-barieră de foc. Fiecare purta pe umărul stâng fie o carabină automată, fie un pistol-mitralieră. Toţi purtau cartuşiere şi grenade, atârnate regulamentar de bridele chingilor petrecute pe piept. Mulţi aveau feţele mânjite cu vopsea de camuflaj pentru noapte.

Uniformele lor erau o versiune adaptată a celor din surplusul armatei americane. Jachete şi pantaloni de camuflaj, ghete de junglă, berete. Aceleaşi lucruri pe care Reacher le văzuse păstrate în teancuri în magazie. Dar fiecare uniformă avea ceva adăugat. Pe fiecare jachetă se găsea câte un semn imaculat, brodat pe umăr cu mătase maron, pe care se putea citi "Miliţia din Montana", pe o curbă elegantă. Fiecare

jachetă avea numele purtătorului, gravat pe o bandă oliv şi cusut deasupra buzunarului de la piept. Unii dintre bărbaţi aveau câte o steluţă de crom prinsă de materialul clapetei buzunarului. Un fel de grad.

Beau Borken stătea în picioare, pe o ladă răsturnată cu fundul în sus, la marginea de apus a porţiunii nivelate, cu spatele către pădure, cu silueta lui masivă înălţându-se deasupra capetelor celor ce formau trupele sale. Îi văzu pe Fowler şi pe Reacher sosind, printre copaci, însoţiţi de gărzi.

– Atenţie! strigă el.

Urmă un fel de foială cât cei o sută de membri ai miliţiei luară poziţie de drepţi. Reacher simţi mirosul de doc, adus de adierea de vânt. Mirosul a o sută de uniforme din surplusul armatei. Borken agită un braţ umflat, iar Fowler îl trase de lanţ pe Reacher până îl aduse în faţa adunării. Gărzile îl ţinură de braţe şi de umeri, îl răsuciră şi-l manevrară până rămase singur lângă ladă, izolat dintr-odată, cu faţa către mulţime.

– Ştim cu toţii de ce ne-am adunat aici, strigă din nou Borken.

Habar nu avea cât de departe mersese. I se părea că făcuse kilometri întregi. Sute de paşi în sus, pe deal. Dar se găsea încă în adâncul pădurii. Cărarea principală se afla tot la patruzeci de metri spre sud, în stânga ei. Simţea cum minutele trec, iar panica ei creşte. Apucă mai bine cârja şi începu să se deplaseze din nou către nord-vest, cât de repede îi permitea curajul.

Apoi văzu în faţă o clădire. O baracă de lemn, vizibilă printre copaci. Tufişurile şi vegetaţia pitică se opreau în linia pietroasă a marnei. Se strecură până la marginea pădurii şi se opri. Ascultă cu luare-aminte,

peste vuietul propriei sale respiraţii. Nu auzi nimic. Apucă mânerul cârjei şi ridică Ingramul până ce chinga acestuia se încordă. Şchiopătă pe pietrişul de marnă până la colţul barăcii. Privi atentă în jur.

Era luminişul în care se opriseră la sosire, cu o noapte înainte. Un spaţiu larg, circular. Acoperit cu pietriş. Înconjurat de barăci. Pustiu. Liniştit. Liniştea absolută a unui loc părăsit de curând. Ieşi din spatele barăcii şi şchiopătă până în mijlocul luminişului, făcând piruete, sprijinindu-se în cârjă şi mişcând Ingramul într-un cerc larg, acoperind copacii de pe margini. Nimic. Nu era nimeni împrejur.

Văzu două poteci, una pierzându-se spre apus şi alta, mai largă, care se îndrepta spre nord. Coti spre nord şi intră din nou sub coroanele copacilor. Uită ce-şi propusese, să stea cât mai liniştită, şi se grăbi către nord, cât de iute se putea mişca.

– Ştim cu toţii de ce ne-am adunat aici, strigă Borken din nou.

Mulţimea supusă îşi târşâi picioarele şi o undă de şoapte se pierdu în înaltul copacilor. Reacher scrută figurile celor din faţa lui. Îl văzu pe Stevie în rândul din faţă. O stea de crom sclipea pe clapeta buzunarului său de la piept. Micul Stevie era ofiţer. Lângă Stevie stătea Joseph Ray. Abia atunci îşi dădu seama că Jackson nu se găsea printre cei de faţă. Nu se vedea nici o frunte cu cicatrice. Verifică de două ori. Scrută atent peste tot. Nu era nici urmă de el, nicăieri pe terenul de paradă. Strânse din dinţi pentru a-şi ascunde un zâmbet. Jackson se ascundea. Holly mai avea încă o şansă.

Holly îl văzu imediat. Privea din pădure, peste o sută de capete şi-l văzu pe Reacher stând în picioare lângă Borken. Avea braţele prinse în cătuşe la spate. Ochii lui treceau pe deasupra mulţimii. Pe chip nu avea nici o expresie. Îl auzi pe Borken rostind: Ştim cu toţii de ce ne-am adunat aici. Se gândi: da, ştiu de ce mă aflu aici. Ştiu exact de ce mă aflu aici. Privi în dreapta şi în stânga. O sută de oameni, carabine, mitraliere, revolvere, grenade. Borken, suit pe lada lui, cu braţele desfăcute. Reacher, disperat, lângă el. Stătea între copaci, cu inima bătându-i înăbuşit. Privea cu ochii larg deschişi. Apoi, răsuflă adânc. Puse Ingramul pe poziţia foc cu foc şi trase în aer. Ecoul împuşcăturii reverberă printre copaci. Trase din nou. Şi încă o dată. Trei focuri în aer. Trei gloanţe pierdute, încă douăzeci şi şapte rămase în încărcător. Mută piedica pe foc automat şi intră în mulţime, făcându-şi drum cu ajutorul mişcărilor amenințătoare ale mâinii înarmate.

Era o femeie singură, mişcându-se încet printr-o mulţime de o sută de oameni. Aceştia se despărţeau prudent în faţa ei, dar, după ce trecea, îşi dădeau armele jos de pe umăr, le încărcau şi le aţinteau către spatele ei. Un val de zgomote mecanice sonore se întindea în urma ei, ca o maree înceată. Când ajunse în primul rând, o sută de arme erau aţintite, din spate, spre ea.

– Nu trageţi! strigă Borken. Vă ordon! Nu trage nimeni!

Sări jos de pe ladă. Cu panica întipărită pe faţă. Îşi ridică braţele şi ţopăi disperat în jurul ei, acoperindu-i trupul cu silueta lui masivă. Nu trase nimeni. Ea se îndepărtă de el, şchiopătând şi se întoarse cu faţa către mulţime.

– Ce naiba faci? urlă Borken la ea. Crezi că poţi împuşca o sută de oameni cu puşcociul tău cu boabe de fasole?

Holly clătină din cap.

– Nu, spuse ea calm.

Apoi, întoarse Ingramul, lipindu-şi ţeava de piept.

– Dar pot să mă împuşc pe mine, spuse.

TREIZECI ŞI DOI

Mulţimea era tăcută. Răsuflarea oamenilor era înghiţită de înfiorătoarea linişte a muntelui. Toţi se holbau la Holly. Ţinea Ingramul răsucit, cu ţeava sprijinită într-un punct aflat deasupra inimii. Cu degetul mare uşor apăsat pe trăgaci, încordat. Pe faţa umflată a lui Borken se citea spaima. Trupul lui uriaş tremura şi se zguduia. Ţopăia împrejur, lângă lada lui răsturnată, holbându-se la ea, cu ochii căscaţi. Ea îi întorcea privirile cu calm.

– Sunt ostatică, nu? i se adresă ea. Importantă pentru ei, importantă pentru tine, deoarece sunt cine sunt. Tot felul de importanţe, pentru tot felul de oameni. Te aştepţi ca ei să încerce totul ca să rămân în viaţă. Acum e rândul tău. Să vedem ce pregătiri ai făcut tu să mă ţii în viaţă.

Borken o văzu aruncând o privire spre Reacher.

– Nu înţelegi nimic, îi strigă el. Cu o nuanţă de disperare în voce. N-am de gând să-l omor. Va rămâne în viaţă. Situaţia s-a schimbat.

– Cum s-a schimbat? întrebă ea calmă.

– Îi comut sentinţa, spuse Borken. Tot cu panică în voce. De aceea suntem aici. Tocmai mă pregăteam să anunţ asta. Ştim cine e. Tocmai am aflat. Am fost informaţi. A fost în armată. Maiorul Jack Reacher. E un erou. A primit Steaua de Argint.

– Şi? întrebă Holly.

– A salvat o grămadă de puşcaşi marini, spuse Borken pe un ton precipitat. La Beirut. Soldaţi obişnuiţi. I-a scos dintr-un buncăr aflat în flăcări. Puşcaşii marini n-o să ne atace niciodată cât timp e el aici. Niciodată. Aşa că îl voi folosi tot pe post de

ostatic. E o bună poliţă de asigurare împotriva afurisitei de infanterie marină. Am nevoie de el.

Holly îl privi. Reacher o privi şi el.

– Sentinţa lui a fost comutată, spuse Borken din nou. Cinci ani în detaşamentul disciplinar. Asta-i tot. Nimic altceva. Nici nu începe vorbă să mă răzgândesc. Am nevoie de el în viaţă.

Reacher se uita la ea cu privirea unui vânzător de la magazin, încântat că problema ridicată de un client tocmai fusese rezolvată. Ea îşi plimba privirile înainte şi înapoi, între Borken şi Reacher. Reacher privea mulţimea. Mulţimea era furioasă. Circul plecase din oraş înainte să le ofere spectacolul promis. Reacher se simţea ca şi cum toţi ar fi făcut un pas înainte, înspre el. Puneau la încercare puterea pe care o avea Borken asupra lor. Holly îi aruncă o privire, cu spaimă în ochi. Dădu din cap înspre el. O mişcare aproape imperceptibilă. Ea urma să fie în siguranţă, spuneau ochii ei, orice s-ar fi întâmplat. Identitatea ei o proteja ca o pelerină magică invizibilă. Reacher dădu şi el din cap. Fără să se întoarcă, aprecie distanţa până la copacii din spatele lui. Cam şapte metri. Dacă îi dădea un brânci lui Fowler, trăgea de lanţ şi sprinta ca din puşcă, ar fi putut ajunge la copaci înainte ca oricine să se fi gândit să-şi aţintească arma înspre el. Şapte metri, cu start de pe loc, folosindu-se şi de înlăturarea lui Fowler din drum, cam patru sau cinci paşi mari, vreo trei secunde, poate chiar patru. Printre arbori, ar fi avut o şansă împotriva gloanţelor. Şi le închipui izbindu-se de trunchiuri, de-o parte şi de alta a lui, în timp ce el ar fi alergat şi s-ar fi ferit. Pădurea este cel mai bun prieten al fugarului. Ai nevoie de mult noroc să nimereşti pe cineva care aleargă printre copaci. Îşi trecu greutatea pe piciorul celălalt şi simţi tendoanele

genunchiului încordându-i-se. Simţi fluxul adrenalinei. Luptă sau zboară. Dar chiar atunci, Borken îşi mai ridică braţele o dată. Le ţinu ridicate, ca aripile unui înger, şi-şi folosi asupra celor din jur uluitoarea putere a privirii sale.

– Am luat o hotărâre, strigă. Înţelegeţi? Urmă o pauză îndelungată. Care se întinse asupra următoarelor clipe. Apoi, o sută de capete se răsuciră, ca la un ordin.

– Da, să trăiţi! răcniră o sută de glasuri.

– Aţi înţeles? strigă el din nou.

O sută de capete se răsuciră la loc.

– Da, să trăiţi! răcniră din nou o sută de glasuri.

– Cinci ani în detaşamentul disciplinar, mai strigă Borken. Dar numai dacă poate dovedi cine este. Am primit informaţii că este singurul om care a câştigat vreodată concursul de puşcaşi de elită al marinei fără să facă parte din ea. Ni s-a spus că omul ăsta este capabil să bage şase gloanţe printr-un dolar de argint de la o mie de metri. Aşa că mă voi întrece cu el la tir. De la opt sute de metri. Dacă va câştiga, va trăi. Dacă pierde, va muri. Înţelegeţi?

O sută de capete zvâcniră din nou.

– Da, să trăiţi!

Murmurul mulţimii se făcu iarăşi auzit. De data aceasta, sunând interesat. Reacher zâmbi ca pentru sine. Deşteaptă mişcare, se gândi. Voiau să aibă spectacol – Borken le oferea un spectacol. Fowler dădu drumul aerului din plămâni şi scoase o cheie din buzunar. Se strecură pe lângă el şi îi descuie cătuşele. Lanţul căzu pe jos. Reacher răsuflă adânc şi-şi frecă încheieturile.

Apoi, Fowler se îndreptă spre Holly, printre oamenii care se înghesuiau. Se opri chiar în faţa ei. Făcu o

pauză lungă şi privi către Borken. Acesta dădu afirmativ din cap.

– Ai cuvântul meu, spuse el, cu restul de demnitate pe care şi-l putuse recăpăta.

Ea îi aruncă o privire lui Reacher. El ridică din umeri şi aprobă din cap. Îşi înclină şi ea fruntea şi se uită în jos, la Ingram. Trase siguranţa şi-şi scoase chinga de pe umăr. Holly zâmbi cu stoicism şi lăsă arma să cadă pe jos. Fowler se aplecă şi o ridică. Borken îşi ridică braţele, cerând să se facă linişte.

– La poligonul de tir, strigă. În ordine. Rupeţi rândurile.

Holly se apropie şchiopătând de Reacher.

– Chiar ai câştigat la Wimbledon? întrebă ea, calmă.

El se mulţumi să dea afirmativ din cap.

– O să câştigi şi acum? El aprobă din nou.

– Şi cu un sac pe cap, spuse.

– Crezi că e o idee bună? întrebă ea, tot calmă. Un tip ca ăsta n-o să se accepte învins.

Reacher ridică din umeri.

– Vrea un spectacol şi o să aibă parte de unul, spuse. Acum e zguduit. Tu ai început. Vreau s-o ţin tot aşa. În perspectivă, nu poate decât să ne ajute.

– Atunci ai grijă, spuse ea.

– Fii fără grijă, răspunse Reacher.

Două ţinte, nou-nouţe, erau amplasate una lângă alta, la capătul îndepărtat al poligonului. Borken se afla la stânga, lângă cea care purta pe piept inscripţia ATF. Reacher se găsea la dreapta, în faţa celei cu inscripţia FBI în dreptul inimii. Saltelele de pe jos fuseseră trase la o parte, ca să le ofere maximum de distanţă. Reacher aproximă că avea în faţă cam opt sute treizeci de metri. Un drum al naibii de lung.

Roiul de oameni se aşezase într-un semicerc neregulat, lângă saltele şi în spatele lor. Cele mai apropiate ţinte fuseseră culcate la pământ, pentru a nu le împiedica celor doi vederea. Câţiva spectatori aveau binocluri. Scrutau întinderea poligonului, iar apoi zgomotul se pierdu, încetul cu încetul, pe măsură ce, unul după altul, îşi găsiră loc, anticipând ce urma să se întâmple.

Fowler coborî până la arsenal, în luminişul de dedesubt. Se întoarse cu câte o carabină în fiecare mână. Una pentru Borken, alta pentru Reacher. Arme identice. Fiecare atingând preţul unei mici călătorii cu familia. Erau Barrett model 90, de cincizeci de inci. Lungi de peste un metru, cu greutatea de unsprezece kilograme fiecare. Arme cu repetiţie, acţionate de percutor, cu diametrul de doisprezece milimetri. Mai mult, având un fel de proiectile de artilerie mai degrabă decât nişte gloanţe de carabină obişnuite.

– Un încărcător fiecare, preciză Borken. Şase focuri.

Reacher îşi luă arma şi o puse pe jos, la picioare. Micul Stevie împinse oamenii înapoi, făcându-i să lase o distanţă până la saltele. Borken îşi verifică arma şi scoase cele două picioare de sprijin. Împinse încărcătorul la locul său. Puse uşor arma pe o saltea.

– Eu trag primul, spuse.

Se lăsă în genunchi şi îşi împinse greutatea în spatele puştii. Trase patul către el şi şi-l lipi strâns de umăr. Deplasă picioarele câţiva centimetri la stânga şi trase de pat o fracţiune spre dreapta. Acţionă percutorul şi se lipi de pământ. Îşi puse obrazul pe pat şi îşi aplecă ochiul la lunetă. Joseph Ray sosi din marginea mulţimii şi îi întinse lui Reacher binoclul său. Reacher dădu în tăcere din cap, mulţumindu-i, şi

îl luă. Şi-l potrivi la ochi. Degetul lui Borken se încordă pe trăgaci. Trase primul foc.

Difuzorul larg montat pe ţeava puştii Barrett împrăştie gazele cauzate de împuşcătură în toate părţile. Praful se ridică din saltea. Puşca săltă şi se înclină. Zgomotul se zdrobi de copaci şi se întoarse din munţi, o clipă mai târziu. O sută de perechi de ochi se mutară de la Borken la ţintă. Reacher ridică binoclul şi focaliză imaginea la opt sute treizeci de metri de-a lungul poligonului.

Borken dăduse greş. Ţinta era neatinsă. Borken se uită şi el prin lunetă şi se strâmbă. Se culcă din nou, aşteptând să se ridice praful. Reacher îl urmărea cu privirea. Borken se mulţumea să aştepte. Respira regulat. Relaxat. Apoi, degetul i se încordă din nou. Trase cel de-al doilea foc. Puşca săltă şi lovi salteaua, iar praful ţâşni în sus. Reacher ridică din nou binoclul. Nimerise. Pe umărul drept al ţintei era o gaură cu urme de aşchii.

Din rândul mulţimii se ridicară murmure. Binocluri trecură din mână în mână. Şoapte se ridicară şi căzură din nou. Praful se aşeză. Borken trase din nou. Prea repede. Încă era agitat. Reacher îl urmări făcând încă o greşeală. Nu se mai deranjă să privească prin binoclu. Ştia deja, cartuşul de doisprezece milimetri avea să ajungă tocmai în Idaho.

Din mulţime se ridicară noi şoapte. Borken privea din nou prin lunetă. Reacher îl urmări cum face totul greşit. Relaxarea îi dispăruse. Umerii îi erau încordaţi. Trase al patrulea foc. Reacher îi înapoie binoclul lui Joseph Ray, aflat în marginea mulţimii. Nu mai avea nevoie să se uite. Ştia că Borken avea să greşească până la ultimul cartuş. În starea în care era, ar fi

greşit şi la patru sute de metri. Ar fi greşit şi la două sute. Ar fi greşit şi într-o cameră aglomerată.

Borken trase cel de-al cincilea şi, apoi, şi pe cel de-al şaselea foc şi se ridică încet în picioare. Ridică puşca şi se folosi de lunetă pentru a verifica ceea ce toată lumea ştia deja.

– O lovitură, spuse.

Coborî arma şi-l privi pe Reacher.

– E rândul tău, spuse. Viaţă sau moarte.

Reacher aprobă din cap. Fowler îi înmână încărcătorul. Reacher îşi folosi degetul mare pentru a testa rigiditatea arcului din interior. Apăsă pe primul cartuş şi simţi revenirea lină. Gloanţele erau strălucitoare. Lustruite de mână. Gloanţe de trăgător de elită. Se aplecă şi ridică puşca grea. O ţinu vertical şi introduse încărcătorul în lăcaşul său. Nu-l făcu să zdrăngăne, cum făcuse Borken. Îl apăsă încet cu palma.

Deschise picioarele de sprijin, pe rând. Le întinse până la limita opritorului. Privi în lungul poligonului şi puse puşca pe saltea. Se ghemui lângă ea şi apoi se întinse, totul dintr-o singură mişcare fluidă. Zăcea ca mortul, cu braţele întinse în sus, împrejurul puştii. Ar fi vrut să stea întins aşa cât mai mult timp. Era obosit. Obosit de moarte. Dar se răsuci uşor şi-şi lipi obrazul de patul armei. Îşi apropie umărul drept de pat. Îşi fixă mâna stângă pe ţeavă, cu degetele sub lunetă. Îşi mişcă uşor mâna dreaptă către trăgaci. Îşi duse ochiul drept la lunetă. Dădu drumul aerului din plămâni.

Să tragi cu puşca unui trăgător de elită pe o distanţă lungă implică mai multe lucruri. Începe cu chimia, depinde de ingineria mecanică, implică optică, geofizică şi meteorologie. Dar totul este guvernat de biologia umană.

Chimia se referă la explozie. Praful de puşcă, aflat în spatele glonţului, în tubul cartuşului, trebuie să explodeze perfect, previzibil, puternic, instantaneu. Trebuie să împingă proiectilul cu viteză maximă de-a lungul ţevii. Glonţul de doisprezece milimetri din camera puştii Barrett cântăreşte nu mai mult de un fir de păr peste cincizeci şi şase de grame. Pe moment, e staţionar. O miime de secundă mai târziu, face aproape trei mii de kilometri pe oră, lăsând ţeava în urmă, în drumul său către ţintă. Praful de puşcă trebuie să explodeze rapid, să explodeze complet şi să explodeze puternic. O chimie greu de realizat. În ce priveşte greutatea, explozia trebuie să fie cea mai bună de pe întreaga planetă.

Apoi, pentru o clipă, sarcina este preluată de ingineria mecanică. Glonţul în sine trebuie să fie un mic artefact perfect. Trebuie să fie la fel de bun pe cât a fost vreodată orice articol produs de mâna omului. Trebuie turnat mai bine decât orice bijuterie. Trebuie să fie pe deplin uniform ca dimensiune şi greutate. Perfect rotund, perfect aerodinamic. Trebuie să accepte rotaţia feroce pe care i-o imprimă şanţurile din interiorul ţevii. Trebuie să se rotească şi să şuiere prin aer fără absolut nici o şovăire, fără prejudecată.

Ţeava trebuie să fie strâmtă şi îngustă. Totul se duce de râpă dacă unul dintre focurile trase anterior au încălzit şi au modificat forma ţevii. Ţeava trebuie să fie o masă perfectă de metal, destul de grea pentru a rămâne inertă. Destul de grea pentru a amortiza vibraţiile mărunte ale zăvorului, trăgaciului şi percutorului. De aceea Barrettul pe care-l ţinea în mână Reacher costa cât o maşină ieftină. De aceea mâna stângă a lui Reacher era fixată uşor pe partea de sus a armei. Amortiza cu ea orice şoc rezidual.

Optica joacă şi ea un rol important. Ochiul drept al lui Reacher se găsea la doi centimetri şi jumătate în spatele unei lunete Leopold & Stevens. Un instrument excelent. Ţinta se vedea mică, în dosul liniilor fine gravate pe sticlă. Reacher o privea intens. Apoi, coborî patul puştii, văzu ţinta dispărând şi cerul nesfârşit inundându-i privirile. Expiră din nou şi se uită la aer.

Şi geofizica este extrem de importantă. Lumina se deplasează în linie dreaptă. Dar este singurul lucru pe care-l face. Gloanţele, nu. Gloanţele sunt obiecte fizice, care se supun legilor naturii ca orice alte obiecte fizice. Ele urmează curba pământului. Opt sute şi treizeci de metri înseamnă o bucată serioasă de curbă. Glonţul iese din ţeava armei şi se ridică peste linia de vedere, apoi trece prin ea şi, în cele din urmă, cade sub ea. Într-o curbă perfectă, ca şi pământul.

Cu excepţia faptului că nu este totuşi o curbă absolut perfectă, deoarece, după trecerea primei milisecunde de la plecarea glonţului, gravitaţia trage de el, ca o mică mână insistentă. Glonţul nu poate s-o ignore. Este vorba despre un proiectil de plumb, învelit în cupru, în greutate de cincizeci şi şase de grame, care se deplasează cu aproape trei mii de kilometri pe oră, iar gravitaţia are propriile sale metode. La început, nu au mare succes, dar cel mai bun aliat al ei intervine curând. Fricţiunea. Din prima milisecundă a deplasării sale, fricţiunea aerului încetineşte glonţul, lăsând gravităţii un cuvânt tot mai greu de spus în destinul acestuia. Fricţiunea şi gravitaţia lucrează împreună pentru a trage glonţul în jos.

Aşa că va trebui să ţinteşti sus. Ocheşti poate la trei metri deasupra ţintei, iar opt sute şi treizeci de metri

mai târziu, curbura pământului şi acţiunea gravitaţiei aduc glonţul acolo unde ai vrut tu să ajungă.

Numai că nu vei ochi exact deasupra ţintei. Deoarece ar însemna să nu ţii seama de meteorologie. Gloanţele se deplasează prin aer, iar aerul se mişcă. Sunt rare zilele când aerul stă nemişcat. Aerul se mişcă, într-un fel sau în altul. La stânga sau la dreapta, în sus sau în jos, sau în orice combinaţie a celor de mai sus. Reacher privea frunzele copacilor şi putea să vadă că dinspre nord venea o briză lentă, dar constantă. Aer uscat, mişcându-se încet de la dreapta la stânga, peste linia lui de vedere. Aşa că ţintea cam 2,8 metri la dreapta şi trei metri deasupra locului în care voia să intre glonţul. Avea să lanseze proiectilul şi să lase natura să-i curbeze traiectoria la stânga şi în jos.

Biologia umană era tot ce îi stătea în cale. Puşcaşii de elită sunt şi ei oameni. Oamenii sunt mase tremurătoare, mişcătoare, de carne şi muşchi. Inima bate ca o pompă uriaşă, iar plămânii bagă şi scot din organism volume mari de aer. Fiecare nerv şi fiecare muşchi tremură, cu energie microscopică. Nimeni nu stă vreodată perfect liniştit. Chiar şi persoana cea mai calmă vibrează ca un nebun. Să spunem că distanţa între cuiul percutor şi capătul ţevii este de un metru. Dacă ţeava se mişcă, fie şi o fracţiune minimă, atunci, opt sute şi treizeci de metri mai târziu, glonţul îşi va greşi ţinta cu opt sute şi treizeci de minime fracţiuni. Un efect de multiplicare. Dacă vibraţia trăgătorului deranjează ţeava, chiar cu trei milimetri, glonţul se va afla cu douăzeci de centimetri în afara ţintei. Cam lăţimea capului unui om.

Aşa că tehnica lui Reacher era să aştepte. Să se uite prin lunetă, până ce respiraţia îi devenea regulată şi

bătăile inimii îi încetineau. Apoi, să apese încet cu degetul pe trăgaci şi să mai aştepte puţin. Apoi, să-şi numere bătăile inimii. Unu-şi-doi-şi-trei-şi-patru. Să rămână aşteptând până ce ritmul inimii se liniştea. Apoi, să tragă, între bătăile inimii. Exact în clipa în care atingea cea mai slabă vibraţie la care putea ajunge o fiinţă umană.

Aşteptă. Expiră, o expiraţie lungă şi lentă. Inima îi bătu o dată. Şi încă o dată. Trase. Patul i se lovi de umăr şi vederea îi fu astupată de explozia de praf din saltea, de sub ţeava armei. Zgomotul greu al împuşcăturii se ciocni de pantele munţilor şi se întoarse, însoţit de valul de şoapte ridicate din rândurile mulţimii. Dăduse greş. Inscripţia cu FBI de pe pieptul ţintei rămăsese neatinsă.

Lăsă praful să se aşeze şi verifică trunchiurile copacilor. Vântul era neschimbat. Expiră şi aşteptă să-i încetinească ritmul inimii. Trase din nou. Puşca mare se zbătu şi se izbi încă o dată de saltea. Praful zbură ca un nor. Mulţimea privea şi continua să şoptească. Dăduse greş din nou.

Două greşeli. Respiră liniştit şi trase din nou. Încă o greşeală. Şi încă una. O altă greşeală. Făcu o pauză lungă. Îşi reluă ritmul şi trase cel de-al cincilea foc. Cel de-al cincilea foc îşi greşi ţinta. Mulţimea începuse să se agite. Borken se apropie de el, aplecându-se.

– Totul pe ultimul foc, rânji.

Reacher nu răspunse nimic. Nu-şi putea permite să lase vorbele să-l perturbe fizic. Întreruperea respiraţiei, contracţia musculară a plămânilor şi a gâtului aveau să-i fie fatale. Aşteptă. Bătăile inimii. Şi din nou. Trase cel de-al şaselea foc. Şi dădu din nou greş. Aplecă luneta şi privi ţinta de placaj. Neatinsă.

Borken îl privea fix. Cu întrebări în ochi. Reacher se ridică în genunchi şi înălţă arma. Scoase încărcătorul gol. Împinse zăvorul la loc. Îşi trecu un deget peste gravura de pe partea laterală a patului. Îndoi la loc suporţii armei. Lăsă arma, caldă încă, pe saltea. Se ridică în picioare şi înălţă din umeri. Borken îl privi. Apoi, îl privi pe Fowler. Fowler îl privi înapoi, încurcat. Văzuseră un om care trăgea ca să-şi salveze viaţa şi-l văzuseră dând greş la fiecare foc.

– Ştii regulile, spuse încet Borken.

Reacher rămase liniştit. Nu-l băgă în seamă. Privi cerul albastru. O pereche de dâre de abur înotau peste el, ca nişte linii subţiri, trase cu creta, sus, deasupra capului său în stratosferă.

– Staţi puţin, domnule, strigă deodată Joseph Ray, cu glas tare.

Înaintă, ieşind din mulţime. Respirând precipitat. Plin de sine. Avea ceva de spus.

Era unul dintre cei puţini de la Bastion care avea în spate ceva pregătire militară şi se mândrea cu faptul că vede lucruri care scapă privirii altora. Consideră asta ca pe un imbold în plus. Îl făcea util într-un fel special.

Privi intens la saltea şi se întinse exact unde stătuse Reacher. Aruncă o privire de-a lungul poligonului, înspre ţinte. Închise un ochi şi se uită doar printr-unul dintre tuburile binoclului, ca printr-un telescop. Focaliză pe silueta în alergare. Îşi deplasă linia o fracţiune şi îşi concentră privirea imediat dincolo de ridicătura reprezentată de umărul ţintei. Privi în depărtare şi dădu din cap, ca pentru sine.

– Veniţi, spuse.

Se ridică în picioare şi o luă în josul poligonului. Fowler îl însoţi. După opt sute treizeci de metri, Ray

trecu pe lângă ţintă fără să-i arunce nici măcar o privire. Continuă să păşească. Fowler se găsea pe urmele sale. Cincizeci de metri. O sută. Ray se lăsă în genunchi şi privi înapoi. Se alinie pe sine cu ţinta şi cu salteaua, aflate în depărtare. Se întoarse şi arătă înainte, folosindu-se de braţ şi de arătător ca de ţeava unei puşti. Se ridică din nou şi mai merse cincizeci de metri până la un anumit copac.

Era un mesteacăn orfan. Un supravieţuitor sălbatic răzleţ, care îşi croise drum cu forţa alături de pinii înalţi. Trunchiul său era răsucit, ca şi cum s-ar fi luptat pentru lumină şi aer, în toate direcţiile. Era subţire, nu mai mult de cincisprezece sau şaisprezece centimetri în diametru. La doi metri deasupra pământului, avea în el şase găuri de glonţ. Găuri mari, proaspete, de doisprezece milimetri. Trei dintre ele se găseau într-o linie verticală, perfect dreaptă, cam de optsprezece centimetri înălţime. Celelalte trei erau situate pe o curbă pierdută la dreapta, mergând de la cea de sus, spre exterior, înapoi la cea din mijloc şi din nou spre exterior, la cea de jos. Joseph Ray le fixă cu privirea.

Abia apoi îşi dădu seama ce voiau să însemne. Pe figură i se zugrăvi un rânjet. Cele şase găuri formau un perfect B mare, exact acolo, pe scoarţa albă. Litera acoperea o suprafaţă de aproximativ cincisprezece centimetri pe unsprezece. Cam de dimensiunea feţei unui om gras.

Fowler îşi făcu loc cu umărul pe lângă Ray, se întoarse şi se sprijini de trunchi. Stătu şi îşi apăsă partea din spate a capului pe găurile cu margini zdrenţuite. Îşi ridică binoclul la ochi şi privi înapoi, de-a lungul poligonului, până la saltele. Aprecie că se găseau cam la o sută cincizeci de metri în spatele

ţintei. Ţinta se găsise la peste opt sute de metri de saltele. Făcu adunarea în cap.

– O mie de metri, gâfâi.

Fowler şi Joseph Ray merseră alături pe drumul de întoarcere spre Borken. Ray îşi păstră pasul întins, aproximativ de un metru. Fowler număra. Nouă sute nouăzeci de paşi, nouă sute nouăzeci de metri. Borken îngenunche pe saltea şi folosi binoclul lui Ray. Îşi închise un ochi şi privi peste distanţa care-i despărţea. Abia putea distinge trunchiul copacului alb. Reacher, care îl privea, văzu cum încearcă să nu lase surpriza să i se întipărească pe faţă. Se gândi în sinea sa: ai vrut un spectacol, ai căpătat unul. Îţi place, grasule?

– OK, spuse Borken. Să te vedem cât de al naibii de isteţ o să mai fii şi-acum.

Cei cinci paznici, care fuseseră şase când Jackson era împreună cu ei, se aşezaseră în linie. Se mişcară înainte şi ocupară poziţii în jurul lui Reacher şi al lui Holly. Mulţimea începuse să se scurgă, în linişte. Tălpile lor scârţâiau şi alunecau pe solul pietros. Apoi şi sunetul acesta dispăru şi poligonul rămase tăcut.

Fowler se aplecă şi ridică armele de pe jos. Ţinând câte una în fiecare mână, se pierdu printre copaci. Cei cinci paznici îşi coborâră armele de pe umăr, lovind tare cu palmele în lemnul şi în metalul lor.

– Ne-am înţeles, vorbi Borken din nou. Detaşamentul disciplinar.

Se întoarse către Holly.

– Iar tu, făcu el, n-ai o valoare chiar atât de mare, ca să nu pui şi tu umărul la aşa ceva. Poţi să-l ajuţi. Are de făcut o treabă pentru mine.

Paznicii se puseră în mişcare şi îi duseră pe Reacher şi pe Holly prin spatele lui Borken, încet, printre

copaci, către Bastion şi apoi pe cărarea de pământ bătut, până la luminişul în care se găsea baraca centrului de comandă. Ajunşi acolo, se opriră. Doi dintre paznici se desprinseră de ceilalţi şi se îndreptară către magazii. Se întoarseră în cinci minute, cu armele puse pe umeri. Primul paznic ducea în mâna stângă o lopată cu coadă lungă, iar în dreapta, o rangă de fier. Cel de-al doilea aducea două cămăşi oliv dintr-un material antijeg. Borken i le luă din mână şi se întoarse cu faţa către Reacher şi Holly.

– Scoateţi-vă cămăşile, spuse. Puneţi-le pe astea în loc.

Holly rămase uitându-se la el.

– De ce? se interesă ea. Borken zâmbi.

– Face parte din joc, spuse. Dacă nu vă întoarceţi până la căderea nopţii, dăm drumul la câini. Vor avea nevoie de vechile voastre cămăşi pentru miros.

Holly scutură din cap.

Borken o privi şi înclină uşor din cap.

– Ne întoarcem cu spatele, spuse. Dar n-ai decât o singură şansă. Dacă n-o faci singură, băieţii ăştia o s-o facă pentru tine, e clar?

Dădu o comandă, iar cei cinci se împrăştiară în evantai, cu faţa spre copaci. Borken aşteptă ca şi Reacher să-şi întoarcă faţa şi apoi se răsuci pe călcâie şi rămase uitându-se la cer.

– Gata, spuse. Dă-i drumul.

Bărbaţii auziră sunetele descheierii nasturilor şi fâsâitul bumbacului. Auziră cămaşa veche alunecând pe jos şi pe cea nouă frecându-se de piele. Auziră unghiile ciocnindu-se de nasturi.

– Gata, murmură Holly.

Reacher îşi scoase jacheta şi cămaşa şi se înfioră în adierea de munte. Luă cămaşa cea nouă de la Borken

şi şi-o trase pe el. Îşi agăţă jacheta pe un umăr. Borken înclină din cap, iar unul dintre paznici îi înmână lui Reacher lopata şi ranga. Borken arătă spre pădure.

– Mergi către vest o sută de metri, spuse. Apoi, spre nord, altă sută. O să ştii ce ai de făcut când o să ajungi acolo.

Holly îl privi pe Reacher. O privi şi el şi înclină din cap. Porniră împreună printre copaci, îndreptându-se spre apus.

După treizeci de metri prin pădure, când ieşiră din raza vizuală a celorlalţi, Holly se opri în loc. Îşi sprijini bine cârja în pământ şi aşteptă ca Reacher s-o ajungă din urmă.

– Borken ăsta, rosti ea. Ştiu cine e. I-am văzut numele în dosarele noastre. L-au agăţat pentru un jaf în nordul Californiei, undeva. Douăzeci de milioane de dolari, în bonuri la purtător. Şoferul maşinii blindate a fost ucis. Biroul de la Sacramento a făcut nişte cercetări, dar n-au reuşit să le ducă la capăt.

Reacher înclină din cap.

– El a fost, confirmă. Cât se poate de sigur. Fowler a recunoscut în faţa mea. Zice că au pus de-o parte douăzeci de milioane în insulele Cayman. Capturate de la inamic.

Holly făcu o grimasă.

– Asta explică existenţa cârtiţei de la Chicago, spuse. Borken îşi poate permite o mită frumuşică, cu douăzeci de milioane la bancă, nu?

Reacher dădu din nou din cap, încet.

– Ştii tu pe cineva care ar lua mită? o întrebă. Ea ridică din umeri.

– Toţi mârâie în ce priveşte salariul, sublinie ea. El clătină din cap.

– Nu, spuse. Gândeşte-te la cineva care nu mârâie. Oricine a pus mâna pe bonurile la purtător ale lui Borken nu mai trebuie să-şi bată capul pentru bani.

Holly ridică din nou din umeri.

– Unii nu mârâie, spuse. Unii se împacă cu asta. Ca mine, de pildă. Dar cred că eu sunt altfel.

Reacher îi aruncă o privire. Continuară să meargă.

– Tu eşti altfel, repetă. Asta-i al naibii de sigur. O spuse pe un ton vag, gândindu-se la vorbele rostite. Mai parcurseră încă vreo zece metri. El mergea mai încet decât în mod obişnuit, iar ea şchiopăta alături. Reacher se cufundase în gânduri. Auzea şi acum glasul puternic al lui Borken proclamând: ea e mai mult decât fiica lui. Auzea propria ei voce întrebând exasperată: de ce naiba toată lumea presupune că tot ce mi se întâmplă e doar din cauză că tata e cine naiba e? Apoi, se opri din nou şi o privi fix.

– Cine eşti, Holly? întrebă el.

– Ştii foarte bine cine sunt, răspunse ea. El îşi scutură capul din nou.

– Nu, nu ştiu, spuse. La început, m-am gândit că eşti o femeiuşcă oarecare. Apoi, te-ai transformat într-o femeie, pe nume Holly Johnson. După aceea, în agent FBI. După aceea, în fiica generalului Johnson. Iar Borken mi-a spus că eşti mai mult decât atât. Ea e mai mult decât doar fiica lui, aşa mi-a spus. Când ai făcut cascadoria aia, făcuse pe el. Aşa că cine naiba eşti tu?

Ea îl privi. Oftă.

– E o poveste lungă, spuse. A început acum douăzeci şi opt de ani. Tata a fost făcut bursier al Casei Albe[17]. A fost promovat la Washington. Aveau obiceiul să facă aşa ceva cu tipii care înregistraseră ascensiuni rapide

în carieră. Se împrietenise cu un alt tip. Analist politic, ţintind să ajungă membru al Congresului[18]. Mama era însărcinată cu mine, nevasta lui era însărcinată, el i-a întrebat pe ai mei dacă vor să fie naşii copilului, iar tata l-a rugat să fie şi el naşul meu. Aşa că prietenul tatii mi-a fost naş la botez.

– Şi? vru să ştie mai departe Reacher.

– Omul a făcut carieră, spuse Holly. E tot la Washington. Probabil că ai votat pentru el. E preşedintele.

Reacher mergea ca în transă. Continua s-o privească pe Holly, care îşi potrivise cu bărbăţie paşii după ai lui. La o sută de metri vest de baraca de pedeapsă, nişte stânci se ridicau deasupra pământului, într-un loc lipsit de copaci. Reacher şi Holly cotiră într-acolo şi-şi continuară mersul către nord în uşoara adiere de vânt.

– Încotro mergem? se interesă Holly. Glasul ei avea o nuanţă de îngrijorare.

Reacher se opri dintr-odată. Ştia încotro se îndreptau. Răspunsul era în adierea de vânt. Simţi cum se răceşte dintr-odată. Pielea îl furnică. Se uită la uneltele pe care le ţinea în mână ca şi cum nu le-ar mai fi văzut până atunci.

– Tu stai aici, spuse. Ea scutură din cap.

– Nu, spuse. Vin cu tine, oriunde ar fi.

– Holly, te rog. Stai aici, te rog.

Ea îl privi, surprinsă de tonul glasului său, dar continuă să scuture din cap.

– Vin cu tine, repetă ea.

Reacher îi aruncă o privire posomorâtă şi-şi continuară drumul spre nord. Se forţă să înainteze către locul acela, unde bănuia ce-l aşteaptă. Cincizeci

de metri. Fiecare pas cerea un efort conştient de voinţă. Şaizeci de metri. Voia să se întoarcă şi să fugă. Să fugă şi să nu se mai oprească niciodată. Să se arunce şi să treacă râul sălbatic, numai să scape de aici. Şaptezeci de metri. Se opri.

– Stai aici, Holly, repetă el. Te rog.

– De ce? întrebă ea.

– Nu trebuie să vezi asta, spuse el, abătut.

Ea îşi scuturã capul din nou şi continuă să înainteze. O ajunse din urmă. Mirosul ajunse la ei înainte să vadă despre ce era vorba. Slab, dulceag, de neuitat. Unul dintre cele mai răspândite şi mai înspăimântătoare mirosuri din lunga şi îngrozitoarea istorie a omenirii. Mirosul sângelui proaspăt. Douăzeci de paşi după ce simţiră mirosul, auziră şi sunetul. Bâzâitul nebunesc al unui milion de muşte.

Jackson era răstignit între doi pini tineri. Mâinile îi fuseseră trase în lături, iar palmele şi încheieturile bătute în cuie. Fusese obligat să se ridice în vârful degetelor, iar picioarele îi fuseseră fixate la baza trunchiurilor. Era dezbrăcat şi fusese mutilat. Îi trebuiseră câteva minute să moară. Reacher era sigur de asta.

Stătea nemişcat, cu ochii fixaţi asupra masei colcăitoare de muşte albastre. Holly îşi lăsase cârja să cadă, iar faţa i se făcuse albă ca varul. Un alb fantomatic.

Căzu în genunchi şi vomă. Se răsuci, să nu mai vadă imaginea îngrozitoare şi căzu cu faţa în jos. Mâinile ei scormoneau orbeşte în noroiul pădurii. Se zvârcoli şi-şi ţipă neputinţa în tăcerea bâzâitoare a pădurii. Ţipă şi plânse.

Reacher privea muştele. Ochii lui erau lipsiţi de orice expresie. Faţa îi era împietrită. Un singur

muşchi, care i se mişca în colţul maxilarului, trăda ce simţea. Rămase nemişcat câteva clipe. Holly tăcuse, pe solul pădurii, lângă el. Lăsă să-i cadă ranga. Îşi agăţă jacheta de o cracă mai joasă. Păşi chiar în faţa cadavrului şi începu să sape.

Săpa cu o furie liniştită. Înfigea lopata în pământ folosindu-şi întreaga forţă. Tăia rădăcinile dintr-o singură mişcare, cu lovituri sălbatice. Când dădea de pietre, le scotea din pământ şi le azvârlea mai încolo, într-o grămadă. Holly stătea şi îl privea nemişcată. Îi privi ochii arzând pe faţa împietrită şi muşchii încordaţi ai mâinilor. Urmări ritmul neobosit al lopeţii. Nu spuse nimic.

Munca îl încălzise. Muştele se adunaseră deasupra lui. Părăsiseră cadavrul lui Jackson şi bâzâiau în jurul propriei sale frunţi. Nu le băgă în seamă. Se încordă şi îşi deschise drum doi metri adâncime în pământ. Când termină, propti lopata de un copac. Îşi şterse faţa cu mâneca. Nu scoase o vorbă. Luă ranga şi se apropie de cadavru. Goni muştele. Scoase cuiele din mâna stângă. Trupul lui Jackson se lăsă într-o parte. Cu braţul stâng aţintit grotesc în jos, către mormânt. Muştele se ridicară într-un nor mânios. Reacher se apropie de mâna dreaptă. Scoase cuiele. Trupul se prăbuşi cu partea de sus în groapă. Scoase cuiele şi din picioare. Trupul căzu liber în groapă. Aerul era negru de muşte şi greu de bâzâitul lor. Reacher se lăsă în groapă şi îndreptă cadavrul. Îi încrucişă braţele pe piept.

Ieşi afară din groapă. Fără să se oprească, apucă lopata şi începu să-o umple. Muncea ca un robot.

Muştele dispăruseră. Continuă să muncească. Era prea mult pământ. Forma o movilă înaltă când încheie, aşa cum se întâmplă întotdeauna cu mormintele. Bătu

pământul cu lopata, dându-i o formă ordonată şi apoi o lăsă să cadă alături. Se aplecă şi ridică pietrele pe care le scosese înainte. Le folosi să înalţe bordură pe laturile movilei. O puse pe cea mai mare în vârf, ca un fel de piatră de căpătâi.

Apoi rămase gâfâind ca un sălbatic, cu faţa şi trupul pătate de pământ şi sudoare. Holly îl privi. Apoi vorbi pentru prima oară, într-un ceas întreg.

– N-ar trebui să spunem o rugăciune? Reacher clătină din cap.

– E mult prea târziu acum, răspunse el calm.

– Te simţi bine?

– Cine e cârtiţa?

– Nu ştiu, îi răspunse.

– Gândeşte-te, vrei? se răsti la ea, furios. Ea îl privi fix, de jos, unde rămăsese.

– Nu crezi că am făcut-o? Ce naiba crezi că am făcut în ultima oră?

– Atunci, cine naiba e? întrebă din nou. Tot furios. Holly făcu o pauză. Rămase un timp din nou tăcută.

– Ar putea fi oricine. Numai la Chicago sunt o sută de agenţi.

Stătea pe jos, în pădure, mică, abătută, înfrântă. Avusese încredere în oamenii ei. Îi spusese asta. Era plină de încredere naivă. Cred în oamenii mei, spusese. Se simţi cuprins de un val de tandreţe pentru ea. Îl copleşi. Nu milă, nu grijă, ci o tandreţe agonizantă, faţă de un om bun, a cărui bravă lume nouă devenise murdară, descompunându-se brusc. O privi intens, sperând că ea îşi va da seama. Ea se uită spre el, cu ochii plini de lacrimi. Întinse braţele. Ea le apucă. O ridică în picioare şi o strânse la piept. O ridică de la pământ şi o îmbrăţişă strâns. Sânii ei se

zdrobeau de pieptul lui care zvâcnea. Îi simţi lacrimile pe gât.

Apoi, mâinile ei îi cuprinseră ceafa, trăgându-l mai aproape. Îşi ridică faţa şi îl sărută. Îl sărută cu furie şi cu foame, direct pe gură. Braţele ei i se strânseseră în jurul gâtului. Simţi respiraţia ei sălbatică. Îngenunche şi o lăsă uşor pe pământul moale. Mâinile ei căutau nasturii cămăşii lui. Ale lui, pe ai ei.

Făcură dragoste dezbrăcaţi, pe pământul pădurii, cu grabă, cu pasiune, cu lăcomie, ca şi cum ar fi sfidat însăşi moartea. Apoi rămaseră gâfâind, epuizaţi, strâns îmbrăţişaţi, lăsându-şi privirile să rătăcească în lumina soarelui care pătrundea ca o mie de suliţe printre frunze.

El îi ciufuli părul şi îi simţi respiraţia liniştindu-se. O ţinu strâns lângă el, în tăcere, vreme îndelungată, urmărind grăunţele de praf care dansau în razele soarelui de deasupra capului ei.

– Cine îţi ştia mişcările luni? o întrebă el încet. Ea se gândi. Nu răspunse.

– Şi care dintre ei nu ştia de Jackson atunci? Nici un răspuns.

– Şi care dintre ei nu duce lipsă de bani? Nici un răspuns.

– Şi care dintre ei este mai nou? Care dintre ei ar fi putut să se apropie destul de Beau Borken ca să fie cumpărat? Cândva în trecut? Poate la cercetarea jafului din California?

Ea se înfioră în braţele lui.

– Patru întrebări, Holly, spuse el. Cine se potriveşte?

Parcurse în minte toate posibilităţile. Ca într-un proces de eliminare. Un algoritm. Îşi trecu prin minte toate cele o sută de nume. Prima întrebare le elimina

pe cele mai multe. Cea de-a doua mai elimina câteva. Cea de-a treia elimină un grup întreg. Iar cea de-a patra se dovedi hotărâtoare. Se înfioră din nou.

– Rămân numai două posibilităţi, spuse Holly.

TREIZECI ŞI TREI

Milosevic şi Brogan era legaţi cu centurile de siguranţă, unul lângă celălalt, pe ultimele locuri ale elicopterului militar. McGrath şi Johnson, precum şi aghiotantul generalului erau înghesuiţi pe rândul de scaune din mijloc. Echipajul stătea, umăr la umăr, în faţă. Se ridicaseră de la Silver Bow şi uruiau către nord-vest, deasupra oraşului Butte, cu nasul aparatului în jos, la mică înălţime, încercând să atingă viteza maximă de zbor. Elicopterul era un vechi Bell, reechipat cu un motor nou, iar acum îşi croia drum cu o sută nouăzeci de kilometri pe oră, ceea ce producea mult zgomot în interiorul cabinei. Drept urmare, pentru a se face înţeleşi, McGrath şi Johnson trebuiau să ţipe unul la altul în microfoane.

Lui McGrath i se făcuse legătura cu clădirea Hoover. Încerca să vorbească cu Harland Webster. Ţinea o mână făcută pâlnie pe microfon, iar cu cealaltă îşi păstra casca lipită de ureche. Vorbea despre unitatea de rachete. Nu ştia dacă Webster îl auzea sau nu. Repeta mesajul o dată şi încă o dată, cât de tare putea. Apoi, închise comutatorul şi-şi smulse casca de pe cap. O întinse în faţă, copilotului.

Johnson vorbea cu baza Peterson. Contactul radio nu fusese încă restabilit. Se limită să solicite o aducere la zi pe linia sigură, directă, a postului mobil de comandă, în termen de două ore. Nu reuşi să descifreze răspunsul. Îşi scoase şi el casca şi îl privi întrebător pe McGrath. Acesta ridică din umeri. Elicopterul uruia înainte.

Harland Webster auzi cum se stinge vacarmul. Puse şi el receptorul jos, în liniştea bruscă în care i se

cufundase biroul. Se aplecă şi-şi sună secretara pe interfon.

– Maşina, spuse.

Merse până la lift şi coborî în garaj. Se îndreptă spre limuzina sa. Şoferul îi ţinea deja uşa deschisă.

– La Casa Albă, spuse.

De data asta, şoferul nu mai comentă nimic. Dădu drumul motorului şi scoase maşina din garaj. Săltă şi intră în circulaţia aglomerată de după-amiază. Se târî pe cei o mie şase sute de metri spre vest în tăcere. Webster fu condus către acelaşi birou zugrăvit în alb şters. Aşteptă acolo un sfert de oră. Dexter intră în încăpere. Era în mod vizibil deloc încântat să-l vadă din nou atât de curând.

– Au furat nişte rachete, spuse Webster.

– Ce rachete? se interesă Dexter.

Webster îi descrise cât de bine putu cele aflate. Dexter ascultă atent. Fără să mai mişte din cap. Nu puse nici o întrebare. Nu avu nici o reacţie. Îi spuse doar să aştepte.

Elicopterul militar Bell ateriză pe un drum secundar de pietriş, la două sute de metri sud de locul unde drumul spre Yorke se îngusta şi intra în linie dreaptă, între dealuri. Pilotul lăsă motorul pornit, iar cei cinci pasageri alergară cu capetele plecate, până ieşiră din curentul neîmblânzit de aer produs de elice. În faţă, pe drum, mai erau oprite câteva vehicule. Formau un model arbitrar, îngrămădite cum erau pe asfaltul negru. Unul dintre ele se întorcea încet pe drum. Coti în spaţiul îngust dintre pereţii stâncoşi şi îşi îndreptă direcţia pe măsură ce se apropia. Încetini şi se opri la cincizeci de metri distanţă. Generalul Johnson făcu un pas înainte şi se înfăţişă celorlalţi. Maşina înaintă şi se

opri în faţa lui. Era un Chevrolet nou, vopsit într-un verde oliv mat. Pe capotă şi pe laturi erau imprimate litere şi cifre. Un ofiţer se strecură afară. Îl salută pe general şi sări să deschidă celelalte uşi. Cei cinci se înghesuiră înăuntru, iar maşina se întoarse din nou şi parcurse cei două sute de metri până la vehiculele îngrămădite.

– Postul de comandă e pe drum, domnule, spuse ofiţerul. Ar trebui să ajungă în circa patruzeci de minute. Camioanele cu echipamentul de satelit sunt la o oră în urmă. V-aş sugera să aşteptaţi în maşină. Se face frig afară.

– Aţi aflat ceva de unitatea de rachete? întrebă Johnson.

Ofiţerul clătină din cap în semiîntunericul din maşină.

– Încă nimic, domnule.

Webster aşteptă aproape o oră. Apoi, uşa odăiţei zugrăvite în alb şters se crăpă puţin. Un agent al serviciului secret stătea în uşă. Costum bleumarin, cu un fir răsucit ieşindu-i de sub guler, până la casca din ureche.

– Veniţi cu mine, vă rog.

Webster îşi părăsi locul, iar agentul ridică mâna şi spuse ceva în butonul de pe manşetă. Webster îl urmă de-a lungul unui coridor liniştit şi urcară într-un lift. Liftul era mic şi lent. Îi coborî până la primul etaj. Păşiră de-a lungul altui coridor liniştit şi se opriră în faţa unei uşi albe. Agentul ciocăni şi deschise uşa.

Preşedintele era aşezat în scaunul său din spatele biroului. Scaunul era întors, iar cel care-l ocupa stătea cu spatele spre încăpere. Privea afară, prin geamul antiglonţ, la întunericul care cobora deasupra

grădinii. Webster se aşează într-un fotoliu. Nimeni nu-i spusese să se aşeze. Preşedintele nu se întoarse. De îndată ce auzi uşa închizându-se, începu să vorbească.

– Să zicem că aş fi judecător, spuse. Şi să zicem că tu ai fi poliţist şi ai veni la mine după un mandat?

Webster putea să vadă chipul preşedintelui oglindit în sticla groasă. Nu era decât o pată rozalie, informă.

– Da, domnule, şi dacă aş zice că sunt?

– Ce ai până acum? îl întrebă preşedintele. Şi ce nu ai încă? Nici măcar nu eşti sigur că Holly se află acolo. Ai un agent sub acoperire la faţa locului, dar el încă nu ţi-a confirmat asta. Mergi pe ghicite, asta-i tot. Iar chestia cu rachetele? Armata a pierdut contactul radio. Poate fi ceva temporar. Pot exista o sumă de motive. Omul tău sub acoperire nu le-a menţionat.

– Poate are greutăţi, domnule, spuse Webster. Şi i s-a spus să fie prudent. Nu ne contactează doar ca să facă vreun comentariu. E sub acoperire, înţelegeţi? Nu poate să dispară în pădure ori de câte ori doreşte.

Preşedintele aprobă din cap. Pata rozalie neclară reflectată în geam se mişcă în sus şi în jos. Webster detectă un anumit grad de simpatie în această mişcare.

– Înţelegem, Harland. Să ştii că da. Dar, în faţa unei probleme de asemenea anvergură, va trebui să facă şi el un efort, nu? Dar n-ai auzit încă nimic. În concluzie, nu ne oferi nimic concret. Doar speculaţii.

Webster îşi desfăcu mâinile a neputinţă. Se adresă direct cefei celui din scaunul de la birou.

– Domnule, e vorba de ceva grav de tot. Se înarmează, au luat un ostatic, vorbesc de secesiune de Uniune.

Preşedintele înclină din cap.

– Nu înţelegi că tocmai asta e problema? Dacă ar fi vorba de trei ţăcăniţi într-o colibă din pădure, cu o bombă artizanală, te-am trimite acolo imediat. Dar nu e. Asta ar putea duce la cea mai mare criză constituţională din 1860 încoace.

– Deci, sunteţi şi dumneavoastră de acord cu mine, spuse Webster. Îi luaţi şi dumneavoastră în serios.

Preşedintele clătină din cap. Trist, ca şi cum ar fi fost supărat, dar nu surprins că Webster încă nu înţelesese punctul său de vedere.

– Nu, spuse. Nu-i luăm în serios. Şi tocmai asta face toată chestia asta atât de al naibii de dificilă. Nu-s decât un mănunchi de idioţi frustraţi, care văd comploturi peste tot, conspiraţii, care mormăie în barbă despre independenţa păduchiosului lor de petic de pământ inutil. Problema e: cum ar trebui să reacţioneze o naţiune democrată matură? Ar trebui masacraţi cu toţii, Harland? Aşa reacţionează o naţiune matură? Ar trebui să declanşăm o forţă mortală împotriva câtorva cetăţeni idioţi, duşi cu pluta? Am cheltuit forţele unei întregi generaţii, condamnându-i pe sovietici că făceau asta. Acum, o să facem şi noi acelaşi lucru?

– Sunt infractori, domnule, spuse Webster.

– Da, sunt, se arătă preşedintele de acord, pe un ton răbdător. Sunt falsificatori, dispun de propriile lor arme, nu plătesc nici un fel de impozite, stimulează ura de rasă, poate că tot ei au jefuit şi maşina blindată. Dar toate astea nu-s decât amănunte, Harland. Imaginea largă e că sunt nişte cetăţeni nemulţumiţi. Iar noi, cum răspundem la asta? Îi încurajăm, oare, pe cetăţenii nemulţumiţi din Europa răsăriteană să se ridice şi să-şi afirme în gura mare valorile naţionale? Deci, cum tratăm nemulţumirile

propriilor noştri cetăţeni, Harland? Le declarăm război?

Webster închise gura. Se simţea lăsat în voia soartei. Simţea cum se înăbuşă din cauza covoarelor groase, a zugrăvelii în culori liniştite şi a aerului cu parfum nefamiliar din Biroul Oval.

– Sunt nişte infractori, mai spuse o dată. Nu mai găsise nimic altceva de spus.

Preşedintele aprobă din nou, înclinând capul. Tot cu un anumit grad de simpatie.

– Da, sunt, spuse iar. Dar priveşte imaginea mai amplă, Harland. Uită-te la delictul principal. Delictul principal este că îşi urăsc guvernul. Dacă îi tratăm cu asprime pentru asta, ne putem găsi în faţa unei crize. Cum am mai spus, sunt, poate, şaizeci de milioane de americani gata să se lase în voia instinctelor. Administraţia asta e perfect conştientă de acest lucru, Harland. Administraţia asta o să se mişte foarte atent.

– Şi cu Holly cum rămâne? întrebă el. Nu puteţi s-o sacrificaţi.

Urmă o tăcere îndelungată. Preşedintele nu-şi întorsese scaunul.

– Pe de altă parte, şi ea e un motiv pentru care nu pot reacţiona, spuse el cu calm. Nu-mi pot permite să fac din asta ceva personal. Nu-ţi dai seama? O reacţie personală, emoţională, bazată pe furie ar fi o greşeală. Ar fi o mare greşeală. Trebuie să mai aştept şi să mă gândesc bine. Am discutat toate astea cu generalul. Am stat de vorbă ore întregi. Sincer, Harland, e supărat pe mine şi, tot sincer, nu-l condamn pentru asta. E aproape cel mai vechi prieten al meu şi e supărat pe mine. Aşa că nu-mi vorbi mie de sacrificiu, Harland. Pentru că sacrificiu înseamnă toată funcţia asta a mea. Pui binele celor mulţi înaintea prieteniei,

înaintea propriilor tale interese. Faci lucrul ăsta mereu. Asta înseamnă să fii preşedinte.

Urmă o altă tăcere îndelungată.

– Aşa că ce-o să-mi spuneţi, domnule preşedinte? întrebă Webster, în cele din urmă.

Din nou, o tăcere îndelungată.

– N-o să-ţi spun nimic, făcu preşedintele. Spun doar că te afli personal la conducerea acestei situaţii. Spun să vii luni să stai de vorbă cu domnul Dexter, dacă mai există vreo problemă.

Nimeni nu rămase să aştepte în maşină. Erau cu toţii prea agitaţi. Ieşiră în aerul îngheţat de munte şi se plimbară aiurea primprejur. Johnson, însoţit de aghiotant şi de şofer, o luă spre nord şi scrută atent locaţia propusă pentru postul de comandă. McGrath, împreună cu Brogan şi Milosevic rămaseră de-o parte. McGrath fuma, cufundat în gânduri. Din când în când, intra în Chevroletul militar şi folosea telefonul maşinii. Sună la Poliţia statului Montana, la compania de electricitate, la cea de telefoane, la Serviciul Forestier.

Brogan şi Milosevic se îndreptară şi ei spre nord. Întâlniră un vehicul blindat. Nu un tanc, ci un fel de transportor blindat. Lângă maşină se aflau ofiţerul care venise să-i întâmpine şi, poate, vreo opt militari.

Toţi bărbaţi masivi, tăcuţi, întinzând corturi pe marginea drumului, la adăpostul stâncilor. Brogan şi Milosevic îi salutară cu o mişcare a capului şi se întoarseră spre sud. I se alăturară lui McGrath şi rămaseră în aşteptare.

După patruzeci de minute, auziră vuietul slab al unor motoare diesel grele, departe, în sud. Zgomotul crescu şi apoi izbucni de după curba drumului. Se apropia un

mic convoi de camioane. Vehicule mari, pătrăţoase, ridicate pe punţi exagerat de înalte, pe roţi mari, pneuri mari, axe care scârţâiau învârtindu-se. Huruiră din ce în ce mai aproape, mişcându-se încet, în treaptă inferioară. Ofiţerul de la transportor alergă să le întâmpine. Le îndreptă spre locul ales din vreme. Huruiră încet pe lângă ei şi se opriră, două câte două, acolo unde drumul se îngusta, la intrarea în defileul stâncos.

Erau patru vehicule. Camuflaj în negru şi verde, rulouri de plasă pe laturi, numere imprimate şi câte o stea mare, albă. Cele două camioane din frunte erau încărcate de antene şi farfurii de satelit. Cele două din spate erau destinate întreţinerii şi cazării personalului. Fiecare vehicul dispunea de cricuri hidraulice la cele patru colţuri. Şoferii coborâră cricurile, eliberând de povară pneurile. Cricurile se sprijineau pe curbura drumului şi menţineau dreaptă podeaua camioanelor. Apoi, motoarele fură oprite, iar zgomotul asurzitor de diesel se stinse în liniştea muntelui.

Cei patru şoferi săriră jos din camioane. Alergară în spatele maşinilor şi deschiseră uşile. Se aplecară înăuntru şi desfăşurară nişte scări scurte de aluminiu. Intrară şi mişcară nişte comutatoare. Din cele patru interioare izbucni o lumină verde. Şoferii ieşiră. Se regrupară şi-l salutară pe ofiţer.

– Totul e la dispoziţia dumneavoastră, să trăiţi, spuse cel care îi conducea.

Ofiţerul aprobă din cap. Arătă spre Chevrolet.

– Puteţi să vă întoarceţi cu ăsta. Şi uitaţi că aţi fost vreodată aici.

Militarul de la conducere salută din nou.

– Am înţeles, să trăiţi, spuse.

Cei patru şoferi se întoarseră spre Chevrolet. Bocancii lor se auzeau deranjant de tare în liniştea din jur. Se suiră în maşină şi porniră motorul. Întoarseră pe drum şi dispărură spre sud.

Înapoi la birou, Webster găsi caracterizarea psihiatrică a lui Borken pe birou, precum şi un vizitator care îl aştepta. Uniformă verde, pe sub un trenci kaki, cam şaizeci, poate şaizeci şi cinci de ani, păr tuns periuţă, cenuşiu ca oţelul, acoperindu-i parţial scalpul, o servietă uzată de piele maro sub braţ, o husă roasă de pânză, pentru haine, pe podea, la picioarele sale.

– Înţeleg că aţi vrut să staţi de vorbă cu mine, spuse. Sunt generalul Garber. Am fost comandantul lui Jack Reacher vreme de câţiva ani.

Webster îl salută cu un gest al capului.

– Plec în Montana, spuse. Putem sta de vorbă acolo.

– Am anticipat asta, spuse Garber. Dacă Biroul ne poate duce până la Kalispell, forţele aeriene ne vor ajuta să facem restul drumului cu un elicopter.

Webster dădu din nou din cap. O sună pe secretară pe interfon. Avea zi liberă.

– La dracu', spuse Webster.

– Şoferul meu aşteaptă jos, spuse Garber. Ne poate duce până la Andrews.

Webster sună din maşină, iar Learul Biroului aştepta deja, gata de drum. Douăzeci de minute după ce plecase de la Casa Albă, Webster se afla în aer, îndreptându-se spre vest, pe deasupra centrului oraşului. Se întrebă dacă preşedintele putea auzi vuietul motoarelor prin geamul său gros, antiglonţ.

Tehnicienii aviaţiei militare aduseră camioanele cu echipament de satelit la o oră după ce fusese instalat postul de comandă. Erau două vehicule în convoiul lor. Primul era asemănător cu postul de comandă însuşi; mare, înalt, pătrăţos, cricuri hidraulice la fiecare colţ, o scară scurtă de aluminiu pentru acces. Cel de-al doilea era un camion-platformă lung, cu o antenă de satelit mare, montată sus, pe un mecanism articulat. De îndată ce fu parcat şi echilibrat, mecanismul intră în funcţiune şi îşi roti antena-farfurie, să găsească avioanele care se aflau cu unsprezece kilometri mai sus, pe cerul întunecat. Se fixă pe poziţie, iar electronica delicată începu să ia urma semnalelor în mişcare. Se făcu auzit un zgomot continuu de motor, în timp ce antena se deplasă pe o traiectorie fină, aproape imperceptibil pentru ochiul omenesc. Tehnicienii scoaseră la iveală, din platformă, un cablu de grosimea unui pom tânăr şi-l fixară la o priză aflată pe una dintre laturile camionului închis. Apoi începură să se foiască înăuntru, conectând şi aprinzând monitoare şi magnetofoane.

McGrath prinse o ocazie să vină cu militarii din transportorul blindat. Motoarele huruiră un kilometru şi jumătate spre sud. Pe drum întâlniră o maşină a Poliţiei statului Montana, care îi aştepta. Omul de la poliţia statului discută cu McGrath şi-şi deschise portbagajul. Scoase o cutie cu rachete roşii de semnalizare, precum şi o grămadă de semne rutiere temporare. Militarii se îndreptară în fugă spre sud şi instalară câte o pereche de rachete de fiecare parte a unui semn pe care se putea citi: Pericol, Drum blocat. Se întoarseră spre nord şi plasară trei rachete în mijlocul asfaltului negru, anunţând: Pod blocat înainte. Cincizeci de metri mai sus, blocară întreaga

lăţime a drumului cu rachete. Întinseră benzi cu Drum închis în spatele acestora. Când omul de la poliţia statală îşi găsi drum înapoi spre sud, ocolind semnele şi, în cele din urmă, se făcu nevăzut, militarii scoaseră din maşină topoare şi începură să doboare copaci. Transportorul blindat îi îngrămădi şi îi împinse de-a latul drumului, cu motorul urlând şi cauciucurile scrâşnind. Îi alinie într-un zigzag neregulat. Un vehicul putea trece printre ei, dar numai dacă încetinea până la un pas de melc şi se strecura cu greutate. Doi militari rămaseră să facă de gardă pe marginea drumului. Ceilalţi şase se întoarseră cu maşina, împreună cu McGrath.

Johnson se găsea în vehiculul de comandă. Se afla în contact radio cu baza Peterson. Veştile erau proaste. Unitatea de rachete încetase contactul radio de peste opt ore. Johnson avea şi el o regulă de bun-simţ. O învăţase datorită unor experienţe amare, în junglele din Vietnam. Regula spunea: dacă ai pierdut contactul radio cu o unitate mai mult de opt ore, poţi s-o treci la pierderi.

Webster şi Garber nu schimbară nici o vorbă în timpul zborului. Fusese decizia lui Webster. Ca birocrat, avea destulă experienţă pentru a şti că orice ar fi vrut să afle de la Garber, va trebui să mai asculte o dată, când întreaga echipă ar fi fost reunită. Aşa că stătu liniştit în vâjâitul avionului şi citi caracterizarea psihiatrică a lui Borken, realizată la Quantico. Deşi Garber îl privea întrebător, el nu-l băgă în seamă. Explică-i asta lui Garber acum, iar acesta va trebui s-o ia de la capăt pentru McGrath şi Johnson.

La Kalispell aerul serii era rece şi cenuşiu pentru scurtul şi zgomotosul drum peste pistă, până la

elicopterul militar Bell. Garber îşi prezentă legitimaţia copilotului, care le coborî o scară scurtă. Garber şi Webster se căţărară înăuntru şi se aşezară unde li se spusese. Copilotul le semnală cu amândouă mâinile că trebuiau să-şi fixeze centurile şi că zborul va dura aproximativ douăzeci şi cinci de minute. Webster înclină din cap şi ascultă bătaia rotorului, în timp ce se înălţau cu toţii în aer.

Generalul Johnson tocmai încheiase o altă lungă convorbire cu Casa Albă, când auzi vuietul elicopterului Bell, care se apropia. Rămase în cadrul uşii postului de comandă şi îl privi cum se aşeza pe acelaşi petic de pietriş, la două sute de metri spre sud. Văzu două figuri coborând şi ghemuindu-se sub elicea rotorului, apoi îndepărtându-se. Văzu elicopterul ridicându-se, virând pe verticală şi pornind spre sud.

Coborî şi se întâlni cu ei la jumătatea drumului. Îl salută pe Garber cu o mişcare a capului şi îl trase pe Webster de-o parte.

– Noutăţi? întrebă. Webster clătină din cap.

– Nici o schimbare, spuse. Casa Albă se ţine în afara jocului. Dumneata?

– Nimic, răspunse Johnson.

Webster dădu din cap. Nu mai era nimic de spus.

– Ce avem deocamdată? întrebă.

– În ceea ce priveşte Casa Albă, nimic nou, spuse Johnson. Avem în aer două avioane cu camere de luat vederi. Oficial, sunt la manevre. Avem opt puşcaşi marini şi un transportor blindat. Şi ei sunt tot la manevre. Comandantul lor ştie unde sunt, dar ei nu ştiu exact de ce şi nu întreabă.

– Ai închis drumul? întrebă Webster. Johnson aprobă din cap.

– Am rămas pe cont propriu, trase el concluzia.

TREIZECI ŞI PATRU

Reacher şi Holly stăteau singuri în pădure, cu spatele rezemat de doi pini apropiaţi, privind movila care se ridica peste mormântul lui Jackson. Rămaseră aşa, până ce lumina după-amiezii slăbi şi se pierdu. Nu vorbeau. Pădurea se răci. Clipa hotărârii sosise.

– Ne întoarcem, spuse Holly.

Era o declaraţie, nu o întrebare. Era multă resemnare în glasul ei. El nu-i răspunse. Respira încet, cu ochii pierduţi în gol, cufundat în gânduri. Retrăind mental gustul şi mirosul ei. Părul şi ochii ei. Buzele. Felul în care o simţise sub el, puternică, mlădioasă şi îndărătnică.

– Vine noaptea.

– Încă nu.

– Trebuie, insistă ea. Vor trimite câinii după noi. El nu mai vorbi. Rămase pe loc, cu ochii pierduţi în depărtare.

– N-avem unde să ne ducem, mai spuse ea. Reacher dădu din cap şi se ridică în picioare. Se întinse şi îşi simţi răsuflarea oprindu-i-se din cauza durerii care îi săgetă muşchii obosiţi. O ajută pe Holly să se ridice şi ea, îşi luă jacheta de pe craca unde o pusese şi şi-o trase pe el. Lăsă ranga pe pământ, lângă lopată.

– Plecăm diseară, spuse. Scandalul va ieşi la iveală abia mâine, de Ziua Independenţei.

– Da, dar cum? întrebă ea.

– Nu ştiu încă, îi răspunse.

– Nu-ţi asuma riscuri inutile doar din cauza mea.

– Oricum, meriţi, spuse el apăsat.

– Din cauză că sunt cine sunt? insistă ea. El înclină din cap.

– Din cauză că eşti cine eşti. Nu din cauză că tatăl tău e cine e. Ori afurisitul ăla de naş al tău. Şi să ştii că nu, nu l-am votat.

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută apăsat pe buze.

– Fii cu băgare de seamă, Reacher, spuse.

– Să fii gata. Poate către miezul nopţii.

Ea dădu din cap. Parcurseră cei o sută de metri până la stânci. Schimbară direcţia şi mai merseră o sută de metri până la luminiş. Ieşiră din pădure chiar în faţa semicercului format de cei cinci paznici care îi aşteptau.

Patru carabine. Cel din mijloc era Joseph Ray. El era şeful formaţiei. Ţinea în mână un Glock 17.

– Ea se întoarce în camera ei, spuse Ray. Tu mergi la baraca de pedeapsă.

Paznicii intrară în formaţie. Doi o încadrară pe Holly. Ochii îi străluceau. Nu încercară s-o mai ţină de coate. Merseră pe lângă ea, încet. Ea se întoarse şi-i aruncă o privire lui Reacher.

– Ne vedem mai târziu, Holly, strigă după ea Reacher.

– Eu n-aş paria pe asta, domnişoară Johnson, spuse Joseph Ray şi izbucni în râs.

Îl escortă pe Reacher până la uşa barăcii de pedeapsă. Scoase o cheie şi descuie uşa. O deschise larg. Îl împinse pe Reacher înăuntru, ţinând revolverul în mână, gata de tras. Apoi, închise uşa la loc, pe dinăuntru, şi o încuie din nou.

Baraca de pedeapsă avea aceeaşi dimensiune şi formă ca şi centrul de comandă al lui Borken. Dar era complet goală. Pereţi goi, fără ferestre, cu becul acoperit de o plasă groasă, de fier. Pe podea, aproape de una dintre extremităţi, se găsea un pătrat perfect de vopsea galbenă, cu o suprafaţă în jur de treizeci de

centimetri. În afară de asta, nu avea nici o trăsătură distinctivă.

– Treci în pătratul ăla. În picioare, spusese Ray. Reacher dăduse din cap. Cunoştea bine procedeul.

Să fii obligat să stai în poziţie de drepţi, oră după oră, fără să te mişti, era o pedeapsă eficientă. Auzise de ea, din când în când. Odată, văzuse chiar rezultatele. După primele câteva ore, începe durerea. Te lasă spatele, iar apoi agonia se întinde de la picioare în sus. În cea de-a doua sau a treia zi, gleznele se umflă şi crapă, oasele coapselor sunt împinse în sus, iar gâtul se prăbuşeşte.

– Deci treci acolo, spusese Ray.

Reacher merse în colţul cabanei şi se aplecă la podea. Curăţă plin de ostentaţie praful, cu mâna goală. Se întoarse şi se lăsă încet jos, astfel încât să stătea comod în unghiul format de pereţi. Îşi întinse picioarele şi îşi îndoi mâinile la ceafă. Îşi încrucişă gleznele şi zâmbi.

– Trebuie să stai în picioare, în pătrat, insistă Ray. Reacher îl privi. Ray spusese: crede-mă, cunosc bine tancurile. Înseamnă că fusese soldat. Într-o unitate motorizată. Probabil, servant la tun sau şofer.

– În picioare, spuse Ray.

Dă-i unui pifan o treabă de făcut şi care-i lucrul de care este cel mai speriat? Să nu fie luat la refec de vreun ofiţer că n-a reuşit s-o ducă până la capăt.

– Stai în picioare, la naiba, spuse Ray.

Aşa că, fie că dă greş, fie că nu, tot o ascunde. În toată istoria lumii, nu se cunoaşte vreun pifan care să se fi dus la ofiţerul său să-i spună pe faţă: Nu pot s-o fac, să trăiţi.

– Ţi-am spus să te ridici în picioare, Reacher, spuse Ray, calm.

Dacă dă greş, face din asta un mare secret. E mai bine aşa.

– Vrei să mă ridic? întrebă Reacher.

– Da, ridică-te, spuse Ray. Reacher clătină din cap.

– Va trebui să mă forţezi, Joe, spuse.

Ray se gândea ce are de făcut. Era un proces de gândire suficient de lent. Felul cum înainta era vizibil în limbajul trupului. Mai întâi, ieşi la iveală Glockul. Apoi, coborî la loc. Dacă l-ar fi împuşcat pe prizonier, ar fi însemnat să-şi recunoască greşeala. Era acelaşi lucru cu a spune: N-am putut s-o fac, să trăiţi. Apoi, se uită la mâinile sale. Îi aruncă o privire lui Reacher. Lupta liberă era înlăturată de la bun început. Stătea acolo, cuprins de ceaţa nehotărârii.

– Unde-ai făcut armata? îl întrebă Reacher.

– Ici şi colo, răspunse.

– Cum ar fi unde? întrebă din nou Reacher.

– Am fost de două ori în Germania. Şi am fost şi la Furtuna Deşertului.

– Şofer?

– Servant, răspunse Ray. Reacher aprobă din cap.

– Aţi făcut treabă bună, băieţi, spuse. Şi eu am fost în Furtuna Deşertului. Am văzut ce aţi făcut acolo.

Ray dădu şi el din cap. Acceptă invitaţia la discuţie, după cum Reacher ştia că avea s-o facă. Dacă nu-i laşi să te bată, îi laşi să ţi se alăture. Ray se mişcă spre stânga, ca din întâmplare, şi se aşeză pe jos, cu spatele rezemat de uşă. Cu Glockul sprijinit de pulpă. Dădu din nou din cap.

– I-am căpăcit, spuse.

– Categoric, spuse Reacher. I-aţi căpăcit bine de tot. Aşa deci, Germania şi deşertul. Ţi-a plăcut acolo?

– Nu prea, zise Ray.

– Ţi-au plăcut sistemele lor?

– Ce sisteme? întrebă Ray.

– Guvernele lor, spuse Reacher. Legile, libertăţile, toate chestiile astea.

Ray arăta complet dezorientat.

– Nu mi-am dat seama, spuse. N-am fost prea atent.

– Atunci, de unde ştii că-s mai bune decât ale noastre? îl întrebă Reacher direct.

– Da' cine a spus că-s mai bune? replică Ray, şi mai dezorientat.

– Tu, afirmă Reacher. Aseară, când mi-ai spus cât de rău e aici, în America. Trebuie să fie mai bine în altă parte, nu?

Ray scutură din cap.

– Nu ţi-am spus aşa ceva, preciză el.

– Şi cum e, da sau nu? îl presă Reacher.

– N-am de unde să ştiu. Probabil. Se întâmplă o grămadă de lucruri rele cu America.

Reacher aprobă din cap.

– O grămadă, spuse. Sunt de acord cu tine. Dar să-ţi spun ceva. E mai bine în America decât oriunde în altă parte. Ştiu, pentru că am fost peste tot. Oriunde în altă parte e mai rău. Mult mai rău. Sunt o grămadă de lucruri rele în America, dar sunt o grămadă de lucruri şi mai rele în altă parte. Voi, oameni buni, ar trebui să vă gândiţi la asta.

Ray îl privi fix, prin semiîntuneric.

– Tu crezi că greşim? întrebă el nesigur. Reacher dădu din cap afirmativ.

– Ştiu că greşiţi, spuse. Absolut sigur. Toate chestiile alea pe care mi le-ai spus nu erau decât aiureli. Absolut toate. Nu se întâmplă în realitate.

– Ba se întâmplă. Aşa spune Beau.

– Gândeşte-te şi tu, Joe, continuă Reacher. Ai fost în armată. Ai văzut cum funcţionează. Chiar crezi că tipii

ăia ar putea să organizeze lucrurile aşa cum o fac şi să ţină totul secret? Măcar ţi-au dat vreodată o pereche de bocanci numărul tău?

Ray râse.

– Nu prea-mi aduc aminte.

– Vezi? insistă Reacher. Dacă nu-s în stare să-ţi organizeze nişte amărâţi de bocanci, cum ar putea să organizeze celelalte treburi de care vorbeşte Beau? Cum e cu transmiţătoarele ascunse în noile maşini? Crezi că ăia de la Detroit pot să facă singuri toate astea? Le-ar chema tot timpul înapoi la fabrică, pentru că nu merg cum trebuie. Eşti jucător, Joe?

– De ce? întrebă acesta.

– Care sunt şansele? Împotriva cui ar putea ei să organizeze o astfel de conspiraţie masivă şi să o ţină secretă ani de-a rândul?

Un zâmbet slab se instală pe faţa lui Ray, iar Reacher văzu că pierdea teren. Era ca şi cum ar fi vorbit cu un perete. Sau ar fi învăţat un cimpanzeu să citească.

– Dar n-au ţinut-o secretă, spuse Ray triumfător. Noi am fost cei care am descoperit asta. Ţi-am mai spus, Beau are dovezi. Are toate documentele. Nu mai e un secret pentru nimeni. De aceea suntem noi aici. Beau are dreptate, aici nu încape îndoială. E un om deştept.

Reacher închise ochii şi oftă.

– Să sperăm că aşa e, spuse. O să aibă nevoie să fie.

– E un om deştept, repetă Ray. Şi deţine puterea permanentă. El ne-a adunat pe toţi împreună. Eram vreo duzină de grupuri aici. Şefii au demisionat şi au plecat. Toţi oamenii din subordinea lor au venit şi i s-au alăturat lui Beau pentru că au încredere în el. E un om deştept, Reacher, şi e singura noastră speranţă. Nu vei reuşi să schimbi convingerile nimănui de aici în

legătură cu el. Poţi să uiţi de asta. În ceea ce ne priveşte, îl iubim toţi şi credem că ce face e bine.

– Şi de povestea cu Jackson ce zici? întrebă Reacher. Crezi că a făcut ce trebuia?

Ray înălţă din umeri.

– Jackson era spion, spuse. Porcării din astea se mai întâmplă. Beau a studiat istoria. S-a mai întâmplat şi în 1776, nu? Tunicile Roşii aveau spioni peste tot. I-au spânzurat pe toţi, la fel ca şi acum. O mulţime de bătrânici din est au şi acum stejari bătrâni în curtea din faţă, celebri pentru că acolo au atârnat în streang spionii Tunicilor Roşii. Unele îţi iau un dolar juma' doar ca să arunci o privire. Ştiu asta, pentru că am fost acolo.

– La ce oră se dă stingerea aici? se interesă Reacher.

– La zece, răspunse Ray. Da' de ce?

Reacher făcu o pauză. Îl privi fix pe Ray. Se gândi la convorbirea pe care o purtaseră. Îi cercetă trăsăturile trase şi mobile ale feţei. Se uită în ochii în care ardea un foc nebunesc, adânc îngropaţi sub sprâncene.

– Trebuie să mă duc undeva după stingere, îl anunţă Reacher.

Ray râse din nou.

– Şi chiar crezi c-o să te las? Reacher înclină capul, afirmativ.

– Dacă vrei să trăieşti, preciză el.

Ray ridică revolverul de pe picior şi ţinti, cu o singură mână, spre capul lui Reacher.

– Nu uita că eu sunt cel care are revolverul, sublinie el.

– N-ai să trăieşti cât s-apuci să apeşi pe trăgaci, spuse calm Reacher.

– Trăgaciul e chiar aici, se încăpăţână Ray. Iar tu eşti tocmai acolo.

Reacher ridică mâna cerând să fie ascultat. Se aplecă în faţă şi vorbi liniştit.

– N-ar trebui să-ţi spun asta, rosti el. Dar am fost avertizaţi c-o să găsim câţiva indivizi mai inteligenţi decât media şi suntem autorizaţi să le explicăm câteva lucruri dacă împrejurările operative o recomandă.

– Ce împrejurări? întrebă Ray, brusc neliniştit. Ce lucruri?

– Ai avut dreptate, spuse Reacher convingător. Cele mai multe dintre lucrurile pe care le-ai spus sunt corecte. Câteva inadvertenţe, dar am mai dezinformat şi noi câţiva oameni, pe ici şi pe colo.

– Ce tot spui acolo? întrebă Ray. Reacher îşi coborî glasul până la şoaptă.

– Reprezint Armata mondială, spuse. Comand forţele înaintate. Am cinci mii de militari ONU în pădure. Majoritatea ruşi, câţiva chinezi. V-am supravegheat din satelit. Chiar acum, avem o cameră cu raze X pe cabana asta. O rază laser e aţintită exact pe capul tău. Parte a tehnologiei Războiul Stelelor[19].

– Glumeşti, se bâlbâi Ray.

Reacher clătină din cap. Cumplit de serios.

– Ai avut dreptate cu microcipurile, spuse. Uite aici. Se ridică încet în picioare şi îşi trase tricoul în sus, până la piept. Se întoarse puţin, cât Ray să-i poată vedea cicatricea uriaşă de pe abdomen.

– Mai mare decât cele moderne, zise. Ultimele intră în carne fără să facă nimic de genul ăsta. Cele pe care le implantăm copiilor. Dar şi acestea vechi funcţionează la fel de bine. Sateliţii ştiu unde mă aflu, în orice clipă. Încearcă numai să apeşi pe trăgaci, şi laserul îţi va zbura ţeasta.

Ochii lui Ray ardeau. Îşi mută privirea de la cicatricea lui Reacher şi cercetă nervos acoperişul.

– *Suis pas américain,* spuse Reacher răspicat. *Suis un soldat français, agent du gouvernement mondial depuis plusieurs années, parti en mission clandestine il y a deux mois. Il faut évaluer l'élément de risque que votre bande représente par ici.*[20]

Vorbi cât de repede putu, sfârşind prin a suna întocmai ca o pariziancă educată. Exact cum îşi amintea că suna glasul răposatei sale mame. Ray dădu încet din cap.

– Eşti străin? întrebă.

– Francez, spuse Reacher. Funcţionăm în brigăzi internaţionale. Am spus că am venit aici să verific gradul de risc pe care îl reprezentaţi pentru noi.

– Te-am văzut trăgând. Am văzut bine. O mie de metri.

– Ghidare prin satelit. Ţi-am spus, Războiul Stelelor, prin microcip. Toţi putem trage până la trei kilometri, cu rezultate perfecte de fiecare dată.

– Doamne, Dumnezeule! şopti Ray.

– La zece trebuie să fiu afară, spuse Reacher. O procedură de siguranţă. Ai o nevastă aici?

Ray înclină aprobator din cap.

– Şi copii? Vreunul dintre copii e al tău? Ray aprobă din nou din cap.

– Doi băieţi, spuse.

– Dacă nu sunt afară până la zece, sunt morţi, spuse Reacher. Dacă sunt luat prizonier, tot locul ăsta va fi ras de pe faţa pământului. Incinerat. Din cauza microcipului, nu-mi pot permite să fiu capturat. Le-am spus că n-o să puteţi înţelege cum funcţionează, dar şeful meu a zis că unii dintre voi se pot dovedi mai inteligenţi decât m-aş aştepta eu. Se pare că şeful meu a avut dreptate.

Ray dădu mândru din cap, iar Reacher îşi controlă ceasul de mână.

– E şapte şi jumătate, nu? Voi dormi două ore şi jumătate. Satelitul mă va trezi fix la zece. Stai să vezi.

Se culcă înapoi pe podea şi-şi puse un braţ sub cap. Fixă deşteptătorul din mintea sa pentru ora zece. Apoi îşi spuse: Să nu mă laşi tocmai în seara asta.

TREIZECI ŞI CINCI

– Refuz să cred asta, spuse generalul Garber.

– E implicat, replică Webster. Asta-i absolut sigur. Avem fotografii, clare ca bună ziua.

Garber clătină din cap.

– Am fost înaintat locotenent acum patruzeci de ani, spuse. Acum, sunt general cu trei stele. Am comandat mii de oameni. Zeci de mii. Pe mare parte dintre ei i-am cunoscut bine. Şi, dintre toţi, Jack Reacher e cel mai puţin probabil să fie implicat în aşa ceva.

Garber stătea cu spatele perfect drept, la masa aflată în încăperea postului de comandă mobil. Îşi desfăcuse impermeabilul kaki, dezvăluind o tunică mototolită de uniformă. O tunică ce purta pe ea medaliile adunate de-a lungul unei vieţi întregi de militărie. Era acoperită aproape în întregime cu medalii şi panglici. Era tunica unui om care slujise în armată patruzeci de ani fără să fi făcut nici măcar o singură greşeală.

Johnson îl privea cu atenţie. Capul de culoarea oţelului al lui Garber stătea nemişcat. Ochii îi erau calmi. Mâinile sale erau aşezate comod pe masă. Vocea îi era fermă, dar liniştită. Hotărâtă, ca şi cum i s-ar fi solicitat să susţină adevărul propoziţiei că cerul e albastru sau că iarba e verde.

– Arată-i generalului fotografiile, Mack, spuse Webster.

McGrath aprobă din cap şi deschise plicul. Lăsă cele patru fotografii să alunece pe masă, către Garber. Acesta le ridică pe rând şi le înclină, să le vadă mai bine în lumina verde de deasupra. Johnson îi urmărea

ochii. Aştepta să vadă cum în ochi îi va licări întâi îndoiala, apoi resemnarea. Nu văzu nici una dintre ele.

– Interpretabil, rosti, în cele din urmă, Garber. Vocea îi era tot liniştită. Pentru Johnson sună ca şi cum un ofiţer loial încerca să-şi apere subordonatul favorit. Lui Webster şi McGrath li se păru că auziseră un fel de poliţist care-şi exprima îndoiala. Se gândiră că patruzeci de ani de serviciu îi asiguraseră omului dreptul de a fi ascultat.

– Cum adică interpretabil? întrebă Webster.

– Sunt patru momente izolate, scoase dintr-o secvenţă, sublinie Garber. Ne-ar putea spune o poveste greşită.

Webster se aplecă şi puse degetul pe prima fotografie.

– Pune mâna şi îi ia hainele curăţate, arătă el. E clar ca bună ziua, generale.

Garber clătină din cap. Urmă o clipă de tăcere. Se auzea doar bâzâitul electronic ce străbătea întregul vehicul. Johnson văzu licărirea de îndoială. Dar era în ochii lui McGrath, nu în ai lui Garber. Apoi, Brogan se făcu auzit. Venea de afară, trăncănind pe scară. Vârî capul pe uşă.

– Benzile de supraveghere, şefu', spuse el. Am revizionat marfa înregistrată mai devreme de avioane. Ar trebui să veniţi toţi să le vedeţi.

Dispăru din nou afară, iar cei patru bărbaţi din camion se uitară unul la altul şi se ridicară în picioare. Parcurseră scurta distanţă până la camionul cu echipament de satelit, prin răcoarea serii, şi urcară scara acestuia. Milosevic era într-o cămaşă cu mâneci scurte, scăldat în lumina albăstruie provenind de la o baterie de ecrane video. Dădu o bandă înapoi şi apăsă pe butonul play. Patru ecrane se aprinseră în acelaşi

timp, prezentând o imagine perfect clară, luată de deasupra unui mic orăşel. Calitatea imaginii era impecabilă. Ca o secundă perfectă de film, cu excepţia faptului că fusese filmată vertical, de sus în jos, şi nu orizontal.

– Yorke, spuse Milosevic. Vechiul tribunal, jos, la dreapta. Acum, fiţi atenţi.

Apăsă pe rulare rapidă şi privi contorul. Încetini banda şi apăsă din nou pe play.

– Asta se întâmplă la doi kilometri distanţă, spuse. Camera s-a deplasat către nord-vest. Mai e un teren de paradă şi poligonul ăsta de tir.

Camera trecuse pe transfocare pentru a putea cuprinde o suprafaţă mai mare. Erau două luminişuri cu barăci la sud şi un teren plat, de paradă, la nord. Între acestea, se întindea o cicatrice lungă şi îngustă, tăiată printre tufişuri, cam de opt sute de metri lungime şi douăzeci lăţime. Camera transfocă pentru o clipă, pentru stabilirea scalei de măsură, apoi se concentră pe un grup numeros, aflat la capătul estic al poligonului. Apoi se mută pe un mic grup de persoane, aflat în picioare lângă nişte saltele maro. Erau patru bărbaţi perfect vizibili. Şi o femeie. Generalul Johnson căscă gura de mirare şi rămase cu privirea fixată pe fiica sa.

– Când a fost asta? întrebă.

– Acum câteva ore, răspunse Milosevic. Trăieşte şi e bine sănătoasă.

Opri imaginea şi bătu de patru ori cu unghia pe sticlă.

– Reacher, spuse. Stevie Stewart. Credem că ăsta e Odell Fowler. Iar tipul gras e Beau Borken. Corespunde cu poza lui din dosarul din California.

Apoi apăsă din nou pe play. Camera rămăsese fixată pe saltele, de la unsprezece kilometri înălţime. Borken îşi lăsase greutatea pe saltea şi stătea nemişcat. Apoi un norişor de praf apăru sub ţeava armei sale.

– Trag la puţin peste opt sute de metri, îi informă Milosevic. Un fel de concurs, cred.

Priviră la ultimele cartuşe trase de Borken şi apoi Reacher îşi luă puşca, la rândul său.

– Asta e o puşcă Barrett, spuse Garber. Reacher stătu nemişcat, iar apoi trase şase cartuşe, fără nici un zgomot, bine distanţate între ele. Mulţimea se înghesui împrejur, iar în cele din urmă, Reacher se pierdu din vedere printre copacii dinspre sud.

– Foarte bine, spuse Webster. Asta cât de interpretabilă ţi se mai pare, generale Garber?

Garber ridică din umeri. Cu o expresie de încăpăţânare ursuză pe faţă.

– Face parte dintre ei, fără îndoială, remarcă Webster. I-ai văzut hainele? Purta uniformă. Pe cine vrea să epateze într-un poligon? I-ar fi dat uniformă şi puşcă să se joace cu ea dacă n-ar fi fost unul de-al lor?

Johnson derulă banda şi opri imaginea pe loc. O privi îndelung pe Holly. Apoi ieşi din rulotă. I se adresă peste umăr lui Webster.

– Directore, trebuie să ne apucăm de treabă. Vreau să facem dinainte un plan pentru împrejurări neprevăzute. N-avem nici o scuză dacă nu vom fi pregătiţi.

Webster îl urmă afară. Brogan şi Milosevic rămaseră la consola video. McGrath îl privea pe Garber. Garber privea ecranul gol.

– Tot nu-mi vine să cred, spuse.

Se întoarse şi văzu privirea fixă a lui McGrath. Îi făcu un semn din cap să iasă amândoi afară. Cei doi bărbaţi păşiră alături în liniştea nopţii.

– Nu am cum să-ţi dovedesc, insistă Garber. Dar Reacher e de partea noastră. Garantez personal pentru asta.

– Nu prea pare-a fi, spuse McGrath. E tipul clasic. Se încadrează perfect în caracterizarea noastră standard. Fost militar, şomer, rebel, copilărie petrecută pe aiurea, probabil plin de tot felul de motive de nemulţumire.

Garber scutură din cap.

– Nu e nimic din toate astea. Poate cu excepţia faptului că e fost militar şi e şomer. A fost un ofiţer de excepţie. Cel mai bun pe care l-am avut. Faceţi o mare greşeală.

McGrath observă expresia de pe chipul lui Garber.

– Deci dumneata ai avea încredere în el? întrebă. Personal?

Garber aprobă, cu un aer posomorât.

– Nu ştiu de ce e acolo, dar îţi garantez că e curat şi că o să facă tot ce trebuie sau o să moară încercând.

La exact nouă kilometri spre nord, Holly se baza şi ea tot pe instinct. Îi luaseră din cameră patul dezasamblat, iar acum stătea întinsă pe salteaua pusă direct pe scândurile goale. Ca pedeapsă, îi confiscaseră săpunul, şamponul şi prosopul din baie. Lăsaseră neatinsă mica baltă de sânge scurs din capul femeii. Era încă acolo, pe podea, la un metru de patul ei improvizat. Se gândi că avuseseră intenţia s-o tulbure cu asta. Se înşelau. Îi făcea bine. Era încântată s-o privească uscându-se şi înnegrindu-se. Se gândea la Jackson şi privea pata de sânge ca şi cum

ar fi fost un test Rohrschach[21], care îi spunea: ai început să ieşi din umbră, Holly.

Webster şi Johnson reuşiră să elaboreze un plan simplu pentru cazuri de necesitate. Totul depindea de geografie. Exact aceeaşi geografie care, după cum presupuneau, îl tentase pe Borken să aleagă Yorke drept locaţie pentru Bastionul său. Ca şi toate planurile bazate pe geografie, fusese elaborat cu folosirea unei hărţi. Ca toate planurile elaborate cu folosirea unei hărţi, era atât bun pe cât era harta de precisă. Şi, ca majoritatea hărţilor, şi a lor era depăşită.

Se foloseau de o hartă la scară mare a statului Montana. Cea mai mare parte a informaţiilor oferite erau de încredere. Principalele trăsături erau corecte. Obstacolul de la vest se vedea clar.

– Presupunem că râul e de netrecut, nu? întrebă Webster.

– Corect, se arătă de acord Johnson. Viiturile de primăvară, rezultate din topirea gheţarilor, o să aibă cursul maxim. Până luni, nu putem face nimic. Când o să ne vină echipamentul.

Drumurile erau indicate cu roşu. Arătau ca şi cum cineva şi-ar fi pus palma dreaptă pe hârtie. Orăşelele Kalispell şi Whitefish erau cuibărite dedesubtul palmei. Drumurile se răsfirau în evantai, urmând conturul unei palme deschise. Arătătorul trecea printr-un loc numit Eureka, mergând până la graniţa canadiană. Degetul mare se îndrepta spre nord-vest, trecând prin Yorke şi se oprea la vechile mine. Acest deget avea acum prima falangă amputată.

– Ei îşi imaginează probabil că veţi sosi pe drum, spuse Johnson. Numai că voi n-o s-o faceţi. O să faceţi

o buclă la est, către Eureka, şi o să ajungeţi prin pădure.

Trasă o linie cu creionul în jos, de-a lungul degetului mare şi peste dosul palmei. Reveni la arătător şi se opri pe Eureka. Între Eureka şi Yorke erau optzeci de kilometri de pădure. Pe hartă, pădurea era reprezentată printr-o pată verde. Largă şi adâncă. Ştiau ce însemna pata verde. Puteau vedea ce însemna doar uitându-se împrejur. Întreaga zonă era acoperită cu pădure virgină. Urca şi cobora, bogată şi năvalnică, pe pantele munţilor din jur. În cea mai mare parte a locurilor, vegetaţia era atât de deasă, încât abia te-ai fi putut strecura printre trunchiurile copacilor. Dar pata verde, situată la est de Yorke, era un parc naţional. Aflat în proprietatea şi administraţia Serviciului Forestier. Pata verde prezenta o reţea de fire încrucişate pe teritoriul său. Firele erau cărări ale Serviciului Forestier.

– Îmi pot duce oamenii acolo în patru ore, spuse Webster. Echipa de recuperare a ostaticilor. La iniţiativa mea, dacă vor exista comentarii.

Johnson aprobă din cap.

– Se pot deplasa chiar prin pădure, spuse. Probabil, pot să treacă prin pădure şi cu maşina.

Webster aprobă.

– I-am contactat deja pe băieţii de la Păduri, spuse. Ne aduc un plan detaliat.

– Perfect, spuse Johnson. Dacă lucrurile iau o întorsătură nedorită, îţi chemi echipa, îi trimiţi direct la Eureka, noi facem ceva zgomot pe flancul de sud, iar ei îşi croiesc drum direct de la est.

Webster aprobă din nou. Planul de urgenţă pentru situaţii neprevăzute fusese trasat. Înainte ca reprezentantul Pădurilor Naţionale să-şi facă apariţia

în postul de comandă, urcând scara scurtă de aluminiu. McGrath îl adusese înăuntru, împreună cu Milosevic şi cu Brogan. Webster făcu prezentările, iar Johnson puse întrebările. De la bun început, omul de la Păduri începu să scuture din cap.

– Cărările alea nu există în realitate, spuse. Sau, cel puţin, marea lor majoritate.

Johnson arătă spre hartă.

– Dar sunt chiar aici, sublinie el.

Omul de la Păduri ridică din umeri. Ţinea sub braţ un album gros, cu planuri topografice. Îl deschise la pagina corectă. O întinse deasupra hărţii. Scala era mult mai mare, dar era evident că reţeaua de fire avea cu totul altă formă.

– Cei care fac hărţile ştiu că există cărări, spuse el. Aşa că le desenează oriunde le vine mai bine.

– Foarte bine, spuse Johnson. Atunci, ne vom folosi de planurile tale.

Omul de la Păduri clătină din cap.

– Şi astea sunt greşite, spuse. Poate că, într-o anumită etapă, au fost corecte, dar acum sunt greşite. Am petrecut ani de zile închizând unele dintre aceste cărări. Trebuia să-i oprim pe vânătorii de urşi să mai ajungă acolo. Ăia de la mediu ne-au obligat s-o facem. Am împins cu buldozerul tone de pământ în gurile cărărilor ăstora. Pe altele le-am curăţat aproape în întregime. Probabil că, până acum, sunt complet acoperite de vegetaţie.

– Bine, dar care sunt închise? întrebă Webster. Întorsese planul şi-l studia cu atenţie.

– Nu ştim, răspunse omul. N-am ţinut o evidenţă riguroasă. Am trimis doar buldozerele. Am prins o grămadă de indivizi închizând alte cărări decât trebuia, pentru că erau mai aproape, ori neînchizându-

le deloc, pentru că le era mai uşor. Totul e un talmeş-balmeş.

– Deci nu există nici o cale de trecere? întrebă Johnson.

Omul de la Păduri ridică din nou din umeri.

– Poate că da, spuse. Sau poate că nu. N-ai cum să ştii, cel puţin dacă nu încerci. Ar putea dura şi câteva luni. Dacă reuşiţi să treceţi, ţineţi o evidenţă şi spuneţi-ne şi nouă, OK?

Johnson îl fixă cu privirea.

– Stai puţin, să înţeleg şi eu, spuse. Tu faci parte din Serviciul Forestier şi vrei ca noi să-ţi spunem unde sunt propriile tale cărări?

Omul dădu afirmativ din cap.

– Cam asta-i problema, spuse. Cum v-am spus, evidenţele noastre sunt cam jalnice. Aghiotantul generalului îl conduse până la barajul de pe drum. În vehiculul de comandă se lăsase liniştea. McGrath, Brogan şi Milosevic studiau harta.

– Dacă noi nu putem trece, nici ei nu pot s-o facă, spuse McGrath. Îi ţinem închişi. Trebuie să putem exploata asta.

– Bine, dar cum? se interesă Webster.

– Să-i ţinem sub control, îşi continuă ideea McGrath. Le controlăm deja drumul. Le putem controla curentul şi telefoanele. Mai mult sau mai puţin, liniile urmează traseul drumului. Se separă, ca să se îndrepte spre Kalispell. Putem tăia firul de telefon, astfel încât să se termine chiar aici, în maşina asta. N-o să mai poată lua legătura cu nimeni, decât cu noi. După aia, le spunem că le controlăm curentul. Îi ameninţăm că îl tăiem dacă nu negociază.

– Vrei să negociezi? întrebă Johnson, vizibil nelămurit.

– Aplic o tactică de blocare, spuse McGrath. Până ce Casa Albă o lasă mai moale.

Webster dădu din cap afirmativ.

– Bine, fă-o, spuse. Sună la Telefoane şi adu linia telefonică aici.

– Am şi făcut-o, spuse McGrath. O aduc mâine, dimineaţa devreme.

Webster căscă. Se uită la ceas. Făcu un gest către Milosevic şi Brogan.

– Ar trebui să facem un program de odihnă. Voi doi, primii. Vom dormi în două schimburi, să zicem, câte patru ore pe rând.

Milosevic şi Brogan aprobară din cap. Păreau destul de mulţumiţi.

– Ne vedem mai târziu, spuse McGrath. Somn uşor.

Ieşiră din camion şi închiseră încet uşa. Johnson continua să fâţâie harta. O tot răsucea şi o întorcea pe masă.

– N-ar fi putut face mai repede chestia cu telefonul? întrebă el. Cum ar fi, de pildă, în seara asta?

Webster se gândi puţin. Ştia bine că cincizeci la sută din succesul oricărei bătălii depindea de menţinerea armoniei în cadrul structurii de comandă.

– Sună-i din nou, Mack, zise. Spune-le că ne trebuie acum.

McGrath sună din nou. Se folosi de telefonul pe care-l avea lângă cot. Purtă o scurtă conversaţie, care se încheie cu un râs înfundat.

– Ne trimit echipa de intervenţie, spuse. Ar trebui să fie gata în vreo două ore. Dar o să ne factureze. Le-am spus s-o trimită la clădirea Hoover. Omul m-a întrebat unde vine asta.

Se ridică în picioare şi rămase în uşă, aşteptând. Johnson şi Webster rămaseră la masă. Se apropiară

unul de altul, înghesuindu-se deasupra hărţii. Se uitară la prăpastia dinspre sud. Se formase acum un milion de ani, când pământul se zguduise sub greutatea unui miliard de tone de gheaţă. Presupuseră că măcar ea era reprezentată cu precizie pe hartă.

TREIZECI ŞI ŞASE

Reacher se trezi exact cu două minute înainte de ora zece. O făcu exact ca de obicei, reluând contactul cu realitatea rapid, fără nici o mişcare, fără vreo schimbare în respiraţie. Îşi simţi braţul îndoit sub cap şi întredeschise abia perceptibil ochii. De cealaltă parte a cabanei de pedeapsă, Joseph Ray continua să stea rezemat de uşă. Tocmai se uita la ceas.

Reacher numără în minte nouăzeci de secunde. Ray îşi plimba privirea de la acoperişul cabanei la ceas. Apoi, se uită la Reacher. Reacher se ridică în şezut dintr-o singură mişcare fluidă. Îşi apăsă palma pe ureche, ca şi cum ar fi ascultat o comunicare secretă. Lui Ray ochii îi ieşeau aproape din orbite de uimire. Reacher dădu aprobator din cap şi se ridică în picioare.

– OK, spuse. Deschide uşa, Joe.

Ray scoase cheia din buzunar. Descuie uşa. Aceasta se deschise larg.

– Vrei să iei cu tine Glockul? întrebă Ray.

Îi întinse revolverul, cu patul înainte. Cu privirile pline de îngrijorare. Reacher zâmbi. Exact la asta se aşteptase. Ray era prost, dar nu chiar atât de prost. Avusese la dispoziţie două ore şi jumătate ca să-şi dea seama. Acesta fusese testul final. Dacă lua revolverul, totul ar fi sărit în aer. Era sigur că era neîncărcat şi că încărcătorul se găsea în buzunarul lui Ray.

– N-am nevoie, spuse nepăsător. Avem deja tot locul acoperit. Am la dispoziţia mea arme mult mai puternice decât un nouă milimetri, crede-mă, Joe.

Ray dădu din cap că a înţeles şi îşi îndreptă spinarea.

– Nu uita de razele laser, spuse Reacher. Dacă faci un pas afară din coliba asta, eşti un om mort. Deocamdată, nu pot face nimic. *Vous comprenez, mon ami?*[22]

Ray dădu din nou din cap. Reacher se pierdu în noapte. Ray închise din nou uşa în urma lui. Reacher se întoarse, în tăcere, pe propriile sale urme şi aşteptă după colţul cabanei. Îngenunche şi găsi o piatră pe jos. O ridică şi aşteptă ca Ray să iasă după el.

Acesta nu apăru. Reacher aşteptă opt minute. Experienţa sa îndelungată îl învăţase: dacă nu apar în şase minute, nu mai vin deloc. Lumea gândeşte în segmente de cinci minute, din cauza felului în care sunt concepute cadranele ceasurilor. Se spune: o să aştept cinci minute. Apoi, din prudenţă, se mai adaugă un minut. Acest gen de oameni gândesc despre sine că sunt deosebit de isteţi. Reacher aşteptă primele cinci minute, apoi minutul suplimentar şi adăugă încă două, pentru mai multă siguranţă. Dar Ray nu apăru. Şi nici nu avea să o facă.

Reacher evită luminişul. Preferă să se ţină pe lângă copaci. Dădu ocol zonei şi se cufundă în pădure. Ignoră cărările de pământ bătut. Câinii nu erau un motiv de îngrijorare. Nu fuseseră lăsaţi afară. Fowler vorbise despre răgetul pumelor de munte. Nimeni nu lasă câinii afară noaptea, când există pume de munte în căutarea prăzii. N-ar fi decât o cale să te-asiguri că dimineaţa n-ar mai fi nici urmă de vreun câine.

Dădu ocol întregului Bastion, ascuns printre copaci. Luminile erau toate stinse şi întregul loc era cufundat în linişte şi nemişcare. Aşteptă printre copaci, în spatele cantinei. Bucătăria era o baracă pătrată, legată stângaci de partea din spate a clădirii

principale. Nu era nici o lumină aprinsă, dar uşa fusese lăsată deschisă, iar femeia care îi servise micul-dejun aştepta, ascunsă în umbră. O putea vedea dintre copaci. Aşteptă cinci minute. Apoi şase. Nici o mişcare, pe nicăieri. Aruncă piatra pe cărare, în stânga ei. Ea sări în sus la auzul zgomotului. O chemă cu glas scăzut.

Ea ieşi din umbră. Singură. Veni spre copaci. El o apucă de cot şi o trase înapoi, în întuneric.

– Cum ai ieşit de acolo? şopti ea.

Era imposibil să-i apreciezi vârsta. Putea avea la fel de bine douăzeci şi cinci, dar şi patruzeci şi cinci de ani. Era o femeie frumoasă, zveltă, cu păr drept, lung, dar roasă de necazuri şi neîngrijită. S-ar fi simţit în largul ei cu o sută de ani înainte, poticnindu-se printre alţi colonişti, pe Pista Oregonului[23].

– Cum ai ieşit? şopti ea din nou.

– Am ieşit pe uşă, răspunse Reacher tot în şoaptă. Femeia îl privi fără nici o expresie.

– Trebuie să ne ajuţi, şopti ea în continuare. Apoi, se opri, îşi frânse mâinile şi-şi răsuci capul la stânga şi la dreapta, scrutând întunericul, terorizată.

– Cum să vă ajut? De ce?

– Sunt nebuni cu toţii. Trebuie să ne ajuţi.

– Cum? întrebă el din nou.

Ea se strâmbă, cu mâinile larg desfăcute, ca şi cum ar fi fost evident ori ca şi cum nu ar fi ştiut de unde sau cum să înceapă.

– Ia-o cu începutul, spuse el.

Ea îşi aplecă de două ori fruntea, înghiţi în sec, apoi se adună.

– A dispărut lume, spuse.

– Ce lume? Cum au dispărut?

– Au dispărut, repetă ea. E vorba de Borken. A preluat totul. E o poveste lungă. Cei mai mulţi dintre noi eram aici, împreună cu alte grupuri, supravieţuind, noi şi familiile noastre, înţelegi? Eu eram cu Oamenii liberi din nord-vest. Apoi, Borken a început să dea târcoale pe aici, vorbind de unitate. Se certa şi argumenta. Ceilalţi lideri nu erau de acord cu vederile lui. Au început să dispară. Au plecat. Borken spunea că nu erau în stare să ţină pasul. Au dispărut, pur şi simplu. Aşa că ne-a spus să ne alăturăm lui. Că nu aveam de ales. Unii dintre noi sunt, mai mult sau mai puţin, prizonieri aici.

Reacher arătă din cap că o înţelege.

– Iar acum se întâmplă lucruri sus, la vechile mine.

– Ce fel de lucruri? o întrebă el.

– Nu ştiu, răspunse femeia. Lucruri rele, bănuiesc. N-avem voie să mergem acolo. Nu-i decât un kilometru şi jumătate până acolo, pe drum, dar parcă e un ţinut străin. Chiar astăzi s-a întâmplat ceva acolo. Au spus că lucrează toţi în sud, la frontieră, dar când s-au întors pentru prânz, au venit dinspre nord. I-am văzut de la fereastra bucătăriei. Zâmbeau şi râdeau în gura mare.

– Cine? întrebă Reacher.

– Borken şi oamenii lui de încredere. E nebun. Spunea că ăia o să ne atace când ne vom declara independenţa şi că trebuie să luptăm. Începând de mâine. Toţi suntem speriaţi. Avem familii, ştii? Dar nu putem face nimic. Dacă i te împotriveşti, fie devii un proscris, fie urlă la tine şi face spume la gură până ajungi să fii de acord cu el. Nimeni nu se poate măsura cu el. Ne ţine complet sub control.

Reacher înclină din nou din cap. Femeia se sprijini de el. Avea lacrimi în ochi.

– Şi n-avem cum să câştigăm, nu-i aşa? Nu dacă ne atacă. Doar o sută dintre noi au ceva antrenament. Nu putem bate o armată întreagă cu doar o sută de oameni, nu-i aşa? O să murim cu toţii.

Ochii ei erau larg deschişi şi disperaţi. Reacher înălţă din umeri. Îşi scutură capul şi încercă să-şi facă glasul să-i sune calm şi liniştitor.

– O să fie un asediu, spuse. Asta-i tot. Un impas. Apoi, o să negocieze. S-a mai întâmplat. Şi va fi FBI-ul, nu armata. FBI-ul ştie cum se fac lucrurile astea. N-o să păţească nimeni nimic. N-o să vă omoare. Nu vor veni aici căutând să omoare pe cineva. Asta nu-i decât propaganda ieftină a lui Borken.

– Trăieşte liber sau mori, obişnuieşte el să spună. Asta spune tot timpul.

– FBI-ul se va ocupa de toate astea, spuse el din nou. N-o să păţiţi nimic.

Femeia îşi strânse buzele, închise ochii şi-şi scutură capul ca o nebună.

– Nu, Borken o să ne omoare, spuse ea apăsat. El o s-o facă, nu ei. Trăieşte liber sau mori, chiar nu înţelegi? Dacă vin ăia, o să ne omoare pe toţi. Sau o să ne facă să ne luăm viaţa. Ca o sinucidere în masă. O să ne pună s-o facem, ştiu asta.

Reacher rămase privind-o fix.

– I-am auzit vorbind, mai spuse ea. Vorbesc despre asta tot timpul în şoaptă, fac planuri secrete. Spuneau că femeile şi copiii pot să moară. Spuneau că ar fi ceva îndreptăţit. Spuneau că era ceva istoric şi important. Spuneau că împrejurările o cer.

– I-ai auzit chiar tu? întrebă Reacher. Când?

– Tot timpul, şopti ea. Tot timpul fac planuri. Borken şi oamenii lui de încredere. Femeile şi copiii trebuie să moară, spun ei. O să ne facă să ne sinucidem.

Sinucidere în masă. Familiile noastre. Copiii noştri. Sus, la vechile mine. Cred că o să ne oblige să intrăm toţi în mine şi să ne sinucidem.

Rămase în pădure până ce se găsi mult la nord de terenul de paradă. Apoi se îndreptă spre est, până ce văzu drumul care ieşea din Yorke. Era plin de gropi şi accidentat, sclipind cenuşiu sub lumina lunii. Se ţinu tot timpul în umbra copacilor şi îl urmă, către nord.

Drumul se răsucea în sus, pe panta muntelui, în serpentine strânse. Un semn sigur că ducea la ceva valoros, fiindcă, altfel, toată munca investită în construcţia sa ar fi fost inutilă, lipsită de orice sens. După un kilometru şi jumătate de drum şerpuit şi încă trei sute de metri în sus, curba finală dădea într-o căldare de mărimea unui stadion pustiu. Era un teren în parte natural, în parte modelat prin explozii, atârnând acolo, în însuşi pântecul piscurilor uriaşe. Pereţii din spate ai căldării nu erau decât faleze golaşe de stâncă. Din loc în loc se vedeau găuri semicirculare, perforate prin explozie în pereţi. Arătau ca nişte uriaşe găuri de şoarece. Unele dintre ele fuseseră întărite cu bucăţi de stâncă spartă, ca să poată oferi nişte intrări adăpostite. Două dintre intrări fuseseră lărgite, pentru a forma un fel de magazii uriaşe de piatră, cu acoperiş din bârne de cherestea.

Podeaua căldării fusese acoperită cu marnă pisată. Peste tot se ridicau grămezi de pământ şi gunoaie. Buruieni neplivite şi puieţi de copaci îşi forţau drum printre stânci. Reacher putu vedea rămăşiţele ruginite ale unor şine de vagonet, începând de nicăieri şi întinzându-se pe câţiva metri. Se ghemui din nou lângă trunchiul unui copac ascuns adânc în pădure şi privi atent în jur.

Nu se petrecea nimic. Locul părea pustiu şi cufundat în tăcere. Într-o linişte ireal de adâncă. Se distingea prin acea lipsă a oricărui sunet care rămâne atunci când un loc aglomerat este părăsit brusc. Sunetele naturale dispăruseră de mult. Copacii fuseseră tăiaţi, pâraiele zgomotoase îşi schimbaseră cursul, vegetaţia foşnitoare fusese arsă şi înlocuită de maşinării zăngănitoare şi oameni care comunicau între ei strigând. Apoi, când oamenii şi maşinile lor părăsesc locul, nu mai rămâne nimic în urma lor care să le înlocuiască zgomotul. Reacher îşi încordă auzul, dar nu distinse nici un freamăt, nimic. Era linişte ca pe lună.

Rămase ascuns în pădure. Apropierea dinspre sud însemna să suie pe terenul în pantă. Ocoli pe la vest şi mai câştigă vreo treizeci de metri în altitudine. Se opri şi privi în jos, către căldare, având acum o nouă perspectivă.

Tot nimic. Dar putea simţi că totuşi fusese ceva. O activitate recentă de un fel sau altul. În lumina lunii, putea distinge urme de roţi pe pietriş. Erau o mulţime de făgaşe, care intrau şi ieşeau dintr-una din magaziile săpate în piatră. Vechi de câţiva ani. Fostul garaj. Făgaşe de dată mai recentă brăzdau pietrişul, îndreptându-se către o altă magazie de piatră. Cea mai mare. Făgaşele erau mai largi. Cineva condusese nişte vehicule de mari dimensiuni în interiorul acelei magazii. De curând.

Se urni din pădure, coborând pe pietriş. Pantofii săi, călcând pe pietricelele plate, sunau ca nişte împuşcături în liniştea nopţii. Zgomotul paşilor săi se izbea de pereţii abruptţi de stâncă dimprejur, producând un ecou puternic. Se simţi mic şi expus, ca într-un coşmar în care ar merge gol pe un teren de

fotbal. Munţii din jur erau ca o mulţime enormă, care îl urmărea în tăcere, de la peluză. Se opri în spatele unei movile de piatră, se lăsă pe vine şi ascultă. Ecoul paşilor săi bubui şi se nărui în tăcere. Nu mai auzi nimic. Doar lipsa deplină a oricărui sunet.

Se strecură cu zgomot până la uşile magaziei mai mici. De aproape, se vedea că e o structură cuprinzătoare. Ridicată, probabil, să adăpostească maşini gigantice şi motoare de pompă. Uşile erau înalte de patru metri. Erau construite din trunchiuri de copac jupuite, legate între ele cu scoabe de fier. Arătau ca pereţii laterali ai unei cabane făcute din buşteni, prinşi în balamale pe o parte a muntelui.

Nu era nici un lacăt care să le ţină închise. Era şi greu de imaginat cum ar fi putut să fie. Nici unul dintre lacătele văzute de Reacher vreodată nu s-ar fi putut potrivi la mărimea uşilor. Se sprijini cu spatele de uşa din dreapta şi o deschise pe cea din stânga ceva mai puţin de jumătate de metru. Balamaua metalică se mişcă uşor, pe o peliculă groasă de vaselină. Uşa alunecă în lături şi el se strecură înăuntru, prin spaţiul care se căscă acolo.

Era întuneric beznă. Nu putea vedea nimic. Rămase nemişcat şi aşteptă ca privirea să i se obişnuiască cu întunericul. Dar acest lucru nu se întâmplă. Ochii ţi se pot deschide din ce în ce mai larg, cât de larg se poate, dar, dacă nu e nici un fir de lumină, tot nu poţi vedea nimic. Simţi totuşi un puternic miros de umezeală şi de putreziciune. Putea auzi cum liniştea dispare în urma sa, către munţi, ca şi cum s-ar fi aflat la intrarea într-un tunel lung. Se mişcă înainte, cu mâinile întinse în faţă, ca un orb.

Întâlni un vehicul. Fluierul piciorului i se lovi de bara din faţă a acestuia, înainte ca mâinile sale să atingă

capota. Era înaltă. Un camion sau o camionetă. Civil. Vopsea de maşină, netedă, lucioasă. Nu vopsea militară, mată. Îşi trecu degetele de-a lungul muchiilor capotei. Pe părţi, în jos. O camionetă. Se strecură tiptil până în spate, pe partea cealaltă. Pipăi după uşa şoferului. Descuiată. O deschise. Lumina se aprinse, ca un proiector de un milion de waţi. Umbre ciudate se împrăştiară peste tot. Se găsea într-o peşteră uriaşă. Nu-i putea vedea fundul. Se deschidea direct în coasta muntelui. Tavanul de stâncă se arcuia în jos, transformându-se într-un jgheab săpat, îngust, care se pierdea din vedere în depărtare.

Se sui în cabina camionetei şi aprinse farurile. Lumina era reflectată de pereţii de stâncă. Se aflau acolo o duzină de vehicule, parcate în rânduri ordonate. Vechi turisme şi camionete. Jeepuri de la surplus, acoperite cu un camuflaj grosolan. Şi Fordul Econoline alb, cu găuri în acoperiş. Arăta trist şi părăsit, după călătoria sa epopeică de la Chicago încoace. Pe lângă pereţi, se ridicau bancuri de lucru, cu scule vechi atârnate între ele. Cutii de vopsea şi bidoane de ulei. Cauciucuri roase şi canistre ruginite cu benzină.

Examină maşinile aflate mai aproape. Toate aveau cheile în contact. Găsi o lanternă în bordul celui de-al treilea turism pe care îl cercetă. O luă cu el. Se întoarse la camionetă şi stinse farurile. Se îndreptă spre uşi şi ieşi în noapte.

Aşteptă şi ascultă atent. Nimic. Închise uşa garajului şi se îndreptă spre magazia mai mare. O sută de metri, pe pietrişul scârţâitor. Magazia avea acelaşi tip de uşi făcute din buşteni. Doar că mai mari. Şi încuiate. Încuietoarea era lucrul cel mai grosolan pe care îl văzuse vreodată. Era un vechi buştean strâmb, trecut

prin două bride metalice şi fixat cu lanţuri. Lanţurile erau ţinute în loc de două lacăte mari. Reacher nici nu se uită la ele. Nu avea nevoie să-şi bată capul cu lacătele. Putea să-şi dea seama, de la bun început, că datorită buşteanului cel strâmb va reuşi să intre.

Forţă uşile să se deschidă jos, unde se întâlneau cele două aripi. Curba buşteanului trecut prin cele două bride permise o deschidere mai îngustă de jumătate de metru. Îşi trecu prin deschizătură braţele, apoi capul şi, în sfârşit, umerii. Se încordă şi se strecură înăuntru. Se ridică în picioare şi-şi aprinse lanterna.

Era o altă cavernă gigantică. Aceeaşi beznă înăuntru. Acelaşi miros puternic de umezeală şi putreziciune. Acelaşi tavan coborând în pantă înapoi, către un făgaş jos. Aceeaşi tăcere, ca şi cum toate sunetele ar fi fost înghiţite de munţii din jur. Acelaşi obiectiv. Un depozit de maşini. Dar aceste vehicule erau toate identice. În număr de cinci. Cinci camioane de uz curent ale armatei Statelor Unite. Marcate cu însemnele albe ale artileriei militare aeriene. Nu noi, dar bine întreţinute. Cu partea din spate acoperită cu câte o prelată curată.

Reacher ocoli primul camion. Se căţără pe dispozitivul de remorcare din spate şi privi peste oblonul posterior. Locul era gol. Bănci lungi de lemn erau înşirate pe fiecare latură. Un transportor de trupe. Reacher nu mai voia să se gândească la kilometrii pe care îi călătorise şi el pe bănci asemănătoare, legănându-se, cu ochii în podeaua de oţel, aşteptând să ajungă la destinaţie.

Podeaua de oţel era pătată. Spre deosebire de curăţenia din exterior. Podeaua era plină de pete închise la culoare. Un fel de lichid gros, care se usca sub formă de băltoace. Reacher le privi cu atenţie. N-

aveau număr petele de genul ăsta pe care le văzuse în viaţa lui. Sări jos şi alergă la camionul următor. Se urcă şi lumină interiorul cu lanterna.

În spatele celui de-al doilea camion nu erau nici un fel de bănci. În locul acestora, se găseau nişte rastele, fixate cu nituri de amândoi pereţii laterali. Construite foarte precis, sudate, din cornier îndoit în unghi drept şi dotate cu clame de oţel şi amortizoare din cauciuc gros, să ţină fixate bine sarcinile lor delicate. Stelajul din stânga conţinea cinci lansatoare de rachete. Tuburi subţiri de oţel, de doi metri lungime, din metal negru mătuit, cu o cutie mare de dispozitive electronice, cu o cătare şi un înălţător dintr-o singură piesă şi un pat de pistol ataşat la capătul din faţă. Cinci lansatoare aşezate precis, în paralel, perfect aliniate.

Rastelul din dreapta conţinea douăzeci şi cinci de rachete Stinger. Aşezate la câţiva centimetri distanţă una de cealaltă, în monturile lor de cauciuc, cu suprafeţele de control pliate înapoi, gata să fie încărcate. Un aliaj mat, cu numerele de producţie imprimate pe ele şi cu o bandă lată, de un portocaliu ţipător, înfăşurată pe rezervorul de combustibil.

Alergă la celelalte trei camioane. Fiecare conţinea aceleaşi cinci lansatoare şi douăzeci şi cinci de rachete. Un total de douăzeci de lansatoare şi o sută de rachete. Întreaga dotare necesară, după regulament, unei unităţi mobile de artilerie antiaeriană. O unitate care putea desfăşura un efectiv de douăzeci de oameni. Se întoarse la primul camion şi se uită atent la sângele de pe podea. Apoi, auzi şobolanii. La început, se gândi că cineva păşea pe pietrişul de afară. Stinse lanterna. Apoi îşi dădu seama că sunetele proveneau de mult mai aproape, din

spatele său. Erau şobolani, care se încăieraseră în spatele cavernei. Aprinse din nou lanterna şi grăbi pasul către partea din spate a peşterii, unde-i găsi pe cei douăzeci de oameni.

Erau azvârliţi unul peste altul, într-o grămadă mare de cadavre, exact acolo unde tavanul cobora prea jos pentru ca un om să mai poată sta în picioare. Douăzeci de soldaţi morţi. O mizerie de nedescris. Fuseseră toţi împuşcaţi în spate. Reacher îşi putu da seama că stătuseră împreună într-un grup şi fuseseră seceraţi de focul intens al unei mitraliere, venit din spate. Se aplecă, mârâi şi-i întoarse pe câţiva cu faţa în sus. Nu erau cei mai duri indivizi pe care-i văzuse în viaţa sa. Tipuri docile, de rezervişti, dislocaţi la o bază îndepărtată, adânc în interiorul teritoriului amic. Prinşi într-o ambuscadă şi omorâţi, ca să li se ia armele.

Dar cum? Reacher ştia cum. O veche unitate de rachete sol-aer, apropiindu-se de termenul demobilizării, staţionată departe, la nord de Montana. O rămăşiţă a paranoiei de pe vremea Războiului Rece. Categoric, aşteptând demobilizarea. Probabil, aflată deja în proces de demobilizare. Probabil, aflată pe drumul de întoarcere spre sud, către baza Peterson din Colorado. Cu ultimele ordine transmise în clar prin radio. Îşi aminti de scannerul de frecvenţe radio, văzut mai înainte în cabana de comunicaţii. Cu operatorul aşezat lângă el, rotind răbdător butonul. Îşi imagină cum ordinul de rechemare la bază fusese interceptat din întâmplare, cum operatorul a alergat la Borken, iar faţa buhăită a lui Borken s-a luminat de un zâmbet oportunist. Apoi, ceva planificare pripită şi o ambuscadă brutală, undeva, printre dealuri. Douăzeci de oameni împuşcaţi cu brutalitate, aruncaţi, claie

peste grămadă, în propriul lor camion. Stiva de cadavre din peşteră. Se ridică în picioare şi mai aruncă o privire la înfricoşătorul spectacol. După aceea, stinse din nou lanterna.

Pentru că avusese dreptate în legătură cu paşii. Se auzea zgomotul unor paşi pe pietrişul de afară. Îi auzi din nou. Se apropiau. Zgomotul se transformă într-un scrâşnet asurzitor, care sparse tăcerea nopţii. Se îndreptau direct către magazie. Din cauza pietrişului, n-avea cum să ghicească numărul celor care se apropiau.

Îi auzi oprindu-se în faţa uşilor masive. Auzi zăngănitul cheilor. Auzi ţăcănitul lacătelor. Lanţurile fură trase la o parte, iar trunchiul fu ridicat şi înlăturat de pe uşă. Uşile se înclinară, deschizându-se. Reacher se lăsă să cadă la pământ. Stătea cu faţa în jos, lipindu-se cât mai strâns de grămada de cadavre reci, din care picura încet un lichid urât mirositor.

Un metru şi ceva. Două voci. Voci pe care le cunoştea bine. Fowler şi Borken. Vorbind încet, păşind plini de încredere. Reacher rămase lipit de trupurile reci. Un şobolan îi trecu în fugă peste mână.

– A spus când? întreba Borken.

Vocea lui se auzi neobişnuit de tare, ciocnindu-se de pereţii de stâncă.

– Mâine dimineaţă la prima oră, spuse Borken. Când începe compania de telefoane munca? Pe la opt, nu? Ori chiar pe la şapte şi jumătate?

– Mai bine să fim prudenţi, spuse Fowler. Să zicem, şapte şi jumătate. Primul lucru, o să taie linia.

Aveau lanterne. Fasciculele de lumină clipeau şi se legănau în timpul mersului.

– Nici o problemă, spuse Borken. Şapte aici înseamnă nouă fix pe Coasta de Est. O sincronizare

perfectă. O s-o facem la şapte. Mai întâi DC, apoi New York şi pe urmă Atlanta. Totul trebuie făcut până la şi zece. Zece minute care vor zgudui lumea, nu? Ne mai rămân douăzeci de minute.

Se opriră la cel de-al doilea camion. Desfăcură panoul din spate. Acesta coborî cu un puternic zgomot metalic.

– Şi pe urmă? întrebă Fowler.

– Pe urmă aşteptăm şi vedem ce se întâmplă, răspunse Borken. Până acum, n-au adus cu ei decât şapte puşcaşi marini. Care habar nu au ce trebuie să facă. Nu sunt siguri nici în privinţa pădurii. Cei de la Casa Albă merg ca pe ouă, după cum ne gândeam şi noi. Dă-le douăsprezece ore ca să ia o decizie şi nu vor încerca nimic înainte de mâine seară, cel mai devreme. Şi până atunci, locul ăsta va coborî mult pe lista lor de priorităţi.

Se aplecaseră în interiorul camionului. Vocile lor sunau înăbuşit, din cauza prelatei groase de pe părţile laterale.

– Are nevoie şi de rachetă? întrebă Fowler.

– Doar de lansator, răspunse Borken. E în partea electronică.

Reacher stătea întins în foşgăiala şobolanilor. Auzi sunetul clemelor care erau desfăcute. Apoi, scârţâitul cauciucului când unul dintre lansatoare se eliberă din lăcaşul său. După aceea, zăngănitul bolţurilor de la oblonul din spate. Paşii se pierdură în depărtare. Lumina lanternelor clipi, întorcându-se către uşi.

Balamalele scârţâiră prelung şi uşile masive de lemn se închiseră cu un zgomot surd. Reacher auzi cum lansatorul era lăsat uşor pe pietriş şi apoi cum cei doi bărbaţi gâfâiau, ridicând vechiul trunchi înapoi în

inelele sale. Zornăitul lanţului şi ţăcănitul lacătelor. Scârţâitul paşilor traversând zona cu pietriş.

Se rostogoli departe de cadavre şi se lovi de un şobolan. Îl lovi, furios, cu un dos de palmă, trimiţându-l chiţăind departe, în întuneric. Stătu şi aşteptă o vreme. Se îndreptă încet către uşă. Ascultă cu atenţie. Aşteptă cele şase minute. Îşi sprijini palmele de deschizătura de jos a uşilor şi încercă să le despartă.

Nu se mişcară mai mult de câţiva centimetri. Îşi rezemă palmele de trunchiurile netede, îşi încordă umerii şi apăsă. Erau solide ca o stâncă. Era ca şi cum ar fi încercat să scoată din rădăcini un copac cu mâinile goale. Mai încercă timp de un minut. Se încordă ca un halterofil. Uşile rămaseră înţepenite. Apoi, îşi dădu brusc seama de ce se întâmpla asta. Puseseră trunchiul cel strâmb înapoi în inele invers. Acum, curba era îndreptată spre interior, către el, şi nu în celălalt sens, fixând uşile cu o eficienţă sporită, fără să mai permită jumătatea de metru de mişcare liberă de care profitase înainte.

Îşi imagină trunchiul de copac aşa cum îl văzuse înainte. Mai gros de treizeci de centimetri, curbat, dar uscat şi tare ca fierul. Când avea curba spre exterior, nu era nici o problemă. Dar cu curba spre interior, nu putea fi mişcat din loc. Aruncă o privire spre camioanele militare. Dar renunţă. Nu era destul spaţiu să lovească uşile cu nici un fel de inerţie. Camionul urma să le apese cu toată inerţia unui motor diesel de mare capacitate, dar tot nu ar fi fost destul. Nu-şi putea imagina de câtă forţă ar fi fost nevoie ca să deplaseze trunchiul acela greu.

Se gândi să folosească una dintre rachete. Renunţă şi la ideea asta. Prea mult zgomot şi tot n-ar fi avut nici un efect. Nu se armau decât la zece metri în aer.

Şi erau încărcate doar cu aproape trei kilograme de exploziv. Destul cât să facă ţăndări un motor cu reacţie în plin zbor, dar în cazul acestor lemne vechi şi uscate ar fi fost ca şi cum le-ar fi zgâriat cu o pilă de unghii. Era prins în capcană înăuntru, iar Holly îl aştepta.

Nu stătea în firea lui să se lase cuprins de panică. Nu o făcuse niciodată. Era un om calm, iar îndelungatul său antrenament îl făcuse şi mai calm. Fusese învăţat să aprecieze şi să evalueze situaţia folosindu-se de forţa voinţei pentru a izbândi. Eşti Jack Reacher, i se spusese. Poţi face orice. Mai întâi mama lui îi spusese vorbele acestea, apoi tatăl lui şi, după aceea, oamenii incredibil de calmi din şcolile în care-şi făcuse antrenamentul. Iar el îi crezuse.

Dar, în acelaşi timp, nu-i crezuse. O parte a minţii sale îi spusese întotdeauna: ai avut doar noroc. Întotdeauna ai fost norocos. Şi, în momentele liniştite, stătea şi aştepta ca norocul să i se isprăvească. Se aşeză pe podeaua de piatră, cu spatele rezemat de buştenii uşii şi se întrebă: Mi s-a isprăvit acum?

Aprinse lanterna, măturând cu raza ei pereţii peşterii. Şobolanii stăteau departe de el.

Nu-i interesa decât întunericul din spate. Mă părăsesc, se gândi el. Cum părăsesc o corabie care se scufundă. Apoi, mintea i se puse din nou în funcţiune. Nu, îi interesează tunelele, se gândi. Pentru că tunelele duc în anumite locuri. Îşi aminti uriaşele găuri săpate cu explozibil pe faţa stâncii, pe peretele de nord al căldării. Poate că erau toate legate prin aceste jgheaburi înguste din spate.

Alergă înapoi, pe toată adâncimea cavernei, pe lângă camioane, pe lângă grămada grotescă de cadavre. Înapoi, acolo unde nu mai putea să stea în picioare.

Un şobolan dispăru în jgheabul din stânga. Se lăsă pe burtă şi-şi aprinse lanterna. Se strecură după raza de lumină.

Se lovi de un schelet. Împinse din picioare şi ajunse faţă în faţă cu un craniu care rânjea. Apoi cu altul. Erau patru sau cinci schelete înghesuite în făgaşul acela. O grămadă de oase amestecate. Icni din cauza şocului şi se dădu înapoi cam treizeci de centimetri. Privi cu atenţie. Îşi folosi lanterna pentru a vedea mai bine.

Fuseseră cu toţii bărbaţi. Îşi dădea seama după cele cinci oase pelviene. Craniile aveau urme de gloanţe. Toate în tâmplă. Orificii curate la intrare, curate la ieşire. Gloanţe de revolver îmbrăcate, de mare viteză. De dată destul de recentă, categoric până într-un an. Carnea nu putrezise. Fusese mâncată. Putea vedea zgârieturile paralele de pe oase, provocate de dinţii rozătoarelor.

Oasele nu mai erau la locul lor. Şobolanii le târâseră mai departe, să poată mânca în linişte. Ici-colo, mai erau şi nişte resturi de îmbrăcăminte. Unele dintre cutiile toracice erau încă acoperite cu ele. Şobolanii nu deranjează prea mult îmbrăcămintea. Cel puţin, nu pe cea de pe tors. De ce ar face-o? Îşi croiesc drum rozând tot interiorul. Mai întâi părţile moi. Apoi vine rândul coastelor de la spate.

Hainele fuseseră kaki şi verde oliv. Altele, negre şi gri, de camuflaj. Reacher văzu un fir de aţă colorat. Îl urmări până la un însemn de umăr, ascuns sub un omoplat complet ros. Era un ecuson de fetru, brodat cu mătase. Pe el se putea citi: Oamenii liberi din nord-vest. Trase de jacheta scheletului. Cuşca toracică se prăbuşi. Buzunarul de la piept purta trei stele de crom, fixate în material.

Întins pe burtă, îngropat până la subsuori în oseminte, Reacher întreprinse o cercetare extrem de atentă. Reuşi să identifice cinci uniforme diferite. Găsi încă două însemne. Unul proclama: Identitatea albă creştină. Iar celălalt: Miliţia constituţională din Montana. Alinie cele cinci cranii găurite. Verifică dinţii. Se uita la cinci bărbaţi, de vârstă mijlocie, poate între patruzeci şi cincizeci de ani. Cinci conducători. Conducătorii care dispăruseră. Conducătorii care nu fuseseră în stare să ţină pasul. Conducătorii care-şi abandonaseră oamenii, lăsându-i la cheremul lui Beau Borken.

Tavanul era prea jos pentru ca Reacher să se poată căţăra peste oseminte. Trebui să le împingă de-o parte şi să-şi facă drum printre ele. Şobolanii nu manifestau nici un fel de interes. Oasele acestea fuseseră deja curăţate lună. Noul lor festin se găsea în interiorul cavernei. Se înghesuiră înapoi într-acolo. Reacher ţinu lanterna în faţă şi îşi croi drum în măruntaiele muntelui, împotriva valului chiţăitor.

Îşi pierduse simţul direcţiei. Spera că se îndreaptă, mai mult sau mai puţin, spre vest, dar nu putea afirma asta cu precizie. Tavanul coborî până sub un metru. Se mişca printr-un vechi jgheab geologic, săpat cu multă vreme în urmă, să scoată la iveală minereul pe care-l conţinea. Tavanul coborî şi mai mult. Ajunse până la vreo patruzeci şi cinci de centimetri. Aerul dimprejur era rece. Jgheabul se îngustă şi mai mult. Ţinea braţele întinse în faţă. Jgheabul deveni prea îngust să le mai poată trage înapoi. Se strecura printr-un tub alunecos de stâncă, cu un miliard de tone de piatră deasupra lui, fără să aibă vreo idee încotro se îndreaptă. Iar lanterna îşi dădea duhul. Se terminase

bateria. Lumina sa ajunse numai o licărire mată, portocalie.

Respira din greu. Şi tremura. Nu de epuizare. Ci de groază. De teroare. Nu la asta se aşteptase. Văzuse cu ochii minţii o coborâre printr-o galerie largă, dar părăsită. Nu crăpătura aceasta îngustă în inima stâncii. Se împingea singur, cu capul înainte, în cel mai cumplit coşmar al copilăriei sale. Era un om care supravieţuise multor lucruri. Rareori se temuse de ceva. Dar, încă din fragedă copilărie, era terorizat să nu ajungă undeva în beznă, într-un loc prea îngust pentru a-şi mai putea întoarce corpul uriaş. Toate coşmarurile sale din copilărie aveau în centru groaza de a fi închis în spaţii strâmte. Stând pe burtă, îşi strânse ochii. Stătea gâfâind şi înecându-se. Se forţa ca aerul să intre şi să iasă prin strânsoarea gâtlejului. Apoi, centimetru cu centimetru, continuă să înainteze în inima coşmarului.

Licărirea lanternei se stinse în sfârşit, la o sută de metri în adâncul tunelului. Bezna era totală. Jgheabul se îngusta. Îi apăsa umerii şi mai jos. Se chinuia să pătrundă într-un spaţiu mult prea mic pentru statura lui. Faţa îi era împinsă într-o parte. Se luptă să rămână calm. Îşi aminti ce-i spusese lui Borken: oamenii erau mai mici pe vremurile acelea. Nişte oameni micuţi, bătăioşi, migrând spre vest să-şi caute norocul în măruntaiele unui munte. Oameni pe jumătate cât era Reacher, oameni care se agitau, probabil pe spate, smulgând aşchii din vinele sclipitoare care brăzdau tavanul de stâncă.

Se folosi de lanterna moartă ca un orb de bastonul lui. Aceasta se zdrobi de stâncă cam la jumătate de metru în faţa sa. Auzi zornăitul sticlei sparte peste zgomotul iritant al propriei sale respiraţii. Se luptă să

mai înainteze puţin şi pipăi cu mâinile ce avea în faţă. Un perete solid. Tunelul nu ducea mai departe. Încercă să se mişte înapoi. Nu reuşi. Ca să se împingă înapoi pe mâini, ar fi trebui să-şi ridice pieptul, ca să câştige un reazem. Dar acoperişul era prea jos ca să-i permită aşa ceva. Umerii îi erau fixaţi de stâncă. Nu găsea nici un punct de sprijin. Picioarele îl puteau împinge înainte, dar nu aveau cum să-l tragă înapoi. Înţepeni de spaimă. Simţi cum gâtlejul i se împietreşte. Cu creştetul capului lovea acoperişul, iar cu obrazul, podina nisipoasă. Se luptă cu un ţipăt, respirând mai repede.

Trebuia să se întoarcă. Îşi înfipse degetele de la picioare în prundişul de pe jos. Îşi întoarse palmele şi îşi fixă degetele mari pe podea. Se trase cu degetele de la picioare şi se împinse cu cele de la mâini. Se mişcă înapoi o fracţiune, iar apoi stânca îi prinse strâns şoldurile. Ca să îşi facă greutatea să alunece în spate, muşchii umerilor i se umflară şi se înţepeniră în stâncă. Expiră şi slăbi încordarea din braţe. Se trase cu degetele de la picioare. Acestea zgâriară fără nici un folos solul acoperit cu prundiş. Încercă să le ajute cu degetele de la mâini. Umerii i se umflară şi se înţepeniră din nou. Îşi mişcă şoldurile dintr-o parte în alta. Avea câţiva centimetri spaţiu de manevră. Îşi înfipse mâinile în prundiş şi se împinse înapoi. Corpul îi rămase înţepenit, ca o pană băgată sub o uşă. Se înclină într-o parte şi se lovi cu obrazul de acoperiş. Se lăsă brusc în jos. Stânca îi sfărâma coastele. De data aceasta, nu mai putu să se lupte cu ţipătul. Îl lăsă să iasă. Deschise gura şi urlă de spaimă. Aerul din plămâni făcu să i se zdrobească pieptul de podea, iar spatele de tavan.

Nu mai ştia dacă ţinea ochii deschişi sau nu. Se împinse înainte cu picioarele şi recâştigă centimetrii cu care se mişcase înapoi. Îşi întinse braţele. Pipăi din nou aerul din faţa sa. Umerii îi erau apăsaţi atât de tare, încât nu-şi putea mişca mâinile decât într-un unghi foarte îngust. Îşi desfăcu degetele şi le agită la stânga şi la dreapta, în sus şi în jos. Doar stâncă solidă în faţă. Nici o posibilitate de înaintare. Nici o cale să se mişte înapoi.

Avea să moară, prins în capcană în inima muntelui. Ştia asta. Şi şobolanii o ştiau. Îl amuşinau din spate. Apropiindu-se. Îi simţea la picioare. Lovi cu picioarele şi îi îndepărtă, auzindu-le chiţăitul. Dar se întoarseră. Le simţi greutatea pe picioare. Mişunau pe el, peste tot. Se strecurau în jurul umerilor lui. Alunecau pe sub subsuori. Simţi blana lor rece şi uleioasă pe faţă în timp ce ei se străduiau să treacă de corpul lui care le stătea în cale. Atingerea cozilor lor în timp ce alergau înainte.

Încotro? Îi lăsă să treacă peste braţele sale, doar ca să aprecieze direcţia în care o luaseră. Se mişcau înaintea lui, în bezna de necuprins. Pipăi cu mâinile. Îi simţi cotind ca o apă către stânga. Trecerea lor provocă un fel de curent. Aerul era rece. Îl simţi mişcându-se, o adiere slabă, pe partea stângă a feţei. Se împinse în peretele din dreapta şi-şi mişcă braţul stâng în lateral, cât mai în faţă. Căută peretele din stânga. Nu îl găsi. Era prins în unghiul dintre două tunele. Un nou jgheab pornea în unghi drept din capătul celui în care se afla. Un unghi drept strâmt şi îngust. La nouăzeci de grade. Se forţă înapoi, cât de departe reuşi să se împingă în degete. Îşi zgârie faţa de peretele de la capăt şi şoldul i se înţepeni iar în

stâncă. Se îndoi, cu braţele înainte, urmând unghiul colţului şi îşi trase picioarele după el.

Jgheabul cel nou nu era cu nimic mai bun. Nu era mai lat. Tavanul nu era mai înalt. Se trase de-a lungul său, gâfâind, asudând şi tremurând. Se împinse câţiva centimetri deodată ajutându-se de degetele de la picioare. Şobolanii îşi deschideau drum pe lângă el. Stânca îi rupea şoldurile şi spatele. Dar continua să simtă o adiere uşoară care-i mângâia faţa. Tunelul ducea undeva. Gâfâia şi se sufoca. Continuă să şerpuiască. Apoi, noul jgheab se lărgi. Dar rămase tot foarte jos. O crăpătură plată în stâncă. Se strecură prin ea, stors de puteri. Cincizeci de metri. O sută. Apoi, simţi cum tavanul se înalţă brusc deasupra lui. Se mai împinse o dată cu degetele de la picioare şi, dintr-odată, simţi că aerul se schimbă, iar el zăcea cu corpul pe jumătate în peştera în care se aflau maşinile. Îşi dădu seama că avea ochii larg deschişi, iar Econoline-ul alb se găsea chiar în faţa lui, în întuneric.

Se răsturnă pe spate şi rămase gâfâind, întins pe prundiş. Gâfâind şi tremurând. Se luptă să se ridice în picioare şi aruncă o privire înapoi. Jgheabul era invizibil. Ascuns în umbră. Ajunse până la duba cea albă şi se prăbuşi pe o parte. Cifrele luminoase de pe cadranul ceasului său îi arătau că rămăsese în tunel aproape trei ore. Cea mai mare parte a timpului înţepenit şi asudând de panică. Un coşmar de trei ore transpus în viaţă. Pantalonii şi jacheta îi erau zdrenţuite. Fiecare muşchi din trupul său părea să fi luat foc. Faţa, mâinile, coatele şi genunchii îi sângerau. Dar numai frica îi făcuse toate acestea. Frica de a nu reuşi să treacă. Încă mai putea simţi stânca apăsându-l pe spate şi mai sus, pe piept. Încă

mai putea simţi strânsoarea din coaste. Se ridică din nou în picioare şi şchiopătă până la uşă. O deschise şi rămase în lumina lunii, cu braţele desfăcute, cu privirile înnebunite, cu gura deschisă, umplându-şi plămânii cu aerul dulce al nopţii.

Reacher parcursese deja jumătate din suprafaţa căldării, înainte de a reîncepe să gândească raţional. Aşa că alergă înapoi şi se ascunse încă o dată în garaj. Găsi ce căuta. O găsi într-unul din dispozitivele de remorcat ale jeepului. Nişte sârmă ţeapănă şi grea, gata să alimenteze circuitele electrice ale unei rulote. O scoase cu ajutorul unei chei şi-i smulse izolaţia cu dinţii. Alergă înapoi, în lumina lunii.

Porni către Yorke şi, pe tot parcursul drumului, merse mai mult pe marginea lui. Trei kilometri, douăzeci de minute de mers cu un pas încet, agonizant, printre copaci. Ocoli de departe spatele cvartalului de clădiri de la nord-est şi se apropie de tribunal tot prin spate. O făcu în tăcere, ascuns în umbra adâncă. Aşteptă şi ascultă cu atenţie.

Încercă să gândească în termenii lui Borken. Mulţumit de sine, încrezut din cauza perimetrului pe care-l avea în stăpânire. Primind în mod constant informaţii din interiorul FBI-ului. Cu Reacher captiv în cabana de pedeapsă şi cu Holly închisă în odăiţa ei ca o temniţă. Ar mai pune oare o santinelă? Nu în noaptea asta. Nu când se aştepta ca a doua zi şi chiar şi mai târziu să aibă parte de acţiune susţinută. Şi-ar dori ca oamenii săi să fie odihniţi. Reacher aprobă din cap ca pentru sine şi miză pe faptul că avea dreptate.

Ajunse pe treptele tribunalului. Pustii. Încercă uşa. Încuiată. Zâmbi. Nimeni nu pune o santinelă în spatele unei uşi încuiate. Îndoi sârma în formă de cârlig şi se

aplecă asupra mecanismului. Un vechi sistem cu două pârghii. Opt secunde. Păşi înăuntru. Aşteptă şi ascultă din nou. Nimic. Urcă scările.

Încuietoarea de la uşa lui Holly era nouă. Dar ieftină. Lucră fără zgomot, ceea ce îi luă ceva mai mult timp. Dură peste treizeci de secunde până ce ultima basculă se răsturnă la locul său. Deschise uşa încet şi urcă pe podeaua nou construită. Aruncă o privire plină de înţeles spre pereţi. Holly era culcată pe salteaua ei pusă direct pe podea. Pe deplin îmbrăcată şi aşteptându-l. Complet trează, privindu-l fix. Cu ochii mari, sclipind în penumbră. Reacher îi arătă prin gesturi că trebuie să iasă. Se întoarse, coborî şi o aşteptă pe coridor. Ea îşi luă cârja şi şchiopătă până la uşă. Coborî cu grijă treapta şi rămase lângă el.

– Bună, Reacher, şopti ea. Ce mai faci?

– Am avut şi zile mai bune, şopti el. Din când în când.

Ea se întoarse şi aruncă o ultimă privire în cameră. Urmărindu-i privirea, el observă pata închisă la culoare de pe podea.

– Femeia care mi-a adus prânzul, îi comunică ea în şoaptă.

El dădu din cap că a înţeles.

– Cu ce?

– Cu o bucată din rama patului, spuse ea. Văzu satisfacţia de pe faţa ei şi zâmbi.

– Trebuia, spuse încet. Ramele de pat sunt bune la aşa ceva.

Mai aruncă o privire în cameră şi închise uşa uşor. Îl urmă în întuneric şi apoi, încet, în jos pe scări. Traversară holul, trecură de uşile duble şi ieşiră în lumina strălucitoare şi tăcută a lunii.

– Dumnezeule, făcu ea, cu îngrijorare în glas. Ce-ai păţit?

Reacher privi în jos şi-şi cercetă înfăţişarea în lumina lunii. Era acoperit, din cap până în picioare, cu o pâclă cenuşie de praf şi nisip. Hainele îi erau numai zdrenţe. Era pătat cu sânge şi sudoare. Încă mai tremura.

– E o poveste lungă, spuse. Ai pe cineva la Chicago în care poţi avea deplină încredere?

– McGrath, răspunse ea imediat. E şeful meu. De ce?

Traversară strada largă la braţ, uitându-se în stânga şi în dreapta. Ocoliră movila din faţa ruinelor clădirii administrative. Găsiră cărarea care ducea spre nord-vest.

– Trebuie să-i trimiţi un fax, continuă Reacher. Ăştia au pus mâna pe nişte rachete. Trebuie să-i avertizezi. Încă din seara asta, fiindcă mâine dimineaţă linia va fi tăiată.

– Cârtiţa le-a spus asta? întrebă ea. El dădu din cap aprobator.

– Dar cum? Cum comunică cu ei?

– Radio pe unde scurte, spuse Reacher. Mai mult ca sigur. Orice altceva poate lăsa urme.

El îşi pierdu echilibrul şi se sprijini de un copac. Îi povesti totul, de la început până la sfârşit.

– Pe dracu', spuse ea. Rachete sol-aer? Sinucidere în masă? Un coşmar.

– Dar nu coşmarul nostru, sublinie el. Noi ne cărăm de aici.

– Ar trebui să rămânem, să le dăm o mână de ajutor, insistă ea. Măcar celor cu familii.

Reacher clătină din cap.

– Cel mai bun ajutor pe care i-l putem da e să scăpăm de aici, spuse el. Poate că, dacă văd că te-au

pierdut, îşi schimbă planurile. Şi le putem povesti alor tăi cum arată lucrurile pe aici.

– Ştiu şi eu..., oscilă ea.

– Eu ştiu, spuse el. Prima regulă este să respecţi priorităţile. Şi prioritatea numărul unu eşti tu. Am plecat de aici.

Ea ridică din umeri şi dădu din cap. Înţelegea.

– Chiar acum? întrebă.

– Chiar acum, nu-i mai lăsă el loc de întors.

– Mergem cu jeepul prin pădure, adăugă. Le-am găsit garajul. Ne ducem până acolo, furăm un jeep, până atunci ar trebui să fie destulă lumină ca să găsim drumul. Am văzut o hartă în biroul lui Borken. Sunt o grămadă de cărări în pădure, care duc toate spre est.

Holly înclină din cap, iar el se desprinse de trunchiul de care era sprijinit. O luară cu pas repede în sus, pe cărarea şerpuită care ducea la Bastion. Un kilometru şi jumătate pe întuneric. Se împiedicară de pietre şi îşi ţinură respiraţia, ca să poată merge înainte. Luminişul era întunecos şi tăcut. Îşi croiră drum prin spatele cantinei, către partea din spate a barăcii de comunicaţii. Ieşiră dintre copaci şi Reacher se apropie şi-şi lipi urechea de peretele din placaj. Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot.

Se folosi din nou de sârmă şi după zece secunde se aflau înăuntru. Holly găsi hârtie şi un pix. Îşi scrise mesajul. Formă numărul de fax de la Chicago şi băgă hârtia în maşină. Aceasta urui ascultător şi trase hârtia înăuntru. O înapoie în mâna ei, care o aştepta. Apăsă butonul de confirmare. Nu voia să lase nici o urmă. O altă foaie ieşi din aparat. Preciza, corect, numărul de destinaţie. Coordonatele mesajului erau cinci fără zece, vineri dimineaţă, patru iulie. Holly

rupse ambele hârtii în bucăţele mici şi le îngropă în fundul unui coş de gunoi.

Reacher scotoci pe masa lungă cât o tejghea şi găsi o clamă de hârtie. O urmă pe Holly afară, în lumina lunii şi încuie uşa la loc. Se ghemui şi găsi cablul care ducea de la antena de unde scurte la peretele cabanei. Luă clama şi o îndoi până se rupse. Împinse capătul rupt în cablu, ca pe un ac. Împinse până ieşi pe jumătate afară. Metalul clamei avea să scurtcircuiteze antena, conectând firul de sârmă dinăuntru cu ecranul de foiţă metalică. Semnalul va veni în jos din eter, va trece prin firul de sârmă, se va scurge prin foiţa metalică şi se va pierde în pământ, fără să mai ajungă la unitatea pe unde scurte. Cea mai bună metodă de a scoate din funcţiune un aparat de radio. Dacă îl zdrobeşti, poate fi reparat. Aşa însă, defecţiunea este extrem de greu de găsit, până ce un electrician epuizat se gândeşte, în cele din urmă, să verifice toată lungimea cablului.

– Avem nevoie de arme, îi şopti Holly.

El o aprobă din cap. Se strecurară împreună până la uşa arsenalului. Privi lacătul de aproape. Renunţă. Era prea mare. Imposibil de spart.

– O să iau revolverul celui care m-a păzit, şopti Reacher.

Holly îşi dădu acordul, cu un gest al corpului. Se strecurară înapoi, printre copaci şi porniră către luminişul următor. Reacher încercă să găsească o poveste care să-i ofere lui Joseph Ray o explicaţie pentru faptul că se întorsese. Se gândi să-i spună că fusese teleportat până în rândurile celor de la Naţiunile Unite. Şi despre cum poate să te şifoneze puţin un fascicul de mare viteză. Se furişară prin spatele cabanei de pedeapsă şi ascultară atent. Totul

părea liniştit. Dădură colţul şi Reacher încercă uşa. Dădu drept în ţeava unui revolver de nouă milimetri. De data asta nu mai era vorba de Glock. Era un Sig-Sauer. Nu al lui Joseph Ray. Ci al lui Beau Borken. Stătea în picioare, chiar lângă prag, cu Micul Stevie lângă el, rânjind.

TREIZECI ŞI ŞAPTE

La patru şi jumătate dimineaţa, Webster era suficient de treaz pentru a-şi putea lua în primire postul de pază. Johnson, Garber şi aghiotantul generalului moţăiau în scaunele lor. McGrath era afară, împreună cu liniorii de la telefoane. Tocmai îşi terminau treaba. Le luase mult mai mult decât anticipaseră. Existase un fel de problemă de interfaţă. Fizic, tăiaseră linia care venea de la Yorke şi îndoiseră cuprul ţeapăn într-o casetă terminală temporară, pe care o plasaseră jos, la baza unui stâlp. Desfăşuraseră cablul din caseta terminală, în josul drumului, până la vehiculul în care era amenajat postul de comandă mobil. Îl conectaseră la una dintre prizele rezervate pentru comunicaţii. Dar nu funcţionase. Cel puţin nu imediat. Liniorii se agitaseră cu multimetrele, bombănind despre impedanţe şi reactanţe capacitive. Lucraseră timp de trei ore neîntrerupt. Erau gata să dea vina pe camionul armatei, pentru incompatibilitate, când se gândiră să se întoarcă şi să verifice caseta terminală temporară. Eroarea se găsea acolo. O piesă defectă. O înlocuiră şi întregul circuit funcţionă perfect. La patru şi treizeci şi cinci dimineaţa, McGrath le scutura mâinile şi-i punea să jure că vor păstra tăcerea, când Webster ieşi din rulotă. Cei doi stătură şi-i priviră cum se îndepărtau, în camionul lor. Zgomotul acestuia se pierdu, dincolo de curbă. Webster şi McGrath rămaseră în picioare, în lumina strălucitoare a lunii. Rămaseră acolo timp de cinci minute, cât McGrath fumă o ţigară. Nu schimbară nici o vorbă. Se limitară să privească spre nord, la distanţă, şi să-şi pună întrebări.

– Du-te şi trezeşte-i pe băieţi, spuse Webster. O să ne retragem pentru un răstimp.

McGrath aprobă din cap şi se îndreptă spre rulotele de cazare. Îi trezi pe Milosevic şi pe Brogan. Aceştia se sculară şi căscară. Coborâră scara şi-l găsiră pe Webster împreună cu Johnson şi cu aghiotantul său. Garber stătea în spatele lor.

– Linia de telefon e gata, spuse Webster.

– Gata? întrebă Brogan mirat. Nu credeam că se va întâmpla până dimineaţă.

– Ne-am gândit că e mai bine mai devreme decât mai târziu, spuse Webster. Făcu un semn către generalul Johnson. Era un gest prin care voia să spună: e îngrijorat, nu?

– Bine, spuse Milosevic. O să avem noi grijă.

– Trezeşte-ne la opt, spuse Webster. Sau chiar mai devreme, la o adică.

Brogan încuviinţă din cap şi se îndreptă spre nord, către vehiculul de comandă. Urmat de Milosevic. Se opriră o clipă, să arunce o privire munţilor scăldaţi în lumina lunii. Câtă vreme stătuseră pe loc, faxul din rulota de comandă începu să uruie. Primul mesaj se ivi, cu faţa în sus, în tava pentru mesaje primite. Era cinci fără zece, în dimineaţa de vineri, patru iulie.

Brogan îl trezi pe generalul Johnson o oră şi zece minute mai târziu, exact la ora şase. Bătu cu palma în uşa rulotei de cazare şi, deoarece nu primi nici un răspuns, intră şi-l zgâlţâi pe bătrân de umăr.

– Baza Forţelor Aeriene Peterson, domnule, spuse Brogan. Vor să vorbească cu dumneavoastră.

Johnson se îndreptă, nesigur pe picioare, către vehiculul de comandă, numai în cămaşă şi în pantaloni. Afară, în lumina slabă dinaintea zorilor,

Milosevic i se alătură lui Brogan. Johnson ieşi din vehicul după cinci minute.

– Trebuie să ne sfătuim, strigă el.

Se întoarse, aplecat, înăuntru. Milosevic se duse şi-i trezi şi pe ceilalţi. Se adunară cu toţii, Webster şi aghiotantul căscând şi întinzându-se, Garber, drept, de parcă înghiţise un băţ. McGrath, deja în întregime îmbrăcat, fumând. Poate că nici nu încercase să doarmă. Urcară scara pe rând şi-şi ocupară locurile în jurul mesei, cu ochii încă roşii şi împăienjeniţi, cu părul ciufulit la spate din cauza pernelor.

– M-au sunat cei de la Peterson, îi informă Johnson. În zori, trimit un elicopter de cercetare şi salvare, să caute unitatea de rachete.

Aghiotantul său aprobă din cap, plin de importanţă.

– Asta ar fi procedura standard, sublinie el.

– Bazată pe o presupunere, adăugă Johnson. Ei cred că unitatea a suferit vreo defecţiune mecanică şi electrică.

– Ceea ce se întâmplă destul de frecvent, spuse aghiotantul. Dacă radioul li s-a defectat, procedura curentă ar fi să-l repare. Dacă li se mai strică şi un camion în acelaşi timp, conform procedurii ar trebui să aştepte sosirea unei echipe de asistenţă.

– Şi au aplicat tactica încercuirii căruţelor, ca pionierii din Vestul Sălbatic? întrebă McGrath.

Aghiotantul înclină din cap.

– Chiar aşa ar face. Ar scoate maşinile din drum şi ar aştepta un elicopter.

– Şi noi ce să le spunem? întrebă McGrath. Aghiotantul se aplecă înainte.

– Tocmai asta e problema, spuse. Ce anume să le spunem, mai exact? Nici măcar nu ştim sigur dacă

demenţii ăştia au pus sau nu mâna pe ei. Încă e posibil să fie ceva cu radioul, cu un camion ori amândouă.

– Visează, tu, visează, spuse Johnson, parcă neadresându-se nimănui în particular.

Webster ridică din umeri. Ştia cum trebuie tratate astfel de probleme.

– Care e partea vizibilă a lucrurilor? întrebă el.

– Practic, o astfel de parte nu există, răspunse Johnson. Dacă le spunem celor de la Peterson că rachetele au fost capturate, ne dăm singuri de gol, pierdem controlul situaţiei şi suntem văzuţi ca unii care n-au dat ascultare Washingtonului, creând o problemă înainte de ziua de luni.

– Bine, hai să vedem acum şi la partea nevăzută a problemei, insistă Webster.

– Există numai în teorie, spuse Johnson, trebuie să presupunem că au fost capturaţi şi, ca atare, că sunt bine ascunşi undeva. În care caz, aviaţia nu are cum să-i găsească. O să zboare ceva timp pe acolo, iar apoi se vor întoarce acasă, să aştepte.

Webster aprobă din cap.

– Bine, spuse el, dacă nu avem nici o parte vizibilă, dar nici una nevăzută a problemei, atunci ea nu există.

Urmă o scurtă tăcere.

– Aşa că o să stăm liniştiţi, continuă Johnson. Lăsăm elicopterul să caute.

McGrath îşi scutură capul. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Şi dacă ăştia dau jos elicopterul? puse el întrebarea hotărâtoare.

Aghiotantul generalului zâmbi indulgent.

– Imposibil. IPD-ul n-o să-i lase.

– IPD-ul? repetă încurcat McGrath.

– "Identifică prietenul sau duşmanul", precizează aghiotantul. E un sistem electronic. Elicopterul lansează un semnal sub forma unui fascicul de raze. Dacă racheta îl citeşte ca prieten, refuză să se lanseze.

– Garantat? ceru asigurări McGrath. Aghiotantul dădu din cap.

– Absolut sigur, sublinie.

Garber îi aruncă o căutătură încruntată. Dar nu deschise gura. Nu era domeniul în care să fie el specialist.

– Bine, spuse Webster. Înapoi în pat. Ne trezeşti din nou la opt, Brogan.

Pe pista de la Peterson, un Boeing CH-47D Chinook îşi încălzea motoarele, sorbind primii din cei trei mii două sute patruzeci de litri de combustibil, cât era capacitatea rezervoarelor. Chinook este un elicopter gigant, prin ale cărui rotoare gemene trece aerul cuprins într-un oval de treizeci de metri lungime şi douăzeci lăţime. Cântăreşte peste zece tone gol, fără încărcătură şi poate ridica alte unsprezece. Este o cutie zburătoare uriaşă, cu motoarele şi rezervoarele de carburant fixate deasupra şi în părţile laterale, iar echipajul este cocoţat sus, în faţă. Orice elicopter poate efectua misiuni de cercetare, dar, când vine vorba de echipament greu, numai un Chinook se poate descurca. Din cauza weekendului liber, dispecerul de la Peterson alocă un echipaj redus, format din numai două persoane. Fără observator. Se gândi că nu avea nevoie de unul. Cât de greu putea fi să găseşti cinci camioane militare pe pantele unui munte din Montana?

– Trebuia să fi rămas aici, spuse Borken. N-am dreptate, Joe?

Reacher aruncă o privire în penumbra dinăuntrul cabanei de pedeapsă. Joseph Ray stătea în poziţie de drepţi în pătratul galben. Privirile îi erau aţintite în faţă. Era în pielea goală. Cu sângele curgându-i din gură şi din nas.

– N-am dreptate, Joe? repetă Borken.

Ray nu răspunse. Borken se îndreptă spre el şi-şi zdrobi pumnul strâns de faţa acestuia. Ray se poticni pe picioare şi se prăvăli la pământ. Se izbi de peretele din spate şi se luptă să-şi redobândească locul în pătratul galben.

– Te-am întrebat ceva, spuse Borken, calm. Ray înclină din cap. Sângele îi curgea pe bărbie.

– Reacher trebuia să fi rămas aici, rosti el, ca un automat.

Borken îl lovi din nou. O directă cu pumnul drept în faţă. Capul lui Ray zvâcni înapoi. Sângele ţâşni. Borken zâmbi.

– Fără vorbă când stai în pătrat, Joe, spuse el. Doar cunoşti regulile.

Borken se dădu înapoi şi sprijini ţeava Sig-Sauerului de urechea lui Reacher. O folosi ca să-l împingă afară, în luminiş. Făcu cu mâna un gest către Stevie să-l urmeze.

– Tu rămâi acolo, în pătrat, Joe, strigă el peste umăr.

Stevie închise uşa, trântind-o. Borken îşi schimbă direcţia de mers şi folosi revolverul Sig-Sauer pentru a-l trage pe Reacher mai aproape de el.

– Spune-i lui Fowler să scape de tipul ăsta, îi dădu el indicaţii. Deja a trăit mai mult decât ne putea fi de folos, oricare ar fi fost acest folos. Bagă târfa înapoi în camera ei. Pune un cerc de santinele în jurul clădirii.

Avem treabă, nu? N-avem timp de toate prostiile astea. Pe terenul de paradă, la şase şi jumătate. Toată lumea să fie acolo. Le voi citi proclamaţia înainte s-o trimitem prin fax.

McGrath nu reuşi să adoarmă. Se întoarse la rulota de cazare, împreună cu ceilalţi şi se băgă în pat, dar se ridică după numai zece minute. La şapte fără un sfert dimineaţa, era înapoi în vehiculul de comandă, însoţit de Brogan şi Milosevic.

– Voi, băieţi, spuse el, puteţi lua o pauză dacă vreţi. O să am eu grijă de ce se întâmplă pe aici.

– Putem aranja ceva cu micul-dejun, spuse Brogan. Cred că autoservirile din Kalispell au deschis deja.

McGrath dădu nehotărât din cap. Îşi băgă mâna în buzunarul sacoului, după bani.

– Nu-ţi face griji, spuse Brogan. Plătesc eu. Fac cinste.

– Bine, mulţumesc, spuse McGrath. În primul rând, fă rost de cafea. Cât mai multă.

Brogan şi Milosevic se ridicară şi ieşiră. McGrath rămase în uşă, uitându-se după ei cum se îndreptau spre sud, într-un turism militar. Sunetul maşinii se pierdu în depărtare, iar el rămase cufundat în bâzâitul liniştit al aparatelor din spatele său. Se întoarse să se aşeze. Ceasul ticăi, iar minutarul ajunse la şapte. Faxul începu să uruie.

Holly îşi trecu mâinile peste salteaua veche, ca şi cum pe aceasta ar fi fost întins Reacher. Ca şi cum sub ea s-ar mai fi aflat încă trupul lui, plin de cicatrice şi lovituri, fierbinte, tare şi musculos, şi nu o cuvertură uzată, în dungi, din păr vechi de cal. Clipind, îşi reţinu lacrimile care îi umpleau ochii. Oftă din adânc şi se

concentră pe următoarea hotărâre care se cerea luată. Fără Reacher, fără Jackson, fără armă, fără scule, cu şase santinele pe strada de afară. Privi în jurul camerei pentru a mia oară şi începu să examineze totul în amănunt, încă o dată, de la început.

McGrath îi trezi pe ceilalţi, bătând cu amândoi pumnii în pereţii rulotei de cazare. Apoi alergă înapoi la postul de comandă, găsind o a treia copie a mesajului, care ieşea răsucindu-se din aparat. Avea deja două. Iar acum, trei.

Webster intră primul în camion. După el, Johnson, un minut mai târziu. Apoi Garber şi, în sfârşit, aghiotantul generalului. Paşii lor tropăiră, unul câte unul, pe scară şi se grăbiră să se aşeze la masă. McGrath era cufundat în lectură.

– Ce e, Mack? îl întrebă Webster.

– Îşi declară independenţa, spuse McGrath. Ascultaţi aici.

Privi împrejur, la cele patru chipuri întrebătoare. Începu să citească cu glas tare.

– "Guvernele sunt constituite din oameni", citi el. "Cei guvernaţi le stabilesc puterea lor de drept. Este sarcina poporului să-i schimbe sau să-i înlăture după un şir lung de abuzuri şi uzurpări."

– Citează din original, remarcă Webster.

– Parafrazând, completă Garber. McGrath aprobă din cap.

– Ascultaţi, continuă el. "Istoria actualului guvern al Statelor Unite este istoria unor repetate nedreptăţi şi uzurpări, toate menite să instituie o tiranie absolută asupra poporului."

– Ce naiba e asta? spuse revoltat Webster. Ne-am întors în 1776?

– Stai, că devine şi mai rău, continuă McGrath. "Ca atare, noi, reprezentanţii Statelor Libere ale Americii, situate pe teritoriul a ceea ce a fost anterior ţinutul Yorke, din ceea ce a fost înainte statul Montana, aducem în mod solemn la cunoştinţa opiniei publice şi declarăm că acest teritoriu este acum un stat liber şi independent, absolvit de orice formă de obligaţii faţă de Statele Unite. Toate legăturile de ordin politic cu acestea vor fi dizolvate. În calitate de stat liber şi independent, Yorke beneficiază de drepturi depline – poate să poarte război, să încheie pace, să-şi apere frontierele de stat şi spaţiul aerian, să iniţieze legături comerciale, şi aşa mai departe, la fel cum o fac statele independente."

Privi la figurile celor care-l ascultau. Bătu cele trei copii de masă până când reuşi să le aranjeze într-un teanc ordonat şi le lăsă apoi jos, în linişte.

– De ce trei copii? întrebă Garber.

– Trei destinaţii, spuse McGrath. Dacă nu le-am fi interceptat noi, până acum ajungeau peste tot.

– Unde? întrebă Webster.

– Primul este un număr din DC, preciză McGrath. Bănuiesc că e vorba de Casa Albă.

Aghiotantul lui Johnson îşi împinse grăbit scaunul către terminalul de computer. McGrath îi citi cu glas tare numărul. Îl formă, iar pe ecran rulă o inscripţie. Aprobă din cap.

– Casa Albă, spuse. Care e următorul?

– Un număr de undeva din New York, spuse McGrath. Citi tare numărul de pe cea de-a doua filă.

– Naţiunile Unite, interveni aghiotantul. Vor să pună mâna pe martori.

– Cel de-al treilea, chiar nu ştiu, preciză McGrath. Codul zonei este 404.

– Atlanta, în starul Georgia, se băgă în vorbă Garber.

– Ce-i la Atlanta? se interesă Webster. Aghiotantul era ocupat să tasteze ceva.

– CNN, spuse. Vor şi publicitate. Johnson aprobă, cu un gest al capului.

– Deşteaptă mişcare, spuse. Vor ca totul să apară în direct, la televizor. Dumnezeule, vă puteţi închipui aşa ceva? Naţiunile Unite, ca arbitru, şi transmisii non-stop pe canalele de ştiri prin cablu? Şi o lume întreagă uitându-se la asta?

– Şi noi ce facem? întrebă Webster. Urmă o lungă tăcere.

– De ce au pomenit de spaţiul aerian? se trezi Garber întrebând cu voce tare.

– Parafrazau, răspunse Webster. În 1776 nici nu putea fi vorba de spaţiu aerian.

– Rachetele, accentuă Garber. Credeţi că au demontat IDP-urile?

Urmă o nouă tăcere îndelungată. Auziră o maşină oprindu-se. Uşi care se trântiră. Brogan şi Milosevic urcară zgomotos scara şi păşiră în mijlocul liniştii. Aduceau nişte pungi de hârtie maro şi pahare de Styrofoam cu capace din plastic transparent.

Giganticul elicopter Chinook de cercetare-salvare se îndreptă spre nord, de la baza Peterson, din Colorado, la baza aeriană Malmstrom, de lângă Great Falls, Montana, parcurgând întreaga distanţă fără nici un incident. Aterizâ pe pistă, iar cei de la realimentare se grăbiră să-i vină în întâmpinare. Echipajul se duse la cantină, după cafea. Aparatul decolă din nou şi se legănă uşor în aerul dimineţii, înainte s-o ia greoi pe drumul către nord-vest.

TREIZECI ŞI OPT

- Nu primim nici o reacţie, spuse Fowler. Mă întreb din ce cauză.

Reacher îi răspunse cu o ridicare din umeri. Se găseau în baraca de comandă. Stevie îl târâse printre copaci, până la Bastion, iar apoi Fowler îl târâse înapoi, împreună cu doi paznici înarmaţi. Baraca de pedeapsă nu mai era disponibilă. Continua să fie ocupată de Joseph Ray. Foloseau în loc baraca de comandă. Îl puseră pe Reacher să se aşeze, iar Fowler îi prinse încheietura stângă de scaun, cu ajutorul unei cătuşe. Paznicii ocupară poziţii de-o parte şi de alta, cu puştile coborâte, dar atenţi. După aceea, Fowler plecase să se alăture lui Borken şi Stevie, la ceremonia de pe terenul de paradă. Reacher auzi slab, din depărtare, strigătele şi uralele care însoţiră citirea proclamaţiei. Apoi, nu mai auzi nimic. Nouăzeci de minute mai târziu, Fowler se întoarse singur la baracă. Se aşeză la biroul lui Borken şi-şi aprinse o ţigară. Gărzile înarmate continuau să stea în picioare.

– Am trimis-o prin fax acum o oră, spuse Fowler. Şi încă nici o reacţie.

Reacher aspiră fumul ţigării lui Fowler şi privi bannerele de pe pereţi. Roşu întunecat şi alb mat, simboluri încârligate cu negru.

– Ştii cumva de ce nu primim nici o reacţie? îl întrebă Fowler direct.

Reacher se limită la a clătina din cap.

– Ştii ce cred eu? continuă Fowler. Ne-au tăiat linia. Telefoanele sunt mână în mână cu agenţii federali. Ni s-a spus că se va întâmpla la şapte şi jumătate. E clar că s-a întâmplat mai devreme.

Reacher ridică din nou din umeri. Fără să răspundă.

– Ne-am fi aşteptat să fim informaţi despre o treabă ca asta, preciză Fowler.

Îşi luă Glockul şi-l sprijini pe masă, în faţa sa, cu patul pe birou, mişcându-l ca pe un tun de artilerie marină, la stânga şi la dreapta.

– Şi n-am fost informaţi, adăugă.

– Poate că prietenul vostru de la Chicago a hotărât să renunţe la voi, încercă o replică de bun-simţ Reacher.

Fowler scutură din cap. Glockul se opri din mişcare, aţintit spre pieptul lui Reacher.

– Până acum am primit un flux de informaţii, afirmă. Ştim unde sunt, câţi sunt, ce intenţii au. Dar tocmai acum, când avem mai multă nevoie de informaţii, nu le mai primim. Comunicaţiile au fost întrerupte.

Reacher nu spuse nimic.

– Facem cercetări, mai adăugă Fowler. Chiar acum, verificăm aparatul de radio.

Reacher nu spuse nimic.

– Nu vrei să ne spui nimic despre radio? insistă Fowler.

– Ce radio? se miră Reacher.

– Ieri funcţiona foarte bine, preciză Fowler. Astăzi nu mai merge deloc şi tu ai umblat pe afară toată noaptea.

Se aplecă şi deschise sertarul în care Borken îşi ţinea Coltul său Marshall. Numai că nu scoase nici un revolver. Scoase un mic aparat de radio, un transmiţător de culoare neagră.

– Ăsta a fost al lui Jackson, spuse el. Abia aştepta să ne arate unde era ascuns. De fapt, ne implora să ni-l arate. Ţipa, plângea şi implora. Cât pe ce să-şi rupă

unghiile săpând după el, atât era de nerăbdător. Zâmbi şi-l băgă cu grijă în buzunar.

– Credem că e suficient să-l lăsăm deschis, spuse. Ne-ar pune direct în legătură cu zdrenţele alea federale, om la om. În faza în care suntem, trebuie încă să vorbim direct. Să vedem dacă îi putem convinge să ne refacă linia de fax.

– Grozav plan, spuse Reacher.

– Linia de fax e importantă, ştii? mai spuse Fowler. De importanţă vitală. Lumea trebuie să ştie ce facem noi aici. Lumii întregi trebuie să i se permită să privească şi să fie martoră. Aici se făureşte istoria. Înţelegi, nu?

Reacher fixa peretele cu privirea.

– Au camere de luat vederi, ştii? îi spuse Fowler. Avioane de supraveghere sunt chiar acum sus, în aer. Acum e din nou zi, pot vedea ceea ce facem. Cum am putea exploata noi acest fapt?

Reacher clătină din cap.

– Nu mai conta pe mine, spuse. Scoate-mă din jocurile astea, rosti el.

Fowler zâmbi.

– Bineînţeles că nu vom conta pe tine. Ce, le-ar păsa lor să te vadă bătut în cuie pe un copac? Nu eşti decât un rahat, şi pentru noi, şi pentru ei. Dar cu Holly Johnson e altă poveste. Poate că-i vom apela pe propriul lor transmiţător şi le vom spune să se uite la ce facem noi cu camerele lor spion. Asta i-ar putea face să se mai gândească. Am putea să încheiem un troc: o linie de fax pentru sânul ei stâng.

Îşi stinse ţigara. Se aplecă în faţă. Vorbi liniştit.

– Noi luăm lucrurile în serios, Reacher. Ai văzut ce i-am făcut lui Jackson. I-am putea face şi ei la fel. Ţi-am putea face la fel şi ţie. Trebuie să putem comunica cu

lumea. Ne trebuie linia de fax. La fel, ne trebuie şi aparatul pe unde scurte, să ne confirme ce naiba au făcut cu el. Ne trebuie lucrurile astea rău de tot. Înţelegi, nu? Aşa că, dacă vrei să eviţi o grămadă de durere, deloc necesară, pentru tine şi pentru ea, ar fi mai bine să ne spui ce ai făcut cu aparatul de radio.

Reacher se răsucise într-o parte şi se uita la raftul de mahon cu cărţi. Încercând să-şi amintească amănuntele traducerii lipsite de dibăcie a textelor japoneze despre Pearl Harbor pe care le citise.

– Spune-mi acum, insistă Fowler blând. Pot să-i ţin departe de tine şi de ea. Şi nimeni nu păţeşte nimic. Altfel, am mâinile legate.

Îşi puse Glockul pe birou.

– Vrei o ţigară? întrebă.

Îi întinse pachetul. Zâmbi. Poliţistul cel bun. Prietenul. Aliatul. Protectorul. Cea mai veche şmecherie din lume. Pretinzând cel mai vechi răspuns din lume. Reacher aruncă o privire împrejur. Doi paznici, câte unul de fiecare parte a sa, cel din dreapta mai aproape, cel din stânga ceva mai retras, aproape lipit de peretele din spate. Cu carabinele ţinute uşor, în îndoitura cotului. Fowler, în spatele biroului, cu pachetul de ţigări întins. Reacher ridică din umeri şi înclină capul, afirmativ. Luă o ţigară din pachet, cu mâna dreaptă liberă. Nu mai fumase de zece ani, dar, când cineva îţi oferă o armă mortală, o iei.

– Aşa că, spune-mi, zise Fowler. Şi repede.

Îşi aprinse bricheta şi o ţinu sus. Reacher se aplecă înainte şi-şi aprinse ţigara de la flacăra oferită. Trase adânc din ţigară şi se lăsă pe spate. Era bine să fumezi. Şi după zece ani, tot se mai bucura de acest

gest. Inhală adânc şi mai trase o dată, umplându-şi plămânii.

– Cum ne-ai scos din funcţiune radioul? insistă Fowler.

Reacher trase şi al treilea fum. Îl lăsă să-i iasă pe nări, ţinând ţigara cum fac santinelele care fumează pe ascuns, între degetul mare şi arătător, cu palma făcută pâlnie împrejur. Dacă tragi repede şi adânc dintr-o ţigară, cărbunele format la capătul ţigării se încălzeşte până la câteva mii de grade. Îşi întinse mâna, îşi răsuci palma, ca şi cum ar fi studiat vârful arzând, gândindu-se la ceva, până ce ţigara ajunse să fie îndreptată înainte, ca o săgeată.

– Cum ne-ai stricat radioul? întrebă Fowler din nou.

– O să-i faci rău lui Holly dacă nu-ţi spun? răspunse Reacher cu altă întrebare.

Fowler înclină din cap. Zâmbi, cu buzele sale subţiri.

– Pot să fii sigur spuse. Atât de rău, încât îşi va dori să moară.

Reacher ridică din umeri, nefericit. Schiţă un gest de "ascultă-mă cu atenţie". Fowler aprobă din cap şi se aplecă înainte. Reacher sări în faţă şi îi înfipse vârful aprins al ţigării în ochi. Fowler strigă de durere, dar Reacher era deja în picioare, cu scaunul prins cu cătuşă de încheietură zăngănind după el. Se roti spre dreapta, cu braţele ridicate ca aripile unei mori de vânt, iar scaunul parcurse un arc larg prin aer, zdrobindu-se în capul paznicului aflat cel mai aproape. Săriră aşchii şi scaunul fu aruncat de o parte, în timp ce Reacher se mişcă spre stânga sa. Îl lovi pe celălalt paznic cu un cot în gât, chiar în clipa în care acesta ridica arma. Sări înapoi şi-l lovi pe Fowler cu ce mai rămăsese din scaun. Folosi inerţia, pentru a se întoarce la primul paznic. Îl termină cu o lovitură de

cot în cap. Omul căzu de pe picioare. Reacher îi apucă arma de ţeavă şi-o răsuci spre celălalt paznic. Simţi cum oasele craniului acestuia explodează sub patul armei sale. Dădu drumul puştii şi zdrobi resturile scaunului de umerii lui Fowler. Îl apucă pe acesta de urechi şi îi zdrobi faţa de birou, o dată, de două ori, de trei ori. Luă un picior de la scaunul făcut ţăndări şi i-l băgă sub gât. Îşi trecu coatele pe sub capetele libere şi-şi încrucişă mâinile. Verifică priza şi-şi încordă umerii. Trase o singură dată, tare, reuşind să-i rupă gâtul lui Fowler cu piciorul de scaun. Un singur trosnet, sonor, se făcu auzit.

Luă cu el amândouă puştile, Glockul şi cheia de la cătuşe. Ieşi pe uşă şi ocoli baraca până ajunse în spatele ei. Se îndreptă direct către copaci. Băgă Glockul în buzunar. Îşi scoase cătuşa de pe încheietură. Luă câte o puşcă în fiecare mână. Respira greu. Era tot numai o durere. Efortul loviturii răsucite, cu scaunul greu de lemn, îi deschisese vânătaia roşie de la încheietură, transformând-o într-o rană sângerândă. Îşi duse încheietura la gură, sugându-şi uşor rana şi-şi încheie manşeta cămăşii pe deasupra.

Apoi, auzi elicopterul. Zgomotul jos, de bas, al unui aparat greu, cu două rotoare, un Boeing, un Sea Knight sau un Chinook, undeva departe, către sud-est. Se gândi: aseară, Borken vorbea de opt puşcaşi marini. Nu au decât opt puşcaşi, spusese. Puşcaşii marini folosesc elicoptere Sea Knight. Se mai gândi: o să lanseze un asalt frontal. Pereţii de placaj ai lui Holly, îi trecu ca un fulger prin minte şi începu să alerge printre copaci.

Ajunse până la Bastion. În aer zgomotul surd se înteţi. Riscă să o ia pe poteca pietruită. Era un Chinook. Nu un Sea Knight. Cu marcaje de căutare şi

salvare, nu cele ale Corpului de puşcaşi al Marinei. Urma linia drumului dinspre sud-est, la un kilometru şi jumătate distanţă, la treizeci de metri înălţime, folosindu-se de curentul creat de rotoare pentru a despărţi frunzişul şi a-şi uşura, astfel, căutarea. Arăta greoi şi voluminos, cu nasul coborât, legănându-se uşor dintr-o parte într-alta pe măsură ce se apropia. Reacher aprecie că trebuie să se găsească destul de aproape de orăşelul Yorke.

Aruncă o privire în luminiş şi văzu un tip, cam la cincizeci de metri depărtare. Un răcan în salopetă de camuflaj. Cu un Stinger pe umăr. Răsucindu-se şi luând ţinta prin cătarea grosolană a armei. Îl văzu cum îşi fixează ţinta pe obiectiv. Tipul se înfipse bine pe picioare şi rămase cu ele puţin desfăcute. Mâna îi căută trăgaciul. Senzorul în infraroşu al rachetei se aprinse. Reacher aşteptă ca IPD-ul să îl închidă. Acest lucru nu se întâmplă. Racheta începu să emită sunetul său ascuţit. Era fixată pe căldura venită de la motorul Chinookului. Degetul tipului se strânse pe trăgaci.

Reacher lăsă să-i cadă puşca din mâna stângă. O ridică pe cealaltă la ochi şi înlătură piedica cu degetul mare. Făcu un pas la stânga şi-şi sprijini umărul de un copac. Ţinti capul individului şi trase.

Dar tipul trase primul. Cu o fracţiune de secundă înainte să fie ucis de glonţul lui Reacher, tipul apăsase pe trăgaci. Două lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Motorul-rachetă al Stingerului se aprinse. Explodă, de-a lungul tubului de lansare. Apoi, tipul primi lovitura în cap. Impactul îl împinse brutal într-o parte. Lansatorul lovi partea din spate a rachetei şi o devie scurt. Racheta ţâşni afară şi zbură prin aer, cu coada în jos, ca o suliţă, amortizată de împingerea lansării sale, aparent nemişcată.

Apoi, îşi corectă traiectoria. Reacher urmări cu groază cum racheta făcea exact ceea ce fusese proiectată să facă. Cele opt aripioare ţâşniră în afară. Atârnă în aer, aproape verticală, până ce captă din nou elicopterul. După aceea, treapta a doua se aprinse şi ea, iar racheta se înfipse ca un glonţ în cer. Înainte ca trupul omului să fi lovit pământul, ea se îndrepta spre Chinook cu viteza de o mie de kilometri pe oră.

Elicopterul îşi urma, greoi, drumul spre nord-vest. La un kilometru şi jumătate distanţă. De-a lungul liniei drumului. Drumul trecea drept prin oraş. Printre clădirile abandonate. În colţul de sud-est, prima clădire pe lângă care urma să treacă era tribunalul. Chinookul se apropia cu viteza de o sută douăzeci de kilometri pe oră. Racheta Stinger se grăbea să ajungă la întâlnire cu o mie şase sute de kilometri la oră.

Un kilometru şi jumătate, la o mie şase sute de kilometri pe oră. A mia parte dintr-o oră. Doar o fracţiune peste trei secunde şi jumătate. Lui Reacher i se păru un timp îndelungat cât o viaţă. Urmărise racheta pe tot parcursul acesteia. O armă minunată, brutală. Cu scop clar, de neocolit. Concepută să recunoască exact dâra de căldură a eşapamentului aparatului şi s-o urmărească până ce fie îl ajungea, fie rămânea fără combustibil. O misiune simplă, de numai trei secunde şi jumătate.

Pilotul elicopterului o văzu curând. Pierdu prima secundă a zborului acesteia, îngheţat. Nu de groază şi nici de teamă, ci pur şi simplu nevenindu-i să creadă că o rachetă detectoare de căldură fusese lansată asupra sa dintr-un mic luminiş aflat într-o pădure din Montana. Apoi, instinctul şi antrenamentul său preluară conducerea. Scapă şi evită. Scapă de rachetă, evită să te prăbuşeşti peste clădirile de jos.

Reacher îl văzu coborându-şi botul şi ridicând coada. Marele Chinook îşi schimbă direcţia şi împrăştie un larg evantai de fum de eşapament în atmosferă. Apoi, coada undui în partea cealaltă, cu motoarele urlând şi gazele superîncinse trasând un alt arc întâmplător. Răbdătoare, racheta îşi urmă curba iniţială. Dar îşi reduse raza. Elicopterul coborî încet, iar apoi se înălţă violent în aer. Se ridică în spirală în sus şi cât mai departe de oraş. Racheta se întoarse şi urmă un al doilea arc. Sosi în locul în care se găsise căldura, cu o fracţiune de secundă mai înainte. Nu o mai găsi. Descrise leneş un cerc, chiar dedesubtul elicopterului. Prinse ecoul noii manevre şi-şi stabili direcţia, urcând într-o nouă şi neobosită spirală.

Pilotul mai câştigă o secundă, dar atâta tot. Racheta Stinger îl prinse drept în vârful căţărării sale disperate. Luase urma de căldură, tot drumul până la motorul din tribord. Explodă cu zgomot, chiar pe nacela eşapamentului.

Patru kilograme de exploziv faţă de cele zece tone ale aparatului, dar explozia câştigă întotdeauna. Reacher văzu motorul din tribord dezintegrându-se, apoi carcasa rotorului posterior sărind în aer. Fragmente împrăştiate din trenul de aterizare umplură cerul, ca tot atâtea şrapnele, iar rotorul se detaşă şi coborî spre pământ, rotindu-se cu o mişcare extrem de lentă. Elicopterul Chinook mai întârzie în aer şi apoi căzu, cu coada în jos, controlat numai de rotorul din faţă, care încă urla. Elicopterul se roti încet spre pământ, ca un vas găurit care alunecă sub suprafaţa mării.

Holly auzise elicopterul. Auzi bătăile cu frecvenţă joasă pulsând slab prin pereţi. Le auzi devenind din ce

în ce mai tari. Apoi, auzi explozia şi ţipătul rănit al rotorului anterior, încercând să mai apuce ceva din aer. După aceea, se lăsă liniştea.

Îşi fixă cotul în cârjă şi şchiopătă de-a latul încăperii, către peretele diagonal al băii. Încăperea-temniţă era complet goală, cu excepţia saltelei de pe jos. Căutările din baie trebuiau să reînceapă.

– O singură întrebare, spuse Webster. Cât mai putem ţine ascunsă toată chestia asta?

Generalul Johnson nu răspunse. Nici aghiotantul său. Webster îşi mută privirea la Garber. Acesta arăta furios, încruntat.

– Nu prea mult, spuse, în cele din urmă, acesta.

– Dar cât? insistă Webster. O zi? O oră?

– Şase ore, spuse sec Garber.

– De ce? întrebă McGrath.

– Procedura standard, explică Garber. Se va cerceta prăbuşirea, evident. În mod normal, ar trebui să ne trimită un alt elicopter. Nu însă şi dacă există suspiciunea unui tir de la sol. Aşa că vor veni pe şosea, de la Malmstrom. Şase ore.

Webster dădu din cap că a înţeles. Se întoarse către Johnson.

– Ai cum să-i mai întârzii, generale? Johnson clătină din cap.

– Nu prea, spuse. Glasul îi suna jos şi resemnat. Tocmai au pierdut un Chinook. Cu doi oameni la bord. Nu-i pot suna să le spun, faceţi-mi, vă rog, serviciul şi nu cercetaţi chestia asta. Cred c-aş putea încerca, iar ei ar putea fi de acord la început, dar e imposibil să nu fie scăpări pe undeva şi ne-am găsi tot în situaţia de acum. Am putea câştiga cel mult o oră.

Webster aprobă din cap.

– Şapte ore, şase ore, care-i diferenţa? spuse. Nimeni nu-i răspunse.

– Trebuie să intrăm acum, spuse McGrath. Faceţi abstracţie de Casa Albă. Nu mai putem aştepta. Trebuie să facem ceva chiar acum, oameni buni. În şase ore de-acum înainte, întreaga situaţie se complică, fără vreo posibilitate de a o mai ţine sub control. O s-o pierdem pe Holly.

Şase ore înseamnă trei sute şaizeci de minute. Le pierdură pe primele două stând pe scaune, în tăcere. Johnson privea în gol. Webster bătea toba cu degetele pe masă. Garber îl privea pe McGrath cu trăsăturile feţei contractate. McGrath privea harta. Milosevic şi Brogan stăteau tăcuţi, în picioare, ţinând în mâini pungile maro cu micul-dejun şi ceştile de Styrofoam.

– E cafea aici, dacă vrea cineva, îşi făcu Brogan curaj să vorbească.

Garber făcu un gest cu mâna.

– Mâncaţi şi plănuiţi, spuse.

– Harta, ceru Johnson.

McGrath lăsă harta să alunece pe masă. Se aplecară cu toţii în faţă. Apoi se dădură înapoi. Încă trei sute cincizeci şi opt de minute.

– Râpele sunt la circa şase kilometri de noi, spre nord, spuse aghiotantul. Şi nu avem decât opt puşcaşi marini într-un VBU-25.

– Chestia aia ca un tanc? întrebă McGrath. Aghiotantul scutură din cap.

– Vehicul blindat uşor, spuse. VBU. Opt roţi, fără şenile.

– Rezistent la gloanţe? se interesă Webster.

– Absolut, răspunse aghiotantul. Poate merge pe roţi de aici în Yorke.

– Dacă poate trece prin râpă, preciză Garber un amănunt.

Johnson înclină din cap.

– Asta-i marea întrebare, spuse. Trebuie să mergem să ne uităm.

Pentru privirea grăbită, de civil, a lui McGrath, vehiculul uşor blindat arăta ca un tanc, cu excepţia faptului că avea opt roţi în loc de şenile. Corpul îi era alcătuit din plăci de blindaj sudate, cu unghiuri pronunţate şi avea o turelă cu un tun. În spate, două rânduri de câte trei puşcaşi marini stăteau spate în spate, cu faţa spre ambrazurile pentru arme. Fiecare ambrazură dispunea de propriul său periscop. McGrath îşi putea imagina vehiculul huruind în luptă, invulnerabil, cu armele aţintite către exterior, din ambrazuri. Coborând panta râpei, urcând panta cealaltă şi apoi de-a lungul drumului către Yorke şi către tribunal. Îl trase pe Webster de-o parte şi i se adresă pe un ton stăruitor.

– Nu le-am spus niciodată. Despre dinamita din pereţi.

– Şi nici n-o s-o facem, îi răspunse Webster, calm. Bătrânul s-ar speria de tot. E gata să se prăbuşească încă de pe acum. O să le spun direct puşcaşilor marini. Ei o să meargă acolo. Ei trebuie să se descurce cu treaba asta. Nu-i nici o deosebire dacă Johnson ştie dinainte sau nu.

McGrath îi prinse din urmă pe Johnson şi Webster, în timp ce alergau către vehiculul blindat. McGrath îl văzu pe comandantul puşcaşilor aplecându-se din turelă. Îl văzu dând din cap şi strâmbându-se în timp ce-l asculta pe Webster. Apoi, aghiotantul generalului porni motorul Chevroletului militar. Johnson şi Garber

ocupară bancheta din faţă, alăturându-i-se. McGrath sări în spate. Brogan şi Milosevic se înghesuiră lângă el.

Webster încheie de vorbit cu comandantul şi alergă înapoi la Chevrolet. Se înghesui şi el, cum putu, lângă Milosevic. VBU-ul porni uriaşul său motor diesel cu o explozie de fum negru. Apoi, scârţâi când băgă în viteză şi porni greoi către nord. Chevroletul acceleră pe urmele sale.

Şase kilometri spre nord, atinseră culmea unei pante uşoare şi intrară într-o curbă. Încetiniră şi se opriră, la adăpostul unor stânci pe jumătate îngropate în pământ. Comandantul puşcaşilor marini sări jos din turelă şi alergă o bucată de drum, către nord. Webster, Johnson şi McGrath coborâră din maşină şi se grăbiră după el. Se opriră alături, adăpostiţi de peretele de stâncă şi se strecurară pe după curbă. Privirile li se înfundară în adâncul râpei. Era o privelişte să-ţi îngheţe sângele în vine.

Se întindea de la stânga la dreapta, în faţa lor, mai mult sau mai puţin în linie dreaptă. Şi nu era doar o tranşee. Era o tranşee şi o treaptă. Întreaga scoarţă a pământului se rupsese, iar placa de sud se prăbuşise sub nivelul plăcii de nord. Ca porţiunile adiacente ale unei vechi şosele de beton, când maşina sare vreo doi centimetri atunci când dă de vreo denivelare a drumului. Extinzând la dimensiuni geologice, aceşti centimetri se transformă într-un decalaj de douăzeci de metri.

Acolo unde pământul se rupsese şi căzuse, marginile erau zdrenţuite de bolovani gigantici. Trecerea gheţarilor măturase aceşti bolovani către sud. Gheaţa, greutatea şi vremea, de-a lungul unui milion de ani,

înclinaseră fractura şi o transformaseră într-o tranşee. Aceasta tăiase din nou plăcile tectonice, până unde îşi redobândiseră soliditatea. Pe alocuri pătrunsese în piatră până la o sută de metri. Prin alte părţi, vinele de stâncă limitaseră formarea unor crăpături mai adânci de douăzeci de metri.

Apoi, rădăcinile a mii de generaţii de copaci şi gheţurile iernilor fără număr erodaseră muchiile, până ce creaseră o pantă abruptă până în fund şi un urcuş pietros, la fel de abrupt, până sus, pe culmea de nord, la aproape douăzeci de metri de punctul de plecare. Pantele erau prevăzute cu copaci piperniciţi, tufişuri încâlcite şi stânci alunecoase. Drumul în sine fusese ridicat, treptat, pe capre de beton, urcând uşor pe un pod. Pe partea cealaltă, alte capre de beton coborau la nivelul solului, către nord, iar drumul se pierdea apoi în pădure şi în munţi.

Numai că podul fusese aruncat în aer. Încărcăturile explodaseră lângă cele două capre centrale. O bucată de şapte metri din arcul central căzuse în râpa de treizeci de metri. Cei patru oameni, ascunşi la adăpostul stâncilor, puteau vedea încă fragmente din drum zăcând împrăştiate pe fundul râpei.

– Ce ziceţi? întrebă Johnson, şi îi simţiră cu toţii presiunea din voce.

Comandantul puşcaşilor marini tocmai mătura încă o dată rapid priveliştea cu ajutorul binoclului său de câmp. De la stânga la dreapta, de sus în jos, cercetând configuraţia precisă a terenului.

– Cred că arată ca dracu', domnule, răspunse.

– Crezi că poţi trece? îl întrebă Johnson. Omul îşi coborî binoclul şi clătină din cap.

– Nici o speranţă, spuse.

Se dădu puţin într-o parte, până ajunse umăr la umăr cu generalul, pentru ca Johnson să poată beneficia de aceeaşi perspectivă. Cuvintele începură să curgă cu repeziciune. În timp ce vorbea arăta cu degetul.

– Coborâm până jos de tot, spuse. Putem intra pe acolo unde panta de stâncă ne asigură o coborâre rezonabilă. Problema e cum urcăm pe partea cealaltă, domnule. VBU-ul nu poate urca într-un unghi mai mare de patruzeci şi cinci de grade. Se pare că, în mare parte, faţa nordică e mult mai abruptă. Pe alocuri, e aproape verticală. În schimb, toate pantele mai domoale sunt acoperite de vegetaţie. Şi au mai dărâmat şi copaci, vedeţi, domnule?

Arătă spre o zonă împădurită de pe panta de vizavi. Copacii fuseseră tăiaţi şi lăsaţi să zacă pe pământ, cu părţile cioplite îndreptate către sud.

– Abatize, spuse puşcaşul marin. Vehiculul se va poticni în ele. Nu încape nici o îndoială. Dacă tancul urcă încet în susul dealului, chestiile astea îl pot opri fără probleme. Dacă intrăm acolo, rămânem captivi în şanţ, nu încape îndoială.

– Şi atunci, ce naiba facem? se interesă Johnson. Ofiţerul ridică din umeri.

– Aduceţi-mi nişte ingineri, spuse. Gaura pe care au făcut-o aruncând stânca în aer nu are decât vreo şapte metri lăţime. O putem acoperi.

– Şi cât o să-ţi ia? întrebă Webster. Ofiţerul ridică din nou din umeri.

– Până dincolo? întrebă. Vreo şase ore? Poate chiar opt?

– E mult prea mult, spuse Webster.

Apoi aparatul de radio din buzunarul lui McGrath începu să pârâie.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Reacher, îngrijorat din cauza câinilor, se ascundea în pădure. Ştia că nu-i poate stăpâni. Pe oameni îi putea manipula fără probleme. Cu câinii însă, avea foarte puţină experienţă. Se afla undeva între copaci, la nord de Bastion şi la sud de poligonul de tir. Auzise elicopterul Chinook izbindu-se de pământ, la un kilometru şi jumătate depărtare. Căzuse cu coada înainte, zdrobind şi sfâşiind copacii de pe panta împădurită. Părea să se fi răsturnat încă din aer şi se prăbuşise la vreo două sute de metri de clădirea tribunalului. Nu se auzise nici o explozie. Nici la tribunal, nici de unde căzuse elicopterul. Şi nici vreun zgomot care să semnalizeze că rezervoarele de combustibil săriseră în aer. În privinţa echipajului, aşteptările lui Reacher erau destul de optimiste. Îşi imagina că arborii şi corpul pătrăţos al elicopterului amortizaseră suficient impactul. Cunoscuse echipaje de elicopter care ieşiseră cu bine din situaţii şi mai grele.

Avea puşca M-16 în mână şi Glockul în buzunar. Revolverul era complet încărcat. Şaptesprezece cartuşe. M-16 avea un încărcător scurt. Douăzeci de cartuşe, minus cel cu care îl omorâse pe tipul cu lansatorul de rachete. Cea de-a doua puşcă M-16 pe care o luase avea încărcător lung. O încărcătură completă, de treizeci de cartuşe. Dar era ascunsă undeva printre copaci. Asta pentru că Reacher avea o regulă: alege întotdeauna arma care eşti convins că funcţionează perfect.

Instinctul îi dictă că centrul atenţiei se va situa undeva în partea de sud-est. Acolo era ţinută Holly şi

tot acolo fusese doborât elicopterul Chinook. Acolo se vor strânge forţele opoziţiei. Considera că lumea se va întoarce cu faţa spre sud-est, cu teamă, uitându-se în jos, la restul Statelor Unite şi aşteptând. Ca atare, se întoarse şi porni către nord-vest.

Se mişca prudent, cu multă băgare de seamă. Mare parte dintre duşmani se găseau în altă parte, dar ştia bine că în pădure erau echipe plecate să-l caute. Ştia că descoperiseră deja trupul lui Fowler. Văzuse deja două patrule cercetând pădurea. Fiecare avea şase oameni, înarmaţi până în dinţi, care striveau vegetaţia pitică, căutând urme. Îi evitase cu uşurinţă. Câinii, în schimb, urmau să fie mai greu de evitat. De aceea era îngrijorat. De aceea se mişca atât de prudent.

Rămase între copaci şi ocoli capătul de vest al poligonului de tir. Se furişă înapoi, spre est, în jurul terenului de paradă. Cincizeci de metri mai la nord, se întoarse din nou şi merse paralel cu drumul, până la mine. Rămase un timp în umbra copacilor, iar apoi începu să alerge în pas rapid. Folosi acest răstimp ca să-şi stabilească anumite priorităţi. Şi o scală de timp. Se gândi că dispunea de încă trei ore. Prăbuşirea elicopterului Chinook avea să provoace o reacţie violentă. Fără nici o îndoială. Dar, în toţi anii petrecuţi în armată, nu i se întâmplase să vadă ceva petrecându-se în mai puţin de trei ore. Avea deci la dispoziţie doar trei ore şi îi rămăsese o mulţime de teren de străbătut.

Încetă să mai alerge, dar merse tot în pas grăbit, când simţi sub tălpi terenul care începea să urce. Urmă un cerc larg, în sus, către vest şi apoi o tăie drept, la marginea căldării, unde se găseau intrările în mină. Auzi motoarele diesel mergând în ralanti. Se

îndoi de mijloc şi se furişă până ajunse la adăpostul unei stânci. Aruncă o privire în jos.

Se găsea cam la jumătatea pantei care înconjura căldarea. Cu privirea îndreptată, mai mult sau mai puţin, către est, peste diametrul zonei acoperite cu pietriş. Uşile făcute din buşteni ale magaziei depărtate erau deschise. Patru dintre camioanele unităţii de rachete aşteptau pe pietriş. Erau cele cu rastele de arme în spate. Transportorul de trupe continua să se afle înăuntru.

În căldare nu erau mai mult de o mână de oameni. Stăteau aproximativ în cerc, în jurul ciorchinelui de maşini. Reacher numără opt bărbaţi. Salopete de camuflaj, arme automate, muşchi încordaţi. Ce spusese femeia de la bucătărie? Minele erau teritoriu interzis. Făceau excepţie cei în care Borken avea încredere. Reacher îşi aţinti privirile spre ei. Opt locotenenţi de încredere. Nişte santinele improvizate destul de rezonabil.

Îi cercetă vreme de câteva minute. Îşi puse arma pe umăr. Se afla la mai puţin de o sută de metri distanţă de ei. Putea auzi scrâşnetul pietrişului când santinelele se mişcau în jurul celor patru camioane. Trecu piedica armei în poziţia foc cu foc. Avea nouăsprezece cartuşe în încărcător şi nu era obligat să tragă decât minimum opt. Trebuia să fie prudent cu muniţia.

M-16 este o armă bună. Uşor de folosit, uşor de întreţinut. Era simplu să iei ţinta cu ea. Mânerul de transport are un şănţuleţ care se aliniază perfect cu un şanţ identic, aflat pe cătarea din faţă. La o sută de metri, n-ai decât să înclini în jos mânerul, cât să se confunde cu şanţul anterior, iar ceea ce vezi este ceea ce ai să loveşti. Reacher se sprijini de stâncă şi luă

prima ţintă. Apoi îşi lăsă braţul să-i alunece uşor către cea de-a doua ţintă. Şi către cea de-a treia. Repetă întreaga secvenţă de mişcări pentru toate cele opt împuşcături. Nu voia să i se blocheze cotul undeva la mijloc.

Se întoarse la prima ţintă. Aşteptă o clipă şi trase. Sunetul împuşcăturii se izbi de munţii dimprejur. Cauciucul din dreapta faţă al primului camion explodă. Mută cătarea la cel din stânga faţă. Trase din nou. Camionul se prăbuşi pe jante, ca un bou lovit în cap, care cade în genunchi.

Continuă să tragă susţinut. Trăsese deja cinci gloanţe şi lovise cinci pneuri înainte ca vreunul dintre bărbaţi să reacţioneze. Când îl trase pe al şaselea, văzu, cu coada ochiului, cum santinelele încercau să se adăpostească. Unii se lăsaseră la pământ. Alţii alergau către magazie. Reacher trase cel de-al şaptelea foc. Înainte de al optulea aşteptă o clipă. Pneul cel mai îndepărtat era cel mai greu de nimerit. Unghiul era oblic. Îi era imposibil să ia în vizor partea laterală a camionului. Va trebui să tragă înşurubat, cu efect. Era posibil ca glonţul să se piardă în gol. Trase. Şi lovi. Pneul explodă. Botul ultimului camion se lăsă în jos.

Cea mai apropiată santinelă rămăsese în picioare. Nu fugise să-şi caute adăpost. Stătea în picioare, uitându-se către stânca în dosul căreia se ascundea Reacher. Ridicându-şi arma. Era tot o M-16, ca şi cea cu care trăgea Reacher. Cu încărcător lung. Treizeci de focuri. Individul stătea în picioare, luând ţinta pe stâncă. Reacher se lăsă pe vine şi aşteptă. Individul trase. Arma lui era fixată pe foc automat. Lansă o serie de trei. Trei focuri într-o cincime de secundă. Se izbiră de copaci, la cinci metri deasupra capului lui

Reacher. Crenguţe şi frunze zburară în jos, aterizând lângă el. Individul se apropie în fugă încă zece metri. Trase din nou. Încă trei focuri. Mult prea departe, în stânga lui Reacher. Auzi clar vâjâitul gloanţelor şi zgomotul înfundat cu care loviră trunchiurile, înainte să audă explozia de la gura ţevii. Gloanţe care se mişcă mai repede decât sunetul. Ordinea este inversă. Glonţul îşi atinge ţinta înainte să se audă sunetul împuşcăturii.

Reacher trebuia să ia o hotărâre. Cât de aproape avea să-i permită tipului să ajungă? Avea să tragă, sau nu, un foc de avertisment? Se apropia următoarea serie de trei focuri. Joase, dar destul de apropiate. La o distanţă nu mai mare de doi metri. Reacher decise: nu-l va lăsa să se mai apropie şi nu va lansa nici un foc de avertizare. Individul era croit să ucidă. N-avea nici un rost să încerce să-l oprească cu un foc de avertizare. Pe tipul ăsta nu avea să-l liniştească făcând vreun gest pripit.

Se culcă pe o parte. Îşi întinse picioarele şi apăru la baza stâncii. Trase o dată şi-l lovi pe individ în piept. Acesta căzu grămadă pe pietriş. Puşca îi zbură din mână, undeva în dreapta. Reacher rămase pe loc. Privi atent. Individul încă mai trăia. Reacher trase din nou. Îl nimeri în creştetul capului. Era mai uman decât să-l lase cu o rană deschisă în piept, în ultimele zece minute ale vieţii sale.

Ecourile scurtului schimb de focuri se pierdură în liniştea munţilor. Aerul era nemişcat. Ceilalţi şapte indivizi nu se mai vedeau nicăieri. Camioanele rămăseseră cu botul în jos, pe amândouă jantele din faţă. În mod clar nefuncţionale. Chiar dacă ar fi reuşit să le scoată din căldare, la prima curbă mai strânsă aveau să rămână fără pneurile sparte de pe jante.

Camioanele fuseseră neutralizate. Nu exista nici o îndoială.

Reacher se târî zece metri înapoi şi se ridică în picioare abia când ajunse la copaci. Coborî în pas alergător panta şi se îndreptă înapoi spre Bastion. Şaptesprezece cartuşe în Glock, nouă în carabină. Orice progres îşi are preţul.

Câinii îi dădură de urmă pe la jumătatea drumului către Bastion. Două animale mari, voinice. Ciobăneşti germani. Îi văzu în aceeaşi clipă în care îl văzură şi ei. Se deplasau cu mişcări elastice, dovedind acea energie impresionantă care-i caracterizează pe câinii mari. Salturi înalte înainte, expresii avide, boturi umede, căscate. Se opriră scurt, încordându-şi labele din faţă şi-şi schimbară direcţia dintr-o singură mişcare fluidă. Erau la zece metri distanţă. Apoi, la şapte. La trei. Accelerară. Cu mai multă energie în mişcări. Cu un mârâit ameninţător ridicându-li-se din gâtlejuri.

Reacher ştia că poate să se descurce cu oamenii. Dar cu câinii era altceva. Oamenii aveau libertate de alegere. Dacă un bărbat sau o femeie s-ar fi apropiat de el în fugă, mârâind, ştia că fusese alegerea lor să se poarte aşa. O căutau cu lumânarea. Era problema lor cum urma el să reacţioneze. Dar cu câinii era cu totul altceva. Nu dispuneau de liber arbitru. Erau uşor de păcălit. Ceea ce ridica o problemă de ordin moral. Să împuşti un câine doar pentru că fusese dresat să facă o prostie nu era deloc stilul lui Reacher.

Îşi lăsă revolverul în buzunar. Puşca era mai bună în cazul de faţă. Era cu vreo optzeci de centimetri mai lungă decât revolverul. Optzeci de centimetri de distanţă în plus. Era o treabă. Câinii se opriră în faţa

lui. Aveau blana de pe greabăn şi şira spinării ridicată. Se culcară cu labele din faţă depărtate şi capetele în jos, mârâind din ce în ce mai tare şi dezvelindu-şi colţii. Aveau dinţi galbeni. Lungi şi mulţi. Ochii lor erau căprui. Reacher le putea vedea genele fine, închise la culoare, ca de fată.

Unul dintre ei stătea în faţa celuilalt. Şeful haitei. Ştia că şi câinii trebuiau să aibă o ierarhie a lor. Dintre doi câini, unul e cu siguranţă superior celuilalt. Ca şi oamenii. Nu ştia însă cum stabilesc câinii acest lucru. Poate prin atitudine. Sau, poate, pe bază de miros. Ori prin luptă. Privi în ochii primului câine. Din când în când, mai auzise vorbindu-se despre câini. Se spunea întotdeauna: nu trebuie să arăţi niciodată că ţi-e frică. Priveşte câinele în ochi până dă înapoi. Nu-l lăsa să ştie că, de fapt, eşti mort de frică. Lui Reacher nu-i era frică. Avea o puşcă M-16 în mână. Singurul lucru care îl îngrijora era că va trebui să o folosească.

Se uită calm la câine, aşa cum s-ar fi uitat la vreunul dintre subordonaţii săi când o lua pe arătură. O privire intensă, liniştită, ca o forţă fizică, ca o presiune rece, apăsătoare. Cu ochi inexpresivi, reci, fără să clipească. Până acum strategia asta dăduse rezultate. Cu oamenii. Acum dădea rezultate cu un câine care era şeful haitei.

Câinele fusese numai parţial antrenat. Reacher îşi putea da seama doar privindu-l. Putea executa mişcările pentru care fusese dresat. Dar nu făcea faţă situaţiei. Nu fusese antrenat ce să facă dacă victima îl înfrunta. Acum, se găsea ochi în ochi cu Reacher, dând înapoi, câte puţin, ca şi cum privirea fixă a acestuia ar fi fost o povară prea greu de suportat. Se vedea pe fruntea îngustă a animalului. Reacher mări încă puţin tensiunea. Îşi îngustă privirile şi-şi dezveli

şi el dinţii. Rânji, ca personajul dur şi rău dintr-un film prost. Câinele lăsă capul în jos. Ochii i se ridicară, ca să păstreze contactul cu cei ai lui Reacher. Coada i se lăsă între picioare.

– Şezi, îi comandă Reacher. O rosti pe un ton calm, dar ferm. Insistând pe prima vocală. Câinele se mişcă automat. Se aşeză imediat pe labele dinapoi. Celălalt câine îl urmă ca o umbră. Stăteau unul lângă altul şi se uitau în sus, la Reacher.

– Jos, mai spuse Reacher.

Câinele nu se mişcă. Rămase aşezat, privindu-l, încurcat. Poate că nu era comanda potrivită. Nu cea cu care era obişnuit.

– Culcat, mai spuse Reacher.

Îşi lăsară labele din faţă să alunece înainte şi-şi lipiră burţile de pământ. Uitându-se în continuare spre el.

– Aşteaptă, mai spuse Reacher.

Le mai aruncă o privire, ca animalele să vadă că vorbea serios, şi porni spre sud. Se forţa să meargă calm. După cinci metri printre copaci, întoarse capul. Câinii stăteau în continuare pe pământ. Capetele le erau răsucite, urmărindu-l cum se îndepărtează.

– Aşteaptă, mai strigă el o dată.

Rămaseră la pământ, iar el se pierdu printre copaci.

Auzea oameni venind dinspre Bastion. Părea a fi o mulţime apreciabilă, care încerca să nu facă prea mult zgomot. O auzi de când se găsea încă la nord de terenul de paradă. Ocoli zona, rămânând ascuns printre copaci şi se îndreptă către capătul îndepărtat al poligonului de tir. Ieşi dintre copaci chiar în spatele cantinei. Vizavi de uşa bucătăriei. Făcu un ocol larg, prin pădure şi prin spatele clădirilor, până ce ajunse într-un punct de unde putea vedea mai bine ce se

întâmplă. Se strecură înainte ca să poată arunca o privire.

Erau cam treizeci de persoane în Bastion. Formau un grup nu prea mare. Ca un ciorchine. Toţi bărbaţi, toţi în salopete de camuflaj, toţi înarmaţi din greu. Puşti, pistoale-mitralieră, lansatoare de grenade, buzunare umflate cu încărcătoare de rezervă. Grupul se mişca, asemeni unei mări la reflux. Umerii se atingeau şi se despărţeau. Reacher văzu că Beau Borken se afla în mijlocul masei de oameni. Ţinea în mână un mic transmiţător radio. Reacher îl recunoscu. Fusese al lui Jackson. Borken îl recuperase din buzunarul lui Fowler. Îl ridicase la ureche. Privea în gol, ca şi cum tocmai îl deschisese şi aştepta să i se răspundă.

PATRUZECI

McGrath îşi scoase dintr-o mişcare aparatul de radio din buzunar. Îl deschise şi aşteptă. Pârâia tare în mâna lui. Webster se apropie şi i-l luă din mână. Fugi înapoi, la adăpostul peretelui de stâncă şi apăsă pe buton.

– Jackson? întrebă. Aici e Harland Webster. McGrath şi Johnson se înghesuiră lângă el. Cei trei se lipiră de peretele de stâncă. Webster depărtă aparatul de ureche doi centimetri, pentru ca ceilalţi să poată asculta la rândul lor conversaţia. La adăpostul stâncii, în liniştea din munţi, auziră întâi o pârâială şi un fâsâit, apoi răsuflarea precipitată a cuiva aflat la celălalt capăt. Apoi se auzi şi vocea.

– Harland Webster? întrebă vocea. Măi să fie, chiar şeful în persoană.

– Jackson? repetă Webster.

– Nu, spuse vocea. Nu e Jackson. Webster îi aruncă o privire lui McGrath.

– Cine e? întrebă.

– Beau Borken, răspunse glasul. Şi, începând de azi, cred că mai potrivit ar fi să-mi spuneţi preşedintele Borken. Preşedintele Statelor Libere ale Americii. Dar poţi să nu te formalizezi chiar de-acum.

– Unde e Jackson? întrebă Webster.

Urmă o pauză. Nu se auzea nimic, decât un slab sunet de fond. Tehnologia de telecomunicaţii a FBI-ului. Sateliţi şi unde micro.

– Unde-i Jackson? repetă Webster întrebarea.

– A murit, răspunse glasul. Webster îl privi din nou pe McGrath.

– Cum? întrebă.

– Pur şi simplu, a murit, răspunse Borken. Şi încă destul de repede.

– Era bolnav? întrebă Webster din nou. Urmă o nouă pauză. Apoi, se auzi un râset. Un sunet înalt, ca de tinichea. Un râset tare, ascuţit ca un ţipăt, care se revărsă din casca lui Webster, deformându-se treptat şi lovindu-se de peretele de stâncă.

– Nu, nu era bolnav, Webster, spuse Borken. Era chiar foarte sănătos, cel puţin până în ultimele zece minute ale vieţii sale.

– Ce i-ai făcut? întrebă Webster.

– Exact ceea ce am de gând să-i fac şi fetiţei generalului, spuse Borken calm. Ascultă-mă cu atenţie şi o să-ţi spun toate detaliile. Trebuie să fii atent, ca să ştii cu ce ai de-a face. Noi suntem serioşi. Suntem puşi serios pe treabă, înţelegi? Mă asculţi?

Johnson se trase mai aproape. Alb la faţă şi transpirând.

– Bastarzi ţicniţi, urlă el.

– Cine-a fost? întrebă glasul lui Borken. Nu cumva chiar generalul?

– Generalul Johnson, îi explică Webster.

Prin radio, se auzi un chicotit. Un râs scurt, de satisfacţie.

– Văd că sunteţi acolo cu mic, cu mare, mai spuse apoi Borken. Directorul FBI şi preşedintele statelor majore reunite. Ne simţim flataţi, te rog să mă crezi. Dar cred că naşterea unei noi naţiuni o merită pe deplin.

– Ce vrei? îl întrebă Webster, trecând la subiect.

– L-am răstignit, preciza Borken. Am găsit vreo doi copaci în pădure, la distanţă de un metru unul de altul şi l-am bătut în cuie pe ei. O să-i facem la fel şi fiicei

dumitale, generale, dacă n-o să-ţi bagi minţile în cap. După aia, i-am tăiat biluţele. Jackson ne implora şi urla să n-o facem, dar noi tot am făcut-o. Nu-i putem face aşa ceva copilei dumitale, deoarece e femeie, dar găsim noi ceva, te-ai prins la ce mă gândesc? Crezi că o să urle şi o să ne implore şi ea, generale? O cunoşti mai bine decât mine. Personal, sunt gata să pun pariu că aşa o să facă. Îi place să creadă despre ea că e o nucă greu de spart, dar, când o să vadă toate lamele alea apropiindu-se de ea, o să-şi schimbe melodia al naibii de repede, sunt destul de sigur de asta.

Johnson se făcu şi mai alb la faţă. Părea că tot sângele i se scursese din corp. Se dădu înapoi şi se sprijini, cu greutate, de stâncă. Gura i se mişca fără să iasă nici un sunet.

– Ce naiba vreţi, nenorociţilor? îşi ieşi Webster din fire.

Urmă o nouă tăcere. Apoi, glasul reveni, liniştit, dar ferm.

– Vreau să încetezi să mai urli, spuse. Vreau să-mi ceri scuze pentru că ai ridicat vocea la mine. Vreau să-mi ceri scuze pentru că mi-ai adresat cuvinte injurioase. Sunt preşedintele Statelor Libere şi mi se datorează ceva politeţe şi respect, nu crezi?

Glasul lui era liniştit, dar McGrath îl auzea cu destulă claritate. Panicat, îi aruncă o privire lui Webster. Erau gata să piardă partida, înainte chiar de a o începe. Prima regulă era să negocieze. Să-i ţii de vorbă şi, treptat, să ajungi să-i domini. Să-ţi instaurezi dominaţia. Teoria clasică a asediului. Dar, dacă începi prin a-ţi cere scuze pentru că ai ridicat glasul, poţi să-ţi iei adio de la orice nădejde de a-i domina. Cu alte cuvinte, înseamnă să te culci şi să te rostogoleşti pe jos, ca un câine bătut. De aici încolo, nu mai erai decât

o jucărie pentru ei. McGrath scutură din cap, insistent. Webster aprobă din cap. Nu spuse nimic. Rămase cu radioul în mână, fără să mai adauge ceva. Ştia cum trebuie să acţioneze. Mai fusese în asemenea situaţii şi înainte. De câteva ori. Cunoştea procedura. Acum, cel care va vorbi primul se va dovedi cel mai slab. Şi nu avea de gând ca el să fie acela. El şi McGrath priviră în jos, la pământ şi aşteptară.

– Mai eşti acolo? se auzi glasul lui Borken. Webster se uită în continuare în jos. Fără să spună nimic.

– Eşti acolo? se auzi Borken din nou.

– Ce e în mintea ta, Beau? întrebă Webster, calm. În eter nu se auzi decât o respiraţie încărcată de mânie.

– Mi-ai tăiat linia telefonică, spuse Borken. Vreau s-o faci la loc.

– Nu, nu-i adevărat, spuse Webster. Nu-ţi merge telefonul?

– Faxurile mele, insistă Borken. N-am primit nici un răspuns.

– Ce faxuri?

– Nu încerca să mă aiureşti, spuse Borken, apăsat. Ştiu că tu ai tăiat linia. Vreau s-o repari.

Webster îi făcu cu ochiul lui McGrath.

– Bine, spuse. Se poate face. Dar, mai întâi, trebuie să faci şi tu ceva pentru noi.

– Ce? întrebă Borken.

– Holly, spuse Webster. O aduci până la pod şi o laşi acolo.

Urmă un nou moment de tăcere. Apoi, izbucni din nou hohotul de râs. Tare şi ascuţit.

– Nu ne asumăm riscuri, spuse Borken. Şi nici nu facem înţelegeri.

Webster dădu din cap, ca pentru sine. Îşi coborî vocea. Aceasta sună ca aparţinând celui mai rezonabil om de pe pământ.

– Ascultă, domnule Borken, spuse. Dacă nu cădem la înţelegere, cum crezi că ne-am putea ajuta unul pe altul?

O altă tăcere. McGrath îi aruncă o privire lui Webster. Răspunsul care urma avea să fie hotărâtor. Aducea victoria sau pierzania.

– Ascultă-mă bine, Webster, spuse din nou glasul. Nici o înţelegere. Dacă nu faci exact ce-ţi spun, Holly moare. În chinuri groaznice. Eu deţin toate atuurile şi nu fac nici o înţelegere. Pricepi?

Umerii lui Webster căzură, a deznădejde. McGrath se uită în lături.

– Vei reface linia de fax, spuse glasul fără chip. Am nevoie de comunicaţii. Lumea întreagă trebuie să afle ce facem noi aici. E un moment însemnat în istorie, Webster. Nu mă voi lăsa împiedicat de jocurile tale stupide. Lumea întreagă trebuie să fie martora primelor lovituri date tiraniei voastre. Webster privi în pământ.

– Hotărârea asta e prea importantă ca s-o iei singur, spuse Borken. Trebuie să te consulţi cu Casa Albă. Şi cei de acolo au un interes, nu crezi?

Chiar şi prin micul radio de metal, pe care îl ţinea în mână, forţa din glasul lui Borken era evidentă, de necontestat. Webster se clătină, ca şi cum o greutate fizică i-ar fi fost apăsată pe ureche. Se clătină şi gâfâi, ca şi cum inima şi plămânii s-ar fi luptat între ele, să îi încapă în piept.

– Hotărăşte-te, mai spuse Borken. Te contactez din nou peste două minute.

Apoi, din radio nu se mai auzi nimic. Webster îl privi ca şi cum nu l-ar mai fi văzut până acum. McGrath se întinse şi închise aparatul.

– Bine, spuse. Deci, tragem de timp? Spune-i că reparăm linia. Spune-i c-o să ne ia o oră, poate chiar două. Spune-i că suntem în contact cu Casa Albă, cu Naţiunile Unite, cu CNN-ul, cu cine mai vrei. Spune-i tot ce naiba vrea el să audă.

– De ce face toate astea? întrebă Webster, fără să se adreseze cuiva anume. De ce exagerează toată chestia? Procedează aşa ca să fim obligaţi să-l atacăm. Va trebui s-o facem, nu? Ca şi cum nu ar aştepta altceva de la noi. Nu ne dă de ales. Ne provoacă.

– Procedează aşa pentru că e nebun, interveni McGrath.

– Aşa cred şi eu, completă Webster. E obsedat. Altfel, nu pot înţelege de ce încearcă să atragă atâta atenţie. Fiindcă, aşa cum spune şi el, are în mână toate atuurile.

– O să ne batem capul cu asta mai târziu, şefu', spuse McGrath. Acum, trebuie doar să-l ţinem în loc.

Webster aprobă din cap. Se forţă să revină la problema pe care o avea în faţă.

– Numai că ne trebuie mai mult de două ore, preciză. Echipei de salvare îi vor trebui cel puţin patru să ajungă aici. Poate chiar cinci sau şase.

– Foarte bine, e doar patru iulie, intră în vorbă McGrath. N-ai decât să-i spui că toţi liniorii sunt în vacanţă. Că o să ne ia toată ziua să-i aducem înapoi.

Schimbară priviri între ei. Se uitară la Johnson. Acesta abia dacă îşi mai revenise. Era prăbuşit, rezemat de peretele stâncii, alb la faţă şi nemişcat, abia respirând. Într-un final, cele nouăzeci de ore de

stres ucigător şi de emoţie îl răzbiseră. Apoi radioul din mâna lui Webster pârâi din nou.

– Ei? se auzi Borken, după ce paraziţii se liniştiră.

– Bine, suntem de acord, spuse Webster. Vom repara linia. Dar o să dureze ceva timp. Liniorii au liber, din cauza vacanţei.

Urmă o pauză. Apoi un chicotit.

– Ziua Independenţei, rosti glasul lui Borken. Poate ar fi trebuit să-mi aleg altă dată.

Webster nu răspunse.

– Vreau ca puşcaşii ăia marini să rămână undeva la vedere, mai preciză Borken.

– Ce puşcaşi? se făcu Webster că nu ştie despre ce e vorba.

De dincolo, se auzi un râs scurt. Scurt şi încrezut.

– Ai opt puşcaşi marini, preciză glasul lui Borken. Şi o maşină blindată. Şi noi avem spioni peste tot acolo. V-am ţinut sub observaţie. Cum aţi făcut-o şi voi, din afurisitele alea de avioane. Aveţi noroc că Stingerele noastre nu trag atât de sus, că altfel, până acum, aţi fi avut mai mult decât un prăpădit de elicopter la pământ.

Webster nu răspunse nimic. Scrută orizontul. McGrath făcea acelaşi lucru, în mod automat, încercând să găsească sclipirea unui binoclu în soare.

– Îmi închipui că acum sunteţi lângă pod, adăugă Borken. Am dreptate?

Webster ridică din umeri. McGrath îl îmboldi, cu un gest din cap.

– Da, suntem lângă pod, îi dădu dreptate Webster.

– Vreau puşcaşii la pod, spuse Borken. Aşezaţi în rând. Cu transportorul lor în spate. Şi vreau ca asta să se întâmple acum, înţelegi? Dacă nu, ne apucăm de

treabă cu Holly. Tu alegi, Webster. Ori poate alege generalul. E fata lui şi sunt puşcaşii lui, nu?

Johnson se ridică şi dădu aprobator din cap. Cinci minute mai târziu, puşcaşii marini erau aşezaţi pe marginea zdrenţuită a drumului, cu picioarele atârnându-le în gol. Transportorul era parcat în spatele lor. Webster se găsea tot la adăpostul peretelui stâncos, împreună cu McGrath şi Johnson. Acesta din urmă, cu radioul apăsat pe ureche. La celălalt capăt se auzeau sunete înăbuşite. Ca şi cum Borken şi-ar fi ţinut mâna pe microfon şi ar fi folosit un alt aparat de emisie-recepţie. Îi putea distinge glasul înăbuşit, alternând cu răspunsuri scurte, pârâite. Apoi, auzi cum mâna se dă la o parte şi glasul răzbi din nou, tare şi clar, din difuzor.

– Bravo, Webster, asta zic şi eu treabă, îi spuse Borken. Cercetaşii noştri îi pot vedea foarte bine, pe toţi opt. Dacă fac o mişcare, sunt morţi. Pe cine mai ai acolo cu tine?

Johnson îi dădu aparatul lui Webster. Acesta lăsă să treacă puţin timp. McGrath scutură insistent din cap.

– Nu poţi să vezi? întrebă Webster. Credeam că ne ţineţi sub observaţie.

– Nu chiar în clipa asta, spuse Borken. Mi-am retras puţin oamenii. Pe poziţiile defensive.

– Nu mai e nimeni, spuse Webster. Doar eu şi generalul.

Dincolo urmă o nouă pauză.

– Foarte bine, atunci voi doi vă puteţi alătura puşcaşilor, îi indică Borken. La pod. La capătul şirului.

Webster lăsă să treacă un timp mai lung. Pe faţă nu i se citea nimic. Apoi, se ridică şi-i făcu lui Johnson un semn din cap. Acesta se ridică şi el, nesigur pe picioare şi se îndreptară amândoi către curbă.

Lăsându-l pe McGrath singur, ghemuit la adăpostul stâncii.

McGrath mai aşteptă vreo două minute şi se târî înapoi, spre sud, către Chevrolet. Garber şi aghiotantul generalului stăteau în faţă, iar Milosevic şi Brogan se găseau în spate. Se uitară toţi la el.

– Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Brogan.

– Suntem în belea până peste cap, răspunse McGrath.

După două minute de explicaţii grăbite, toţi ceilalţi se arătară de acord cu el.

– Şi acum ce facem? se încumetă să întrebe Garber.

– Ne ducem s-o scăpăm pe Holly, răspunse McGrath. Înainte ca Borken să-şi dea seama că ne batem joc de el.

– Dar cum? întrebă Brogan.

McGrath îi aruncă o privire. Apoi lui Milosevic.

– Doar noi trei, spuse. Diseară, la sfârşitul zilei. E o treabă a Biroului. Numiţi-o cum vreţi, terorism, rebeliune, răpire, toate intră în competenţa FBI-ului.

– Noi o s-o facem? întrebă Milosevic, neîncrezător. Doar noi trei? Chiar acum?

– Ai tu o soluţie mai bună? îi întoarse întrebările McGrath. Dacă vrei să iasă ca lumea, o faci singur, nu?

Garber se răsucise într-o parte şi scruta cele trei chipuri de pe bancheta din spate.

– Duceţi-vă, spuse el.

McGrath aprobă din cap şi ridică mâna dreaptă. Cu degetul mare şi primele două scoase în afară.

– Eu sunt degetul mare, spuse. Mă voi duce prin estul drumului. Tu, Brogan, eşti arătătorul. Mergi un kilometru şi jumătate la vest de drum şi treci pe acolo.

Milo, tu eşti degetul mijlociu. Mergi trei kilometri spre vest şi, de acolo, o iei spre nord. Ne infiltrăm separat, cu distanţă de câte un kilometru şi jumătate între noi. Ne întâlnim din nou pe drum, la opt sute de metri de oraş. E clar?

Brogan făcu o strâmbătură. Apoi aprobă din cap. Milosevic ridică din umeri. Garber aruncă o privire spre McGrath, iar aghiotantul generalului porni Chevroletul şi se deplasară încet spre sud. Se opri din nou, după patru sute de metri, acolo unde drumul ieşea de la adăpostul stâncilor şi unde exista acces clar, la stânga şi la dreapta, către drumul neted. Cei trei membri FBI îşi controlară armele. Fiecare avea câte un calibru 38, în versiune guvernamentală, păstrat într-un toc de umăr din piele maro lucioasă. O încărcătură completă de şase cartuşe, plus alte şase, într-un încărcător de rezervă, în buzunar.

– Şi încercaţi să capturaţi nişte puşti, le mai preciză McGrath. Nu vă bateţi capul să luaţi prizonieri. Cum vedeţi pe cineva, împuşcaţi-l ca pe un câine, ne-am înţeles?

Milosevic avea cel mai mult de mers, aşa că plecă primul. Trecu drumul ghemuit şi o luă spre vest, printre tufărişurile de munte. Ajunse până la un pâlc de copaci şi dispăru îndărătul lor. McGrath îşi aprinse o ţigară şi-l trimise pe Brogan pe urmele lui. Garber aşteptă până ce Brogan ajunse şi el la copaci şi apoi se întoarse spre McGrath.

– Nu uita ce ţi-am spus despre Reacher, insistă el. Sunt sigur că nu mă înşel în legătură cu el. E de partea dumitale, crede-mă.

McGrath ridică din umeri şi nu spuse nimic. Continuă să fumeze în tăcere. Deschise uşa maşinii şi se strecură afară. Stinse ţigara sub talpa pantofului şi

se îndreptă spre vest, pe marginea cu iarbă a drumului, intrând apoi în tufişuri.

McGrath nu mai avea mult până la cincizeci de ani, fuma mult. Avea totuşi o bună condiţie fizică. Avea tipul acela de constituţie de corcitură, pe care nici vârsta, nici fumatul nu o pot afecta. Era un om relativ scund, la cei numai un metru şi şaptezeci de centimetri ai săi, dar era bine legat. Cam optzeci de kilograme, clădite din acel gen de muşchi tari şi solizi, care nu au nevoie de întreţinere şi care nu se pierd niciodată în grăsime. Se simţea în aceeaşi formă ca atunci când nu era decât un copil. Nici mai bine, nici mai rău. Antrenamentul său de la Birou avusese loc cu mult timp în urmă, fiind mult mai rudimentar decât cel pe care îl primeau acum noii angajaţi. Dar fusese un as. Din punct de vedere fizic, se arătase invincibil. Nu cel mai rapid concurent din anul său, dar dotat cu cea mai bună fibră de rezistenţă. Alergările din primele zile la Quantico fuseseră dure. Mereu în pădurile din Virginia, folosind obstacolele naturale. McGrath ajungea tot timpul pe locul trei sau patru. Dar, dacă mai erau trimişi încă o dată, putea scoate exact acelaşi timp, aproape până la secundă. Concurenţii cei mai rapizi nu aveau decât să agonizeze pe lângă el, care bătătorea în continuare neobosit pământul, tot înainte. Iar apoi, în scurt timp, aveau să rămână în urmă. A doua oară pe traseu, McGrath avea să sosească primul. Iar a treia oară, avea să fie singurul care mai putea încheia cursa.

Ca atare, alerga fără efort către marginea de sud a râpei. Se apropiase de un punct, aflat cam la trei sute de metri est, unde pantele erau mult mai acceptabile şi nu atât de abrupte, încât să te uiţi de sus direct în prăpastie. Coborî direct, fără să se oprească. Cu paşi

scurţi şi rigizi, ca să se menţină pe panta înclinată. Mersul era greu de controlat. Aluneca pe grohotişul care se rostogolea în mici cascade. Şi se folosea de cioturile copacilor tăiaţi pentru a-şi controla viteza de înaintare. Se ghemui lângă pietrele aflate pe fundul râpei şi începu urcuşul pe cealaltă parte.

Suişul era mai greu. Îşi înfigea vârfurile pantofilor în pietriş, pentru a-şi asigura priza şi se agăţa de tufele de iarbă ca să se caţere. Merse în zigzag printre copăcei şi tufe, în căutarea unui reazem. Ultimii cincisprezece metri pe panta de nord se dovediră o adevărată pedeapsă. Se îndreptă direct spre locul în care o mică alunecare de pământ crease o cărare dreaptă, cu o înclinaţie mai redusă. Alunecă, dar continuă să se caţere mai sus, prin sfărâmăturile de stâncă, spre vârf.

Se opri puţin, acolo unde malul ieşea în afară, iar pământul căzuse de sub crusta de rădăcini. Ascultă concentrat. Nu auzi decât liniştea din jur. Se săltă peste margine. Rămase acolo, cu pieptul lipit de pământ, cu capul şi umerii expuşi, uitându-se spre nord, în teritoriul inamic. Nu văzu nimic. Doar pantele moi de început, apoi dealurile, iar în depărtare, munţii uriaşi, aplecaţi ameninţător. Cer albastru, un milion de copaci, aer curat, o linişte de necuprins. Se gândi: eşti departe de Chicago, Mack.

În faţă, se găsea o linie de tufişuri, un loc în care stâncile vechi se aflau mult prea aproape de suprafaţă pentru a permite creşterea unei vegetaţii mai înalte. Apoi, o linie zdrenţuită de copaci, la început întreruptă de stânci ieşind din pământ, iar apoi întinzându-se mai deasă, în zare. După golurile pe care le făceau uneori coroanele copacilor, îşi putea da seama pe unde trebuie să fi trecut drumul. Se rostogoli pe iarbă şi

alergă să se adăpostească după copaci. O luă prin stânga, în direcţia drumului şi se pierdu la nord, între umbrele pădurii.

Alergă, evitând copacii, amintind de un jucător de baseball care se află la primire şi se îndreaptă spre zona terminus a terenului. Avea harta locului întipărită în minte. Aproximă că mai avea de parcurs încă vreo patru kilometri. Patru kilometri, într-o alergare lentă, nu mai iute decât un mers rapid, însemnau, poate, patruzeci şi cinci sau cincizeci de minute. Pământul se ridica uşor sub picioarele sale. La fiecare a patra sau a cincea călcătură, piciorul îi lovea pământul cu o fracţiune de secundă înainte de clipa când ar fi trebuit s-o facă, pe măsură ce panta îl ducea mai sus, printre dealuri. De câteva ori, se împiedică de rădăcinile ieşite din pământ. O dată, se lovi de trunchiul unui pin. Dar continuă să calce pământul, neobosit.

După patruzeci de minute, se opri. Se gândi că Brogan şi Milosevic se deplasau prin nişte condiţii asemănătoare, dar ei aveau de parcurs o distanţă mai lungă, deoarece merseseră spre vest de la bun început. Aşa că se aştepta ca ei să întârzie ceva. Cu puţin noroc, aveau să sosească doar cu vreo douăzeci de minute după el. Se înfundă şi mai mult în pădure şi se aşeză cu spatele rezemat de un trunchi. Îşi aprinse o ţigară. Se gândi că se găsea poate la opt sute de metri de locul stabilit pentru întâlnire. Harta pe care o avea în minte îi spunea că drumul urma să intre ca o săgeată drept în oraş.

Mai aşteptă încă un sfert de oră. Două ţigări. Apoi se ridică şi porni. Mergea cu precauţie. Coti de două ori la stânga şi găsi drumul. Se strecură printre copaci până prinse sclipirea soarelui pe betonul cenuşiu. Se

ghemui, ascunzându-se, şi-şi continuă drumul spre nord. Merse până ce văzu pădurea subţiindu-se în faţă. Văzu soarele în spaţiile deschise de dincolo de ultimii copaci. Se opri şi făcu câţiva paşi în stânga şi în dreapta lui, să găsească un unghi de vedere mai bun. Văzu drumul care se pierdea în oraş. Văzu clădiri. O ruină cenuşie pe o ridicătură, la stânga. Tribunalul, la dreapta. Mai bine păstrat. Sclipind alb în lumina soarelui. Se uită la el, printre copaci, vreme îndelungată. Apoi se întoarse. Intră cinci sute de paşi în adâncul pădurii. Se lăsă purtat de instinct către drum, până ce putu distinge sclipirea cenuşie printre copaci. Se sprijini de un trunchi şi-i aşteptă pe Brogan şi Milosevic.

De data aceasta, rezistă tentaţiei unei noi ţigări. Învăţase de multă vreme că fumatul în ascunziş nu era deloc un lucru inteligent. Mirosul pluteşte în aer, iar un nas atent îl poate detecta de la distanţă. Aşa că se sprijini, încă o dată, de un copac şi privi în jos, cu părere de rău. Se uita la pantofii săi. Erau distruşi de la căţăratul pe faţa de nord a râpei. Îi înfipsese tare în panta pietroasă şi erau zgâriaţi şi rupţi, pe bucăţi întregi. Îşi privi vârfurile zdrenţuite şi, dintr-odată, ştiu că fusese trădat. Panica îi urcă în gâtlej. Simţi o strânsoare în piept. Senzaţia îl lovi ca o uşă de temniţă, care se închide încet. Alunecă, fără nici un sunet, pe balamalele bine unse şi i se închise, zăngănind, chiar în faţă.

Ce spusese Borken, prin radio? Spusese: aşa cum ne observaţi şi voi cu afurisitele alea de avioane. Dar oare ce-i spusese aghiotantul generalului, când mai erau în biroul acela din Butte? Te uiţi în sus şi vezi o urmă subţire de abur şi te gândeşti că e un TWA. Nu

te gândeşti că aviaţia militară te verifică dacă ţi-ai lustruit sau nu pantofii în dimineaţa asta. Aşa că de unde ştia Borken că fuseseră supravegheaţi de avioane? Deoarece i se spusese asta. Dar de către cine? Cine naiba mai ştia, în afară de ei?

Privi împrejur, cu ochi înnebuniţi, şi primul lucru pe care îl văzu fu un câine care alerga spre el, din faţă. Şi după el, altul. Săreau printre copaci, venind drept către el. Auzi un sunet din spatele său. Scrâşnetul unor tălpi şi fâşâitul crengilor date la o parte. Apoi, acelaşi sunet venind însă din dreapta. Zgomotul unei arme luate de pe umăr şi plesnetul palmei pe pat, din stânga. Câinii îi ajunseseră la picioare. Se roti pe loc, într-un cerc, copleşit de panică. Peste tot împrejurul său erau oameni, îndreptându-se spre el, ieşind de la adăpostul copacilor. Oameni zvelţi, cu barbă, în costume de camuflaj, având în mâini puşti şi pistoale-mitralieră. Cu grenade atârnându-le de curelele trecute peste piept. Poate cincisprezece sau douăzeci. Păşeau înainte, calmi şi pătrunşi de importanţa ţelului lor. Formară un cerc complet în jurul său. Se întoarse într-o parte, apoi în cealaltă. Era înconjurat. Îşi ridicau armele. Avea cincisprezece sau douăzeci de arme automate aţintite asupra sa, ca spiţele unei roţi.

Stăteau tăcuţi, cu armele pregătite. McGrath îşi plimbă privirile de la unul la altul, descriind cu ochii un cerc complet. Apoi, unul dintre ei făcu un pas înainte. Un fel de ofiţer. Mâna i se înfipse direct sub sacoul lui McGrath. Îi scoase, cu o mişcare violentă, pistolul de calibrul 38 din toc. Apoi, mâna omului se înfundă în buzunarul lui McGrath. Se încleştă pe încărcătorul de rezervă şi-l trase afară. Omul îşi puse amândouă lucrurile în buzunar şi zâmbi. Îşi încordă pumnul şi-l lovi pe McGrath în faţă. McGrath se

legănă, nesigur pe picioare şi simţi că ţeava unei puşti îl împingea din spate. Apoi, din direcţia drumului se auzi zgomot de cauciucuri. Vâjâitul unui motor. Aruncă o privire în dreapta şi surprinse o sclipire verde oliv în soare. Un jeep. Cu doi oameni înăuntru. Strângându-se în jurul său, îl forţară să iasă din pădure. Îl împinseră dintre copaci, până ajunseră în marginea drumului. Clipi în lumina puternică a soarelui. Simţea cum îi curge sânge din nas. Jeepul mai înaintă puţin şi se opri lângă el. Cel de la volan îl privi cu curiozitate. Pe scaunul din dreapta şoferului se găsea un individ corpolent, îmbrăcat în negru. Beau Borken. McGrath îl recunoscu după fotografia din dosarul aflat la Birou. Îl privi drept în faţă. Apoi, Borken se aplecă în afară şi-i zâmbi.

– Bună, McGrath, spuse. Ai scos un timp bun.

PATRUZECI ŞI UNU

Reacher văzu tot ce se întâmplase. Se găsea la o sută cincizeci de metri depărtare, ascuns printre copaci. La nord-vest de locul ambuscadei, sus, pe panta de pe partea cealaltă a drumului. Cu o santinelă moartă la picioare. Omul zăcea în noroi, cu capul înclinat în unghi drept faţă de corp. Reacher ridicase binoclul mortului la ochi. Cercetând cu privirea. Nici el nu era pe deplin sigur ce anume voia să vadă.

Prinsese esenţa celor discutate prin radio la Bastion. Cel puţin, auzise ce spusese Borken. Ghicise răspunsurile primite din partea cealaltă. Îi auzise pe pândari vorbind în aparatele lor de transmisie-recepţie. Ştia de puşcaşii marini de la pod. Ştia şi că Webster şi Johnson stăteau alături de ei, la capătul rândului.

Se întreba cine altcineva se mai afla prin preajmă. Poate câţiva militari sau poate nişte agenţi FBI. Totuşi, nu credea că cei de la armată aveau să vină. Johnson le-ar fi ordonat să stea pe loc. Dac-ar fi venit cineva, ar fi fost precis de la FBI. Îşi închipuia că dispun de un efectiv impresionant, care aştepta să intre în acţiune. Îşi închipuia că şi aceştia vor intra în joc, mai devreme sau mai târziu. Trebuia să se folosească de ei. Trebuia să-i utilizeze pentru o diversiune, în timp ce el o scotea pe Holly din capcană. Aşa că se deplasă către sud-est, să-i întâmpine. Acum, o oră mai târziu, se uita în jos la omuleţul scund şi îndesat, care era suit într-un jeep. Costum închis, cămaşă albă, pantofi de oraş. Categoric, de la FBI.

Dar nici urmă de echipa de recuperare a ostaticilor. Omuleţul nu avea nici un fel de echipament. Dacă echipa de recuperare a ostaticilor ar fi intrat în scenă, ar fi fost încărcată cu echipament paramilitar. Reacher le cunoştea destul de bine tacticile. Citise şi el câteva dintre manualele lor. Auzise câte ceva despre felul în care se antrenau. Îi cunoştea pe unii care intraseră şi ieşiseră din astfel de echipe, la Quantico. Ştia cum funcţiona o echipă de recuperare a ostaticilor. Realizau o operaţiune de înaltă tehnologie. Arătau ca nişte soldaţi obişnuiţi, doar că aveau uniforme albastre. Şi dispuneau de vehicule. Omul la care se uita acum venise pe jos, prin pădure. Îmbrăcat ca şi cum tocmai ar fi ieşit dintr-o şedinţă.

Era o enigmă. Opt puşcaşi marini. Nici un fel de echipă de recuperare a ostaticilor. Un elicopter Chinook de observaţie şi salvare, lipsit de armament. Apoi, dintr-odată, Reacher crezu că înţelege. Poate era o operaţiune strict secretă. Nu lăsau să se întrevadă nimic. Invizibilă. Îi luaseră urma lui Holly, pe tot drumul de la Chicago până aici, dar, dintr-un anumit motiv, nu aduseseră cu ei nici o forţă mai impresionantă. Aveau de gând să rezolve totul singuri. Poate din raţiuni tactice. Poate din raţiuni politice. Poate pentru că la mijloc era ceva care avea de-a face cu Holly şi cu Casa Albă. Poate că era strategic să se trateze cu subiectul în secret, să se trateze cu el dur, să fie abordat doar cu ajutorul unei echipe restrânse. O abordare atât de strânsă, ca nici dreapta să nu ştie ce face stânga. Aşa se explica elicopterul fără armament la bord. Intrase în orb. Fără să ştie în ce intră.

În acest caz, omul pe care îl privea chiar acum venea direct de la Chicago. Parte a operaţiunii iniţiale, care

trebuie să fi început încă de luni. Arăta destul de în vârstă. Poate apropiindu-se de cincizeci de ani. Ar putea fi Brogan, şeful de secţie al lui Holly. Ori poate fi chiar McGrath, omul din vârf. În ambele cazuri, cârtiţa nu putea fi decât Milosevic. Problema cu care îşi bătea capul era dacă se găsea şi el aici, sau rămăsese la Chicago?

Jeepul întoarse încet pe drum. Tipul în costum, cel de la Birou, se afla în spate, înghesuit între doi bărbaţi înarmaţi. Îi curgea sânge din nas şi Reacher putea vedea cum faţa începe să i se tumefieze. Borken se răsucise cu trupul lui mătăhălos spre spate şi îi spunea ceva. Restul echipei care luase parte la ambuscadă intra în formaţie, pe drum. Jeepul îi depăşi, îndreptându-se spre nord, către oraş. Trecu la doar treizeci de metri de locul unde stătea ascuns, printre copaci, Reacher. Îi urmări cu privirea. Se întoarse şi îşi ridică arma de jos. Începu să meargă prin pădure, adânc cufundat în gânduri.

Problema sa era ordinea priorităţilor. Avea o regulă: ţine-te cu dinţii de treaba pe care ai început-o. Or, această treabă era s-o scoată pe Holly de acolo şi s-o ducă undeva, în siguranţă. Nimic altceva. Dar omul ăsta de la FBI era la ananghie. Se gândi la Jackson. Ultimul om de la Birou pe care puseseră mâna. Poate că şi omul ăsta avea să aibă aceeaşi soartă. Caz în care el ar trebui să intervină. Îi plăcea cum arăta omul. Se gândi intens. Mic de statură, dar puternic. Un ghem de energie. Avea şi un fel de carismă. Probabil ar fi un lucru inteligent să-l aibă ca aliat. Întotdeauna două capete sunt mai bune decât unul singur. Două perechi de mâini. Patru degete care să acţioneze trăgaciul. Utile. Dar regula lui era: ţine-te cu dinţii de treaba pe care ai început-o. Până acum,

funcţionase de multe ori în anii care trecuseră. Era o regulă care îl servise bine. Trebuia să nu mai ţină acum seama de această regulă? Sau nu? Se opri şi rămase ascuns în pădure, în timp ce echipa de ambuscadă trecea pe lângă el, pe drum. Ascultă cum ecoul paşilor lor se pierdea în depărtare. Rămase pe loc, gândindu-se la omuleţul cel scund şi forţându-se să ia o hotărâre grea.

Şi generalul Garber văzuse tot ce se petrecuse. Se găsea la o sută cincizeci de metri sud de locul ambuscadei. În partea de vest a drumului, în spatele unor stânci ieşite din pământ, exact la trei sute de metri de locul unde stătuse Reacher mai înainte. Aşteptase trei minute, iar apoi îl urmase pe McGrath pe pantele râpei. Garber avea o condiţie fizică acceptabilă, dar era mult mai în vârstă şi făcu eforturi serioase să ţină pasul cu McGrath. Ajunsese până la stâncile ieşite din pământ şi se prăbuşise, cu răsuflarea tăiată. Se gândi că avea cincisprezece sau douăzeci de minute să se odihnească, până în momentul întâlnirii. După aceea, planul său era să meargă pe urmele celor trei agenţi şi să vadă ce avea să se întâmple. Nu voia ca cineva să facă vreo greşeală în privinţa lui Jack Reacher.

Numai că întâlnirea nu mai avu loc niciodată. Observase atent ambuscada şi îşi dădu seama că se făcuseră multe greşeli, în unele privinţe.

– O să mori, spuse Borken.

McGrath stătea înghesuit între doi soldaţi, pe bancheta din spate a jeepului. Era zgâlţâit încontinuu deoarece drumul era accidentat. Nu-şi putea mişca braţele, fiindcă bancheta nu era destul de lată pentru

trei oameni. Aşa că, neputându-şi exprima indiferenţa prin ridicarea umerilor, şi-o exprimă printr-o grimasă a feţei sale rănite.

– Toţi o să murim, spuse. Mai devreme sau mai târziu.

– Mai devreme sau mai târziu, corect, întări Borken. Numai că, în cazul tău, o să fie mai devreme în loc de mai târziu.

Borken stătea răsucit pe scaunul din faţă, privindu-l fix. McGrath se uită pe lângă el, la cerul albastru, imens. Privi norişorii albi şi se gândi: cine o fi fost? Cine ştia? Personalul aviatic, se gândi, dar legătura era absurdă. Trebuia să fie cineva aflat mai aproape, cineva dinăuntru. Cineva mai implicat. Singurele posibilităţi erau Johnson, aghiotantul său, ori chiar Webster, Brogan sau Milosevic. Garber. Nu era o idee de lepădat. Părea foarte pornit să inventeze scuze pentru tipul ăla, Reacher. Era cumva o conspiraţie a poliţiei militare, menită să-i răstoarne pe şefii statelor majore reunite?

– Cine a fost, Borken? întrebă el.

– Cine să fie ce anume, mortule? îl răspunse prin altă întrebare Borken.

– Cine ţi-a tot dat informaţii?

Borken zâmbi şi-şi bătu tâmpla cu degetul.

– E chestia aia banală, spuse. Ştii tu, întotdeauna sunt mult mai mulţi de partea noastră decât poţi gândi tu.

McGrath se uită din nou la cer şi se gândi la Dexter, aflat acum în siguranţă la Casa Albă. Ce spusese Webster că zisese omul? Douăsprezece milioane de oameni? Sau erau şaizeci şi şase de milioane?

– Ai să mori în curând, repetă Borken. McGrath se concentră din nou.

– Spune-mi cine a fost, înainte să mor, insistă el. Borken îi rânji.

– O să afli, răspunse. Şi o să fie o mare surpriză. Jeepul trase în faţa tribunalului. McGrath tresări şi privi atent clădirea. Şase soldaţi stăteau de gardă în faţa ei. Erau răsfiraţi în evantai, privind către sud şi est.

– E şi ea aici? întrebă.

Borken aprobă din cap şi zâmbi din nou.

– Acum încă mai e, răspunse. S-ar putea să fiu nevoit s-o scot de-acolo mai târziu.

Aparatul de transmisie-recepţie pe care-l avea la brâu se trezi la viaţă. Cu o explozie puternică de paraziţi şi un mesaj rapid, distorsionat. Borken apăsă butonul şi-şi aplecă fruntea. Confirmă primirea informaţiei fără să desfacă aparatul de la centură. Apoi, scoase transmiţătorul din buzunar. Îl deschise şi întinse antena scurtă. Apăsă pe butonul de transmisie.

– Webster? spuse. M-ai minţit. De două ori. Mai întâi, aveai cu tine trei dintre agenţii tăi. I-am cules pe toţi.

Ascultă răspunsul. Ţinu radioul apăsat pe ureche. McGrath nu putea auzi ce spunea Webster.

– Oricum, nu contează, continuă Borken. Nu erau toţi de partea ta. Sunt unii în lumea asta care ar face orice pentru bani.

Făcu o pauză, aşteptând un răspuns. Aparent, nu primi nici unul.

– Şi ai încercat să mă duci de nas. N-aveai câtuşi de puţin de gând să repari linia. M-ai păcălit tot timpul.

Webster încercă să dea un răspuns, dar Borken îi tăie vorba, scurt.

– Tu şi Johnson, adăugă. Acum puteţi pleca de la pod. Dar puşcaşii marini rămân acolo. Să ştiţi că vă

ţinem în continuare sub observaţie. Voi doi vă întoarceţi pe jos la camioanele voastre. Vă aşezaţi în faţa monitoarelor. Curând o să aveţi parte de ceva acţiune interesantă.

Închise aparatul de radio şi-l băgă la loc în buzunar. Cu un zâmbet larg pe faţă.

– Ai să mori în curând, îi spuse lui McGrath, pentru a treia oară.

– Care dintre ei? nu se lăsă McGrath. Brogan sau Milosevic?

Lui Borken i se lăţi din nou rânjetul pe faţă.

– Ghiceşte, spuse el. Găseşte singur răspunsul. Se presupune că tu eşti marele investigator federal. Agent-şef, nu?

Şoferul sări jos din jeep şi-şi scoase revolverul din toc. Ţinându-l cu ambele mâini, îl aţinti spre capul lui McGrath. Gorila din stânga se strecură afară şi-şi dădu puşca jos de pe umăr. O aşeză în poziţia de tragere. Gorila din dreapta făcu acelaşi lucru. Apoi, Borken îşi extrase silueta mătăhăloasă din maşină.

– Dă-te jos, spuse. De aici încolo, nu mai ai nevoie de maşină.

McGrath ridică din umeri şi coborî din maşină, în cercul de arme aţintite asupra lui. Borken făcu un pas în spatele lui şi-i apucă braţele. Îi prinse încheieturile în cătuşe, la spate. Apoi, îi dădu un brânci înainte. Arătă spre clădirea administrativă în ruine.

– Sus, pe acolo, mortule, spuse.

Lăsară jeepul în spatele lor, lângă tribunal. Cele două gorile se aliniară. McGrath traversă strada poticnindu-se şi o luă în sus, pe movila accidentată. Îl împinseră pe lângă copacul uscat. Apoi îl conduseră spre stânga, până găsiră cărarea. O urmară. În jurul clădirii vechi. Pietrele drumului muşcară din tălpile

subţiri ale pantofilor săi de oraş, acum distruşi. Avu senzaţia că era desculţ.

– Mai repede, nătărăule, bombăni Borken la el. Gorilele se găseau în spatele său, îmboldindu-l înainte cu ţevile puştilor. Ţinu pasul, împleticindu-se prin pădure. Simţea cum sângele i se încheagă pe buză şi nas. După un kilometru şi jumătate ieşiră într-un luminiş, pe care îl identifică după fotografiile avioanelor de recunoaştere. În realitate, arăta mai mare. De la unsprezece kilometri înălţime, păruse doar o gaură între copaci, înconjurată de un cerc ordonat de clădiri. De la nivelul solului, arăta însă întins cât un stadion. Pietriş grosolan pe pământul din luminiş, barăci mari de lemn, ridicate de profesionişti, pe stâlpi solizi de beton.

– Aşteaptă aici, îi spuse Borken.

Se îndepărtă, iar cele două gorile luară poziţie de-o parte şi de alta a lui McGrath, în timp ce acesta arunca priviri împrejur. Văzu baraca de telecomunicaţii, cu cablul telefonic şi antena de pe acoperiş. Văzu celelalte clădiri. Simţi mirosul rânced al mâncării de cantină, care venea dinspre clădirea mai mare. Văzu baraca cea mai izolată, ascunsă undeva într-o parte. Acolo trebuie să fie arsenalul, se gândi.

Îşi ridică privirea şi văzu dârele de abur de pe cer. Urgenţa întregii situaţii era înscrisă acolo, alb pe albastru. Avioanele renunţaseră la traversările lor nevinovate, de la est la vest. Urmele lăsate se strânseseră în cercuri continue, concentrice. Zburau în cerc, undeva la unsprezece kilometri deasupra capului său. Le privea, iar buzele i se strânseră, ca mimând un strigăt de ajutor. Se întrebă dacă obiectivele lor erau destul de bune cât să poată vedea

asta de acolo, de sus. Se întrebă dacă Webster, Johnson, Garber ori şobolanul acela al lui Johnson aveau talentul de a citi pe buze. Singurul răspuns pe care îl găsi era: da şi nu.

Problema cu care se confrunta Reacher ţinea de o ironie dată naibii. Pentru prima oară în viaţa lui şi-ar fi dorit ca adversarii săi să fie nişte ţintaşi mai buni. Era ascuns printre copaci, la o sută de metri nord-vest de tribunal. Uitându-se în jos, la şase santinele. Erau răsfirate într-un evantai, la sud şi est de marea clădire albă. Puşca lui Reacher era aţintită asupra omului celui mai apropiat. Dar nu trăgea încă. Dacă ar fi făcut-o, cei şase ar fi răspuns cu foc. Şi aveau să dea greş.

Reacher era mulţumit de arma sa, M-16, precum şi de distanţa de o sută de metri. Ar fi putut garanta că va lovi tot ce va dori cu arma, şi de la distanţa aceea. Ar fi fost în stare să pună rămăşag până şi pe viaţa sa. De multe ori reuşise astfel de lovituri. Şi, normal, cu cât adversarii săi trăgeau mai prost, cu atât mai mulţumit era el. Dar asta nu era valabil şi acum.

Urma să tragă de la nord-vest. Adversarii lui ar fi răspuns de la sud-est. Aveau să audă focurile lui, poate să şi vadă sclipirea de la gura ţevii, să ia ţinta şi să tragă. Şi să dea greş. Vor ţinti sus şi prea împrăştiat. Ţintele din poligon erau dovezi mute ale acestei concluzii. Remarcase că la trei şi la patru sute de metri trăgeau mai bine. Ţintele lovite stăteau mărturie acestui fapt. Dar, din experienţa lui Reacher, cei care puteau da dovadă de oarecare competenţă la trei sau patru sute de metri, într-un poligon, nu făceau nici două parale într-un duel de tir. Să stai nemişcat, întins pe o saltea şi să te uiţi la ţintă, pe timpul tău

propriu, era un lucru. Să tragi în mijlocul unei zgomotoase şi confuze furtuni de gloanţe era ceva diferit. Ceva cu totul şi cu totul diferit. Cel care apărase camioanele cu rachete o dovedise din plin. Salvele lui acoperiseră tot spaţiul. Asta era problema. Dacă indivizii ăştia răspundeau cu foc dinspre sud-est, gloanţele lor rătăcite aveau să fie împrăştiate peste tot. În sus şi în jos, la stânga şi la dreapta. Gloanţele trase jos şi cele de la stânga nu reprezentau o problemă. N-aveau să provoace daune decât tufişurilor. Dar cele trase sus şi cele de la dreapta aveau să lovească tribunalul.

Puşca M-16 foloseşte gloanţe desemnate ca M855. Muniţie obişnuită a NATO, de calibrul 5,56, doar cu o fracţiune sub lăţimea de 6,3 milimetri. Destul de grele pentru mărimea lor, deoarece sunt concepute ca un sandviş de plumb şi oţel, îmbrăcat într-o cămaşă de cupru. Menite să perforeze. Gloanţele rătăcite care aveau să se izbească de tribunal ar fi lovit laturile clădirii cu viteza de trei mii două sute de kilometri pe oră. Aveau să treacă prin lemnul vechi ca şi cum acesta nici n-ar fi fost acolo. Aveau să treacă prin dinamita instabilă ca un tren deraiat. Energia impactului lor avea să acţioneze ca o capsă detonantă, mai bună decât ar fi avut vreodată orice companie minieră. Pentru aşa ceva erau concepute aceste gloanţe. O comisie oarecare a cerut un glonţ capabil să pătrundă prin pereţii laterali ai camioanelor de muniţie. Şi asta li se livrase.

Aşa că Reacher nu trăgea încă. Dacă ar fi fost doar trei santinele, ar fi riscat. Putea trimite la ţintă trei gloanţe în, poate, tot atâtea secunde. Mult prea repede pentru a se aştepta la vreo reacţie. Dar şase era prea mult. Erau prea distanţaţi. Era nevoie de

prea multă mişcare între focuri. Ultimele ţinte aveau timp să reacţioneze. Nu prea mult timp totuşi şi, categoric, nu destul pentru a ţinti precis. Asta era problema.

Nici schimbarea direcţiei nu avea să-l ajute. Se putea strecura direct către sud. Nu-i putea lua mai mult de, poate, douăzeci de minute să-i ocolească printre copaci şi să cadă asupra lor din direcţia opusă. Dar apoi, ce-i rămânea de făcut? S-ar fi uitat în sus, la ţintele sale. Tribunalul s-ar fi găsit chiar în spatele lor. I-ar fi putut lovi pe fiecare dintre ei în cap, fără nici o problemă. Dar nu putea cere gloanţelor să se oprească la jumătatea drumului, în aer. Nu avea cum să împiedice aceste gloanţe de mare viteză, cu cămaşă de cupru, să iasă prin spatele ţestelor şi n-avea nici cum să evite ca traiectoriile lor să nu se îndrepte în sus, către pereţii de la etajul doi al tribunalului. Scutură din cap şi coborî ţeava puştii.

McGrath îl văzu pe Borken stând de vorbă cu cineva, la marginea luminişului. Era cel care condusese echipa de ambuscadă. Cel care îi luase revolverul şi gloanţele şi care îl lovise cu pumnul în faţă. Amândoi îşi priviră ceasurile şi apoi se uitară la cer. Amândoi dădeau aprobator din cap. Borken îl bătu pe individ pe umăr şi se întoarse să plece. Se strecură printre copaci şi dispăru, pe cărarea spre oraş. Şeful ambuscadei se îndreptă în direcţia lui McGrath. Zâmbea. Îşi coborî puşca de pe umăr.

– E timpul pentru spectacol, strigă.

Se opri lângă McGrath, în acelaşi timp răsucindu-şi puşca în mână. Izbi cu patul în stomacul lui McGrath. Acesta se prăbuşi pe pietrişul de pe jos. Unul dintre paznici îşi înfipse ţeava armei în gâtul lui McGrath.

Celălalt i-o înfipse în stomac, exact acolo unde fusese lovit.

– Stai liniştit, nătărăule, spuse şeful. Mă întorc imediat.

McGrath nu putea să-şi ridice capul, din cauza ţevii pe care o avea înfiptă în gât, dar îl urmări pe individ din ochi. Se îndrepta către penultima baracă din rând.

Nu baraca arsenalului, care era mai izolată, ci spre un fel de depozit de echipament. Ieşi cu un baros, nişte frânghie şi patru obiecte de metal. Vopsite verde mat, versiune militară. Când omul se apropie, McGrath îşi dădu seama ce erau. Ţăruşi de cort. Cam de patruzeci şi cinci de centimetri lungime, gândiţi pentru un cort mare, poate de cantină.

Individul lăsă obiectele să cadă pe pietriş. Ţăruşii de metal clincăniră, lovindu-se de pietre. Individul dădu din cap spre soldatul cu puşca înfiptă în gâtul lui McGrath, care imediat se îndreptă de spate şi făcu un pas în lături. Şeful de echipă îi luă locul. Se folosi de propria sa armă pentru a-l ţine pe McGrath ţintuit la pământ.

Soldatul deveni, brusc, activ. Părea să ştie bine ce se aştepta de la el. Folosi barosul ca să fixeze primul ţăruş în pământ. Solul era pietros şi omul trebui să depună un efort considerabil. Legănă barosul, într-un arc larg şi folosind multă forţă. Înfipse ţăruşul în pământ, până la două treimi. Apoi, se depărtă cam opt paşi şi-l înfipse pe al doilea. McGrath îl urmări cu privirea. Când al doilea ţăruş fu înfipt, omul făcu, din nou, opt paşi în unghi drept şi înfipse cel de-al treilea ţăruş. Cel de-al patrulea ţăruş completă pătratul cu latura de doi metri. McGrath realiză destul de clar scopul acestui pătrat.

– De obicei, facem asta în pădure, spuse şeful de echipă. Şi o facem folosindu-ne de copaci pe verticală.

Omul arătă în sus, spre cer.

– De data aceasta însă trebuie să-i lăsăm să vadă, adăugă. Nu se vede ca lumea din pădure. La vremea asta a anului sunt prea multe frunze în drum, nu?

Paznicul care bătuse ţăruşii în pământ gâfâia de oboseală. Schimbă din nou locul cu şeful său. Îşi înfipse puşca în abdomenul lui McGrath şi se aplecă, sprijinindu-se de ea, ca să-şi tragă sufletul. Lui McGrath i se tăie răsuflarea şi se agită violent sub apăsare. Şeful se lăsă pe vine şi alese dintre frânghiile aduse. Descâlci una şi-l legă pe McGrath de gleznă. Făcu o buclă şi o legă strâns. Folosi frânghia ca să-l tragă pe McGrath de picior, până în centrul pătratului. Apoi, legă capătul liber de cel de-al patrulea ţăruş. Îl legă strâns şi îl mai verifică o dată.

Cea de-a doua bucată de frânghie se înfăşură în jurul celeilalte glezne a lui McGrath. O legară de cel de-al treilea ţăruş. Picioarele lui McGrath fură forţate să se desfacă în unghi drept. Mâinile îi erau în continuare prinse în cătuşe, la spate, zdrobite de solul pietros. Şeful se folosi de talpa bocancului pentru a întoarce partea de sus a corpului lui McGrath în lateral. Se aplecă şi îi desfăcu cătuşele. Apucă o încheietură şi înfăşură în jurul său o bucată de frânghie. O înnodă strâns şi ridică încheietura până la cel de-al doilea ţăruş. Trase de frânghie, până ce braţul lui McGrath rămase întins, într-o linie perfectă cu piciorul opus. Apoi, îl legă strâns de ţăruş şi se aplecă să apuce cealaltă încheietură. Soldaţii îl apăsară şi mai tare cu ţevile armelor. McGrath privi din nou urmele de vapori de pe cer şi icni de durere când braţul îi fu întins şi se găsi legat într-o cruce oblică, perfectă.

Cei doi soldaţi îşi îndepărtară armele şi făcură un pas înapoi. Se alăturară şefului lor. Privind în jos. McGrath îşi ridică fruntea şi privi înnebunit împrejur. Trase de frânghii şi îşi dădu seama că nu făcea decât să strângă nodurile şi mai tare. Cei trei se îndepărtară şi mai mult şi se uitară în sus, la cer. McGrath îşi dădu seama că doreau ca avioanele şi camerele lor să aibă parte de o vedere continuă.

Camerele aveau parte de o vedere continuă. La unsprezece kilometri deasupra pământului, în cer, piloţii zburau în cerc, unul pe o rază restrânsă, de numai câţiva kilometri, iar celălalt pe o traiectorie exterioară primului, ceva mai largă. Camerele lor erau aţintite în jos, sub controlul neobosit al computerelor. Avionul din interior se concentra pe luminişul în care McGrath fusese răstignit pe pământ, ca o pasăre cu aripile larg desfăcute. Cealaltă cameră cadra mai larg, cuprinzând întreaga zonă de la tribunal, în sud, până la minele părăsite, din nord. Semnalele lor video, în timp real, ajungeau rapid la vehiculul cu antena farfurie, parcat în spatele postului de comandă mobil. Antena concentra fluxul de date şi, prin cablul armat gros, le introducea în camionul de observaţie. După aceea, computerele de decodificare de mare capacitate le aduceau pe ecranele monitoarelor color de mari dimensiuni. Ecranele lor fosforescente prezentau întregul şi groaznicul adevăr. Generalul Johnson, aghiotantul său şi Webster stăteau acum nemişcaţi în faţa lor. Împietriţi, tăcuţi, cu privirile ţintă la ele. Recorderele video uruiau, imparţial, înregistrând fiecare secundă a activităţii desfăşurate la nouă kilometri mai departe, la nord. Întregul vehicul gemea, încărcat cu energie electronică

reziduală. Şi totuşi era tăcere în jur ca într-un mormânt, căci nimeni nu avea curajul să spună ceva.

– Nu poţi să apropii mai mult imaginea? întrebă într-un târziu Webster, cu voce joasă. S-o centrezi chiar pe McGrath?

Aghiotantul generalului răsuci un buton îmbrăcat în cauciuc negru. Se uită la ecran. Răsuci mai mult, până ce pixelii imaginii începură să se adune în grămezi şi să provoace distorsiuni. Dădu înapoi o fracţiune.

– Asta-i tot ce pot să fac, spuse.

Se vedea destul de bine acum. Silueta răstignită a lui McGrath aproape umplu ecranele. Pe şeful echipei îl vedeau exact de deasupra, călcând pe bucăţile de frânghie, în timp ce mergea împrejurul lui McGrath. Avea un cuţit în mână. Mâner negru, lamă strălucitoare, lung cam de douăzeci şi cinci de centimetri.

Arăta ca un cuţit mare de bucătărie. Genul pe care l-ar putea cumpăra un bucătar gurmand. Util pentru a tăia o felie groasă de cotlet în fâşii. Genul de sculă care s-ar potrivi pe un bufet de bucătărie, pus acolo de cineva care ar găti o tocană sau un stroganoff.

Văzură cum omul lasă jos cuţitul, pe pieptul lui McGrath. Îşi folosi ambele mâini pentru a desface reverele sacoului lui McGrath. Îi slăbi cravata şi o trase lateral, aproape până sub ureche. Apucă şi cămaşa lui McGrath, rupându-i nasturii cu un gest brusc, ca s-o desfacă. Bumbacul pârâi sub cuţitul care acum se găsea pe piele. Omul trase de poalele cămăşii, scoţând-o din pantaloni şi împinse poalele în lături. Cu grijă, să nu-i stea în cale, de parcă ar fi fost un chirurg aflat în faţa unei proceduri dificile.

Văzură cum omul lua din nou cuţitul. Era ghemuit pe vine, în dreapta lui McGrath, uşor aplecat, cu cuţitul

în mână. Îl ţinea cu vârful în jos, aproape de stomacul lui McGrath. Rozul electronic de pe ecran, al pielii lui McGrath, era reflectat pe figurile celor care îl priveau, din interiorul vehiculului de observaţie.

Îl văzură pe om ridicând cuţitul doi centimetri. Văzură cum arătătorul îi alunecă pe spatele cuţitului, ca şi cum şi-ar fi ajustat strânsoarea pentru un plus de precizie. Apoi, văzură cum lama acestuia coboară. Soarele palid sclipi pe lamă. Apoi, vederea le fu întreruptă. Un norişor rozaliu, tăcut, întunecă imaginea. Când se risipi, cuţitul se găsea în continuare în mâna omului. Dar omul nu mai avea cap. Capul îi fusese înlocuit de o masă sângerândă, iar omul cădea încet, într-o parte.

PATRUZECI ŞI DOI

Şi paznicul din stânga căzu, la fel de uşor. Reacher îi băgase un glonţ în tâmplă, exact deasupra urechii.

Căzuse greu, peste omul Biroului, încă răstignit. Paznicul din dreapta reacţionă însă. Se răsuci şi, împiedicându-se în frânghii, fugi către copaci. Reacher se opri o clipă, apoi îl doborî, la trei metri distanţă. Omul se întinse şi alunecă, cu zgomot, pe pietriş, ridicând un nor de praf. Tresări o dată şi muri.

Reacher aşteptă. Ultimul ecou, în staccato, al celor trei împuşcături se întoarse dinspre munţii îndepărtaţi şi se pierdu în tăcerea profundă. Reacher se uită atent la copaci, de jur împrejurul Bastionului. Aştepta vreo eventuală mişcare. Lumina soarelui era strălucitoare. Prea strălucitoare pentru a putea fi sigur. Erau prea multe contraste între strălucirea luminişului şi întunecimea pădurii. Aşa că aşteptă.

Apoi ieşi într-o fugă disperată din spatele barăcii unde se găsea radioul. Sprintă drept peste luminiş, către răvăşeala din mijloc. Ridicând trupurile, din mers. Paznicul era lăbărţat chiar deasupra corpului celui de la Birou. Şeful de echipă era întins peste picioarele acestuia. Îi îndepărtă din drum şi găsi cuţitul. Tăie cu el, ferăstruind, cele patru bucăţi de frânghie. Îl susţinu pe omul Biroului, să se ridice în picioare şi-l împinse înapoi, pe drumul pe care venise. Apoi apucă cele două puşti mai apropiate şi dădu fuga după el. Îl ajunse din urmă la jumătatea drumului. Omul se împleticea pe direcţia arătată. Reacher îl apucă de sub braţe şi-l cără, ca pe un balot, până într-un loc sigur. Îl împinse între copaci, în spatele barăcilor şi rămase aplecat, gâfâind de efort. Apoi,

scoase încărcătoarele puştilor celor noi, băgă unul în buzunar şi unul în propria sa armă. Amândouă era versiuni prelungi, de treizeci de focuri fiecare. Lui îi mai rămăseseră doar şase focuri. Acum dispunea de şaizeci. De zece ori mai mult. Şi avea, lângă el, încă o pereche de mâini.

– Eşti Brogan? întrebă. Sau McGrath?

Omul răspunse ţeapăn şi pe un ton neutru. Pe faţa lui se oglindeau teama, panica şi confuzia.

– McGrath, spuse. De la FBI.

Reacher aprobă din cap. Deşi încă zguduit, omul reprezenta un aliat. Reacher scoase din buzunar Glockul lui Fowler şi i-l întinse, cu patul înainte. McGrath, destul de calm, gâfâia încă, aruncând priviri înnebunite către adâncimile pădurii. Se citea agresiunea în atitudinea lui. Ţinea pumnii strânşi.

– Ce e? întrebă Reacher, brusc interesat. McGrath ţâşni înainte, smulse revolverul şi se trase înapoi. Îl ridică, luă poziţie de tragere şi ţinu revolverul aţintit, cu două mâini. Direct către capul lui Reacher. Capetele frânghiei tăiate îi atârnau de încheieturi. Reacher nu făcu decât să-l privească, lipsit de orice expresie.

– Ce naiba vrei să faci? îl întrebă.

– Eşti unul dintre ei, i-o întoarse McGrath. Lasă arma jos, OK?

– Ce? nu-i veni să creadă lui Reacher.

– Fă-o odată, da? repetă McGrath.

Reacher îl privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Arătă cu mâna printre copaci, la trupurile împrăştiate din Bastion.

– Şi de asta ce spui? întrebă. Nu-ţi spun nimic toate astea?

Glockul nu se mişcă nici măcar o idee din loc. Era ţeapăn, aţintit drept spre capul lui Reacher, într-o poziţie perfect susţinută. McGrath arăta ca o ilustraţie dintr-un manual de antrenament, cu excepţia bucăţilor de frânghie care îi atârnau ca nişte ghirlande pentru petreceri, de încheieturile mâinilor şi de glezne.

– Toate astea nu contează? repetă Reacher, continuând să arate cu mâna.

– Nu neapărat, mârâi McGrath. Faptul că nu le permiţi oamenilor tăi să-i violeze sau să-i chinuie pe ostatici nu te plasează în mod necesar de partea îngerilor.

Reacher continuă să-l privească, vreme îndelungată, uluit. Se gândi intens. Apoi, dădu încet din cap şi lăsă puşca să cadă exact la jumătatea distanţei dintre ei. Dacă ar fi lăsat-o să-i cadă la picioare, McGrath ar fi putut să-i spună s-o împingă spre el cu piciorul. Nici dacă ar fi lăsat-o să cadă prea aproape de picioarele lui McGrath, n-ar fi fost bine. Omul era un agent experimentat. După felul în care luase poziţia de tragere, Reacher se aştepta de la el măcar la un nivel minim de competenţă.

McGrath aruncă o privire în jos. Ezită. Era clar că nu voia ca Reacher să se apropie de el. Nu voia ca Reacher să vină mai aproape, să împingă puşca cu piciorul spre el. Aşa că îşi întinse piciorul înainte, ca să tragă arma. Era cam cu douăzeci şi cinci de centimetri mai scund decât Reacher, ca să nu spunem mai mult. Glockul aţintit asupra capului lui Reacher, de la o distanţă de trei metri, ajunsese acum îndreptat în sus, într-un unghi destul de ascuţit. Când îşi împinse piciorul înainte, îşi reduse înălţimea eficientă cu, poate, doi centimetri, ceea ce accentuă, în mod automat curbura braţelor sale cu gradele

corespunzătoare. Iar când îşi lăsă piciorul să alunece înainte, se apropie şi mai mult de Reacher, ceea ce ridică şi mai tare ţinta armei. În clipa în care degetele piciorului întins începură să pipăie după armă, partea de sus a braţelor lui aproape îi atingea faţa, împiedicându-l să vadă. Reacher aşteptă ca McGrath să privească din nou în jos.

Acesta o făcu. Atunci Reacher se lăsă să cadă în genunchi. Izbi cu antebraţul înapoi şi în sus şi reuşi să scoată Glockul de pe linia de miră. Cu celălalt braţ, descrise în aer un arc larg, în spatele genunchilor lui McGrath, şi-l făcu pe acesta să cadă pe spate, în praf. Îşi puse mâna pe încheietura lui McGrath şi strânse uşor, până ce revolverul îi căzu din mână. Îl ridică, apucându-l de ţeavă şi i-l întinse din nou, cu patul înainte.

– Uită-te la asta, spuse.

Îşi ridică manşeta cămăşii şi scoase la vedere cicatricea cu crustă de pe încheietura stângă.

– Nu sunt unul dintre ei, preciză. Aproape tot timpul m-au ţinut în cătuşe.

Apoi îi întinse din nou revolverul lui McGrath, cu patul înainte, oferindu-i-l. McGrath îl privi pe Reacher, după care privi spre luminiş. Se aplecă uşor în stânga şi în dreapta, să vadă mai bine corpurile împrăştiate pe jos. Se întoarse cu privirea la Reacher, tot încurcat.

– Te consideram unul dintre cei răi, sublinie. Reacher îl aprobă din cap.

– E de înţeles, spuse. Dar de ce?

– Erai pe banda video de la curăţătorie, îi explică McGrath. Arătai ca şi cum tocmai ai fi capturat-o.

Reacher scutură din cap.

– Eram doar un trecător nevinovat, spuse. McGrath continuă să-l privească fix. Întrebător, gândindu-se.

Reacher îl văzu cum ajunge la o concluzie. Înclină din cap, acceptând revolverul şi-l puse pe jos, între ei doi, ca şi cum această poziţionare ar fi fost simbolul unei înţelegeri, al unui pact. Începu să umble la nasturii de la cămaşă. Tăie capetele de frânghie care îi atârnau de încheieturi şi de glezne.

– OK, acum ce-ar fi s-o luăm de la capăt? întrebă încurcat.

Reacher aprobă din cap şi întinse mâna.

– Sigur, spuse. Eu sunt Reacher, iar tu eşti McGrath, şeful lui Holly. Mă bucur să te cunosc.

McGrath reuşi să zâmbească amărât şi îi scuturǎ mâna, fără energie. Apoi, cu o singură mână, se apucă din nou să desfacă nodurile de frânghie rămase la încheieturi şi la glezne.

– Îl cunoşti pe unul Garber? întrebă.

– Am fost sub comanda lui pe vremuri, răspunse Reacher.

– Garber ne-a spus că eşti curat, preciză în continuare McGrath. Numai că nouă nu ne-a venit să credem.

– Normal, spuse Reacher. Garber nu spune decât adevărul. Aşa că nu e crezut niciodată de nimeni.

– Nu-mi rămâne decât să-mi cer scuze, continuă McGrath. Îmi pare rău. Dar încearcă şi tu să vezi lucrurile din perspectiva mea. Ai fost inamicul public numărul unu timp de cinci zile.

Reacher trecu peste scuze cu un gest al mâinii, se ridică şi-l ajută pe McGrath să se pună pe picioare. Se aplecă din nou, ridică Glockul din praf şi i-l înmână.

– Nasul? îl întrebă.

McGrath lăsă revolverul să-i alunece în buzunarul sacoului. Îşi atinse uşor nasul şi se strâmbă.

– Animalul ăla m-a lovit rău. Cred că e rupt. S-a întors şi m-a pocnit, ca şi cum n-ar mai fi putut să aştepte.

În pădure se auzi un zgomot, undeva în stânga lor. Reacher îl luă de braţ pe McGrath şi îl trase mai adânc în pădure. Îl împinse printre tufişuri şi se opri, cu faţa spre est. Rămase tăcut, nemişcat şi ascultă, să-şi dea seama dacă era vreo mişcare în jur. McGrath îşi scotea resturile de frânghie de la glezne şi se răsuci să-l întrebe ceva.

– Holly e bine? puse el, în sfârşit, întrebarea care îi stătea pe suflet.

Reacher aprobă din cap. Dar încruntat.

– Până acum, da, îi răspunse. Dar va fi al naibii de greu s-o scoatem de acolo.

– Ştiu despre dinamită, spuse McGrath. Ăsta a fost ultimul lucru pe care ni l-a mai comunicat Jackson. Luni seara.

– Asta-i problema, continuă Reacher. Un singur glonţ rătăcit şi aleluia. În plus, acolo sunt o sută de oameni care abia aşteaptă să apese pe trăgaci. Orice facem, trebuie să facem cu grijă. Ai ceva întăriri, care să ne vină în ajutor? Echipa de recuperare?

McGrath scutură din cap.

– Încă nu, spuse. Politica.

– Poate că încă nu e prea grav, spuse Reacher. Ei vorbesc de sinucidere în masă dacă doar s-ar bănui că ar urma să fie învinşi. Trăieşte liber sau mori, ştiai?

– Ce contează, răspunse McGrath. E alegerea lor. Nu-mi pasă ce o să li se întâmple lor. Pe mine mă preocupă doar Holly.

Continuară să se strecoare printre copaci în tăcere. Se opriră când ajunseră în inima pădurii, undeva în spatele cantinei. Reacher se răsuci să pună o

întrebare. Dar rămase împietrit, cu un deget pe buze. Veneau zgomote de undeva din stânga. O patrulă care mătura marginea pădurii. McGrath voi să se mişte, dar Reacher îl prinse de braţ şi-l opri. Era mai bine să rămână nemişcaţi ca nişte copaci decât să facă zgomote care puteau fi auzite. Patrula se apropie. Reacher îşi ridică puşca şi o trecu pe foc rapid. Mască sunetul clicului cu palma. McGrath îşi ţinu răsuflarea. Patrula devenise vizibilă printre copaci. Se afla la trei metri distanţă. Şase oameni, şase puşti automate. Din mers, aruncau priviri scurte, în stânga şi în dreapta, oscilând între marginea luminişului scăldat în soare şi adâncul verde-închis al pădurii. Reacher expiră, fără zgomot. Erau amatori, cu puţin antrenament şi nepricepuţi în ale tacticii. Cu strălucirea soarelui în ochi, la fiecare a doua privire li se anula orice şansă de a vedea ceva în întunericul pădurii. Erau ca orbi. Trecură pe lângă ei fără măcar să se oprească. Reacher îi ascultă înaintând şi se întoarse spre McGrath.

– Unde sunt Brogan şi Milosevic? şopti el. McGrath dădu din cap, posomorât.

– Ştiu, spuse, cu voce joasă. Unul din ei este Iuda. Mi-am dat seama de asta cam cu jumătate de secundă înainte să pună mâna pe mine.

– Unde sunt acum? întrebă din nou Reacher.

– Pe acolo, pe undeva, spuse McGrath. Am venit împreună prin râpă, cam de la un kilometru şi jumătate depărtare de aici.

– Care dintre ei e? întrebă Reacher. McGrath ridică din umeri.

– Încă nu ştiu, răspunse. Nu-mi pot da seama. Am tot răsucit întrebarea asta în cap de nu ştiu câte ori. Amândoi au făcut şi lucruri bune. Milosevic a găsit

curăţătoria. El a adus banda video. Brogan a muncit o grămadă să le dea de urmă până aici, în Montana. El a găsit urmele camionetei. A ţinut legătura cu cei de la Quantico. Raţiunea îmi spune că nici unul dintre ei nu poate fi trădător.

– Pe mine când m-aţi identificat? întrebă Reacher.

– Joi dimineaţă, spuse McGrath. Ţi-am găsit toată povestea vieţii.

Reacher dădu aprobator din cap.

– Omul ăla a sunat imediat, spuse. Cei de aici au aflat imediat cine sunt, joi dimineaţa.

McGrath ridică din nou din umeri.

– Erau amândoi acolo, în clipa aia. Eram toţi la Peterson.

– Aţi primit faxul lui Holly? continuă Reacher cu întrebările.

– Care fax? Când?

– Azi-dimineaţă, răspunse Reacher. Devreme, poate la cinci fără zece? V-a trimis prin fax o avertizare.

– Le interceptăm linia, îi explică McGrath. Într-un camion, lângă drum. Dar la cinci fără zece eram încă în pat.

– Şi cine avea grijă de prăvălie? vru să ştie Reacher. McGrath dădu din cap.

– Milosevic şi Brogan, spuse el acru. Amândoi. La cinci fără cinci în dimineaţa asta au intrat în post. Indiferent care dintre ei o fi, a pus mâna pe fax să-l ascundă. Dar care anume, habar nu am.

Reacher înclină, la rândul lui, din cap.

– Am putea încerca să aflăm, spuse. Sau am putea sta şi aştepta să vedem. Unul dintre ei va umbla pe aici precum cel mai bun prieten, în timp ce celălalt va fi găsit încătuşat ori deja mort. O să ne dăm atunci seama.

McGrath dădu şi el din cap, posac.

– Abia aştept, spuse.

Apoi, Reacher înţepeni şi-l trase trei metri şi ceva mai adânc în pădure. Auzise patrula întorcându-se printre copaci.

În interiorul tribunalului, Borken auzise cele trei împuşcături. Era aşezat pe scaunul judecătorului şi le auzi foarte clar. Auzise deodată poc, poc… poc, repetându-se de o duzină de ori, pe măsură ce fiecare dintre pantele îndepărtate îi trimiteau înapoi ecoul. Un curier merse până la Bastion. Un kilometru dus şi unul întors, pe cărarea şerpuită din pădure. Douăzeci de minute pierdute, dar apoi curierul se întoarse, gâfâind şi aducând ştiri noi. Trei cadavre, patru frânghii tăiate.

– Reacher, spuse Borken. Trebuia să-l omor de la bun început.

Milosevic dădu din cap, în semn că era de acord.

– Vreau să-l ţii departe de mine, spuse. Am auzit de raportul autopsiei făcute prietenului tău, Peter Bell. Îmi vreau doar banii şi să scap cu bine de aici, OK?

Borken aprobă din cap. Apoi izbucni în râs. Un râs ascuţit, nervos, în parte entuziasm, în parte încordare. Se ridică şi ieşi din dosul mesei judecătorului. Râse, rânji şi-l bătu pe Milosevic pe umăr.

Holly Johnson nu ştia mai multe despre dinamită decât un om obişnuit. Nu-şi putea aminti compoziţia chimică exactă. Ştia că intrau, cumva, în formulă nitrat de amoniu şi nitroceluloză. Se întreba dacă şi nitroglicerina făcea parte din amestec. Sau era doar alt gen de explozibil. Oricum, îşi închipuia că dinamita era un fel de lichid lipicios, îmbibat într-un material

poros şi modelat sub formă de batoane. Batoane cu greutate mare, foarte dense. Dacă pereţii ei erau căptuşiţi cu batoane grele şi dense, puteau absorbi o mare cantitate de sunet. Ca un strat fonoabsorbant dintr-un apartament de oraş. Ceea ce însemna că împuşcăturile pe care le auzise fuseseră destul de aproape. Şi ea auzise: poc, poc… poc. Dar nu ştia cine trăgea, asupra cui sau de ce. Nu erau împuşcături de revolver. Ştia cum sună lătratul înfundat al unui revolver, încă din zilele pe care le petrecuse la Quantico. Astea erau împuşcături provenite de la o armă cu ţeavă lungă. Nu sunetul greu şi înăbuşit al puştilor de mare calibru Barrett de la poligonul de tragere. Era o armă mai uşoară. Cineva trăsese de trei ori cu o armă de calibru mijlociu. Sau trei oameni trăseseră în acelaşi timp, un fel de salvă. Dar, indiferent despre ce ar fi fost vorba, ceva se întâmpla. Iar ea trebuia să fie pregătită pentru orice.

Şi Garber auzise împuşcăturile. Poc, poc… poc, cam la o mie de metri spre nord-vest sau poate la o mie două sute. Apoi, urmară o duzină de ecouri, din ce în ce mai rare, venind dinspre povârnişurile munţilor. Ştia cu siguranţă ce anume reprezentau. O puşcă M-16, trăgând foc cu foc, prima pereche grupată strâns, în ceea ce armata denumeşte lovitură dublă. După sunet era clar un trăgător competent. Ideea era să trimiţi al doilea foc înainte ca tubul primului cartuş să lovească pământul. Apoi o a treia ţintă ori, poate, un foc de asigurare în cea de-a doua ţintă. Un ritm de neconfundat. Ca o semnătură. Semnătura audibilă a cuiva care avea în spatele său sute de ore de antrenament cu arme. Garber dădu din cap ca pentru sine şi continuă să înainteze printre copaci.

– Trebuie să fie Brogan, şopti Reacher. McGrath se arătă surprins.

– De ce Brogan? întrebă el.

Erau ghemuiţi pe jos, cu spatele lipit de două trunchiuri alăturate, înfundaţi la treizeci de metri în pădure, invizibili. Patrula de cercetare se întorsese şi tot nu-i găsise. McGrath îi povestise lui Reacher întreaga istorie. Trecuse rapid peste părţile importante ale cercetării, ca de la un profesionist la altul, într-un fel de stenografie orală a cuiva dinlăuntrul acţiunii. Reacher pusese câteva întrebări la obiect, iar McGrath îi răspunsese pe scurt.

– Timpul şi distanţa, spusese Reacher. Astea erau lucrul cel mai important. Gândeşte-te din punctul lor de vedere. Ne-au pus în camionetă şi au dat fuga drept aici, în Montana. Cât face asta? Două mii şapte sute de kilometri? Două mii nouă sute?

– Probabil, răspunse McGrath, acceptând.

– Iar Brogan e un tip deştept, spuse Reacher. Şi ştie că şi tu eşti deştept. Ştie că eşti destul de deştept ca să ştii că el e un tip deştept. Aşa că nu poate lăsa totul într-un punct mort. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să vă ţină pe toţi destul de departe de acţiune, ca să nu constituiţi o problemă. Şi exact asta-i ceea ce a şi făcut. El a manipulat fluxul de informaţii. Comunicaţiile trebuiau să se desfăşoare în două sensuri, nu? Aşa că luni ştia că au închiriat o camionetă. Dar, până miercuri, a continuat să conducă raţionamentul spre camionetele furate, nu-i aşa? A pierdut o grămadă de timp cu chestia aia din Arizona. Apoi a dat la iveală marea descoperire cu firma de închirieri şi treaba cu noroiul, ajungând să pară un adevărat erou, dar, în realitate, n-a făcut decât să vă

ţină cât mai departe de vânat. Le-a dat tot timpul de care aveau nevoie ca să ne aducă aici.

– Totuşi ne-a adus până aici, nu? întrebă McGrath. Mult în urma lor, de acord, dar ne-a adus până aici.

– Pentru el nu era nici o pierdere, spuse Reacher. Pe Borken îl mânca limba să vă spună unde o ţinea pe Holly, de îndată ce ea ar fi ajuns în siguranţă aici, nu crezi? Destinaţia nu avea să fie niciodată un secret, sau mă înşel? Asta era toată strategia. Prezenţa ei ar fi trebuit să vă oprească de la a-i mai ataca. Şi n-ar fi avut nici un rost dacă nu v-ar fi spus exact unde se găsea ea.

McGrath scoase un mârâit. Se gândea la cele spuse de Reacher. Nu era convins încă.

– L-au plătit, spuse Reacher. De asta poţi să fii sigur. Dispun de importante fonduri de război, McGrath. Douăzeci de milioane de dolari furate, în bonuri la purtător.

– Furtul maşinii blindate? se interesă McGrath. Undeva, în nordul Californiei? Ei au făcut-o?

– Cel puţin, aşa se laudă, întări Reacher. McGrath se acomodă cu ideea apoi deveni dintr-odată palid. Reacher asistă la întregul proces, apoi aprobă din cap.

– Aşa e, spuse. Lasă-mă să ghicesc: Brogan n-a dus niciodată lipsă de bani, nu-i aşa? Nu a mârâit niciodată în legătură cu salariul, nu?

– La dracu', replică McGrath. Două pensii alimentare pe lună, o amantă, jachete de mătase şi eu n-am luat în calcul asta niciodată. Eram recunoscător că nu se număra printre cei care se plâng.

– Chiar acum cred că-şi încasează ultima rată, spuse Reacher. Iar Milosevic e deja mort ori încuiat pe undeva.

McGrath aprobă încet din cap.

– Brogan a lucrat în California, spuse. Înainte să vină la noi. La dracu', cum de nu m-am gândit? Pariez un dolar contra zece că el a fost agentul care i-a luat urma lui Borken. A zis că cei de la Sacramento n-au fost în stare să susţină acuzaţia. Că dosarele erau mult prea vagi. Vagi, pentru că Borken îi dădea pe mână găleţi de dolari, să facă în aşa fel încât acuzaţiile să nu stea în picioare. Iar mizerabilul le lua într-o veselie.

Reacher aprobă din cap.

– La dracu', spuse din nou McGrath. La dracu', la dracu', la dracu'! Greşeala mea.

Reacher continuă să nu spună nimic. Era mai diplomatic să tacă din gură. Înţelegea ce simţea McGrath. Îi înţelegea starea. Şi el se găsise, din când în când, în astfel de situaţii în trecut. Şi el simţise cum îi intră cuţitul în spate, chiar între omoplaţi.

– Mă ocup eu de Brogan, mai târziu, spuse McGrath în cele din urmă. După ce o scoatem pe Holly. Măcar a spus ceva de mine? Îşi dă seama că am venit după ea? Ţi-a spus ceva despre asta?

Reacher dădu din cap.

– Mi-a spus doar că are încredere în oamenii ei, sublinie.

PATRUZECI ŞI TREI

Pentru prima dată în douăzeci de ani, generalul Garber omorâse un om. Nu avusese intenţia s-o facă. Voise, de fapt, să-l culce pe om la pământ şi să-i ia puşca. Asta fusese tot. Omul făcuse parte din perdeaua interioară de santinele. Erau postaţi la intervale arbitrare, în linie, la o sută de metri sud de clădirea tribunalului. Garber bătuse pădurea înainte şi înapoi, cercetând locurile în care erau ascunşi. O linie neregulată de santinele, la patruzeci sau cincizeci de metri distanţă unii de alţii, doi pe marginea drumului, iar restul, în pădure.

Garber şi-l alesese pe cel aflat cel mai aproape de linia dreaptă dintre el şi clădirea mare, albă. Trebuia să se mişte. Avea nevoie de un acces direct. Şi de o armă. Aşa că-şi alesese omul şi acţionase cât mai aproape de el. Scosese o piatră de mărimea unui pumn din solul umed al pădurii. Se furişase, în cerc, până în spatele ţintei.

Lipsa lor de antrenament făcu lucrurile să meargă ca unse. O perdea de santinele trebuia să fie mobilă. Trebuia să se mişte, unul lângă altul, de-a lungul perimetrului pe care li se spusese să-l apere. Aşa, ar fi acoperit fiecare centimetru din teritoriu şi ar fi descoperit dacă vecinul intrase în vreo ambuscadă şi fusese culcat la pământ. Numai că oamenii aceştia erau statici. Nu făceau decât să stea acolo. Să se uite şi să asculte. O tactică greşită.

Omul ales purta o beretă soldăţească. Era incorect camuflat. Avea pe costum un model în linii întrerupte, negru cu gri. Atent proiectat pentru a asigura o eficienţă maximă într-o ambianţă urbană. Dar inutil

într-o pădure scăldată în soare. Garber ajunsese până în spatele omului şi ridicase piatra. Îl lovise cu precizie în spatele capului.

Numai că îl lovise prea tare. Problema era că oamenii se deosebesc unul de altul. Nu există un anumit dozaj al forţei loviturii care să asigure rezultatul scontat. Nu e ca atunci când joci biliard. Dacă vrei să bagi bila în buzunarul din colţ, ştii aproape exact cât de tare trebuie s-o loveşti. Cu craniile însă, este altceva. Unele sunt tari. Cel a omului de faţă nu fusese. Plesni ca o coajă de ou, măduva spinării se rupse în partea de sus, iar omul muri înainte să atingă pământul.

– La dracu', gâfâi Garber.

Nu îl preocupa etica situaţiei. Câtuşi de puţin. Patruzeci de ani în care avusese de-a face cu oameni duri, care o luaseră pe căi greşite, definiseră, pentru el, un mare număr de sensuri, din punct de vedere etic. Era preocupat de prezenţa vulturilor hoitari. Oamenii leşinaţi nu-i atrag. Cei morţi, da. Vulturii hoitari care plutesc în cercuri deasupra corpului împrăştie informaţii. Ei le spun celorlalte santinele: unul dintre voi a murit.

Astfel, Garber îşi schimbă puţin planul. Luă puşca M-16 a mortului şi înaintă mai mult decât ar fi dorit. Ajunse până la douăzeci de metri de locul în care se terminau copacii. Făcu stânga, apoi dreapta, până ce văzu o grămadă de stânci care ieşeau din pământ la zece metri dincolo de marginea pădurii. Acesta avea să fie locul următoarei sale pătrunderi atente. Se strecură în spatele unui copac şi se lăsă pe vine. Demontă puşca şi îi verifică starea de funcţionare. O montă la loc şi aşteptă.

Harland Webster derulă banda video înapoi pentru a patra oară şi analiză din nou lucrurile întâmplate. Norişorul de ceaţă rozalie, paznicul trântit la pământ, cel de-al doilea paznic luându-şi picioarele la spinare, transfocarea bruscă a camerei, ca să cuprindă întregul luminiş, cel de-al doilea paznic întinzându-se, fără să scoată vreun sunet, la pământ. Urmă o pauză îndelungată. Apoi, sprintul nebunesc al lui Reacher. Reacher împingând trupurile din drum, tăind frânghiile, cărându-l pe McGrath la adăpost.

– Am făcut o greşeală în legătură cu tipul ăsta, spuse Webster.

Generalul Johnson aprobă din cap.

– Mi-aş dori ca Garber să mai fie aici, spuse. Îi datorez scuze.

– Avioanele au rămas fără carburant, rosti aghiotantul în liniştea care se lăsase.

Johnson dădu din nou din cap.

– Trimite unul înapoi, spuse el. Nu mai avem nevoie de amândouă acolo în acelaşi timp. Să facă cu schimbul.

Aghiotantul sună la baza Peterson şi, în doar jumătate de minut, trei dintre cele şase ecrane din maşină se stinseră, în vreme ce avionul de pe cercul exterior se îndepărtă, zburând către sud. Avionul de pe cercul interior îşi mări raza de acţiune şi îşi poziţionă obiectivul camerei pentru a acoperi întreaga zonă. Luminişul se reduse până la dimensiunile unei monede, iar clădirea mare şi albă a tribunalului deveni vizibilă în colţul de jos dreapta al ecranelor. Trei imagini identice pe trei ecrane, clipind în întuneric. Se aplecară înainte în scaunele lor şi priviră atent. Aparatul de radio din buzunarul lui Webster începu să pârâie.

– Webster? se auzi vocea lui Borken. Eşti acolo?

– Sunt aici, replică Webster.

– Ce a fost cu avionul? se interesă Borken. V-aţi pierdut interesul sau ce s-a întâmplat?

Timp de o secundă, Webster se întrebă cum de îşi dăduse seama Borken. Apoi, îşi aminti de dârele de vapori. Erau ca o diagramă, acolo, sus în cer.

– Cine a fost? întrebă el. Brogan sau Milosevic?

– Ce-a fost cu avionul? repetă Borken întrebarea.

– A rămas fără carburant, răspunse Webster. Se va întoarce.

Urmă o pauză. Apoi, glasul lui Borken se auzi din nou.

– OK, spuse.

– Deci cine a fost? repetă Webster. Brogan, sau Milosevic?

Dar aparatul îi muri în mână. Apăsă pe butonul de deconectare şi îl surprinse pe Johnson privindu-l fix. Pe figura lui Johnson se putea citi: omul de la armată s-a dovedit a fi bun, iar cel de la Birou, jalnic. Webster ridică din umeri. Încercă să se arate dezamăgit. Să spună din ochi: amândoi am făcut greşeli. Dar faţa lui Johnson mai zicea şi altceva: ar fi trebuit să-ţi dai seama.

– Ar putea fi o problemă, nu-i aşa? interveni aghiotantul. Brogan şi Milosevic? Oricare dintre ei este tipul cel bun, va continua să se gândească la Reacher ca la un duşman. Iar oricare dintre ei este tipul cel rău, acum ştie că are în Reacher un duşman.

Webster privi în lături. Se întoarse înapoi la ecrane.

Borken îşi puse radioul în buzunarul uniformei negre. Bătu, nervos, cu degetele pe masa judecătorului. Se uită fix la cei care-i susţineau privirea.

– O singură cameră este suficientă, spuse.

– Categoric, spuse Milosevic. Una e la fel de bună ca şi două.

– N-avem nevoie tocmai acum să se mai amestece cineva, spuse Borken. Aşa că prioritatea e să punem mâna pe Reacher.

Milosevic privi în jur, nervos.

– Nu vă uitaţi la mine, spuse. Eu rămân aici. Nu-mi vreau decât banii.

Borken se uită la el. Gândindu-se.

– Ştii cum se prinde un tigru? întrebă. Ori un leopard, sau altceva? În junglă?

– Cum? întrebă Milosevic.

– Priponeşti o capră de un ţăruş, spuse Borken. Şi apoi te întinzi şi aştepţi.

– Cum? întrebă Milosevic din nou.

– Reacher voia să-l salveze pe McGrath, nu? spuse Borken în continuare. Aşa că, poate, o să vrea să-l scoată din belea şi pe amicul tău, Brogan.

Generalul Garber auzi larma şi riscă să se mişte câţiva metri. O porni într-acolo unde copacii se răreau şi apoi se ghemui la pământ. Se furişă spre stânga, să aibă un unghi de vedere mai bun. Tribunalul se găsea chiar în faţa lui, pe deal. Era în faţa peretelui de sud, dar de acolo de unde se găsea, nu avea decât un unghi de vedere îngust spre faţada clădirii. Putea vedea totuşi intrarea principală. Văzu o ceată de oameni ieşind. Şase indivizi. Doi mergeau pe flancuri, atenţi, cercetând împrejurimile, cu armele echilibrate pe braţ. Ceilalţi patru cărau un om cu membrele desfăcute şi cu faţa în jos. Persoana respectivă fusese apucată de mâini şi de picioare. Era un bărbat. Garber

îşi putea da seama după glas. Se zbătea, se zvârcolea şi ţipa. Era Brogan.

Garber simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Ştia ce păţise Jackson. McGrath îi povestise. Îşi ridică arma. Luă ca ţintă paznicul din frunte, cel mai apropiat. Îl urmări lent, în timp ce se deplasa de la dreapta la stânga. Apoi, cu colţul ochiului, îi văzu şi pe ceilalţi cinci. După aceea, se gândi la perdeaua de santinele pe care o avea în spate. Se strâmbă şi coborî arma. Nici o şansă. Avea o regulă a lui: ţine-te de treaba pe care o ai de făcut prima. O predicase, ca pe o învăţătură din Biblie, timp de patruzeci de ani. Iar treaba pe care o avea acum de făcut era s-o scoată pe Holly Johnson din temniţă. Şi să fie încă în viaţă. Se furişă înapoi în pădure şi ridică din umeri a neputinţă spre cei doi.

Membrii echipajului de pe elicopterul Chinook reuşiseră să iasă din aparatul prăbuşit şi încercaseră, poticnindu-se, să se ascundă în pădure. Se gândiseră că se îndreaptă spre sud, dar, din cauza lipsei de orientare, o luaseră spre nord. Trecuseră prin perdeaua de santinele, fără măcar să-şi fi dat seama de ceva şi dăduseră peste un general cu trei stele, care stătea aşezat la baza unui pin. Generalul le făcuse semn să se lase în jos şi le spusese să se ascundă. Crezuseră că visau şi aşteptau să se trezească. Tăcură şi ascultară cum ţipetele se pierdeau undeva în spatele clădirii în ruine a biroului administrativ al ţinutului.

Reacher şi McGrath auziră şi ei ţipetele, câteva minute mai târziu. La început slabe, undeva, adânc în pădure, la stânga lor. Apoi, din ce în ce mai puternice. Se apropiară, până în dreptul unui spaţiu dintre

barăci, de unde puteau vedea, peste luminişul Bastionului, până unde începea cărarea. Se aflau la trei metri în adâncul pădurii, destul de departe ca să nu fie văzuţi, dar destul de aproape ca să vadă tot ce se întâmpla.

Îi văzură pe cei doi bărbaţi aflaţi în frunte ţâşnind în lumina soarelui. După ei, încă patru, mergând în acelaşi pas, cu armele pe umăr, puţin aplecaţi înainte, cu braţele contrabalansând o greutate pe care o cărau. Ceva care se zbătea, se zvârcolea şi ţipa.

– Doamne, Dumnezeule, şopti McGrath. Ăsta-i Brogan.

Reacher rămase privind îndelung. Tăcut. Apoi, dădu încet din cap.

– Înseamnă că m-am înşelat, spuse. Milosevic e omul rău.

McGrath apăsă uşor pe trăgaciul Glockului, ca să elibereze siguranţa.

– Aşteaptă, şopti Reacher.

Se mişcă spre dreapta, făcându-i semn lui McGrath să vină după el. Rămânând adânc ascunşi în pădure, îi ocoliră, mergând paralel, pe cei şase indivizi şi pe Brogan, care se aflau în luminiş. Cei şase se mişcau încet pe pietriş, iar strigătele lui Brogan se auzeau tot mai tare. Ocoliră cadavrele împrăştiate pe jos, precum şi ţăruşii cu frânghiile tăiate şi-şi continuară drumul.

– Se îndreaptă spre baraca de pedeapsă, spuse Reacher în şoaptă.

Îi pierdură din vedere când copacii se îndesiră, astupând cărarea care ducea la celălalt luminiş. Dar tot mai puteau auzi strigătele. Sunau ca şi cum Brogan ar fi ştiut dinainte ce avea să i se întâmple. McGrath îşi aminti ce le povestise Borken la sfârşitul

convorbirii prin radio. Reacher îşi amintea cum îngropase trupul mutilat al lui Jackson.

Riscară şi se apropiară ceva mai mult de următorul luminiş. Văzură cum cei şase indivizi se îndreaptă spre baraca lipsită de ferestre şi se opresc la uşă. Primii doi bărbaţi se întoarseră, păstrând întreaga zonă în raza armelor. Cel care-l ţinea pe Brogan de încheietura dreaptă scoase cu mâna liberă cheia din buzunar. Brogan urlă după ajutor. Urlă, implorând milă. Individul deschise uşa. O trase, să se deschidă larg. Se opri surprins în prag şi lăsă să-i scape un strigăt.

Joseph Ray ieşi din cabană. Tot în pielea goală, ţinându-şi hainele grămadă în braţe. Cu partea de jos a feţei plină de sânge, ca o mască. Ţopăi şi se poticni pe pietriş, în picioarele goale. Cei şase îl priviră cum se îndepărtează.

– Ăsta cine naiba mai e? întrebă în şoaptă McGrath.

– Alt dobitoc, făcu Reacher.

Brogan fusese aruncat pe pământ. Apoi, îl ridicară în picioare, trăgându-l de guler. Se uita înnebunit împrejur şi nu se oprea din ţipat. Reacher îi văzu chipul, alb şi înspăimântat şi gura deschisă. Cei şase îl aruncară în interiorul barăcii. Intrară după el. Uşa se închise, trântindu-se. McGrath şi Reacher se apropiară şi mai mult. Auziră ţipete şi zgomotul înfundat al unui corp izbindu-se de pereţi. Sunetele continuară timp de câteva minute. Apoi, totul se linişti. Uşa se deschise. Cei şase ieşiră din baracă, zâmbind şi scuturându-şi mâinile de praf. Ultimul dintre ei se întoarse să-i mai dea lui Brogan încă o lovitură. Reacher auzi zgomotul acesteia şi pe Brogan ţipând. Apoi, omul ieşi, încuie uşa şi se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalţi. Se mai auzi scârţâitul

paşilor lor pe pietriş, apoi se pierdu şi acesta. Luminişul rămase cufundat în linişte.

Holly şchiopătă pe podea către uşă. Îşi apăsă urechea de ea şi ascultă cu atenţie. Linişte deplină. Nici un sunet. Şchiopătă înapoi, la salteaua ei şi luă de jos perechea de pantaloni de lucru de rezervă. Îşi folosi dinţii ca să desfacă cusăturile. Rupse materialul, până ce reuşi să despartă partea din faţă a unuia din craci. Obţinu astfel o bucată de pânză cam de şaptezeci şi cinci de centimetri lungime şi cincisprezece lăţime. O luă cu ea în baie şi lăsă chiuveta să se umple cu apă fierbinte. Înmuie fâşia de pânză în apă. Apoi îşi scoase pantalonii. Stoarse cât putu de bine fâşia de pânză şi şi-o legă strâns în jurul genunchiului. O legă şi-şi puse pantalonii la loc. Ideea era că pânza udă, fierbinte, pe măsură ce se va usca, se va mai strânge puţin. Ar fi ajuns şi mai strânsă decât acum. Se afla foarte aproape de rezolvarea problemei cu piciorul. Singurul mod în care putea atenua durerea era să-şi menţină încheietura întinsă.

După aceea, se apucă să facă ceea ce repetase de mai multe ori. Scoase capul de cauciuc al cârjei. Lovi cu capătul de metal una din bucăţile de faianţă de la duş. Faianţa sări în bucăţi. Întoarse cârja şi se folosi de capătul curbat al prizei de cot pentru a scoate cioburile din perete. Alese două. Fiecare dintre ele avea mai mult sau mai puţin forma unui triunghi, cu baza îngustă şi ascuţit la vârf. Folosi marginea prizei de cot ca să răzuiască adezivul lipit de vârf. Lăsă suprafaţa albă, vitrificată, neatinsă, ca lama unui cuţit.

Îşi puse armele în două buzunare separate. Trase perdeaua duşului, să ascundă daunele provocate. Puse

dopul de cauciuc la loc pe capătul cârjei. Şchiopătă înapoi, până la saltea, se aşează şi aşteptă.

Problema folosirii unei singure camere video era că trebuia reglată la un unghi foarte larg. Numai aşa putea fi acoperită întreaga suprafaţă. Aşa că orice lucru apărea mult mai mic pe ecran. Grupul de oameni care căra ceva arăta ca o insectă ceva mai mare, care se târa pe sticlă.

– Chiar era Brogan? întrebă Webster cu glas tare. Aghiotantul derulă banda şi se uită din nou.

– Are faţa în jos, explică el. Greu de spus. Îngheţă imaginea şi folosi butonul de manipulare digitală pentru a mări imaginea. Ajustă pârghia de comandă, să-l aducă pe omul răstignit în centrul ecranului. Transfocă la dreapta, până ce imaginea deveni neclară.

– Greu de spus, repetă aghiotantul. E unul dintre ei, asta-i sigur.

– Eu tot cred că era Brogan, spuse Webster.

Johnson privea foarte atent. Se folosi de arătător şi de degetul mare ca să măsoare pe ecran înălţimea omului, din cap până în picioare.

– Ce înălţime are? întrebă, brusc.

– Ce înălţime are? întrebă Reacher, brusc.

– Cum? întrebă, la rândul lui, McGrath. Reacher se găsea în spatele lui McGrath, printre copaci, privind drept la baraca de pedeapsă. Se uita la peretele din faţă. Era lung de, poate, patru metri şi înalt de alţi doi şi ceva. În stânga lui, avea un panou de şaptezeci şi cinci de centimetri, urma uşa, lată de alţi şaptezeci şi cinci de centimetri, cu balamale pe dreapta şi cu

clanţa pe stânga. Apoi, un alt panou, cam de doi metri şaizeci, care ajungea până la colţul clădirii.

– Ce înălţime are? întrebă Reacher din nou.

– Dumnezeule, chiar are vreo importanţă? răspunse McGrath, tot fără să înţeleagă.

– Eu cred că are, răspunse Reacher scurt. McGrath se întoarse şi se uită la el.

– Cam unu şaptezeci şi patru ori unu şaptezeci şi cinci, spuse în cele din urmă. Nu-i un om deosebit de înalt.

Întăritura fusese făcută din şipci orizontale, de doi jumătate pe unu douăzeci, bătute în cuie pe ramă. Era o urmă, ca o cusătură, la jumătatea înălţimii. Podeaua era făcută probabil din scânduri late de doi centimetri, puse pe cadre de şaptezeci pe unu şi jumătate. Ca atare, începea la peste zece centimetri deasupra părţii de jos a întăriturii exterioare. Aproape la patru centimetri sub nivelul uşii.

– Şi destul de slab, nu? mai ceru detalii Reacher. McGrath continua să-l privească fix.

– După mine, are cam măsura cincizeci, spuse.

Reacher aprobă din cap. Pereţii ar putea fi întăriţi cu şipci de cinci pe zece, dublate pe afară şi pe dinăuntru cu placaj. Grosimea totală a peretelui ar fi de vreo paisprezece centimetri, poate mai puţin dacă placajul din interior ar fi mai subţire. Să zicem că faţa peretelui din capăt ar fi cam cu paisprezece centimetri mai în interior faţă de colţ, iar podeaua, la alţi paisprezece centimetri mai sus de nivelul solului.

– Dreptaci sau stângaci? întrebă Reacher.

– Explică-mi şi mie, şuieră McGrath.

– Cum e? insistă Reacher.

– Dreptaci, răspunse McGrath. Sunt absolut sigur.

Cadrele de şipci, de cinci pe zece, ar urma să aibă centrul la patruzeci de centimetri. Asta era dimensiunea standard. Dar, din colţul barăcii până la marginea din dreapta a uşii, distanţa era de numai şaptezeci şi cinci de centimetri. Şaptezeci şi cinci fără doisprezece centimetri, cât era grosimea peretelui de la capăt, erau exact patruzeci şi opt de centimetri. Mai mult ca sigur un cadru de cinci pe zece era fixat chiar în mijlocul lonjeronului respectiv. Doar dacă nu ţineau seama de el, ceea ce ar fi fost destul de uşor. Peretele era cu siguranţă căptuşit cu vată de sticlă, pentru izolare.

– Dă-te înapoi, şopti Reacher.

– De ce? vru să ştie McGrath.

– Fă-o, replică, scurt, Reacher.

McGrath se mişcă din drum. Reacher îşi fixă privirea asupra unui punct aflat la douăzeci şi cinci de centimetri de capătul barăcii şi la un metru şaptezeci deasupra solului. Se aplecă spre stânga şi-şi sprijini umărul de un copac. Ridică puşca M-16 şi luă ţinta cu grijă.

– Ce naiba faci? şuieră McGrath.

Reacher nu răspunse. Aşteptă să-i bată inima şi trase. Puşca pocni, iar glonţul trecu prin perete, la o sută de metri mai încolo. La douăzeci şi cinci de centimetri de colţ şi un metru şaptezeci de sol.

– Ce naiba faci? şuieră McGrath din nou. Reacher se mulţumi să-l apuce de braţ şi să-l împingă în pădure. Îl trase după el, spre nord, şi aşteptă.

Două lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Cei şase de dinainte ţâşniră înapoi în luminiş. Şi uşa barăcii de pedeapsă se deschise larg. Brogan stătea în picioare, în mijlocul uşii. Braţul lui drept atârna fără vlagă. Umărul drept îi era zdrobit şi din el ţâşnea sânge. În

mâna dreaptă ţinea revolverul de calibrul 38, de la Birou. Cocoşul era ridicat. Degetul arătător îi era strâns pe trăgaci.

Reacher mută siguranţa puştii pe foc automat. Trase cinci serii, a câte trei focuri fiecare, în pământ, la jumătatea luminişului. Cei şase alunecară în lături, ca şi cum s-ar fi aflat, dintr-odată, în faţa unei bariere invizibile ori a unei căderi de la mare înălţime. Se întoarseră şi alergară înapoi, la adăpostul pădurii. Brogan păşi afară din baracă. Stătea într-o rază de soare şi încerca să ridice revolverul. Braţul nu-l mai ajuta. Atârna inutil.

– N-a fost decât o capcană, spuse Reacher. Au crezut că o să dau fuga după el. Aştepta în dosul uşii, cu arma pregătită. Acum ştiu că el era cel rău. Dar era cât pe ce să mă păcălească.

McGrath aprobă încet din cap. Privea revolverul 38, versiune guvernamentală, din mâna lui Brogan. Îşi aminti cum fusese confiscat al lui. Ridică Glockul şi îşi sprijini încheietura de un copac. Luă ţinta, privind prin mijlocul ţevii.

– Renunţă, spuse Reacher.

McGrath îşi ţinu ochii fixaţi pe Brogan şi scutură din cap.

– N-am de gând să-l iert, spuse liniştit. Nenorocitul ăsta a vândut-o pe Holly.

– Voiam să spun că n-are rost, renunţă la Glock, adăugă Reacher. Sunt o sută de metri până acolo. Glockul nu bate aşa departe. Să fii mulţumit dacă, de aici, atingi baraca.

McGrath coborî revolverul, iar Reacher îi înmână puşca M-16. Privi cu interes cum McGrath îşi fixa ţinta.

– Unde? întrebă Reacher.

– În piept, răspunse McGrath. Reacher aprobă din cap.

– În piept, e bine, spuse.

McGrath se îndreptă şi trase. Era un ţintaş bun, dar nu destul. Puşca rămăsese pe foc automat şi lăsă să plece trei focuri. Primul îl atinse pe Brogan în partea din stânga sus a frunţii, iar celelalte două loviră sus, făcând să sară aşchii din tocul uşii. Destul de bine, dar nu foarte bine. Oricum, destul de bine ca să-şi facă treaba. Brogan se prăbuşi ca o marionetă cu sforile tăiate. Căzu la pământ, chiar în faţa uşii. Reacher luă înapoi puşca M-16 şi împrăştie gloanţele prin coroanele copacilor, până ce încărcătorul rămase gol. Reîncărcă arma şi îi dădu Glockul înapoi lui McGrath. Îi indică, cu un gest al capului, să se îndrepte spre est, prin pădure. Se întoarseră împreună şi dădură peste Joseph Ray. Era fără arme şi doar pe jumătate îmbrăcat. Cu sânge uscat pe faţă, ca o vopsea maro. Bâjbâia, stângaci, încercând să se încheie la nasturii de la cămaşă. Până acum, erau toţi încheiaţi în găurile nepotrivite.

– Femeile şi copiii o să moară, cu toţii, le spuse.

– N-aveţi decât o oră, Joe, spuse Reacher. Răspândeşte vorba. Cine vrea să trăiască, ar fi mai bine să o ia spre dealuri.

Omul scutură din cap.

– Nu, spuse. Trebuie să ne adunăm pe terenul de paradă. Astea sunt instrucţiunile. Trebuie să-l aşteptăm acolo pe Beau.

– Beau n-o să vină, preciză Reacher. Ray scutură din nou din cap.

– O să vină, spuse el, convins. N-o să reuşiţi să-l bateţi pe Beau, oricine aţi fi voi. Nu se poate. Trebuie să-l aşteptăm. O să ne spună ce trebuie să facem.

– Fugi, Joe, spuse Reacher. Pentru Dumnezeu, scoate-ţi copiii de aici.

– Beau spune că trebuie să stăm aici, spuse Ray. Fie să ne bucurăm de roadele victoriei, fie să suferim urmările înfrângerii.

Reacher rămase privindu-l. Ochii lui Ray sclipeau. Dinţii îi străluciră, într-un scurt zâmbet sfidător. Îşi înclină capul şi o luă la fugă.

– Femeile şi copiii o să moară? repetă McGrath.

– Propaganda lui Borken, îi explică Reacher. I-a convins pe toţi că sinuciderea obligatorie este pedeapsa dacă sunt înfrânţi.

– Şi ei stau liniştiţi şi aşteaptă? nu se lăsă McGrath convins.

– Îi ţine pe toţi sub control, preciză Reacher. Mai rău decât ţi-ai putea imagina.

– Nu mă interesează să-i anihilez, spuse McGrath. Acum, nu vreau decât s-o scot pe Holly de acolo.

– Şi eu vreau acelaşi lucru, spuse Reacher. Continuară să meargă în tăcere, printre copaci, în direcţia Bastionului.

– Cum ţi-ai dat seama? întrebă McGrath. În ceea ce-l privea pe Brogan?

Reacher ridică din umeri.

– Aşa am simţit, răspunse. Cred că după cum arăta faţa lui. Le place să-şi lovească inamicii în faţă. Aşa te-au lovit pe tine. Dar Brogan era neatins. I-am văzut bine faţa, nimic rupt, nici un pic de sânge. Mi-am dat seama că ceva nu era cum trebuie. Frământarea dinaintea unei ambuscade, încordarea, s-ar fi descărcat pocindu-l niţel. Cum au făcut cu tine. Dar era unul de-al lor, aşa că el n-a făcut decât să intre liniştit între ei şi să le strângă labele.

McGrath aprobă din cap. Ridică mâna şi-şi pipăi nasul.

– Dar dacă totuşi te-ai înşelat? spuse.

– Tot n-ar fi contat, răspunse Reacher. Dacă m-aş fi înşelat, n-ar fi stat chiar în spatele uşii. Ar fi zăcut întins pe podea, cu o grămadă de coaste rupte, fiindcă toate pocniturile alea înfundate s-ar fi întâmplat pe bune.

McGrath dădu din nou din cap.

– Şi, pe urmă, toate ţipetele alea, continuă Reacher. Au mers ca la paradă, încet de tot, cu tipul strigând cât îl ţinea gura. Nu încercau decât să-mi atragă mie atenţia.

– Se pricep bine la aşa ceva, spuse McGrath. De aia era Webster îngrijorat. Nu înţelegea de ce Borken socotea atât de importantă atragerea atenţiei, exagerând lucrurile mult mai mult decât era cazul.

Se găseau tot în pădure. La jumătatea drumului dintre luminişul cel mic şi Bastion. Deodată, Reacher rămase pe loc. Ca şi cum i s-ar fi tăiat răsuflarea. Îşi ridică mâna la gură. Rămase pe loc, fără să respire, ca şi cum tot aerul ar fi fost brusc supt de pe întreaga planetă.

– Dumnezeule, acum ştiu, spuse. E o capcană.

– Cum? întrebă McGrath.

– Am o senzaţie neplăcută, spuse Reacher.

– În legătură cu ce? îl întrebă McGrath, pe un ton insistent.

– Borken, preciză Reacher. Ceva nu se potriveşte. Intenţiile lui. Prima lovitură. Dar unde e Stevie? Ştii ce? Cred că e vorba de două prime lovituri, McGrath. Chestia de aici şi altceva, care se întâmplă altundeva. Un atac-surpriză. Ca Pearl Harbor, ca afurisitele lui de cărţi de război. De-aia e aşa obsedat să atragă atenţia

în atâtea direcţii. Cu Holly, cu chestia aia cu sinuciderea. Vrea ca toată atenţia să se concentreze numai asupra lui.

PATRUZECI ŞI PATRU

Când veniră după ea, Holly stătea cu spinarea dreaptă şi cu faţa spre uşă. Bandajul de la genunchi se uscase; era dur, ca un carton. Aşa că trebuia să stea în picioare, deoarece genunchiul nu mai avea cum să se îndoaie. Şi voia să stea în picioare, pentru că numai aşa ar fi putut să facă ce avea de gând.

Auzi paşii încă din hol. Îi auzi cum fac scările să trosnească. Doi oameni, aprecie ea. Îi auzi oprindu-se în faţa uşii. Auzi cheia lunecând în broască şi încuietoarea deschizându-se. Holly clipi o dată şi inspiră adânc. Uşa se deschise. Doi oameni se înghesuiră să intre. Două puşti. Rămase dreaptă şi îi înfruntă. Unul făcu un pas înainte.

– Afară, târfă, spuse.

Îşi apucă strâns cârja. Îşi lăsă greutatea pe ea şi şchiopătă de-a lungul podelei de scânduri. Încet. Voia să ajungă afară, înainte ca cineva să-şi dea seama că se putea mişca mai bine decât credeau. Înainte ca cineva să-şi dea seama că era înarmată şi periculoasă.

– Treaba cu prima lovitură, spuse Reacher. Raţionamentul meu a fost complet greşit.

– De ce? insistă McGrath.

– Pentru că nu l-am mai văzut pe Stevie, răspunse Reacher. Nu l-am mai văzut de azi dimineaţă. Stevie nu mai e aici. Stevie s-a dus în altă parte.

– Reacher, nimic din ce spui n-are sens, observă McGrath.

Reacher îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească şi se concentră din nou. Înaintă în pas

alergător, printre copaci. Vorbea liniştit, dar cu ton insistent.

– M-am înşelat, spuse. Borken a spus că ei vor da prima lovitură. Împotriva sistemului. Am crezut că se referea la declaraţia lor de independenţă. Am crezut că asta avea să fie prima lovitură. Declaraţia şi bătălia, ca să-şi asigure teritoriul. Am crezut că asta era. El, pe cont propriu. Dar mai au de gând să facă ceva. În altă parte. Fac două lucruri în acelaşi timp. Simultan, cum s-ar spune.

– Ce tot spui acolo? întrebă McGrath.

– E vorba de atenţie, precizează Reacher. Declaraţia de independenţă concentrează atenţia spre Montana, nu?

– Sigur, întări McGrath. Plănuiseră ca CNN-ul şi Naţiunile Unite să fie aici, martori la ceea ce avea să se întâmple. Asta zic şi eu atenţie.

– Numai că s-ar fi găsit în locul nepotrivit, continuă Reacher. Borken are o bibliotecă plină de teorie militară, potrivit căreia n-ar fi trebuit să facă exact ce se aştepta de la el. Un raft întreg numai despre Pearl Harbor. Şi l-am auzit şi vorbind, fără ca el să ştie. Când a luat lansatorul de rachete. Era cu Fowler. Borken i-a spus lui Fowler că, până diseară, locul ăsta o să se afle jos de tot pe lista lui de priorităţi. În concluzie, mai au de gând să facă ceva, dar în altă parte. Ceva diferit, poate chiar ceva mai important. O dublă lovitură dată sistemului.

– Dar ce anume? întrebă McGrath. Şi unde? Undeva aproape de aici?

– Nu, spuse Reacher. Probabil departe de aici. Cum a fost Pearl Harbor. Se întind, încercând să dea undeva o lovitură ucigaşă. Pentru că la mijloc se află un factor de timp. Totul e coordonat dinainte.

McGrath rămase uitându-se la el.

– Au planificat bine lucrurile, spuse Reacher. Atragerea atenţiei generale asupra locului ăstuia. Independenţa. Chestiile pe care aveau de gând să ţi le facă ţie. Aveau să te omoare încet, în timp ce camerele de sus filmau totul. Pe urmă, ameninţările cu sinuciderea în masă, femei şi copii murind împreună. Un asalt cu miză mare. Ca nimeni să nu se mai uite şi în altă parte. Borken e mai isteţ decât am crezut. Două lovituri, fiecare dintre ele acoperind-o pe cealaltă. Toată lumea e cu ochii încoace, iar apoi se întâmplă ceva grav în altă parte, iar el îşi consolidează noua lui naţiune aici.

– Dar unde se întâmplă, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă McGrath. Şi ce naiba poate să fie?

Reacher se opri din mers şi clătină din cap.

– Crede-mă că habar n-am, spuse.

Apoi încremeni. Din faţă se auzi un zgomot de crăci rupte, o patrulă de şase oameni ţâşni din spatele unui mănunchi gros de pini şi se opri chiar în faţa lor. Aveau în mâini puşti M-16, grenade la centuri, iar un rânjet de surpriză şi încântare li se lăţea pe feţe.

Borken desfăşurase fiecare om de care dispunea în căutarea lui Reacher, cu excepţia celor doi pe care îi păstrase ca să se ocupe de Holly. Îi auzi cum coborau scările tribunalului. Îşi scoase radioul din buzunar şi-l deschise. Întinse antena scurtă şi groasă şi apăsă pe butonul de emisie.

– Webster? spuse. Focalizează-ţi imaginea, bine? Vorbim din nou într-un minut.

Nu aşteptă răspunsul. Închise aparatul şi întoarse capul, urmărind sunetul paşilor care tocmai ieşeau din clădire.

De la şaptezeci şi cinci de metri spre sud, Garber îi văzu ieşind pe uşă şi coborând scările. Ieşise din pădure. Înaintase şi se ascunsese după nişte stânci care se iţeau din pământ. Îşi închipuia că era destul de în siguranţă, acum, când dispunea de un fel de sprijin. Membrii echipajului de pe elicopterul Chinook se aflau la treizeci de metri în spatele său, separaţi şi bine ascunşi, instruiţi să strige dacă se apropia cineva din spate. Ca atare, Garber nu mai era încordat. Privea în susul pantei, către clădirea mare şi albă.

Văzu doi oameni înarmaţi, cu bărbi, care coborau scările. Târau după ei o siluetă mai scundă, sprijinită într-o cârjă. Un nor de păr întunecat, o salopetă verde, curată. Holly Johnson. Nu o văzuse niciodată până atunci. Doar în fotografiile pe care i le arătaseră cei de la Birou. Fotografiile nu o arătaseră în lumina ei cea mai bună. Deşi se afla la şaptezeci şi cinci de metri distanţă, putea simţi strălucirea personalităţii ei. Un anumit fel de energie radiantă. O simţi din plin şi-şi trase puşca mai lângă el.

Puşca M-16 din mâinile lui Reacher era un produs din 1987, fabricat de compania de arme de foc Colt, din Hartford, Connecticut. Era versiunea A2. Principala ei trăsătură nouă consta în înlocuirea focului automat cu foc în salvă. Din raţiuni de economie, trăgaciul se bloca automat după fiecare salvă de trei focuri. Ideea era să se piardă cât mai puţină muniţie.

Şase ţinte, fiecare câte trei cartuşe din încărcătorul nou, un total de optsprezece cartuşe şi şase apăsări pe trăgaci. Fiecare salvă de câte trei focuri lua a cincea parte dintr-o secundă, astfel încât întreaga secvenţă de foc se ridica doar la o secundă şi o cincime. Trebuia

să apese mereu pe trăgaci, ceea ce era o pierdere de timp. Atât de mult timp, încât Reacher dădu de necaz după ce îl doborî pe cel de-al patrulea individ. Nu lua ţinta ca de obicei. Urmărea un arc întâmplător, de la stânga la dreapta, prin trupurile pe care le avea în faţa lui. Puştile inamice se prezentaseră ca o unitate. Primii patru membri ai echipei nu apucaseră nici măcar să schiţeze vreun gest. Dar cea de-a cincea şi cea de-a şasea puşcă erau deja ridicate la orizontală în momentul în care cel de-al patrulea puşcaş se prăbuşi, după o secvenţă de două secunde şi un sfert.

Aşa că Reacher merse la risc cu următoarea mişcare. Fu o hotărâre care nici măcar nu se putu numi fulger, întrucât asta ar fi însemnat să confunzi viteza cu un factor absurd. Trecu linia de miră a puştii M-16 direct la cel de-al şaselea individ, pe deplin convins că McGrath îl va doborî pe cel de-al cincilea cu Glockul său. Genul de hotărâre fulger, în care te angajezi nebazându-te pe absolut nimic, cu excepţia unei senzaţii care însă nici ea, la rândul ei, nu se bazează pe absolut nimic, excepţie făcând aspectul omului de lângă tine şi felul în care îl compari cu alţii, demni de crezare, din trecut.

Plesnitura surdă a Glockului se pierdu în răpăiala puştii M-16, iar cel de-al cincilea individ se prăbuşi în acelaşi timp cu cel de-al şaselea. Reacher şi McGrath se trântiră împreună în tufişurile laterale şi se lipiră de pământ. Rămaseră privind prin brusca linişte de moarte şi prin fumul de cordită, care se ridica încet, în fuioarele razelor de soare. Nici o mişcare. Nici un supravieţuitor. McGrath lăsă să-i scape un oftat adânc şi îşi întinse mâna, pe care o ţinuse până atunci lipită de pământ. Reacher se răsuci şi i-o strânse.

– Eşti destul de rapid pentru un tip în vârstă, spuse.

– Altfel n-aş fi ajuns să îmbătrânesc, îi răspunse McGrath.

Se ridicară încet şi se afundară mai departe printre copaci. Auziră cum mai mulţi oameni se mişcă spre ei prin pădure. Un şuvoi de oameni se deplasa către nord-vest, dinspre Bastion. McGrath îşi ridică din nou Glockul, iar Reacher schimbă, din nou, pe foc cu foc. Mai avea douăsprezece cartuşe. Prea puţine să le irosească, chiar şi dispunând de economizorul A2. Apoi văzură printre copaci femeile. Femei şi copii. Câţiva bărbaţi pe lângă ele. Grupuri de familie. Mărşăluiau în coloană, câte doi. Reacher îl văzu pe Joseph Ray, cu o femeie alături şi doi băieţi, mergând în faţa lor, cu privirile pierdute. O văzu pe femeia de la cantină alături de un bărbat. Cu trei copii mergând apatici în faţa lor.

– Unde se duc? şopti McGrath.

– Pe terenul de paradă, răspunse Reacher. Aşa le-a ordonat Borken.

– Şi de ce nu fug? insistă McGrath.

Reacher ridică din umeri şi nu spuse nimic. Nu avea nici o explicaţie. Rămaseră ascunşi şi priviră feţele apatice trecând prin pădurea plină de pete de culoare. Apoi atinse braţul lui McGrath şi amândoi o luară la fugă printre copaci, până ieşiră în spatele cantinei. Reacher aruncă o privire prudentă împrejur. Se întinse şi apucă marginea streşinii. Puse un picior pe pervazul ferestrei şi se ridică pe şindrilă. Se căţără, furişat, pe panta acoperişului şi se apucă de coşul de metal strălucitor. Ridică binoclul furat şi îl îndreptă către sud-est, în jos, către oraş, gândindu-se: toate bune, dar ce naiba se mai întâmplă? Şi unde?

Aghiotantul generalului Johnson se arătă cel mai priceput cu comenzile computerului, fie pentru că era familiarizat cu astfel de lucruri, fie pentru că era mai tânăr. Folosi butoanele de cauciuc şi maneta de comandă ca să concentreze imaginea pe zona din faţa tribunalului. Apoi, cu ajutorul altui buton, transfocă pentru a încadra mai bine imaginea. Avea pe ecran în dreapta faţada de vest a tribunalului, şi faţada de est a oficiului administrativ în ruine, în stânga. Între ele erau două pajişti, una părăsită şi plină de vegetaţie încâlcită, iar cealaltă destul de netedă. Drumul mergea în sus, prin mijlocul imaginii, ca pe o hartă. Jeepul care îl adusese pe McGrath se găsea tot acolo unde îl lăsaseră. Aghiotantul se folosi de el ca să-şi verifice imaginea. Se focaliză extrem de clar. Era un vehicul provenit din surplusul armatei. Mâzgălit tot cu inscripţii albe. Puteau vedea parbrizul pliat în jos, un porthart de pânză, un bidon de benzină şi o lopată cu mâner scurt prinse la spate.

Îi văzură toţi pe cei doi care o scoaseră pe Holly din clădire. De sus, păreau aşezaţi într-o linie diagonală, perfect dreaptă, cu Holly singură în mijloc, aşa cum vezi pe un zar când dai un trei. O scoaseră afară şi aşteptară. Apoi văzură o siluetă masivă coborând treptele tribunalului, în spatele lor. Borken. Păşi pe drum şi se uită în sus. Chiar în ochiul camerei, invizibilă la unsprezece kilometri deasupra lui. Se uită şi făcu un gest cu mâna. Ridică în sus mâna dreaptă. Avea în ea un revolver de culoare neagră. Apoi privi în jos şi se jucă cu ceva din mâna stângă. Îl ridică la ureche. Radioul aflat pe masă, în faţa lui Webster, pârâi. Webster îl ridică şi-l deschise.

– Da? spuse.

Îl văzură pe Borken făcând din nou cu mâna către cameră.

– Mă vedeţi? spuse.

– Te vedem, spuse Webster calm.

– Vedeţi şi ăsta? continuă Borken.

Ridică din nou revolverul. Aghiotantul generalului transfocă imaginea strâns. Silueta pătrăţoasă a lui Borken umplu ecranul. O faţă rozalie, îndreptată în sus, cu revolverul negru ţinut strâns.

– Îl vedem, spuse Webster.

Aghiotantul transfocă înapoi şi Borken îşi reluă propriile dimensiuni.

– Sig-Sauer P226, spuse Borken. Cunoşti arma asta?

Webster făcu o pauză. Aruncă o privire împrejur.

– Da, spuse.

– Nouă milimetri, spuse Borken. Cincisprezece focuri la un încărcător.

– Şi? întrebă Webster.

Borken râse. Un sunet puternic în urechea lui Webster.

– E vremea să facem nişte exerciţii de tir, spuse Borken. Şi ştii cine o să fie ţinta?

Îi văzură pe cei doi mişcându-se către Holly. Apoi o văzură pe Holly cum înalţă cârja. O ţinu dreaptă, cu amândouă mâinile. Îl lovi tare pe primul paznic în stomac. Apoi trase cârja înapoi şi o răsuci. Se răsuci şi ea şi-l lovi pe al doilea paznic în cap. Dar cârja era făcută din aluminiu uşor. Aproape că n-avea nici o greutate. Holly o lăsă să cadă şi îşi băgă mâinile în buzunare. Le scoase cu câte ceva în fiecare palmă. Ceva care sclipea şi capta lumina soarelui. Sări înainte şi biciui aerul cu disperare până la chipul celui din faţa ei. Dansă, se răsuci şi roti armele sclipitoare.

Aghiotantul manevră din nou butonul de control. Primul om căzuse, ţinându-se de gât şi de faţă. Cu sânge pe mâini. Holly se rotea în cercuri rapide, sfâşiind aerul, ca o panteră în cuşcă, răsucindu-se şi ţopăind pe un picior ţeapăn, în timp ce cu celălalt, sănătos, săgetă aerul în stânga şi în dreapta. Webster putea auzi în cască răsuflarea întreruptă şi gâfâitul ei. Putea auzi strigătele şi ţipetele. Se uita la ecran, rugându-se în tăcere: du-te la stânga, Holly, du-te la jeep.

Ea o luă spre dreapta. Îşi ridică mâna stângă în sus şi pe dreapta o ţinu în jos, ca un boxer. Se aruncă după al doilea paznic. Acesta îşi ridică puşca, dar oblic, într-o mişcare dictată doar de panică, să înlăture lovitura care se îndrepta spre el. Lovi cu puşca înainte, ca să-i oprească mâna, şi încheietura ei se ciocni de ţeava puştii. Arma ei zbură în aer. Lansă o lovitură puternică pe sub puşcă şi îl nimeri în vintre. El se dădu la o parte şi se prăbuşi. Ea ţâşni spre Borken. Sclipirea din mâna ei descrise în aer un arc sălbatic. Webster auzi un ţipăt. Camera îl arătă pe Borken lăsându-se jos, să scape, în timp ce Holly se repezea dezlănţuită asupra lui.

Numai că primul paznic se ridicase din nou în picioare, în spatele ei. Încercând să se redreseze. Apoi, îşi răsuci arma ca pe o bâtă. O lovi cu patul exact în spatele capului. Ea rămase o clipă nemişcată. Piciorul ei rămăsese ţeapăn. Se prăbuşi, ca şi cum ar fi dat peste un obstacol şi se întinse pe drum, la picioarele lui Borken.

Două persoane se prăbuşiseră. Una dintre ele era Holly. Reacher îşi ajustă binoclul şi continuă să o privească. Alte două rămăseseră în picioare. Un pifan

cu o puşcă şi Borken, cu un revolver şi cu aparatul de radio. Toate astea se legau strâns într-un nod, vizibil printre copaci la o mie două sute de metri spre sud-est şi la o sută de metri mai jos. Reacher o privea pe Holly, care zăcea nemişcată la pământ. O dorea. O iubea pentru curajul ei. Doi oameni înarmaţi şi Borken pe deasupra, iar ea avusese curajul nebunesc să se măsoare cu ei. Deşi era lipsită de orice speranţă, o făcuse. Lăsă jos binoclul şi îşi încrucişă picioarele în jurul hornului de tablă. Ca şi cum ar fi călărit un cal de metal. Hornul era cald. Partea de sus a corpului îi era lipită de panta acoperişului. Capul şi umerii abia se vedeau deasupra muchiei acestuia. Ridică din nou binoclul la ochi, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

Văzură gesturile agitate ale lui Borken, iar apoi omul rănit se ridică în picioare şi se alătură celui care o lovise pe Holly. Îi văzură cum îi întorc braţele şi trag de ea să se ridice în picioare. Capul îi căzuse în piept. Un picior era îndoit, iar celălalt ţeapăn. O sprijiniră pe piciorul ţeapăn şi se opriră. Borken le făcu semn să se mişte. O târâră peste drum. Apoi, glasul lui Borken se făcu din nou auzit în urechea lui Webster, tare şi gâfâit.

– Gata, distracţia s-a terminat, spuse. Dă-mi-l pe bătrânul ei.

Webster îi întinse aparatul lui Johnson. Acesta se uită la el. Îl ridică la ureche.

– Îţi dau orice vrei, spuse. Absolut orice. Dar nu-i face rău.

Borken râse. Un chicotit sonor, uşurat.

– Ăsta-i genul de atitudine care-mi place, spuse. Acum, fii atent.

Cei doi o târâră pe Holly pe ridicătura din faţa clădirii biroului în ruine. O târâră până la ciotul copacului uscat. O întoarseră şi o obligară să se apropie, până ce spatele i se lovi de lemn. Îi traseră braţele în jurul trunchiului, la spate. Capul ei se ridică. Îl scutură, încă ameţită. Unul dintre ei o ţinu de amândouă încheieturile, în timp ce celălalt manevra ceva. Cătuşe. Îi fixă încheieturile în spatele copacului. Cei doi se îndepărtară, întorcându-se la Borken. Holly căzu şi alunecă de-a lungul trunchiului. Apoi, se împinse înapoi şi rămase în picioare. Îşi scutură din nou capul şi privi împrejur.

– Antrenament la ţintă, spuse Borken în aparatul de radio.

Aghiotantul lui Johnson răsuci butonul de transfocare şi mări imaginea. Borken se îndepărta de locul unde stătuse înainte. Merse douăzeci de metri spre sud şi se întoarse, cu Sig-Sauerul îndreptat spre pământ şi cu transmiţătorul ţinut lângă obraz.

– Îi dăm drumul, spuse.

Se întoarse pe o parte şi ridică braţul. Îl ţinu absolut drept, cu umerii suciţi, ca un duelist dintr-un film vechi. Privi de-a lungul ţevii şi trase. Revolverul tresări fără zgomot şi un norişor de praf se ridică din pământ, la un metru depărtare de locul unde Holly continua să stea nemişcată.

Borken râse din nou.

– Am ratat, spuse. Mai am nevoie de exerciţiu. Ar putea să dureze ceva până ajung mai aproape. Dar mi-au rămas încă paisprezece focuri, ce ziceţi?

Trase din nou. Un alt norişor de praf se ridică din pământ. La un metru de cealaltă parte a ciotului uscat.

– Mai am încă treisprezece, spuse Borken. Cred că cel mai bun pariu pe care l-ai putea face ar fi cu CNN-ul, nu crezi? Sună-i şi spune-le întreaga poveste. Fă o declaraţie oficială. Pune-l pe Webster să te susţină. Apoi, fă-le cumva legătura cu radioul ăsta. Dacă nu vrei să-mi dai înapoi linia de fax, va trebui să comunic direct cu ei.

– Eşti nebun, spuse Johnson.

– Tu eşti cel nebun, replică Borken. Eu sunt o forţă a istoriei. Care nu poate fi oprită. Pot să trag în fiica ta. Asupra finei preşedintelui. Tu eşti cel care nu înţelege, Johnson. Lucrurile se schimbă. Eu le schimb. Lumea trebuie să-mi fie martoră.

Johnson rămase tăcut. Uluit.

– Bine, spuse Borken. Acum o să închid. Dă telefonul ăla. Mai am treisprezece gloanţe. Dacă nu aud nimic de la CNN, ultimul o omoară pe ea.

Johnson auzi cum se închide linia şi privi fix ecranele din faţa sa, văzându-l pe Borken cum lasă aparatul de radio să cadă pe pământ. Îl văzu ridicând cu ambele mâini revolverul Sig-Sauer. Îl văzu cum ia ţinta. Îl văzu băgând un glonţ în pământ, chiar între picioarele fiicei sale.

Reacher mai stătu să se odihnească, lipit de hornul cald şi îşi lăsă binoclul jos. Făcu în minte un calcul disperat. Un calcul în care erau implicate timpul şi distanţa. El se găsea la o mie două sute de metri distanţă către nord-vest. Nu avea cum să ajungă acolo la timp. Şi nu putea să ajungă acolo fără zgomot. Rămânând cu pieptul lipit de acoperişul cantinei, îl strigă pe McGrath, care rămăsese jos. Vocea lui era deja calmă şi relaxată. Ca şi cum ar fi comandat un fel de mâncare la restaurant.

– McGrath? Du-te şi sparge uşa de la arsenal. E ultima baracă, cea izolată de restul.

– Bine, răspunse McGrath de jos. Ce vrei de acolo?

– Ştii cum arată o puşcă Barrett? îi strigă Reacher. O chestie mare, neagră, cu lunetă şi cu o pâlnie mare la capătul ţevii. Găseşte un încărcător plin. Probabil chiar lângă ea.

– Bine, strigă din nou McGrath.

– Şi grăbeşte-te, mai spuse Reacher.

Unghiul lui Garber, dinspre sud, se limpezi când cei doi soldaţi se întoarseră şi rămaseră în picioare, în spatele lui Beau Borken. Rămaseră nemişcaţi, la distanţă, ca şi cum n-ar fi vrut să-l deranjeze în timp ce-şi fixa ţinta. Borken se afla la vreo douăzeci de metri de Holly, trăgând în sus, de la poalele movilei. Garber se găsea la şaptezeci de metri distanţă, mai jos, pe o pantă abruptă. Holly era drept în faţă. Borken era la dreapta. Silueta lui neagră era perfect conturată pe fundalul alb al peretelui de sud al tribunalului. Garber văzu că cineva astupase ferestrele de la etaj cu plăci noi de lemn, vopsite în alb. Capul lui Borken se găsea exact în centrul unuia dintre aceste noi dreptunghiuri. Garber zâmbi. Era ca şi cum ai fi tras într-un punct roz aflat pe o coală de hârtie albă. Mută pârghia puştii M-16 pe foc în salvă şi o verifică încă o dată, vizual. Apoi, o ridică la umăr.

McGrath se ridică pe vârfuri şi întinse puşca Barrett către Reacher. Reacher întinse mâna în jos, o apucă şi o trase spre el. Îi aruncă o privire şi o lăsă să alunece înapoi pe şindrilă.

– Nu asta, zise. Găseşte una a cărei serie să se termine cu cinci-zero-doi-patru, OK?

– De ce? întrebă McGrath.

– Pentru că ştiu sigur că aia trage ca lumea, îi spuse Reacher. Am mai folosit-o şi înainte.

– Dumnezeule, se văicări McGrath. O luă din nou înapoi, în fugă. Reacher stătea întins pe acoperiş, încercând să-şi ţină sub control bătăile inimii.

Cel de-al zecelea foc al lui Borken lovi tot departe, dar nu chiar atât de departe. Holly sări de pe loc, atât cât îi permiteau cătuşele. Borken, încântat, începu să se plimbe înainte şi înapoi. Păşea, râdea şi se oprea doar ca să tragă. Garber îi urmărea silueta imensă, la stânga şi la dreapta, pe fondul alb al clădirii. Aşteptând să înceteze să se mai mişte. Pentru că Garber mai avea o regulă: valorifică primul foc.

McGrath găsi puşca pe care Reacher o folosise mai înainte şi i-o trecu sus, pe acoperiş. Reacher o luă şi verifică seria. Dădu din cap mulţumit. McGrath alergă ca un nebun până la începutul cărării pietruite. Dispăru în jos, tot în fugă. Reacher îl urmări cu privirea cum pleca. Încărcă gloanţele mari în magazia puştii şi verifică arcul. Apăsă magazia în lăcaşul său cu palma, încet. Ridică puşca la umăr şi o echilibră cu grijă pe coama acoperişului. Trase patul spre el şi-şi înfundă ochiul în lunetă. Îşi folosi degetul mare de la mâna stângă ca să schimbe înălţătorul până la o mie două sute de metri. Deplasă lentila până la limită. Îşi puse palma stângă deasupra ţevii. Puse în mişcare mecanismul bine uns şi băgă un cartuş în camera de ardere. Privi la scena de dedesubt.

Luneta de pe puşcă aduna totul laolaltă, unghiurile erau perfecte. Holly se găsea sus pe movilă, uşor în dreapta lui. Prinsă cu cătuşe de trunchiul uscat. Îi privi chipul vreme îndelungată. Apoi reglă iar luneta.

Borken se găsea ceva mai jos, poate la douăzeci de metri distanţă, trăgând în direcţia ei, puţin la stânga. Mergea în volte scurte, înainte şi înapoi. Dar, oriunde ar fi ales să se oprească, tot mai erau o sută şaizeci de kilometri de teren gol în spatele său. Pereţii tribunalului erau destul de departe de traiectoria lui Reacher. O mie două sute de metri era o distanţă dată naibii. Expiră şi aşteptă ca Borken să se oprească din mers.

Apoi îngheţă. Cu colţul ochiului, prinse o sclipire de soare reflectată de o suprafaţă metalică. Poate şaptezeci de metri mai departe, în josul pantei. O stâncă. Un om în spatele stâncii. O puşcă. Un cap cunoscut, cu păr grizonat. Generalul Garber. Garber, cu un M-16 în mână, în spatele unei stânci, mişcând ţeava dintr-o parte în alta, după cum se mişca şi ţinta, care se deplasa în arcuri scurte, la şaptezeci de metri direct în faţa lui.

Reacher dădu afară aerul strâns în plămâni şi zâmbi. Se simţi cuprins de un val cald de recunoştinţă. Garber. Acum avea un sprijin. Garber, trăgând de la numai şaptezeci de metri. În acea fracţiune de secundă, ştiu că Holly se afla în siguranţă. Valul cald de recunoştinţă îi cuprinse întreaga fiinţă.

Dar apoi, totul se transformă într-o explozie îngheţată de panică. Creierul îi tresări. Aşezarea clădirilor de dedesubtul lui explodă într-o diagramă înspăimântătoare. Ca ceva scris pe o pagină, ca o explicaţie a unui dezastru dintr-un manual. Din unghiul lui Garber, tribunalul era chiar în spatele lui Borken. Când Borken se va opri din mers, Garber avea să tragă. Putea să nimerească ori să dea greş. Oricum, glonţul avea să lovească zidul tribunalului. Probabil, chiar în colţul de sud-est, la etajul doi. Tona de

dinamită veche avea să sară în aer, într-o bilă de foc de cinci sute de metri lăţime. O va vaporiza pe Holly şi avea să-l sfâşie în bucăţi chiar pe Garber. Probabil că unda de şoc avea să-l dea jos chiar şi pe Reacher de pe acoperişul cantinei, la o mie două sute de metri distanţă. Oare cum de nu ştia Garber?

Borken se opri din mers. Rămase într-o parte a cărării şi se potoli. Reacher dădu drumul la tot aerul din plămâni. Mişcă puşca Barrett. Fixă reticulul mirei pe tâmpla lui Holly Johnson, chiar acolo unde şuviţele moi ale părului ei întunecat se vălureau în jos, pe ochi. Încetă să respire şi aşteptă următoarea bătaie a inimii. Apoi apăsă pe trăgaci.

Garber văzu cum se înalţă braţul lui Borken. Aşteptă până rămase nemişcat. Coborî cătarea puştii M-16 şi o fixă pe capul colorat în roz şi alb. Acesta rămase acolo, în centrul ţintei, mare şi perfect vizibil pe fundalul neclar al peretelui alb, puternic luminat de soarele din spatele lui. Aşteptă, cum fusese învăţat să facă, cu aproape o viaţă înainte. Aşteptă până ce nu mai avu aer în plămâni, iar inima i se găsea între bătăi. Şi apăsă pe trăgaci.

Generalul Johnson închisese ochii. Aghiotantul său şi-i fixase pe ecran. Webster privea printre degetele încrucişate, cu gura deschisă, ca un copil scăpat din atenţia bonei, care priveşte un film horror la televizor, mult după ora lui de culcare.

În primul rând, din ţeava puştii Barrett a lui Reacher ieşi o explozie de gaze fierbinţi. Praful de puşcă din cartuş explodă într-o fracţiune de milionime de secundă şi se transformă într-o bulă superîncinsă.

Această bulă de gaze împinse glonţul înainte, pe ţeavă, forţându-se să treacă înaintea lui şi înconjurându-l, pentru a exploda afară, în atmosferă. Cea mai mare parte a gazelor fu aruncată în lături de difuzorul de la gura ţevii, într-un model radial perfect echilibrat, ca o gogoaşă, astfel încât reculul trecu drept prin ţeavă, izbindu-se de umărul lui Reacher, fără nici o deviere, nici pe lateral, nici pe verticală. Între timp, în spatele bulei de gaze, glonţul începea să se rotească în interiorul ţevii, pe măsură ce era antrenat de şanţurile acesteia.

După aceea, gazele din faţa glonţului încălziră oxigenul din aer, până la punctul în care aerul se aprinse. Apăru o scurtă strălucire de flamă, iar glonţul trecu exact prin centrul acesteia, înfigându-se ca o suliţă, prin aerul ars, la trei mii de kilometri pe oră. Cu o miime de secundă mai târziu, era deja la aproape un metru distanţă, urmat de un con de particule de praf de puşcă şi de un norişor de funingine. Cu o altă miime de secundă după aceea, se afla la doi metri distanţă, iar sunetul îl urma, plin de curaj, deşi de trei ori mai lent.

Glonţului îi trebuiră cinci sutimi de secundă să traverseze Bastionul, iar până atunci sunetul împuşcăturii abia trecuse de urechile lui Reacher şi de marginea acoperişului. Glonţul avea o cămaşă de aramă, polizată manual şi zbura drept, numai că, până trecu fără zgomot pe deasupra capului lui McGrath, deja se mişca ceva mai lent. Frecarea aerului îl încălzise şi-l încetinise. Dar tot aerul îl făcea să se mişte. Îl mişca de la stânga la dreapta, pe măsură ce briza uşoară de munte îl împingea imperceptibil. La jumătate de secundă de când pornise, glonţul parcursese deja peste trei sute de metri şi se

deplasase cu şaptesprezece centimetri şi jumătate către stânga.

Şi-l făcuse să cadă tot şaptesprezece centimetri şi jumătate. Gravitaţia îl trăsese în jos. Cu cât gravitaţia devenea mai puternică, cu atât glonţul încetinea mai tare. Cu cât încetinea mai mult, cu atât gravitaţia îi modifica traiectoria. Glonţul continua să se înfigă înainte, ca o suliţă, într-o curbă graţioasă, perfectă. O întreagă secundă după ce părăsise ţeava puştii parcursese deja aproape un kilometru din călătoria sa. Trecuse de mult de McGrath, care tocmai alerga, dar se găsea tot deasupra copacilor. Mai având încă trei sute de metri până la ţintă. O altă şesime de secundă mai târziu, trecuse de copaci şi pe lângă ruinele clădirii biroului administrativ. Acum, nu mai era decât un glonţ lent. Se deplasase cu un metru douăzeci în stânga şi cu un metru jumătate în jos. Trecuse de Holly şi era la şapte metri dincolo de ea, când ea putu să audă şuieratul în aer. Sunetul împuşcăturii avea să ajungă mai târziu. Abia ajunsese la McGrath, care continua să alerge dincolo de linia copacilor.

Apoi, în aer şuieră un al doilea glonţ. Şi un al treilea, un al patrulea. Garber trăsese cu o secundă şi un sfert mai târziu decât Reacher. Puşca lui era reglată pe foc automat. Trăgea salve de câte trei focuri. Trei gloanţe, într-o cincime de secundă. Gloanţele lui erau mai mici şi mai uşoare. Fiind mai uşoare, erau şi mai rapide. Se deplasau cu peste trei mii două sute de kilometri pe oră. El se găsea mai aproape de ţintă. Gloanţele lui fiind mai rapide şi mai uşoare, iar el mai aproape, fricţiunea şi gravitaţia nu puteau afecta în mod real traiectoria. Cele trei gloanţe ale sale îşi păstrară traiectoria dreaptă de la început.

Glonţul lui Reacher îl lovi pe Borken în cap, la o secundă şi o treime după ce îl trăsese. Pătrunse din faţă în fruntea lui Borken, fără să încetinească, deoarece ţeasta şi creierul lui Borken nu însemnau nimic pentru un proiectil de cincizeci şi şase de grame, cu vârf ascuţit ca un ac şi cu o cămaşă de aramă polizată. Ieşind prin spate, glonţul era deja departe, deasupra pădurii nesfârşite, înainte ca unda de presiune să se intensifice în craniul lui Borken şi să-l facă să explodeze.

Efectul este matematic şi ţine de energia cinetică. După cum îi fusese explicat lui Reacher, cu mult timp în urmă, totul se lega de echivalenţe. Glonţul cântărea numai cincizeci şi şase de grame, dar era rapid. Echivalent cu ceva greu, dar mai lent. Cincizeci şi şase de grame, mişcându-se cu trei mii două sute de kilometri pe oră, era asemănător unui obiect ce cântărea cinci kilograme, mişcându-se cu cinci kilometri pe oră. Cam ca un baros legănându-se cu putere în mâna cuiva. Cam acesta era efectul. Reacher îl observa prin lunetă. Cu sufletul la gură. O secundă şi o treime e timp lung când aştepţi. Văzu craniul lui Borken explodând, ca şi cum ar fi fost izbit cu un baros. Se desfăcu, la fel ca un dovleac. Reacher văzu ţăndări îndoite de os ţâşnind şi o ceaţă roşie, de sânge, învăluind totul.

Dar nu mai putu vedea şi cele trei gloanţe ale lui Garber trecând, neîmpiedicate de nimic, prin masa vâscoasă şi pierzându-se în spaţiu, drept către zidul tribunalului.

PATRUZECI ŞI CINCI

Greşeala clasică a celor care trag cu o armă automată este că lasă reculul primului foc să smucească ţeava în sus, astfel că cel de-al doilea foc se pierde în înalt, ca şi cel de-al treilea. Dar Garber nu făcuse o astfel de greşeală. Petrecuse destule ore la poligon ca să poată fi un ţintaş de încredere de la şaptezeci de metri. Trecuse prin destule situaţii încordate, ca să ştie cum să rămână calm şi concentrat. Trimise cele trei gloanţe exact în centrul norişorului rozaliu, care fusese capul lui Borken.

Gloanţele avuseseră nevoie de douăzeci de miimi de secundă ca să treacă prin ţintă şi să-şi continue zborul neîntrerupt. Străpunseră foile noi de placaj care astupau rama geamului. Primul glonţ fusese uşor deformat de impact şi deviase la stânga, lăsând o urmă sfâşiată prin căptuşeala de pin din interior, la cincizeci şi cinci de centimetri distanţă. Traversă încăperea în care stătuse Holly şi reintră în peretele din stânga uşii. Trecu prin acesta şi se îngropă în peretele cel mai îndepărtat al coridorului.

Cel de-al doilea glonţ intrase prin acelaşi orificiu, perforat de primul glonţ, şi traversase luftul de cincizeci şi cinci de centimetri în linie dreaptă. Trecu prin căptuşeala interioară a peretelui şi fu aruncat către dreapta. Traversă încăperea şi se zdrobi trecând prin peretele băii şi făcând ţăndări vasul de toaletă ieftin, din faianţă albă.

Cel de-al treilea glonţ se ridicase doar cu o fracţiune mai sus. Lovi un cui în peretele exterior şi se răsuci în unghi drept. Se înfundă lateral şi în jos, prin opt dintre noii suporţi de cinci pe zece, ca o termită dementă,

înainte să-şi cheltuiască întreaga energie. Îşi încheie existenţa, arătând ca o pată întâmplătoare de plumb, înfundată în scândurile noi de pin.

Reacher văzu, prin luneta sa, flacăra de la gura ţevii lui Garber. Ştia că trebuie să tragă salve de câte trei focuri. Ştia că trebuie să fi lovit zidul tribunalului. Privi de la o mie două sute de metri distanţă, apucă strâns muchia acoperişului şi închise ochii. Aştepta explozia.

Garber ştia că nu focurile sale îl omorâseră pe Borken. Nu fusese destul timp. Chiar dacă ai de-a face cu fracţiuni de secundă, tot există un ritm. Foc… ţintă lovită. Borken fusese lovit încă înainte ca gloanţele sale să fi putut ajunge la el. Aşa că mai trăgea şi altcineva. Trebuie să fi fost o întreagă echipă în acţiune. Garber zâmbi. Trase încă o dată. Apăsă pe trăgaci încă de nouă ori şi îi făcu sită pe cei doi soldaţi ai lui Borken, împrăştiindu-le resturile pe zidul tribunalului, cu celelalte douăzeci şi şapte de focuri pe care le mai avea.

Milosevic ieşi din holul tribunalului şi coborî în fugă treptele. Ţinea revolverul 38 în mâna dreaptă şi insigna lui aurie în stânga.

– Agent FBI! strigă el. Nu mişcă nimeni! Aruncă o privire în dreapta, la Holly şi apoi la Garber, care urca să-i vină în întâmpinare, precum şi la McGrath care ieşea în fugă din spatele clădirii biroului administrativ. McGrath se duse drept la Holly. O îmbrăţişă strâns, strivind-o de trunchiul uscat. Ea râdea. Nu putea să-l îmbrăţişeze după cum ar fi vrut pentru că avea braţele prinse în cătuşe la spate. McGrath o lăsă şi fugi în jos pe pantă. Bătu palma cu Milosevic.

– La cine-s cheile? strigă McGrath.

Garber arătă către cei doi soldaţi morţi. McGrath se apropie în fugă de ei şi le scotoci buzunarele, care colcăiau, şi ele, de sânge. Scoase o cheie şi fugi înapoi la movilă. Se strecură în spatele trunchiului şi îi desfăcu lui Holly cătuşele. Ea se clătină pe picioare, iar McGrath o prinse de braţ. Milosevic găsi cârja pe drum şi le-o aruncă. McGrath o prinse din zbor şi i-o înmână lui Holly. Ea se îndreptă pe picioare şi coborî panta, la braţul lui McGrath. Ajunseră la loc drept şi rămaseră alături, privind împrejur în liniştea brusc asurzitoare.

– Cui trebuie să-i mulţumesc? întrebă Holly. Se ţinea de braţul lui McGrath, privind rămăşiţele lui Borken, care zăcea la douăzeci de metri mai încolo. Cadavrul era întins pe spate, pe cât de lung şi de lat fusese în viaţă. Numai că nu avea cap.

– Acesta e generalul Garber, spuse McGrath. Are o poziţie înaltă în poliţia militară.

Garber scutură din cap.

– Din păcate, n-am fost eu, spuse. Altcineva mi-a luat-o înainte.

– Nici eu n-am fost, spuse Milosevic. Apoi, Garber clătină din cap, în spatele lor.

– Probabil el a fost, spuse.

Reacher cobora movila. Cu răsuflarea tăiată. O siluetă de aproape doi metri înălţime şi peste o sută de kilograme greutate se potriveşte la o grămadă de lucruri, dar nu şi să sprinteze pe o distanţă de un kilometru şi jumătate.

– Reacher, spuse Holly.

El nu o băgă în seamă. Nu băgă în seamă pe nimeni. Alergă spre sud şi se răsuci, să se uite în sus la peretele alb. Văzu găurile de gloanţe. O mulţime de

găuri de gloanţe. Probabil treizeci de găuri, majoritatea împrăştiate pe suprafaţa etajului doi din colţul de sud-est. Se uită la ele timp de o secundă şi alergă la jeepul parcat lângă trotuar. Smulse din clemele sale lopata de sub bidonul de rezervă. Fugi repede către scări. Izbi în uşă şi alergă în sus, pe trepte, către camera lui Holly. Ajunse la peretele din faţă.

Erau cel puţin o duzină de orificii de ieşire, perforate prin lemn. Orificii cu marginile zdrenţuite şi pline de aşchii. Înfipse lama lopeţii în unul dintre ele. Despică în lungime scândura de pin şi folosi lopata ca s-o scoată de la locul ei. Înfipse lopata în spatele scândurii de alături şi o rupse din cuiele care o ţineau în loc. Până când McGrath ajunse în cameră, dezgolise peste un metru din învelişul fixat în cuie. Până când li se alătură Holly, amândoi priveau o cavitate goală.

– Nici o dinamită, spuse ea, liniştit.

Reacher se aplecă spre peretele adiacent. Desfăcu destule scânduri, ca să fie absolut siguri.

– N-a fost niciodată dinamită aici, spuse Holly. Pe dracu', nu-mi vine să cred.

– A fost totuşi, interveni McGrath. Jackson ne-a descris-o în ultimul lui mesaj. Am văzut raportul. A descărcat camionul împreună cu alţi şapte. Au cărat-o până aici sus. A văzut cum o plasau în pereţi, pentru numele lui Dumnezeu. O tonă de dinamită. Genul de lucru asupra căruia e greu să te poţi înşela.

– Au pus-o, spuse Reacher, iar apoi au scos-o. Au lăsat mai multă lume s-o vadă plasată în pereţi, iar apoi au scos-o din nou, în taină. Au folosit-o la altceva.

– Au scos-o din nou? repetă Holly, gânditoare.

– Femeile şi copiii trebuie să moară, spuse Reacher, încet.

– Ce? întrebă Holly. Ce spui acolo?

– Dar nu aici, spuse el. Nu femeile şi nu copiii de aici.

– Cum? întrebă Holly din nou.

– Nu sinucidere în masă, spuse Reacher. Ci o crimă în masă.

Apoi rămase fără expresie. Era tăcut. Dar în minte auzea ceva. Auzea aceeaşi explozie îngrozitoare pe care o auzise cu treisprezece ani mai înainte. Sunetul Beirutului. Sunetul bazei puşcaşilor marini, de lângă aeroport. O auzea din nou şi era asurzitoare.

– Acum ştim ce e, mormăi el, peste mugetul sfâşietor al exploziei din mintea sa.

– Ce e? întrebă McGrath.

– De aia era lăsată aşa de jos, spuse Reacher. Numai că nu avem cum să ştim încotro a plecat.

– Cum? repetă Holly.

– Femeile şi copiii trebuie să moară, repetă Reacher. Borken a spus-o. El zicea că împrejurările istorice o justifică pe deplin. Dar nu se gândea la femeile şi copiii de aici.

– Despre ce naiba vorbeşti? spuse McGrath. Reacher se uită la el şi apoi la Holly, surprins, ca şi cum i-ar fi văzut pentru prima oară.

– Am fost sus la garaj, spuse. Am văzut dubiţa. Dubiţa noastră. Era parcată, dar coborâtă pe suspensii, ca şi cum ar fi avut o mare greutate înăuntru.

– Cum? repetă Holly.

– Şi-au făcut o maşină capcană, spuse Reacher. Stevie tocmai o livrează undeva, într-un loc public. Ăsta e celălalt atac. O s-o arunce în aer în mijlocul unei mulţimi. Are înăuntru o tonă întreagă de dinamită. Şi e cu şase ore înaintea noastră.

McGrath ajunse primul la capătul scărilor.

– La jeep, strigă el.

Garber alergă la jeep. Dar Milosevic se găsea mult mai aproape. Sări înăuntru şi dădu drumul la motor. Apoi, McGrath o ajută pe Holly să se urce în scaunul din faţă. Reacher rămăsese pe trotuar, uitându-se spre sud, pierdut în gânduri. Milosevic îşi scoase revolverul. Cu degetul, coborî cocoşul. Garber se opri. Îşi ridică arma şi ţinti. Milosevic se aplecă în faţa lui Holly. McGrath sări într-o parte. Milosevic apăsă pe acceleraţie şi maşina se îndepărtă mugind, condusă cu o singură mână de Milosevic, în timp ce ţeava revolverului era înfiptă în coastele lui Holly. Condus cu o singură mână, pe un drum accidentat, jeepul se clătina nebuneşte. Nici o şansă să-l fi lovit pe Milosevic. Garber îşi dădea bine seama. Coborî arma şi îi privi plecând.

– Amândoi? îşi adresă Webster pentru sine întrebarea. Oh, Doamne, te rog, nu.

– Ne putem folosi de alt elicopter chiar acum, spuse aghiotantul. Nu cred că trebuie să ne mai facem vreo grijă în legătură cu rachetele.

Panoramă camera spre nord şi spre vest şi transfocă pe căldarea de munte din faţa intrării în mine. Cele patru camioane cu rachete stăteau în continuare nemişcate. Cu trupul întins al santinelei moarte lângă ele.

– OK, cheamă un elicopter, spuse Johnson.

– Mai bine să vină direct de la dumneavoastră, domnule, spuse aghiotantul.

Johnson se întoarse către telefon. Apoi, se răsuci înapoi ca să vadă cum intra jeepul în ecran. Sărea în sus şi în jos, luând ultima curbă înainte de a pătrunde

în căldare şi gonea peste pietrişul din fundul acesteia. Derapă în jurul camioanelor inerte şi se opri în faţa magaziei din stânga. Milosevic sări afară şi alergă împrejurul capotei. Cu revolverul aţintit asupra lui Holly, în timp ce se apropia. O scoase din maşină de braţ şi o târî până la uşile mari de lemn. Ţinu o aripă deschisă cu piciorul şi o împinse înăuntru. O urmă şi uşa se închise după el. Webster îşi mută privirea de la ecran.

– Chemaţi elicopterul, domnule, spuse aghiotantul.

– Şi repede, adăugă Webster.

Cea mai rapidă cale către mine era chiar o scurtătură care trecea prin Bastion. Locul era pustiu şi liniştit. Alergară spre nord, prin poligonul de tir, către terenul de paradă. Se opriră chiar la marginea pădurii. Toţi membrii miliţiei rămaseră liniştiţi, în rânduri ordonate, cu feţele pline de teamă întoarse spre drum. Lădiţa răsturnată a lui Borken încă îi mai aştepta sosirea.

Reacher nu le acordă nici o atenţie şi îi conduse pe ceilalţi ocolit, printre copaci. Apoi, în linie dreaptă, către drum. Îl urmă, mereu către nord. Reacher ducea în mână puşca cea mare, Barrett. O recuperase de pe acoperişul cantinei pentru că îi plăcea. Garber mergea lângă el, cu paşi grăbiţi. McGrath se forţa să înainteze cât de repede putea, disperat să ajungă mai repede la Holly. Înainte de ultima curbă se ascunseră iar în pădure, iar Reacher cercetă locul care li se întindea în faţă. Se ghemui în spatele stâncii pe care o folosise şi mai înainte şi cercetă fiecare centimetru al căldării, privind prin luneta puştii Barrett. Apoi, le făcu semn şi celorlalţi doi să i se alăture.

– Sunt în garaj, le spuse. Magazia din stânga.

Arătă cu ţeava groasă a puştii de lunetist, iar ceilalţi văzură jeepul abandonat şi aprobară din cap. Reacher alergă peste fundul căldării şi se ghemui după capota primului camion cu rachete. Garber îl trimise apoi pe McGrath. După aceea, veni şi el în fugă. Stăteau toţi ghemuiţi în spatele camionului şi se uitau la uşile din trunchiuri de copac.

– Şi acum? întrebă Garber. Asalt frontal?

– Are o armă îndreptată spre capul ei, spuse McGrath. Nu vreau să fie rănită, Reacher. Înseamnă mult pentru mine, clar?

– Se poate ajunge şi altfel înăuntru? se interesă Garber.

Reacher privi uşile, iar mugetul bombei din Beirut se pierdu în depărtare, fiind înlocuit de scâncetul înăbuşit al unui coşmar trăit de curând. Petrecu un minut, căutând cu disperare o alternativă. Se gândi la armele şi la rachetele din camioane. Apoi renunţă.

– Ţine-l ocupat, spuse. Vorbeşte cu el, ce vrei tu. Lăsă puşca Barrett şi luă înapoi Glockul de la McGrath. Înaintă ghemuit până la camionul următor, apoi până la celălalt şi ajunse la intrarea celeilalte peşteri. Osuarul plin de cadavre, de schelete şi de şobolani. Îl auzi pe McGrath cum îl strigă pe Milosevic, cu glas slab şi depărtat şi alergă până la uşile mari, făcute din buşteni de copac. Se strecură prin crăpătură şi se mişcă prudent prin întuneric.

Nu avea lanternă. Îşi găsi drumul pe pipăite, în jurul transportorului de trupe şi se apropie de intrarea în inima muntelui. Îşi ţinu mâna deasupra capului şi simţi cum tavanul peşterii se lăsa în jos. Pipăi după trupurile puse grămadă şi le ocoli. Se lăsă pe vine şi se îndreptă spre stânga, către locul în care ştia că se află scheletele. Şobolanii îl auziră, îl mirosiră şi fugiră

înapoi, la cuiburile lor, chiţăind avertismente furioase. Se lăsă în genunchi, apoi se întinse pe burtă şi înotă prin grămada de oase umede. Simţi cum descreşte tavanul tunelului şi cum îl apasă pereţii laterali. Respira adânc şi se simţi din nou cuprins de panică.

Cel mai rapid elicopter disponibil în ziua aceea era un Night Hawk al marinei, staţionat la Malmstrom. Era un aparat lung, voluminos şi cocoşat, dar rapid. La câteva minute după apelul lui Johnson, rotorul său se şi învârtea, după ce primise ordinul să se îndrepte spre vest şi spre nord, către o cotitură cu pietriş, de pe ultimul drum din Montana. Decolă. Pilotul marinei găsi drumul şi îl urmă spre nord, repede şi jos, până ce observă un ciorchine de vehicule militare, parcate înghesuit într-o adâncitură în stâncă. Se răsuci în aer, îşi stabili cursul pe un cerc larg şi aşteptă. Văzu trei bărbaţi alergând spre sud, către el. Unul era civil şi doi erau militari. Unul era colonel, iar celălalt era preşedintele statelor majore reunite. Pilotul ridică din umeri către colegul lui de echipaj, care arăta cu mâna în sus, prin acoperişul de plexiglas. Pe cer se desena o urmă de abur singuratică, cam la douăsprezece mii de metri înălţime. Un avion mare, cu reacţie, care urma o spirală strânsă, lăsând după el o dâră, la sud. Pilotul ridică din nou din umeri şi îşi închipui că orice s-ar fi întâmplat se întâmpla, categoric, în sud. Aşa că îşi făcu un calcul provizoriu al cursului şi se arătă surprins când cel cu epoleţii mai grei se căţără la bord şi îi ordonă să o ia spre nord, către munţi.

Reacher râdea. Se târa prin tunel şi râdea tare. Zguduindu-se şi dându-i lacrimile de râs. Nu-i mai era teamă. Apăsarea strânsă a stâncii pe trupul lui era ca

o mângâiere. O mai făcuse o dată şi supravieţuise. Se putea face. Avea să treacă.

Teama dispăruse, la fel de repede cum îşi făcuse apariţia. Se împinse prin maldărul de oase, în întuneric şi se întinse, simţind strânsoarea stâncii pe spate. Pieptul îi era prins, iar gâtlejul părea să aibă în el un dop. Simţise, o dată, torentul umed şi fierbinte de panică şi se lipise de pământ. Simţise cum toată vlaga se scurge din el. Apoi se concentrase din nou. La ceea ce avea de făcut mai întâi. La Holly. Revolverul lui Milosevic înfundat în valurile întunecate ale părului ei, ochii ei minunaţi umbriţi de disperare. O văzu, cu ochii minţii, la capătul tunelului. Holly. Apoi, tunelul păru să se îndrepte şi deveni un tub neted şi cald. Potrivindu-se exact umerilor lui voluminoşi. Ca şi cum ar fi fost croit pentru el şi numai pentru el. O simplă călătorie la orizontală. Învăţase demult că de anumite lucruri merita să-ţi fie teamă. De altele, nu. Lucrurile pe care le făcuse înainte şi cărora le supravieţuise nu justificau teama. Să-ţi fie teamă de ceva căruia îi poţi supravieţui era iraţional. Şi orice altceva ar fi fost el, Reacher ştia despre sine că este un om raţional. În acea fracţiune de secundă, teama dispăru şi el se simţi relaxat. Era un luptător. Un răzbunător. Şi Holly îl aştepta. Îşi împinse braţele înainte, ca un înotător care sare în apă şi se strecură prin inima muntelui, către ea.

Înainta într-un ritm ordonat. Ca şi cum s-ar fi târât pe un drum aflat undeva afară. Doar că acum era întins pe burtă în întuneric. Mişcări mici, dar îndemânatice, ale mâinilor şi picioarelor. Cu capul coborât. Râzând de uşurare. Simţi că tunelul se face mai mic şi-l strânge. Continuă să alunece înainte. Simţi peretele orb din faţă şi îşi îndoi trupul în jurul

colţului. Respira mai uşor şi se opri din râs. Îşi spuse că era vremea să nu mai facă nici un zgomot. Şerpui cât de repede putea. Încetini când simţi tavanul cum se ridică deasupra lui. Se strecură înainte, până ce mirosul aerului îi spuse că aproape trecuse.

Apoi auzi elicopterul. Auzi zgomotul surd şi slab al rotoarelor în depărtare. Auzi târşâitul unor picioare la patruzeci de metri în faţa sa. Zgomotul nearticulat al surprizei şi panicii. Auzi vocea lui Milosevic. Ascuţită. Cu accent de pe Coasta de Vest.

– Ţine elicopterul ăla departe de aici, striga Milosevic prin uşa închisă.

Zgomotul se apropia. Şi era din ce în ce mai tare.

– Ţine-l departe, auzi striga Milosevic. O omor, McGrath. Îţi promit, mă auzi?

Era complet întuneric. Între Reacher şi crăpăturile de lumină din jurul uşii mai erau doar câteva vehicule. Dar camioneta albă nu mai era. Dispăruse. Se rostogoli în locul în care mai fusese şi scoase Glockul din buzunar. Zgomotul surd al palelor rotorului era foarte aproape. Izbea uşile şi umplea caverna.

– Facem un schimb, strigă Milosevic prin uşă. Dacă ies de aici fără să păţesc nimic, o primeşti înapoi, în regulă? McGrath? Mă auzi?

Dacă a existat vreun răspuns, Reacher nu-l auzi.

– Nu sunt împreună cu ăştia de aici, striga Milosevic. Toată chestia asta nu are nimic de-a face cu mine. Brogan m-a băgat în ea. El m-a obligat s-o fac.

Zgomotul era asurzitor. Uşile grele tremurau.

– Am făcut-o pentru bani, asta-i tot, striga Milosevic. Brogan îmi dădea bani. Sute de mii de dolari, McGrath. Şi tu ai fi făcut exact acelaşi lucru. Brogan mă îmbogăţea. Mi-a cumpărat Fordul Explorer. Ediţie

limitată. Treizeci şi cinci de bătrâne. Cum altfel aş fi putut eu să pun mâna pe unul?

Reacher asculta strigătele din întuneric. Nu voia să-l împuşte. Pentru o clipă nebunească, se simţi absurd de recunoscător faţă de el, deoarece îi spulberase coşmarul din copilărie. Îl obligase să-i facă faţă şi să-l înfrângă. Îl transformase într-un om mai bun. Voia să fugă până la el şi să-i strângă mâna. Se şi vedea făcând-o. Dar, apoi, imaginea se schimbă. Trebuia să dea fuga la el şi să-l zgâlţâie de gât, întrebându-l dacă ştia unde dusese Stevie dubiţa cea albă. Asta trebuia să facă. De aceea nu voia să-l împuşte. Se strecură înainte în zgomotul asurzitor şi se prelinse pe lângă maşinile parcate.

Funcţiona într-o lume unidimensională. Din cauza întunericului nu putea vedea nimic. Simţi o mişcare aproape de uşă. Ieşi din spatele unei camionete şi văzu o formă conturată pe fundalul dungilor de lumină intrate prin crăpături. O formă care ar fi trebuit să fie două forme. Largă în partea de sus şi cu patru picioare. Milosevic cu braţul în jurul gâtului lui Holly şi cu pistolul lipit de capul ei. Aşteptă până ce vederea i se limpezi. Chipurile lor se desluşiră, întunericul deveni penumbră. Holly era în faţa lui Milosevic. Reacher ridică Glockul. Ocoli spre stânga, să câştige un unghi mai bun. Piciorul i se lovi de bara unei maşini. Se poticni şi făcu un pas înapoi, într-o grămadă de bidoane de vopsea. Acestea căzură în tăcere pe podeaua de stâncă, neauzite din cauza zgomotului tunător de afară. Sprintă, să se apropie de lumină.

Milosevic simţi şi se întoarse. Reacher îi văzu gura deschizându-se într-un ţipăt tăcut. Îl văzu răsucindu-se şi trăgând-o pe Holly în faţa sa, ca pe un scut. Îl

văzu şovăind, nehotărât, cu revolverul ridicat în aer. Reacher fentă spre dreapta, apoi se întoarse către stânga. Îl văzu pe Milosevic urmărindu-l cu arma în ambele sensuri. O văzu pe Holly cum se foloseşte de această mişcare legănată ca să se smulgă din strânsoarea lui. Zgomotul rotorului era asurzitor. Îl văzu pe Milosevic privind în stânga şi în dreapta. Lua o hotărâre. Reacher era înarmat, Holly, nu. Milosevic sări înainte. Revolverul de 38 din mâna sa lansă o flamă lipsită de sunet în zgomotul dimprejur. Flama albă şi scurtă era orbitoare în întuneric. Reacher nu mai ştia unde se găsea Holly. Înjură în sinea lui şi se abţinu să tragă. Îl văzu pe Milosevic ţintind din nou. Lângă el, văzu braţul lui Holly cum se ridică şi îi cuprinde capul. Văzu cum mâna ei îi atinge lui Milosevic faţa cu o precizie uluitoare. Îl văzu poticnindu-se. Apoi, uşa grea se deschise, iar Holly se clătină, departe de valul asurzitor de zgomot şi de lumină, prăbuşindu-se drept în braţele lui Reacher.

O rază strălucitoare de soare căzu peste Milosevic. Zăcea pe spate. Cu revolverul 38 în mână. Cocoşul era coborât. O aşchie lungă dintr-o placă de faianţă de baie îi ieşea din cap, acolo unde ar fi trebuit să se găsească ochiul său stâng. Aşchia intrase cam şapte centimetri, alţi şapte rămânând afară. Un râuleţ de sânge curgea din rană.

În uşa deschisă se îmbulziră mai mulţi oameni. Reacher îi văzu pe McGrath şi pe Garber stând în picioare într-un nor de praf. Un Night Hawk ateriza în spatele lor. Trei bărbaţi debarcară din elicopter şi alergară spre ei. Un civil şi un colonel. Şi generalul Johnson. Holly se răsuci, îi văzu şi-şi îngropă din nou faţa în pieptul lui Reacher.

Garber ajunse primul la ei. Îi trase afară, la lumină şi la zgomot. Se poticniră stângaci, încurcându-şi reciproc picioarele. Curentul de la palele rotorului le smulgea hainele de pe ei. McGrath se apropie, iar Holly se smulse din strânsoarea lui Reacher, se aruncă asupra lui şi-l îmbrăţişă cu toate puterile. Apoi, generalul Johnson se apropie de ei, trecând printre ceilalţi.

– Holly, rosti el, în vacarmul din jur.

Ea ieşi în lumină. Îi zâmbi. Îşi dădu părul pe după urechi. Se desprinse de McGrath şi îşi îmbrăţişă tatăl din toate puterile.

– Mai am nişte treabă, tăticule, strigă ea, peste zgomotul motoarelor. Îţi povestesc totul mai târziu, bine?

PATRUZECI ŞI ŞASE

Reacher îşi roti mâna prin aer, indicând pilotului să ţină motoarele în mers şi alergă prin zgomot şi prin vârtejul de praf să-şi ia puşca Barrett înapoi de la Garber. Le făcu semn celorlalţi să se strângă lângă elicopter. Îi împinse pe scară şi îi urmă prin uşa glisantă. Puse puşca Barrett pe podeaua de metal şi se lăsă să cadă într-un scaun de pânză. Îşi puse pe cap casca de intercomunicaţii. Apăsă butonul şi se adresă pilotului.

– Rămâi în stand-by, OK? spuse. O să-ţi indic cursul de îndată ce stabilesc unul.

Pilotul aprobă din cap şi lăsă motoarele în ralanti. Rotorul începu să-şi emită mai repede sunetul înfundat, iar nivelul zgomotului crescu. Greutatea aparatului se ridică de pe pneuri.

– Unde naiba mergem? strigă Webster peste zgomotul din jur.

– Îl vânăm pe Stevie, şefu', strigă McGrath. Acum conduce duba. Care e plină ochi cu dinamită. Se duce s-o arunce în aer undeva. Mai ţii minte ce ne-a spus şeriful din Kendall? Că Stevie era trimis întotdeauna să facă treburile murdare? Chiar trebuie să-ţi desenez?

– Dar n-avea cum să plece de aici, observă, strigând la rândul lui, Webster. Podul a fost aruncat în aer. Şi nu există cărări prin pădure. Au fost, toate, închise.

– Cel de la Serviciul Forestier n-a spus aşa ceva, interveni McGrath. Au închis doar unele dintre ele. Nu era sigur care, dar asta e tot. Ce a spus a fost că poate există vreo cale de trecere, poate nu.

– Au avut la dispoziţie doi ani ca să cerceteze împrejurimile, strigă şi Reacher. De la tine ştiu că maşina aia arsă a petrecut o vreme pe cărările Serviciului Forestier, nu? De acolo avea nisip compactat pe dedesubt, nu? Au avut doi ani să găsească o ieşire din labirint.

Webster aruncă o privire spre stânga, la est, unde pădurea se întindea dincolo de muntele uriaş. Dădu apăsat din cap, cu ochii lărgiţi.

– Am înţeles, trebuie să-l oprim, strigă el. Dar încotro a luat-o?

– Are un avantaj de şase ore, strigă Reacher. Putem presupune că mersul prin pădure a fost destul de încet. Să zicem, două ore? Apoi, patru ore pe drum drept. Poate, trei sute douăzeci de kilometri? Un Econoline diesel, cărând o tonă, nu poate depăşi o medie de cincizeci la oră.

– Dar în ce direcţie? strigă, deznădăjduit, peste zgomotul dimprejur Webster.

Holly îl privi pe Reacher. Era ceva ce se întrebaseră unul pe altul de multe ori, exact în legătură cu aceeaşi dubiţă. Reacher desfăcu harta din mintea sa şi o parcurse încă o dată, în sensul acelor de ceasornic.

– Ar fi putut s-o ia spre est, strigă. Ar fi tot în Montana, dincolo de Great Falls. Ar putea fi în Idaho. Ori în Oregon. S-ar putea găsi la jumătatea drumului spre Seattle.

– Nu, interveni Garber. Gândeşte-te invers. Asta e cheia întregii chestii. Unde i s-a dat dispoziţie să se ducă? Care ar putea fi ţinta?

Reacher dădu încet din cap. Garber avea dreptate. Ţinta.

– Ce voia Borken să atace? strigă Johnson. Borken spusese: studiezi sistemul şi înveţi să-l urăşti. Reacher

se gândi intens, aprobă din nou şi apăsă pe butonul microfonului care îl lega de pilot.

– În regulă, spuse, să-i dăm drumul. Direct spre sud ar trebui să fie direcţia potrivită.

Zgomotul crescu şi mai mult, iar elicopterul Night Hawk se ridică, greoi, de la pământ. Se legănă în aer şi se înălţă spre culmi. Alunecă prin aer spre sud, virând pe loc. Îşi coborî botul şi acceleră puternic. Zgomotul din cabină se atenuă, stabilizându-se la nivelul unui muget adânc, în interiorul carcasei motoarelor. Pământul se înclină şi trecu, iute ca un fulger, pe dedesubt. Reacher văzu cum se desfăşurau serpentinele de pe coastele munţilor şi cum terenul de paradă rămânea în urma lor. Nodul de siluete mărunte se desfăcea. Se pierdeau încet, printre copaci, dispărând sub bolta lor verde. Apoi, sub ei apăru tăietura îngustă a poligonului, iar puţin mai târziu, cercul larg, acoperit cu pietriş, al Bastionului. Aparatul se ridică, într-un unghi ascuţit, iar pământul rămase în urmă. Clădirea mare şi albă a tribunalului alunecă pe dedesubt, mică, precum o casă de păpuşi. Apoi, sub ei se văzu râpa, marginea zdrenţuită a acesteia şi se cufundară în zona întinsă a pădurii, către sud. Reacher îl bătu pe pilot pe umăr şi vorbi în intercom.

– Ce viteză avem? întrebă.

– O sută şaizeci, răspunse pilotul.

– Cursul? întrebă Reacher.

– Fix spre sud, spuse pilotul.

Reacher dădu din cap, aprobator. Închise ochii şi începu să calculeze în minte. Era ca şi cum s-ar fi întors la şcoală. Deci, Stevie se găsea cu trei sute douăzeci de kilometri în faţă, mergând cu optzeci de kilometri pe oră. Tu îl urmăreşti cu o sută şaizeci. Cât

va trece până îl ajungi din urmă? Reacher le avusese cu matematica la şcoală. Ca şi cu bătăile din curte. Partea cu bătaia şi-o amintea mai bine decât matematica. Fusese sigur că trebuie să existe un fel de formulă. Ceva cu x şi cu y, pe o pagină întreagă. Ceva care să fie egal cu altceva. Dar, dacă existase vreo formulă, o uitase de mult. Aşa că trebuia să rezolve problema prin eliminări succesive. După încă o oră, Stevie se va găsi la patru sute de kilometri de casă. Elicopterul Night Hawk avea să parcurgă două sute cincizeci de kilometri. Rămânând mult în urmă. La încă o oră după aceea, Stevie se va găsi la patru sute de kilometri, iar elicopterul – la cinci sute zece. Depăşindu-l. Aşa că aveau să-l prindă din urmă undeva, aproape de împlinirea celei de-a doua ore. Cu condiţia să fi ales direcţia cea bună.

Lacul Flathead se ivi în depărtare, apoi zburară pe deasupra lui. Reacher putea vedea drumurile şerpuind pe terenul accidentat. Apăsă pe butonul microfonului.

– Tot spre sud? întrebă.

– Tot, răspunse pilotul.

– Tot unu-şaizeci?

– Tot, preciză pilotul.

– Bine, ţine-te de viteza asta, spuse Reacher. Mai avem, poate, o oră şi cincizeci de minute.

– Unde se duce, până la urmă? întrebă Webster.

– La San Francisco, răspunse Reacher.

– De ce? intră în vorbă şi McGrath.

– Sau Minneapolis, adăugă Reacher. Dar eu pariez pe San Francisco.

– De ce? insistă McGrath.

– San Francisco sau Minneapolis, spuse Reacher. Gândeşte-te puţin. Alte posibilităţi ar fi Boston, New York, Philadelphia, Cleveland, Richmond, în Virginia,

Atlanta, Chicago, St. Louis şi Kansas City, în Missouri, ori Dallas, în Texas.

McGrath ridică din umeri, fără nici o expresie pe chip. Webster arăta încurcat. Johnson aruncă o privire aghiotantului său. Garber stătea nemişcat. Numai Holly zâmbea. Zâmbea şi-i făcu cu ochiul lui Reacher. El îi făcu cu ochiul înapoi, iar elicopterul Night Hawk uruia surd peste Missoula, cu două sute cincizeci de kilometri la oră.

– Dumnezeule, azi e patru iulie, tresări Webster, dintr-odată.

– Mie-mi spui, oftă Reacher. O grămadă de lume se adună în locurile publice. Familii, copii, cu căţel şi purcel.

Webster dădu din cap, posomorât.

– Bine, dar unde, exact, în San Francisco? întrebă el.

– Nu sunt sigur, spuse Reacher.

– La capătul de nord al pieţii, interveni Holly. Chiar lângă Embarcadero Plaza. Acolo e, şefu'. Am fost şi eu acolo de un patru iulie. Mare paradă după-masa, artificii pe apă, seara. O mulţime de oameni, pe tot parcursul zilei.

– De Patru iulie sunt o mulţime de oameni peste tot, spuse şi Webster. Ar trebui să ghiciţi corect, din prima.

McGrath ridică privirea. Un zâmbet uşor i se întindea pe faţa plină de vânătăi.

– Ghicim corect, spuse. San Francisco e, absolut sigur. Nici Minneapolis, nici în altă parte.

Reacher zâmbi şi el şi făcu cu ochiul. McGrath înţelesese.

– Vrei să-mi spui şi mie de ce? îl întrebă Webster. McGrath continua să zâmbească.

– Ghiceşte, spuse. Tu eşti directorul.

– Pentru că e cel mai aproape? insistă Webster. McGrath aprobă din cap.

– În ambele sensuri, spuse şi zâmbi din nou.

– Cum în ambele sensuri? continuă Webster. Despre ce tot vorbeşti acolo?

Nimeni nu-i răspunse. Militarii erau tăcuţi. Holly şi McGrath priveau prin ferestre la pământul aflat la şapte sute de metri mai jos. Reacher se aplecase ca să privească înainte, prin cupola de plexiglas a pilotului.

– Unde suntem? îl întrebă el.

Pilotul arătă cu degetul panglica de beton de sub ei.

– Asta-i US 93, spuse. Gata să iasă din Montana şi să intre în Idaho. Mergând drept spre sud.

Reacher făcu semn din cap că a înţeles.

– Grozav, spuse. Urmează-l pe 93. E singurul drum care merge spre sud, nu? O să-l prindem până în Nevada.

Aproape de capătul celei de a doua ore începu să simtă îngrijorarea. Începu să intre în panică. Reluă, cu disperare, calculele sale şcolăreşti. Poate că Stevie conducea mai repede decât cu cincizeci la oră. Era un şofer rapid. Mai rapid decât fusese Bell. Poate că se apropia de şaizeci. Unde l-ar fi adus asta? Cinci sute şaptezeci de kilometri mai departe. În care caz l-ar fi ajuns din urmă înainte să fi trecut două ore şi un sfert. Dar dacă mergea cu şaptezeci? Ar fi putut Fordul Econoline să menţină o viteză de o sută zece kilometri, oră după oră, cu o tonă greutate în spate? Poate. Probabil. În cazul acesta, s-ar fi găsit la şase sute şaptezeci de kilometri depărtare. Un total de două ore şi patruzeci de minute înainte să-l prindă din urmă. Aşa stăteau lucrurile. Între o oră şi cincizeci de minute

şi două ore şi patruzeci de minute, undeva, între Montana şi Nevada. Cincizeci de minute de panică crescândă. Peste o sută cincizeci de kilometri de panglică de beton de observat, înainte să ştie sigur că greşise şi că ar fi trebuit s-o ia înapoi spre nord-est, spre Minnesota.

Elicopterul zbura cu botul în jos, la viteză maximă, direct de-a lungul şoselei US 93. Treceau pe deasupra unui oraş denumit Salmon. Pilotul dădea informaţii asemeni unui ghid turistic. La dreapta, vârful gigantic al muntelui McGuire, trei mii de metri. În faţă, la dreapta, Twin Peaks, trei mii două sute de metri. Vârful Borah, cel mai înalt dintre toate, patru mii două sute de metri, în faţă şi la stânga. Aparatul se ridică şi coborî trei sute de metri deasupra terenului accidentat. Se prăvăli şuierând, sub nivelul vârfurilor din jur, cu botul în jos, de-a lungul şoselei, ca un câine de vânătoare.

Ceasul ticăia mai departe. Douăzeci de minute. Treizeci. Drumul rămânea mai mult gol. Lega Missoula, în nord, de Twin Falls, în Idaho, la patru sute optzeci de kilometri mai la sud. Nici una dintre ele nu era o metropolă în plină dezvoltare, iar azi era zi de sărbătoare. Toată lumea ajunsese deja acolo unde voise să meargă. Întâmplător, mai apărea câte un automobil sau un şofer de camion care lucra peste program. Dar nici urmă de Fordul Econoline alb. Fuseseră două vehicule albe, dar amândouă erau camionete. Existase şi o dubă din panouri, dar fusese verde închis. Asta era tot. Nimic altceva. Nici o dubă de culoare albă. Pe alocuri, drumul era gol, cât puteau cuprinde cu privirea până în zarea din faţa lor. Timpul ticăia înainte. Ca o bombă. Patruzeci de minute. Cincizeci.

– O să sun la Minneapolis, spuse Webster. Am dat-o-n bară.

McGrath continua să aştepte, plin de speranţă. Clătină din cap.

– Încă nu, spuse. E o mişcare disperată. Panică de masă. Îţi poţi închipui mulţimea? Evacuarea? Lumea o să se calce în picioare.

Webster aruncă priviri în susul şi în josul şoselei. Se uită la drum timp de un minut întreg. Cele cincizeci de minute prevăzute iniţial ajunseseră acum cincizeci şi patru.

– O să fie mai rău decât călcatul în picioare dacă afurisita aia de maşină a ajuns deja acolo, spuse el. Vă puteţi imagina asta?

Timpul continua să ticăie. Cincizeci şi opt de minute. O oră. Drumul rămânea gol.

– Încă mai este timp, interveni Garber. San Francisco sau Minneapolis, oricare dintre ele ar fi, tot mai are o bună bucată de drum.

Îi aruncă o privire lui Reacher. Cu îndoială şi încredere la fel de vizibile în ochi, în măsură aproximativ egală. Şi mai mult timp se scurse. O oră şi cinci minute. Şoseaua rămânea tot goală, până la orizontul îndepărtat. Elicopterul nu înainta decât ca să dezvăluie încă o linie a orizontului la fel de goală.

– Ar putea fi oriunde, spuse Webster. Am dat greş cu San Francisco, poate că nu e nici Minneapolis. Ar putea să se găsească deja la Seattle. Sau oriunde în altă parte.

– Nu la Seattle, spuse Reacher.

Privea înainte. Continua să privească. Teama şi panica îl strângeau de gât. Îşi verifică ceasul o dată şi încă o dată. O oră şi zece minute. Unsprezece. Douăsprezece. Treisprezece. Paisprezece. O oră şi

cincisprezece minute. Privea ceasul şi panglica goală a şoselei de dedesubt. Apoi, se lăsă pe spate şi rămase tăcut. Împietrit de spaimă. Se ţinuse tare cât de mult putuse, dar atinsese punctul în care şi matematica devenea absurdă. Ca să ajungă atât de departe, fără să fie prins din urmă, Stevie ar fi trebuit să conducă cu o sută cincizeci de kilometri la oră. Sau cu o sută optzeci. Ori chiar cu două sute.

Se uită la ceilalţi şi vorbi cu un glas care nu era ca al său.

– Am dat-o-n bară, spuse. Trebuie să fi fost Minneapolis.

Apoi, zgomotul surd al motoarelor se atenuă şi, pentru a doua oară în ziua aceea, teribilul muget de bas al bombei ieşi din nou la iveală din adâncurile memoriei. Îşi ţinu ochii larg deschişi, să nu trebuie să o vadă, dar oricum o văzu. De data asta, nu erau puşcaşi marini, nu erau oameni căliţi, antrenaţi să-şi facă treaba în arşiţă, ci oameni lipsiţi de apărare, femei şi copii mici adunaţi într-un parc orăşenesc să se uite la artificii, care dispăreau în aburi şi într-o ceaţă de rouă rozalie, aşa cum se întâmplase cu prietenii lui, treisprezece ani în urmă. Fragmentele de os ieşite din trupul copiilor, şuierând prin aerul încins şi lovind alţi copii, la o sută de metri depărtare. Lovindu-i şi sfâşiindu-le abdomenele moi, ca nişte şrapnele şi băgându-i pe cei mai norocoşi în spital pentru un întreg an de agonie.

Toţi se uitau la el. Realiză că îi curgeau lacrimi pe obraji, udându-i cămaşa.

– Scuze, spuse.

Toţi se uitară în altă parte.

– Trebuie să dau nişte telefoane, spuse Webster. De ce e important acum Minneapolis? Şi de ce a fost vreodată San Francisco?

– Filiale ale Rezervei Federale, spuse calm Reacher. Sunt douăsprezece. Cele mai apropiate de Montana sunt San Francisco şi Minneapolis. Borken îi ura pe federali. Îi considera principala unealtă a guvernului mondial. Credea că există o mare conspiraţie menită să elimine clasa de mijloc. Avea în acest sens şi o teorie specială. Spunea că îl face să înainteze în înţelegerea sa asupra situaţiei. Considera că federalii au fost cei care au dat dispoziţii băncii tatălui său să-l momească pe bătrân să facă un împrumut, ca mai târziu să-l poată aduce în imposibilitate de plată.

– Deci Borken îi atacă pe federali? întrebă Johnson, pe un ton insistent.

Reacher aprobă din cap.

– Lovitură dublă, spuse el. În războiul împotriva guvernului mondial. Atacă vechiul sistem cu o mişcare neaşteptată, ca la Pearl Harbor. În acelaşi timp cu instalarea unui nou sistem, către care să fie atrase masele. Două ţinte dintr-o lovitură.

Încetă să mai vorbească. Era prea obosit ca să continue. Prea abătut. Garber se uita la el. Cu o durere adevărată întipărită pe faţă. Mugetul motoarelor era atât de puternic, încât suna ca liniştea cea mai deplină.

– Declaraţia de independenţă reprezenta numai o jumătate din capcană, interveni McGrath. De fapt, gândise o dublă capcană. Noi ar fi trebuit să ne concentrăm atenţia într-acolo, îngrijoraţi pentru soarta lui Holly, îngrijoraţi pentru o sinucidere în masă, înnebunind, în timp ce ei îi bombardau pe federali în spatele nostru. M-am gândit la San

Francisco din cauza omului de la Kendall, mai ţineţi minte? Mi-am închipuit că Borken va lua ca ţintă filiala cea mai apropiată de locul unde fusese ferma bătrânului său.

Webster dădu din cap, aprobator.

– Un plan dat naibii, spuse. Un weekend de sărbătoare, agenţii în concediu, mari decizii strategice de luat, toată lumea cu atenţia îndreptată spre locul nepotrivit. Apoi, toată lumea privind bombardamentul cu maşina capcană, în timp ce Borken îşi asigura dominaţia asupra teritoriului din Montana.

– Unde e Rezerva Federală la Minneapolis? întrebă Johnson insistent.

Webster ridică din umeri vag.

– Habar nu am, spuse. N-am fost niciodată la Minneapolis. Îmi închipui că este o clădire publică mare, probabil într-un loc frumuşel, cu parcuri împrejur, poate pe malul râului sau cam aşa ceva. Există un râu la Minneapolis, nu?

Holly aprobă din cap.

– Se numeşte Mississippi, spuse ea.

– Nu, interveni Reacher.

– Ba este, fir-ar al naibii, se apără Holly. Toată lumea ştie.

– Nu, repetă Reacher. Nu e Minneapolis, e San Francisco.

– Mississippi nu trece prin apropiere de San Francisco, spuse Holly.

Văzu un zâmbet uriaş lăţindu-se pe faţa lui Reacher. Şi o sclipire finală de triumf în ochii lui obosiţi.

– Ce-i? vru să ştie Holly.

– San Francisco era corect, continuă el. Webster mârâi iritat.

– Am trecut deja de el, spuse Reacher. Cu kilometri în urmă.

Reacher apăsă pe intercom. Îi strigă pilotului:

– Întoarce-te. Fă o buclă mare.

Apoi zâmbi din nou. Zâmbi şi-şi închise ochii.

– L-am depăşit, spuse. Cu kilometri în urmă. Am trecut chiar peste nenorocitul lui de acoperiş. Au vopsit duba în verde.

Elicopterul Night Hawk se legănă într-o buclă largă, pe o parte. Pasagerii îşi mutară privirile de la o fereastră la alta, în timp ce peisajul se rotea dedesubtul lor.

– Era vopsea în garaj, îşi aminti Reacher. M-am împiedicat de cutii. Probabil o vopsea de camuflaj. Au aplicat-o în dimineaţa asta. Chestia aia probabil nici nu s-a uscat.

Văzură din nou camionul Kenworth pe care îl depăşiseră cu minute în urmă. Uruia pe drum, la trei sute de metri sub ei. Urmă o bucată mare de beton gol. Apoi o camionetă albă. Şi o porţiune de drum gol. După aceea o dubă verde închis, care se grăbea spre sud.

– Mai jos, strigă Reacher.

– Asta e? întrebă McGrath.

Distanţa dintre dubă şi camioneta din faţă se lungi. Duba rămânea în urmă. Nu mai era nimic în spatele ei, până departe, la orizont. Elicopterul Night Hawk pierdu înălţime. Părea să cadă spre dubă, ca un vultur care urmăreşte un iepure de câmp.

– Ăsta e? întrebă din nou McGrath.

– Ăsta e, întări Reacher.

– Sigur că el e, chiui Holly.

– Eşti sigură? vru McGrath să i se confirme.

– Uită-te la acoperiş, îi atrase atenţia Holly. McGrath se uită. Acoperişul era mânjit cu vopsea verde închis, dar pe el erau vizibile nişte mici orificii. Ca şi cum cineva ar fi descărcat o puşcă de vânătoare în interior.

– Ne-am tot uitat la afurisitele alea de găuri două zile întregi, îşi aminti Holly. O să le ţin minte tot restul vieţii mele.

– Sunt exact o sută treisprezece, preciză Reacher. Le-am numărat. E un număr prim.

Holly izbucni în râs şi se aplecă în faţă. Îşi plesni palma de a lui.

– E duba noastră, spuse ea. Nu încape nici o îndoială.

– Îl poţi vedea pe şofer? întrebă precipitat McGrath. Pilotul se aplecă şi se lăsă puţin într-o parte, să vadă mai de aproape.

– Este Stevie, strigă Holly. Categoric. Am pus mâna pe el.

– Chestia asta a ta are ceva arme? ceru precizări Webster.

– Două mitraliere mari, răspunse pilotul. Dar n-am de gând să le folosesc. Nu am voie. Armata nu se poate amesteca în impunerea legii.

– Poţi să zbori cu chestia asta drept şi lin? i se adresă Reacher. Cu optzeci la oră? Sau chiar cu o sută? Fără să pui prea multe întrebări?

Pilotul izbucni în râs. Prin căşti, râsul lui se auzi deformat, ca de tinichea.

– Pot să zbor cu chestia asta în orice fel vreţi, spuse. Cu permisiunea generalului, bineînţeles.

Johnson dădu din cap cu prudenţă. Reacher se aplecă şi ridică puşca Barrett de pe podea. Îşi desfăcu centura şi se ghemui. Îi făcu semn lui Holly să schimbe scaunul cu el. Ea se târî prin faţa lui

McGrath, iar Reacher o ajută să se aşeze. Putea simţi cum elicopterul începe şi coboară. Desfăcu ceva mai mult centura lui Holly şi şi-o prinse, mai largă, în jurul taliei. Se întinse până la mânerul uşii. Trase de acesta şi uşa alunecă în spate, pe şinele sale.

O rafală de vânt năvăli în cabină urlând, prin uşa deschisă, iar aparatul se întoarse pe jumătate, alunecând prin aer ca o maşină care derapează pe zăpadă. Duba verde de dedesubt se afla undeva în urma lor, cam la şaptezeci de metri dedesubt. Pilotul îşi stabiliză viteza, până ce o adaptă la cea a dubei, răsucind aparatul, astfel încât privirea lui Reacher să fie aţintită drept în jos, la drum.

– Cum e? se interesă pilotul.

Reacher apăsă butonul microfonului.

– Perfect, spuse. E ceva înainte?

– Un vehicul care vine spre nord, răspunse copilotul. După ce trece ăsta, nu mai ai nimic pe vreo cincisprezece kilometri distanţă.

– În spate e ceva? mai vru să ştie Reacher. Văzu maşina care venea spre nord trecând ca un fulger pe dedesubt.

McGrath îşi scoase capul în vârtejul de vânt. Se trase înapoi şi dădu din cap.

– Nimic înapoi, spuse.

Reacher îşi ridică puşca Barrett la umăr. Băgă un cartuş în cameră. Să tragi asupra unui vehicul în mişcare din alt vehicul în mişcare nu e cea mai bună reţetă pentru precizie, dar erau la o distanţă de mai puţin de şaptezeci de metri şi avea o ţintă lungă cam de şapte metri şi lată cam de doi metri şi ceva, astfel încât nu-şi făcea nici un fel de grijă. Fixă crucea cătării pe un punct aflat la două treimi din lungimea acoperişului. Îşi imagină că mişcarea înainte a dubei şi

mişcarea înapoi a aerului ar putea plasa glonţul chiar în centrul compartimentului de cargo. Se întrebă, vag, dacă salteaua de un metru douăzeci se mai afla înăuntru.

– Stai, strigă Webster. Şi dacă te înşeli? Dacă e gol? Nu faci decât să ghiceşti, nu-i aşa? Toată chestia asta nu se bazează pe nimic. Avem nevoie de dovezi, Reacher. Avem nevoie de un fel de coroborare.

Reacher nu se uită înapoi. Îşi menţinu ochiul fixat pe lunetă.

– Prostii, spuse el calm, concentrat. Asta o să fie toată coroborarea de care avem nevoie.

Webster îl apucă de braţ.

– Nu poţi să faci aşa ceva, insistă el. Ai putea omorî un om nevinovat.

– Prostii, repetă Reacher. Dacă e nevinovat, n-o să-l omor, nu crezi?

Scutură mâna lui Webster de pe braţul său. Se întoarse să-l privească în ochi.

– Gândeşte-te şi tu, Webster, spuse. Relaxează-te. Fii logic. Dovada vine după ce trag, nu? Dacă transportă o bombă, o s-o ştim cu toţii. Dacă transportă doar aer curat, nu i se întâmplă nimic rău. O să capete încă o gaură în afurisitul lui de camion. Numărul o sută paisprezece.

Se întoarse înapoi la uşă. Ridică din nou puşca. Luă ţinta. Din obişnuinţă, aşteptă să expire şi inima să-i fie între bătăi. Apoi apăsă pe trăgaci. Fu nevoie de o miime de secundă pentru ca sunetul împuşcăturii să-i ajungă la ureche şi de şaptezeci de ori mai mult pentru ca glonţul mare şi greu să lovească duba. Timp de o secundă, nu se întâmplă nimic. Apoi, duba încetă să mai existe. Dintr-odată, se transformă într-o minge orbitoare de foc, rostogolindu-se pe şosea ca un ghem

fierbinte şi alb de ciulini de deşert purtat de vânt. Un imens inel de foc ţâşni înainte, pe şosea. Elicopterul fu izbit de unda violentă de şoc, fiind aruncat într-o parte şi aproape două sute de metri mai sus, în aer. Pilotul reluă controlul comenzilor şi readuse aparatul la nivelul normal. Îl îndreptă în aer şi îl răsuci împrejur. Lăsă botul aparatului în jos. Nu mai rămăsese nimic de văzut pe şosea, cu excepţia unui nor învârtejit de fum subţire, care îşi încetinea mişcarea, în forma unei lacrimi de trei sute de metri lungime. Nici o rămăşiţă, nici o bucată de metal, nici un fel de roţi învârtindu-se prin aer, nici un fel de epavă zăngănitoare. Absolut nimic, cu excepţia unor particule microscopice de abur, care accelerau în atmosferă mai repede decât viteza sunetului.

Pilotul se mai roti ceva vreme deasupra locului şi apoi se îndreptă spre est. Aparatul coborî încet în vegetaţia pitică, la o sută de metri de marginea drumului. Motoarele se opriră. Reacher rămase nemişcat în liniştea atotcuprinzătoare şi-şi desfăcu centura. Puse puşca Barrett pe podea şi sări prin uşa deschisă. Se îndreptă încet spre şosea.

O tonă de dinamită. O tonă întreagă. Nu mai rămăsese nimic. Se gândi că iarba fusese culcată pe o distanţă de opt sute de metri împrejur, dar asta era situaţia. Îngrozitoarea energie a exploziei se desfăşurase înainte, fără să întâlnească ceva în cale. Nimic moale, nimic vulnerabil. Ţâşnise înainte, iar apoi slăbise, încetinise şi pierise, pierdută într-un norişor purtat de briză, la câţiva kilometri depărtare, fără să rănească nimic în cale. Absolut nimic. Rămase în picioare, în liniştea din jur şi închise ochii.

Auzi paşi în spatele său. Era Holly. Auzi cum pasul piciorului ei sănătos alterna cu al celui bolnav. Un pas lung, apoi un târşâit. Deschise ochii şi privi drumul. Ea îl ocoli şi se opri în faţa lui. Îşi puse capul pe pieptul lui şi-l cuprinse cu braţele. Îl strânse puternic şi rămase aşa. El îşi ridică mâna spre capul ei şi îi trecu părul pe după urechi, cum o văzuse pe ea făcând adesea.

– S-a isprăvit, spuse ea.

– Dacă ai o problemă, trebuie s-o rezolvi, spuse el. Asta-i regula mea.

Ea rămase tăcută multă vreme.

– Mi-aş dori să fie mereu la fel de uşor, spuse. Felul în care o spusese, după o pauză, făcea cât un discurs lung. Era ca un argument, rumegat îndelung. El se prefăcu că nu ştie la ce problemă se referise ea.

– Tatăl tău? întrebă. Acum eşti departe, departe de tot de umbra imaginii lui. Ai scăpat.

Ea îşi scutură capul, lipită în continuare de pieptul lui.

– Nu ştiu, spuse.

– Ba s-o crezi, spuse el. Lucrul ăla pe care l-ai făcut pentru mine pe terenul de paradă a fost cel mai isteţ, cel mai grozav, cel mai curajos lucru pe care l-am văzut făcut vreodată de cineva, bărbat sau femeie, tânăr sau mai în vârstă. Mai bun şi mai inteligent decât tot ce am făcut eu vreodată. Mai bun decât orice a făcut vreodată tatăl tău. Cred că şi-ar da şi viaţa să fie el autorul unui astfel de act de curaj. Şi eu aş face la fel. Acum eşti departe de umbra imaginii oricui vrei tu, Holly. Crede-mă.

– Cred că aşa a fost, spuse ea. Cel puţin, aşa am simţit. Chiar am simţit aşa. Pentru o clipă. Dar, pe

urmă, când l-am revăzut, m-am simţit la fel ca întotdeauna. I-am spus "tăticule".

– Dar e tatăl tău, insistă Reacher.

– Ştiu, răspunse ea. Tocmai asta e problema. El rămase tăcut o vreme.

– Schimbă-ţi numele, sublinie. Ar putea fi o soluţie. O simţi cum îşi ţinea răsuflarea.

– E o cerere în căsătorie? întrebă ea.

– E o sugestie, răspunse el.

– Crezi că Holly Reacher sună bine?

El rămase din nou tăcut. Fu rândul lui să-şi ţină răsuflarea. Şi, în sfârşit, rândul lui să abordeze problema reală.

– Sună minunat, spuse. Dar cred că Holly McGrath sună mai bine.

Ea nu răspunse nimic.

– El e norocosul, nu? ceru el să ştie.

Ea dădu din cap aprobator. O mişcare mică din cap, pe pieptul lui.

– Atunci, spune-i.

Ea ridică din umeri, continuând să-l ţină în braţe.

– Nu pot, spuse. Sunt aşa emoţionată.

– Nu fi, spuse el. S-ar putea să-ţi spună şi el ceva asemănător.

Ea privi în sus. El îi întoarse privirea pe ascuns.

– Chiar crezi? vru să-i ştie ea părerea.

– Tu eşti emoţionată, el e emoţionat, spuse Reacher. Cineva ar trebui să facă primul pas. Eu n-am de gând s-o fac, pentru nici unul dintre voi.

Ea îl strânse şi mai tare. Apoi, se întinse pe vârfuri şi-l sărută. Lung şi apăsat, pe buze.

– Mulţumesc, spuse.

– Pentru ce? întrebă el.

– Pentru înţelegere, spuse ea.

El ridică din umeri. Nu era chiar sfârşitul lumii. Chiar dacă aşa se simţea.

– Vii? îl întrebă.

– Nu, spuse el.

Holly îl părăsi acolo, pe marginea şoselei US 93, în Idaho. El o privi întorcându-se la elicopter. O privi urcând scara scurtă. Holly se opri şi se întoarse. Se uită înapoi, spre el. Apoi se aplecă şi intră. Uşa se închise. Rotorul mugi surd. Ştia că nu avea s-o mai vadă niciodată. Simţi cum hainele îi erau smulse de pe trup şi cum praful se ridica în vârtejuri în jurul lui, când elicopterul se desprinse de pământ. Rămase cu ochii după el, până ce se pierdu din vedere, în depărtare. Apoi respiră adânc şi aruncă o privire în stânga şi în dreapta şoselei pustii. Vineri, patru iulie, Ziua Independenţei.

Sâmbătă, cinci şi duminică, şase, ţinutul Yorke fu închis, iar unităţi secrete ale armatei intrară şi ieşiră cât fu ziua de lungă. Echipe ale artileriei antiaeriene recuperară unitatea de rachete. O transportară cu ei, spre sud, în patru elicoptere Chinook. Cadre de la intendenţă ridicară tot armamentul pe care îl putură găsi. Strânseră destul cât pentru un mic război.

Cadrele medicale adunară cadavrele. Găsiră în peşteră trupurile celor douăzeci de militari din unitatea de rachete. Găsiră şi scheletele printre care se strecurase Reacher. Găsiră cinci trupuri mutilate în altă peşteră. Îmbrăcate în haine de muncitori. Constructori sau tâmplari. Îl luară pe Fowler din cabana de comandă şi pe Borken de pe drum, din faţa clădirii tribunalului. Îl aduseră jos pe Milosevic din căldarea montană şi pe Brogan din micul luminiş aflat la vest de Bastion. Găsiră mormântul făcut la

repezeală al lui Jackson în pădure şi-l scoaseră afară. Înşirară cadavrele a optsprezece miliţieni şi o femeie, unul lângă altul, în poligonul de tir şi le cărară de acolo cu elicopterul.

Unul dintre anchetatorii militari ai lui Garber sosi singur, pe calea aerului şi luă cu el hardul computerului financiar, trimiţându-l cu un elicopter la Chicago. Fură aduse trupe de geniu, care dinamitară intrările în mine. Alţi genişti smulseră ţevile de alimentare cu apă. Dădură foc barăcilor şi priviră cum ardeau. Duminică seara, târziu, când se ridica ultimul firişor de fum din resturile carbonizate, se întoarseră la elicopterele lor şi zburară înapoi, spre sud.

Luni dimineaţă, devreme, Harland Webster era înapoi în biroul zugrăvit în alb şters de la Casa Albă. Ruth Rosen îi zâmbi şi se interesă cum petrecuse weekendul liber. El îi întoarse zâmbetul, dar nu-i răspunse nimic. O oră mai târziu, soarele de dimineaţă se rotea pe cer către apus, iar trei agenţi o arestau pe prietena lui Brogan. O ţinură în întrebări, perpelind-o jumătate de oră şi o sfătuiră să plece din oraş, după ce lăsă tot ce primise cadou de la Brogan vreodată. Apoi, aceiaşi agenţi scoaseră Fordul Explorer nou-nouţ al lui Milosevic din parcarea clădirii federale şi îl duseră opt kilometri spre sud. Îl lăsară pe o străduţă liniştită, cu uşile descuiate şi cu cheia în contact. Înainte chiar ca acesta să fie furat, Holly Johnson ajunsese dimineaţa la clinica ortopedică, pentru un consult. O oră după aceea, era înapoi la biroul ei. Înainte de prânz, banii lipsă, proveniţi din furtul bonurilor la purtător, urmau deja o cale aleasă de ea, părăsind insulele Cayman. La ora şase, în după-amiaza zilei de luni, era acasă, făcându-şi bagajele. Îşi aruncă lucrurile în maşină şi o luă spre nord. Se muta în casa lui McGrath din

pitorescul cartier Evanston, pe malul lacului Michigan.

Marţi dimineaţa, trei poveşti diferite circulau pe Internetul Miliţiei Naţionale. Refugiaţii dintr-o vale izolată din Montana se împrăştiaseră spre sud şi spre vest, spre noile lor aşezări, aducând cu ei informaţii despre o manevră recentă a guvernului mondial. Trupe străine măturaseră forţele eroice ale miliţiei. Batalionul străin fusese condus de un mercenar francez. Acţiunile sale fuseseră încununate de succes, doar pentru că se folosise de tehnologie secretă din Războiul Stelelor, care includea sateliţi, lasere şi microcipuri. Jurnaliştii reluaseră povestea şi sunaseră la clădirea Hoover. Marţi seara, târziu, într-o declaraţie pregătită dinainte, un purtător de cuvânt al FBI-ului nega că ar fi cunoscut ceva despre asemenea evenimente.

Miercuri dimineaţă, devreme, după cinci autostopuri şi patru autobuze în care traversase patru state, Reacher ajunse, în sfârşit, în Wisconsin. Se afla acolo unde dorise să ajungă cu exact o săptămână mai înainte. Îi plăcu acolo. Îi rămase în minte ca un loc unde era plăcut să te afli în iulie. Rămase acolo până vineri după-amiaza.

[1] West Point, Academia Militară a S.U.A. (n. tr.).

[2] Loop, centrul istoric al oraşului Chicago. (n. tr.).

[3] Tidal Basin, în Washington, este o destinaţie populară în fiecare primăvară, când înfloresc cireşii, în ultimele zile ale lui martie sau începutul lui aprilie. Aici are loc, anual, Festivalul florilor de cireş. Când vremea se încălzeşte, apele bazinului se umplu de bărci cu rame şi pânze, care pot fi închiriate din

apropiere. La est, sunt straturi de flori, căutate mai ales în sezonul lalelelor. (n. tr.).

[4] Persoană care practică vertebroterapia, respectiv o metodă de vindecare bazată pe înlăturarea nodurilor nervoase prin masajul coloanei vertebrale. (n. tr.).

[5] West Point este Academia Militară a Statelor Unite. (n. tr.).

[6] Zidul Vietnamului din Washington, monument pe care sunt înscrise, cu litere de aur, numele militarilor americani uciși în Vietnam, întreţinut de veteranii din Batalionul 4, regimentul 9 de infanterie al Armatei Statelor Unite. (n. tr.).

[7] Quantico, bază a FBI-ului, unde se află şi Academia FBI. (n. tr.).

[8] Oraşul Washington este situat în Districtul Columbia, prescurtat DC. (n. tr.).

[9] În SUA, corp voluntar de gardă naţională, formaţiune paramilitară. (n. tr.).

[10] Societatea John Birch: asociaţie rasistă, asemănătoare cu Ku-Klux-Klanul, dar extinzându-şi activitatea şi la alte minorităţi din SUA, nu numai la afro-americani. (n. tr.).

[11] "Missing in Action" (pierdut pe câmpul de luptă) se referă la un membru al serviciilor armate, dat absent în urma unei bătălii şi al cărui statut – rănit, capturat sau mort – este încă necunoscut. Termenul a fost utilizat în SUA pentru prima dată în 1946. (n. tr.).

[12] Tunicile Roşii (în engleză, Redcoats), culoarea uniformei trupelor britanice, angajate în înăbuşirea răscoalei americane împotriva dominaţiei Marii Britanii. (n. tr.).

[13] ATF, prescurtare în limba engleză pentru "forţe antiteroriste". (n. tr.).

[14] Grădina Trandafirilor (în engleză, Rose Garden), cunoscut loc de odihnă al preşedinţilor americani, situat în apropierea Biroului Oval de la Casa Albă. (n. tr.).

[15] Ruby Ridge, confruntare violentă între separatistul alb Randy Weaver, familia şi un prieten al acestuia şi agenţii federali, în august 1992, în nordul statului Idaho. (n. tr.).

[16] Waco, Texas, ciocnire violentă între David Koresh, liderul separatist al sectei davidienilor, şi autorităţile federale, care a dus la pieirea a 74 de bărbaţi, femei şi copii, la 19 aprilie 1993. Pentru acest incident Administraţia SUA şi preşedintele Clinton au devenit ţinta criticilor susţinute ale opiniei publice din ţară şi din străinătate. (n. tr.).

[17] Programul de bursieri ai Casei Albe (White House Fellows), instituit de preşedintele SUA, Lyndon B. Johnson, în octombrie 1964, viza "dobândirea de experienţă directă în ce priveşte activitatea guvernului federal şi sporirea simţului lor de participare la treburile naţiunii", dintre ei urmând să fie aleşi viitorii conducători ai naţiunii (n. tr.).

[18] Congresul (US Congress) este forul legislativ suprem al SUA. (n. tr.).

[19] Iniţiativa strategică de apărare (SDI), denumită comun Războiul Stelelor, a fost propusă de preşedintele SUA, Ronald Reagan, în martie 1983 şi a vizat utilizarea de sisteme defensive terestre şi spaţiale împotriva atacului cu rachete balistice nucleare străine. (n. tr.).

[20] În franceză, în original: "Nu sunt american. Sunt soldat francez, agent al guvernului mondial de mai mulţi ani, plecat în misiune clandestină acum

două luni. Trebuie evaluat elementul de risc pe care îl reprezintă pentru noi banda voastră". (n. tr.).

[21] Testul Rohrschach, test grafic de determinare a capacităţilor psihiatrice ale celui examinat. (n. tr.).

[22] În franceză, în original: "Înţelegi, prietene?". (n. tr.).

[23] Pista Oregonului (în engleză, Oregon Trail), principala cale de migraţie, în lungime de 3 500 km, parcursă de cuceritorii Vestului american, în căruţe, pentru a popula noi părţi ale continentului, în secolul al XIX-lea. (n. tr.).